

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A DARK ROMANCE
LIMERENCE

HCD LORES

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Limerence

HC Dolores

Telif Hakkı © [Yazar veya Kalem Adı] tarafından [İlk Yayın Yılı] Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

İthaf

*Kurguyu gerçek hayat için bir kullanım kılavuzu
olarak kullanmaktan daha iyi bilen okuyuculara.*

Yazarın Notu

Limerence, ahlaki açıdan kara bir aşkı ve kendi karanlık sırları olan ahlaki açıdan gri bir kahramanı içeren, yavaş yavaş yanan karanlık bir romantizm ikilisinin iki kitabından biridir. Ana karakterler arasındaki ilişki hiç de sağlıklı değildir ve böyle tasvir edilmesi de amaçlanmamıştır.

Eğer kurtuluş hikayeleri ve aslında kötü olmayan kötüler arıyorsanız, şimdi arkanızı dönün. Bu karakterlerin her ikisi de kendi tarzlarında *gerçek* kötüler ve bunun *karanlık* bir romantizm olduğunu unuttuğunuz anlar olsa da, birkaç bölüm sonra acı verici bir şekilde hatırlatacağınıza söz veriyorum.

Limerence aynı zamanda **yavaş ilerleyen** bir kitap. Bu seride bolca karanlık, müstehcen ve açık içerik var, ancak bunları onuncu sayfada bekliyorsanız, bu kitap size göre olmayabilir. Ne de olsa sabır bir erdemdir.

Bu lezzetli ve karanlık yolculuğa çıkmaya hazır olanlar, iyi okumalar!

Tetikleyici Uyarılar

- İntihar tartışması
- Grafik ölüm/şiddet
- Kaza sonucu boğulma
- Sağlıksız/zehirli ilişki dinamikleri
- Güç dengesizliği
- Gücün kötüye kullanılması
- Duygusal manipülasyon
- Şantaj
- Şüpheli rıza (cinsel durumların içinde ve dışında)
- Açık cinsel içerik
- BDSM Tartışması

İçindekiler

- [1. Bölüm 1](#)
- [2. Bölüm 2](#)
- [3. Bölüm 3](#)
- [4. Bölüm 4](#)
- [5. Bölüm 5](#)
- [6. Bölüm 6](#)
- [7. Bölüm 7](#)
- [8. Bölüm 8](#)
- [9. Bölüm 9](#)
- [10. Bölüm 10](#)
- [11. Bölüm 11](#)
- [12. Bölüm 12](#)
- [13. Bölüm 13](#)
- [14. Bölüm 14](#)
- [15. Bölüm 15](#)
- [16. Bölüm 16](#)
- [17. Bölüm 17](#)
- [18. Bölüm 18](#)
- [19. Bölüm 19](#)

[20. Bölüm 20](#)

[21. Bölüm 21](#)

[22. Bölüm 22](#)

[23. Bölüm 23](#)

[24. Bölüm 24](#)

[25. Bölüm 25](#)

[26. Bölüm 26](#)

[27. Bölüm 27](#)

[28. Bölüm 28](#)

[29. Bölüm 29](#)

[30. Bölüm 30](#)

[31. Bölüm 31](#)

[32. Bölüm 32](#)

[33. Bölüm 33](#)

[3 Ay Sonra](#)

[34. Bölüm 34](#)

BİRİNCİ BÖLÜM

Şu anda öğürmemek için kendimi kontrol etmem gerekiyor.

Midem tehlikeli bir bölgede ve eğer bunu düşünürsem.

Bunu yapabilirsin.

Derin bir nefes alıyorum, midemi çelikleştiriyorum, kendime çok daha kötülerini yediğimi hatırlatıyorum ve çorbamdan bir ısırık daha alıyorum.

Ve boş yemek masamın üzerine kusmamayı başarıyorum.

Salı günleri kafeteryada glütensiz, etsiz, laktozsuz (ve akla gelen diğer tüm diyet 'serbest' kısıtlamaları) bezelye çorbası servis ediliyor. Kusmuk yeşilinden daha koyu bir tonda ve ılık yoğurt kıvamında ve ben hepsini yiyorum.

Son lokmasına kadar.

Diğer öğle yemeği seçeneklerinin yarı fiyatına, bu yüzden tiksintiyle ağızma atıyorum ve iki masa ötede Lacrosse takımı tarafından korunan pepperoni pizza dilimlerini düşünmekten kaçınmaya çalışıyorum. Ya da bando takımı tarafından bir çeşit bağış toplama etkinliği olarak satılan çikolatalı kekleri.

Kısa bir süre için bir tane çalmayı düşündüm.

Çikolatalı kek yani. Bando takımındaki çocuklar o kadar kaslı değil.

Salata barına gitmek bile büyük bir adım olurdu ama bir avuç yeşillik ve öğle yemeği bitmeden midemin guruldamasına neden olacak sıfır kalorili Ranch için üç dolarlık ücreti haklı çıkaramıyorum.

"Oh, kahretsin!"

Lacrosse oyuncuları, kalecileri bir pizza dilimini frizbi gibi kafeteryanın diğer ucuna fırlatmaya çalışırken kahkahalarla gülüyor ama çöp kutusunu ısıkalıyor. Dilim bir *gümbürtüyle* yere düşüyor, peynir ve yağ okulun iki yüz yıllık parke zeminine sızıyor.

"Dostum, çok yakındı!"

Aslında pek de yakın *değildi*. Freddy Rook teneke kutuyu en az bir metre ile kaçırdı, bu yüzden geleceğinde bir NBA kariyeri olduğundan şüpheliyim.

Söz konusu dilimin - şimdi yeni bir kir ve toz tabakasıyla terbiye edilmiş - *hala* çorbamdan daha iştah açıcı görüldüğünü itiraf etmek biraz utanç verici.

İkinci bir takım arkadaşı deniyor ve atışı yapıyor, masanın geri kalanından bir koro halinde haykırırlar yükseliyor ve içlerinden herhangi birinin market alışverişini beş on kuruşla ödemek zorunda kalıp kalmadığını merak ediyorum. Ya da bir öğünü tamamen atladıklarını.

Atılan dilime bakıyorum.

Hayır, muhtemelen hayır.

Lionswood'da para nadiren ışıktaki göz kırpan parlak siyah bir kart şeklinde gelmez.

Tüketimden bahsetmişken.

Sophie Adams elinde zarif bir salatayla yanımızdan geçip gidiyor ve kafeteryanın ortasındaki büyük ahşap masalardan birine oturuyor. Benimle aynı lacivert pileli eteği ve beyaz düğmeli bluzu giyiyor ama inanılmaz derecede ince, söğüt gibi bedeninde bambaşka bir kıyafet de olabilirdi.

Bazen kendi Burberry sırt çantasının ağırlığı altında nasıl kağıt peçete gibi buruşmadığını merak ediyorum.

Sophie iki yanındaki kızlara, "Karar veremiyorum," diye iç geçiriyor. Bir günlük kuru mamayı mıncıklayan bir ev kedisinin hevesiyle salatasını karıştırıyor. "Ve tüm bu stres kortizol seviyelerimi alt üst ediyor. Bir patlamanın yaklaştığını *hissedebiliyorum*."

Sesi sanki benden iki masa değil de iki koltuk aşağıdaymış gibi geliyor. Kafeteryada kendime ayırdığım küçük boş köşenin tek avantajı bu - ses dalgalarını mıknaş gibi çekiyor.

Bu çocukların çoğunun, omuzlarının üzerinde gezinip enselerinde nefes alıyor olsaydım bunu fark edeceğini ya da *umursayacağını* sanmıyorum.

Ben burada bir hayaletim.

Yaşayan, nefes alan bir hayalet.

Tamamen görünmezim ama yine de insan sindirim sistemimin kaprislerine maruz kalıyorum.

Sophie'nin sağ tarafından Penelope, "İki elbise de sana çok yakışır Soph," dedi. Geçtiğimiz dört yıl içinde Penelope, kendisini Sophie'nin yakın çevresinin liglerine terfi ettiren etkileyici bir yetenekte ustalaştı: aslında tek kelime etmeden konuşma sanatı.

Bu ve tüm ailesinin yüksek riskli reklamcılar ve hakaret avukatlarından oluşan güçlü bir takım elbise giymesi.

Sophie, "*Tabii ki*," diye tersleniyor ve kumral saçlarının inatçı bir tutamını yüzünden uzaklaştırıyor. Keskin elmacık kemikleri, dolgun dudakları ve büyük yeşil gözleri başka bir yerde olsa bir *Bratz* bebeği için ayrılmış olurdu.

Ama burası Lionswood, genetik piyango talihlilerinin evi, dünyanın en iyi estetik cerrahlarının diyarı. Hangi fiziksel özelliklerin hangisinden geldiğini tahmin ederek bir parti oyunu yapabilirsiniz.

"Prada elbiseyi daha çok beğendim," diyor Ava soldan. "Çok seksi görünüyor. Vücudunu gerçekten vurguluyor." Ava'nın babası Çinli bir teknoloji şirketini yönetiyor ama annesi ünlülerin stilisti olduğu için onun fikirleri Sophie'nin gözünde daha ağır basıyor.

"Tabii ki öyle," diyor Sophie. "Deri *senin* estetiğın."

Ava Chen'i okul üniformamızın dışında nadiren görüyorum ama parlak, siyah saçları, ağır göz makyajı ve diz üstü platform çizmeleri bunu zor bir satış haline getirmiyor.

"Bu sadece iyi görünmekle ilgili değil," diye devam ediyor Sophie. "Bu Adrian'ın hangi elbiseyi daha çok beğeneceğiyle ilgili." Yeşil gözleri korkunç bir sırrı ifşa etmiş gibi açılıyor ama bunun *kimse için*, en azından arkadaşları için sürpriz olduğunu sanmıyorum.

Tahmin etmem gerekirse, Sophie'nin görünüşünün çoğu - ve muhtemelen öğrenci topluluğunun yarısı - Adrian Ellis'in görüşü göz önünde bulundurularak seçilmiştir.

"Ona sorabilirsin," diyor Penelope. "Bazı erkekler bunu sever, bilirsiniz. Kızlarının kıyafetlerini seçmeyi." Bunu söylerken Sophie'ye özellikle dişlek bir gülümseme atıyor ve ailesinin ona erken mezuniyet hediyesi olarak aldığı inci beyazı kaplamaları gösteriyor.

Yine de yanlış bir şey söyledim. Bunu ben de biliyorum, Sophie de. Penelope'yle yüzleşmek için dönüp bakıyor, gözleri yarıklara kadar kısılmış. "Ona öylece *soramam*," diye karşılık veriyor. "Adrian sadece onun için giyindiğimi düşünürse, bu beni çaresiz ve yapışkan gösterir. Erkekler bundan hoşlanmaz."

Penelope utanmış gibi bakıyor ama Lacrosse oyuncusunun biri dirseğini yanlışlıkla yemek tepsiye çarpıp su bardağını lacivert eteğimin üzerinde uçurunca, Primetime insanları izlemem bir anlığına kesintiye uğruyor.

"Hey!" diye seslendim ama o çoktan masasına doğru yola çıkmıştı, az önce kalçalarımı buz gibi suyla ıslattığının farkında değildi.

Ugh. Harika.

Eteğimden ve kalın taytımdan sızmaya başladı bile.

Tepsiye ilıştırılmış dayanıksız peçeteyle dökülmeyi engellemek için elimden geleni yaparken sinirden köpürüyorum. Yataktan koşup üstümü değiştirecek vaktim yok, bu da Tarih dersine kocaman bir ıslak lekeyle gireceğim anlamına geliyor.

Lacrosse oyuncusunun kafasının arkasına dik dik baktım. Pislik herif fark etmedi bile.

"İşte," diyor yeni bir ses. "Fazladan peçetelerim var."

Birinin olayı görmesine şaşırarak başımı kaldırıyorum ama uzattığı elindeki peçete yığınının alırken minnetle gülümsüyorum. "Teşekkürler Mickey."

"Sorun değil." Mickey Mabel ayaklarının üzerinde beceriksizce kayıyor, ben ıslak noktayı silmeyi bitirirken buradan başka bir yerde olmak istiyormuş gibi görünüyor. Lacivert blazer ceketine sığmayacak kadar uzun kolları ve ne yapacağını bilemediği kıvrıkcık bukleleri olan uzun boylu, çelimsiz bir çocuk. "Aslında seni öğle yemeği bitmeden yakaladıma sevindim, Poppy."

Şaşkınlığımı yüzümden uzak tutmak çok zor. Buradaki *hiç* kimsenin beni yakaladığına sevindiğinden emin değilim.

"E-postayı gördün mü bilmiyorum ama Dekan Robins burs sunumunu öne alıyor," diye açıklıyor. "Bu gece vermemizi istiyor."

Midemdeki bezelye çorbası bir takla atıyor. "Bu gece mi?"

Hayır, e-postayı kesinlikle görmedim.

Telefonumu karıştırıyorum ve Mickey'nin doğruyu söylediğini görüyorum: Dekan iki yılda bir yapılan burs sunumumuzu bu akşam saat 6'da oditoryumda yapılacak şekilde yeniden planlamış.

Sunumların formalite olması gerekiyordu. Mickey ve benim tam bursumuzu kaytararak ya da parti yaparak boşa harcamadığımızı kanıtlamak için okul öğretim üyelerine verdiğimiz bir şarkı ve dans.

Ama bu toplantılar her şeyden çok bir hatırlatma işlevi görüyor.

Çünkü Mickey ve ben, SSAT sınavında Lionswood'a tam burs kazanacak kadar yüksek puan alan ülkedeki tek iki öğrenci olsak da, *hala* buraya ait olduğumuzu kanıtlaması gereken yabancılarız.

Bu, dönemin en sevmediğim kısmı ve Mickey ile bu sunumları altı kez yapmış olmama rağmen, beklenen korku başını kaldırmayı asla unutmuyor.

Bir ayağını diğerinin önüne atıyor. "Program değişiklikleriyle ilgili bir şey. PowerPoint'in bana ait kısmı tamamlandı, sadece seninkini bitirmen gerekiyor. Tercihen akşam 5:59'dan önce bitirebilir misin? Ve bu sefer yazım hatası olmadan?" Bana kızgın görünmemeye çalıştığını anlayabiliyorum, ama yine de sesine sızıyor.

İkimiz de bu sunumlardaki ebedi zayıf halkanın ben olduğumu biliyoruz.

Ona gergin bir gülümseme veriyorum. "Evet, endişelenme Mickey. O zamana kadar bitirebileceğime eminim."

Öğle yemeğinden hemen sonra başladığım sürece tabii.

Sorun değil.

Tamamen iyi.

Zaten aynı sunumu bir hafta içinde yapmak zorunda kalacaktım.

"Tamam," diye başını sallıyor ve ilk kez bu sunum konusunda benden daha gergin görünüyor. "Teşekkür ederim."

"Evet, hayır. Tabii ki."

Çatalımla bir bezelyeyi itiyorum ve boğazımı temizliyorum. "Hey, geçen haftaki tarih ödevi oldukça yoğundu, değil mi? Yani -"

"Mutfaklar kapanmadan önce bir şeyler yemeliyim," diye sözümü kesti. "Akşam görüşürüz, Poppy." Sonra da muhtemelen ben kafasına silah dayayıp onu daha fazla konuşmaya zorlayamadan ters yöne doğru bir arı gibi koşmaya başlıyor.

Kaşığımın altında bir bezelye eziyorum.

Mickey'i herkesin yaptığı gibi beni de buzladığı için suçlamıyorum. Başka bir bağlamda, kupon yapan ailelerden gelmek muhtemelen bir arkadaşlığı garantilemek için yeterli olmazdı, ama burada...

Eskiden bunun bizi arkadaş yapacağını düşünürdüm.

Aynı köpekbalığı istilasına uğramış sularda ilerlerken birbirlerinin arkasını kollayan iki ay gözlü birinci sınıf öğrencisi.

Ama Mickey bu sularda benden çok daha iyi yüzmeyi başardı. Gözlerini kısarsan, neredeyse onlardan biri olduğunu hayal edebilirsin.

Ve benimle takılmak tam tersi bir etki yaratıyor.

Sadece bir yıl daha.

Burada bir yıl daha yaşayabilirim.

Kafeteryanın kapıları açıldığında hâlâ somurtuyorum ve Lionswood'un altın çocuğu içeri girdiğinde salon toplu bir duraklama yaşıyor gibi görünüyor.

Dört yılın ardından Adrian Ellis'in varlığının yarattığı yoğun ilgiye alışmış olmalıyım ama yine de gerçeküstü geliyor. Her kafa ona doğru dönüyor. Konuşmalar duruyor. İnsanlar çiğnemenin ortasında duraksıyor.

Biletli bir etkinlik de olabilir.

"Hey Adrian! Bu Cuma maça görüşeceğiz, değil mi?"

"Saçların bugün çok güzel görünüyor, Adrian. Hangi ürünleri kullanıyorsun?"

"Bizimle oturabilirsin, Adrian!"

"Geçen haftaki toplantıyı izledim, Adrian. Harikaydın." "Sana öğle yemeği ısmarlayabilir miyim, Adrian?"

Övgü ya da hayranlık onu rahatsız etse bile, bu asla yüzüne yansımaz. İltifatları alçakgönüllülükle kabul ediyor, Lacrosse takımına şans dilemek ve tiyatrocı çocuklarla şakalaşmak için etrafta dolaşıyor. Roddy Locke'a kırık bacağının iyileşip iyileşmediğini soruyor. Bir tane satın almak için çikolatalı keklerin yanından geçiyor - ve oradayken bağış kutusuna beş yüz dolar atıyor.

"Çok teşekkür ederim, Adrian!" Bando çocukları ağızları açık bir şekilde şarkı söylüyor. Lionswood'un kendi Rahibe Teresa'sını iş başında izlemek gibi.

İçlerinden biri karşılığında bir sepet dolusu çikolatalı keki ona uzatmayı deniyor ama o rahat bir gülümsemeyle başını sallamakla yetiniyor.

"Hayır, sorun değil. Sadece takımı desteklemek istedim." Sesi bile sinir bozucu derecede mükemmel - tenime değen kadife gibi yumuşak ve alçak.

"Adrian!" Bu kez Sophie'nin sesi diğerlerinin üzerinde çınlıyor. Gülümseyerek ve parmaklarını sallayarak onu işaret ediyor. "Benimle yemeğe gelir misin?" Sophie'nin kendisi de dahil olmak üzere tüm masa bir sandalye aşağı kayar, böylece ortadaki koltuk Adrian için boş kalır.

"Elbette," diyor ve reddedilmeyi örnek olarak değil, sadece tanım olarak anlayan birinin tüm zahmetsiz güveniyle ilerliyor.

Sophie, Adrian yaklaştığında bir Noel ağacı gibi ışıltıyor ve uzun bacaklarını Adrian'ın oturacağı koltuğa uzatıyor. O kadar uzun ki dizlerinin yemek masasının alt tarafına çarptığını hayal edebiliyorum ama bu hareketi de yaptığı diğer her şey gibi zarif göstermeyi başarıyor.

Adrian Ellis'ten hiç etkilenmedim - ve kesinlikle öğle yemeğini *satın alıp* alamayacağımı soracak kadar değil - ama tamamen bağışık olduğumu da söyleyemem.

Ne de olsa benim de gözlerim var ve yakışıklılık Adrian Ellis için acı verici derecede yetersiz bir kelime.

O kadar güzel ki dişlerimi acıtıyor.

Ensesini öpen koyu kıvrıkcık saçları, uzun, kalın kirpikleri ve hınzırca keskin çene hattı kendi başlarına tehlikeli bir kombinasyon ama Lionswood'un yüzme takımı kaptanı olarak geçirdiği yıllar boyunca geliştirdiği uzun yüzücü yapısıyla bakışları düpedüz ölümcül.

Bileğindeki Rolex'ten olduğu kadar burnunun eğiminden de tanınan bir aristokrat.

Aynı zamanda bir Ellis ve güven fonu bebekleriyle dolu bir okulda bile kendi liginde faaliyet gösteriyor. O, yüzde birin yüzde birinin yüzde biri - bu da bir gün Tanrı'dan daha fazla paranın ona miras kalacağı anlamına geliyor.

Bu yüzden, onun gözüne girmeye çalışmak için her türlü fırsata atlayan öğrenci topluluğunu gerçekten suçlayamam, ancak yakışıklılık ve zenginlik bir yana, Adrian Ellis hakkında beni her zaman duraklatan bir şey var.

Gözleri.

Zamanını düzenli olarak yerel hastanede gönüllü olarak geçiren, okul çapında zorbalıkla mücadele komisyonuna başkanlık eden ve

Muhtemelen, bildiğim kadarıyla, ağaçlara tırmanıp yavru kedileri kurtarıyor, fedakar yaşam tarzını yansıtacak sıcak, nazik gözlere sahip olurdu.

Ama yanılıyorsunuz.

Gözleri boş. Nezaketten, ışıktan, her türlü insan sıcaklığından yoksun - ve o kadar karanlık ki tedirgin edici. Eğer gözlerin ruha açılan bir pencere olması gerekiyorsa, Adrian'ın ruhu benim oturduğum yerden oldukça boş görünüyor.

"Bu hafta sonu vereceğin parti için heyecanlıyım, Adrian," diyor Sophie ona, yakınına eğilip pazusunu çekiştirerek. Bunun sevgi dolu bir jest olduğunu düşünüyorum ama sivri akrilik tırnaklarıyla daha çok bir pençenin avının etrafını sarmasına benziyor. "Aslında Adams Ziyafeti'ni geçen yıl ben planlamıştım. Londra'da yapmıştık. Kuzenim de oradaydı, biliyorsunuz. Düşes Camilla."

Doğru ya.

Düşes Camilla.

Evlilik yoluyla *ikinci dereceden* kuzen ve İngiliz monarşisiyle bağlantısı ne kadar şüpheli olursa olsun, öğrenci topluluğunun geri kalanına hükmetmekte asla tereddüt etmedi.

İki dakika daha parti planlama niteliklerini sıralıyor ve Adrian umursuyormuş gibi yaparak Oscar'a layık bir performans sergiliyor.

Belki de sadece aktif bir hayal gücüm var - adam açıkça bir aziz.

Bezelye çorbasından bir ısırik daha alıyorum ve Mickey'nin bir tepsi kapıp doğruca Sophie'nin masasına gitmesini izliyorum. Lionswood'un en iyileri ve en parlakları masayı ağzına kadar doldurmuş ve kimse Mickey'ye yer açmakla ilgilenmiyor gibi görünüyor - ta ki Adrian devreye girene kadar.

Mickey'ye eliyle işaret eder ve insanlar Mickey'nin sığabileceği kadar yer açılana kadar sandalye kapmaca oynar gibi yer değiştirir ve yeniden düzenlerler. Sophie'nin gülümsemesi yer değiştirirken azalıyor ama Adrian'la tartışmıyor.

Kimse tartışmaz.

Onun iyiliği buralarda altın bilettir ve Mickey'nin son zamanlarda bunu hak etmek için ne yaptığını söyleyemesem de, sanırım içimizden birinin buna sahip olmasına sevinmeliyim.

Bir yıl daha başımı eğebilirim.

Mickey'nin tepsisine bakıyorum ve onun da bezelye orbası içtiğini fark ettiğimde içimi bir memnuniyet duygusu kaplıyor.

İKİNCİ BÖLÜM

" Bay Mabel'ın bu gece geleceğinden emin misiniz, Bayan Davis?" Birkaç metre ötede oturmasına rağmen Dean Robins tel çerçeveli gözlüklerinin ardından bana bakıyormuş gibi bir izlenim veriyor.

"Evet." Ona ve oditoryumun ön sırasında toplanan diğer Lionswood öğretim üyelerine şu anda sahip olmadığım güven dolu bir gülümseme veriyorum. "Eminim Mickey her an burada olabilir."

Bundan emin *değilim*.

Mickey'ye şimdiden en az on farklı mesaj gönderdim, hafif bir "*hey geliyor musun? "dan Neredesin lan sen?*

Saat 6:30'a yaklaşıyor ve hepsi de cevapsız kaldı.

Dekan Robins iç çekerek saatine bakıyor ve koyu renk ellerini kucağında birleştiriyor. "Yeniden programımızın ne kadar kısa olduğunu göz önüne alırsak, sanırım beş dakika daha ayırabiliriz."

Mikrofonla oynamamaya çalışıyorum.

Sunumun bana düşen kısmını bitirmek konusunda o kadar endişeliydim ki üstümü değiştirecek vaktim bile olmamıştı. Kalçalarımaya yapışan taytım rahatsız edici derecede nemli olacak kadar kurumuştı.

Her an salonun ağır, metal kapılarının patlayarak açılması ve Mickey'nin yokluğu için iyi bir mazeretle donanmış olarak koridordan aşağı koşması için daha yüksek bir güce dua ediyorum.

Kapıların üzerine yerleştirilmiş büyük saatin tik takları geniş alanı dolduran tek ses - ta ki Dekan Robins tekrar iç geçirip kel kafasını çıkışa doğru çevirene kadar. "Evet, Bayan Davis. Görünüşe göre Bay Mabel bu akşam bize katılmayacak, değil mi?"

Yutkunuyorum.

Siktir git, Mickey.

Bu geceden sonra bir daha *asla* ne kadar ertelediğime burs sunumuna dair iğneleyici bir yorum duymayacağım.

slayt

gösterileri

. "Hayır,
efendim."

Dekan Robins, "O zaman sanırım bu akşam slayt gösterisinin size ait olan kısmını sunmanız gerekecek," dedi. Sanki işaret verilmiş gibi, birkaç öğretim üyesi deri ciltli planlayıcılarını açıp not almaya hazırlanıyor.

"Yeniden planlamanın sakıncası yok," diyorum. Paniğin sesime sızmasını engellemek oldukça zor. "Mickey'nin burada olabileceği bir zaman."

Dekan kalın bir kaşını kaldırıyor. "*Hepimiz* buradayız, değil mi? Eğer rolünüz bittiyse, neden bu gece sunmadığınızı anlamıyorum Bayan Davis."

Gülümsedim. "Hayır, elbette olmaz. Sorun değil, efendim."

O başını sallayıp sandalyesine yerleşirken ben de oditoryum ekranındaki slayt gösterisini tıklayarak bugün öğle yemeğinden sonra aceleyle hazırladığım bölüme geliyorum.

Sahneyi aydınlatan tepe ışıkları aniden biraz fazla parlak geliyor ve umarım boğazımı temizlerken alnımda beliren gergin teri görmüyorlardır. "Her zaman olduğu gibi, sadece bu gece burada olduğunuz için değil, aynı zamanda eğitimime yatırım yaptığınız için de teşekkür etmek istiyorum. Bana dünyanın en seçkin yatılı okulunda okuma fırsatı verdiniz ve bu asla geri ödeyemeyeceğim bir hediye."

Tam anlamıyla. *Sadece* öğrenim ücreti altı haneli rakamların ortasında.

Dean Robin'in tüvit ceketinin altında omuzlarının dikleştiğini gördüğüme yemin edebilirim. Lionswood'la ilgili o lafı çok seviyor.

İlk slayta tıklıyorum, Mickey ve benim yeni okul el kitaplarımızı kocaman, sevimsiz gülümsemelerle tutarken çekilmiş bir fotoğrafımız. Birinci sınıfın başından kalma ve muhtemelen birlikte çektiğimiz tek fotoğraf.

İri, kahverengi gözlerim umut dolu, düz, platin sarısı saçlarım yüksek bir at kuyruğu yapmış.

Bu kızı tanıyamadım.

Birbirimize benziyor olabiliriz ama yüzümdeki endişe çizgilerinden hiçbirini taşımıyor ve ben de onun iyimser ruhundan hiçbir şey taşımıyorum.

"Gördüğünüz gibi, burada olmaktan *çok* mutluyum."

Duh.

Bir sonraki slayta tıklarken nefesimi tutuyorum. Bu, en son notlarımın anlık bir görüntüsü. B ve C'leri renkli kelime sanatları ve eğlenceli geçişlerle gizlemeye çalıştım, ama şimdi taş suratlı kalabalığa baktığımda, bunun tek bir tanesini bile kandırmadığını görebiliyorum.

"Tarihte birkaç C'den fazlasını almışsınız gibi görünüyor," diyor arkada oturan kır saçlı bir adam. Sanırım Mezunlar Kurulu'ndan.

"Geometri notların da pek parlak değil," diye ekliyor matematik öğretmenlerinden biri, bakışları kurnazca. "Son sınıf öğrencisi olarak hâlâ bu dersi alıyor olmana bile şaşırdım. Bu notları yükseltmek için herhangi bir ekstra kredi aldın mı?"

"Bazılarını yaptım," diye karşılık veriyorum, "Ve ideal olmadıklarını biliyorum. Ama daha Ekim ayının başındayız ve ben daha yeni -"

"Müfredat dışı dersler, umarım?" Başka bir öğretmen ekliyor. "Münazara kulübünde misin? Mathletes? DECA?"

Boynumda bir kızarıklık oluşmaya başlıyor. "Şey, onlar değil ama burada üç yıl boyunca ileri sanat dersleri aldım. Bu seneki programımda buna zamanım yoktu ama sana göstermeme izin verirsen -"

Bir sonraki slayta, gelişmekte olan sanat portföyümün fotoğraflarına geçecektim ki Dean Robins elini kaldırdı. "Sorun değil, Bayan Davis. Sanatı ne kadar teşvik etsek de, öğrenciler için önceliğimiz her zaman temel dersler olacaktır. Eğer orada zorlanıyorsanız, odaklanmanızı istediğimiz yer orasıdır."

Podyumun soyulan tahtasıyla oynuyorum. "Hayır, elbette efendim."

İşte *bu* yüzden Mickey'e ihtiyacım var.

Burs sunumlarımız her zaman kolay, konuşulmayan bir rutini takip etti: O onur listesindeki notları ve bir dizi ders dışı etkinlikle göz kamaştırırken, ben vasat notlar ve bu bursun beni yoksulluğun derinliklerinden nasıl çıktığını anlatan bir kapanış konuşmasıyla radarın altında uçuyorum. Bu gerçekten göz yaşartıcı bir konuşma.

Sorun şu ki, Mickey'ninki olmadan benimki pek işe yaramıyor. Onun notları göz kamaştırıcı olmadığına, sadece benim notlarımı inceliyorlar.

"Zeki bir öğrenci olduğunuz çok açık Bayan Davis," diyor Dekan Robins. "Dört yıl önceki SSAT puanlarınız bunu fazlasıyla kanıtladı ama..." Ajandasını karıştırıyor. "Eğitiminize başladığınızdan beri

Lionswood, yardım edemem ama akademik performansınızın çeşitli noktalarda hem düştüğünü hem de durağanlaştığını fark ettim. Bunun nedenini anlıyor musun?" Bakışlarında suçlamadan çok soru var ama yine de kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyor.

"Ah, evet. Neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum..."

"Sadece endişeliyim Bayan Davis," diye devam ediyor başını sallayarak. "Lionswood sizin için doğru akademik kurum olmayabilir mi diye düşünmeden edemiyorum."

Gözlerim o kadar açılıyor ki, eminim komik görünüyordur.

Hayır, hayır, bu gece böyle bir şey olmayacak.

Mickey Mabel arkadaşlarıyla takıldı, uyuyakaldı ya da benimle birlikte bu sahneye çıkmasını engelleyen başka bir şey yüzünden bursumu kaybedecek *değilim*.

Lionswood *benim*. Bunu hak ettim.

Birkaç uzun derin nefes alıyorum ve bana geri dönen parlak sahne ışıklarına bakıyorum. Güneşe bakmak gibi bir şey bu ve bir an sonra kalabalığa yeniden odaklandığımda gözyaşlarımı siliyorum.

"Ben sekiz yaşındayken, annem ve benim, bizi sebepsiz yere tahliye eden *korkunç* bir ev sahibimiz vardı," diye başlıyorum. "Annem şehirdeki bir lokantada garsonluk yapıyordu. Bırakın ilk ve son ayın kirasını, benzin ve market alışverişine bile zar zor yetecek paramız vardı, bu yüzden annem biraz para biriktirene kadar sonraki üç ayı arabamızda yaşayarak geçirdik. Kışın ortasıydı. Sabahları okula yürüyerek gidiyordum, sonra o vardiyasında çalışırken ben lokantada ödevlerimi yapıyordum, sonra da arka koltukta battaniyelerle ve onun vardiyasından arta kalan yemeklerle yatıyorduk. Sonunda bir şeyler ayardı. Bir yer bulduk ve en kötü kışımız bile değildi ama..."

Bir sonraki kısmı aktarırken sesimde kasıtlı bir yalpalama var. "Demek istediğim, Lionswood'da aldığım eğitim hayatımı *değiştirdi* ama bu bir alışma süreci oldu. Çocukluğumu çarpım tablosunu öğrenmekten çok elektrik faturasını ödeyip ödemediğimiz konusunda endişelenerek geçirdim. Benim için üzülmeyi sağlamaya çalışmıyorum - sadece benim için buradan daha iyi bir yer *olmadığını* anlamanızı istiyorum. Şu anki notlarım bunu yansıtmıyor olabilir ama burada öğrenci olmaktan gurur duyuyorum... ve bu okulu gururlandıracağım. Ben de sizi.

Bu dönem ve gelecek dönem, ama ondan sonra da gurur duyacaksınız. Söz veriyorum, bundan on yıl sonra bana öğrencim dediğiniz için gurur duyacaksınız."

Sözlerimi bitirdiğimde podyumda elim ayağım birbirine dolanıyordu ve kendime bakma izni vermem için birkaç dakika geçmesi gerekti.

Kötü notlarımın ektiği şüpheyi aşıp aşamadığımı görmek için.

Dekan Robins'e bir bakış attım ve aştığımı anladım.

Cam gibi gözlerinde, Bayan Arnold'un alt dudağının titreyişinde, arkada bir mendilin ortaya çıkışında.

Üniformamın koluyla gözlerimi sildim.

Sonunda ağır sessizliği bozan Dekan oldu. "Bu oldukça ilginç bir hikaye Bayan Davis. Ve öğrencilerimizden duyduğumuz bir hikaye değil." Boğazını temizliyor. "Akademik performansınız üzerinde biraz çalışmanız gerekebilir ama... size sağlanan eğitim fırsatıyla neler yapabileceğinizi görmek için sabırsızlandığımızı söylerken sanırım odadakiler adına konuşuyorum."

İçimde tatlı bir rahatlama hissettim.

Tanrı'ya şükür.

Teknik olarak, Dekanı ya da bu gece burada bulunan öğretim üyelerinden herhangi birini dolandırmadım. Hikâye doğru ama birazcık bağlamı eksik.

Bir: söz konusu ev sahibi aslında annemin erkek arkadaşı Ed'di ve annemin iş arkadaşlarından biriyle takıldığını öğrendikten sonra bizi evden kovmak için pek çok nedeni vardı. Bu da utanç vericiydi. Ed'in gerçek bir evi vardı ve bizden neredeyse hiç kira almıyordu.

İki: Kışın ortasıydı.

...Mobile, Alabama'da.

O yılın en düşük sıcaklığı 50 derece olabilirdi.

Ama bunların ikisini de söylemiyorum. Hikayedeki tek kurban o olunca birine acımak daha kolay oluyor.

"Üniversite başvurularının yaklaştığını hatırlatmak isterim Bayan Davis," diye azarlıyor Dekan. "Belki gelecek dönem biraz daha iyi notlar, bir ya da iki müfredat dışı ders ve bir üniversite kabulü görürüz." Sesi sert ama yüzünde acıma ifadesi var.

Şu anda, otoyol kenarında bulduğu tekmelenmiş bir köpek yavrusuyum ve beni zorla dışarı atmayacak.

Ona olabildiğince geniş bir gülümseme veriyorum. "Eminim öyle yapacaksınız efendim."

Herkesin elini sıkarak ve hayat tavsiyelerini nezaketle kabul ederek sunumu tamamlıyorum. Bin dolarlık mokasenlerinin parıltısı neredeyse gözümü kör ederken, yaşlanmış bir mezunun bana her şeyin "kendini ayağa kaldırmakla" ilgili olduğunu söylemesine ihtiyacım olduğundan değil.

Kendimi yukarı çekiyorum.

SSAT sınavını başarıyla geçip Lionswood'dan burs almak, şimdiye kadar kendimi en çok zorladığım şeydi.

Ancak bu hikaye de -tıpkı bu gece anlattığım gibi- biraz bağlamdan yoksun.

Yataktan dönerken içim içimi yiyor.

İnce, yıpranmış ceketim, taş yürüyüş yolunu kaplayan Kırmızı Akçaağaçların arasından hışırdayan soğuk esintiyle baş edemiyor ve dişlerimin takırdamasını engelleyen tek şey damarlarımda yanan öfke.

Mickey'den hâlâ ses seda yok. Özür yok. Mazeret yok. Yarım ağızla bile olsa: *Umarım iyi geçmiştir!*

Bir başka sert rüzgâr sonbahar yapraklarını sallıyor. Tam yanımdan iki güler yüzlü kız geçerken ceketimin önünü kapatıyorum, ikisi de şık Moncler kabanlar giymiş.

Ben daha bastıramadan kıskançlık kıvılcımları çıkıyor.

Kıskançlığı, iki bin dolarlık ceketleri arzulamayı aştığımı söylemek isterdim ama yapamam. Lionswood'un hem gösterişli hem de sade zenginliğiyle çevrili olmak beni güzel şeylerin cazibesine karşı bağışık hale getirmedi.

Sadece daha şüpheli yaptı.

İçimdeki burukluğu atmaya çalışıyorum çünkü o felaket sunum bir yana, bu gece çok güzel. Dolunay altında, Lionswood'un kampüsünü oluşturan Gotik Revival taş binalar neredeyse ruhani görünüyor. Elektrik tesisatı ve sıhhi tesisat için yapılan yenilemeler dışında çoğuna on sekizinci yüzyılın başlarından beri dokunulmamış. Kampüsteki her şeyin Dickens romanlarından fırlamış gibi taze görünmesini sağlayan, okulun sınırsız finansmanı ve kendini işine adanmış mezunlar kurulu.

Son sınıf yurtlarının ya da çoğu öğrenci tarafından bilinen adıyla Batı Kanada'nın tanıdık köşesini dönerken tenis ayakkabılarımın altında yapraklar çıtırıyor.

Camlı pencereleri ve tarihi bir saat kulesi olan büyük, bloklu bir bina, özel süitlerle karma bölümlere ayrılmış. Hâlâ ortak bir yatakhane ama ilk kez kendime ait bir banyom oldu.

Devasa meşe kapıları açmak ciddi bir kas gücü gerektiriyor, ama neyse ki ortak odada beni mücadele ederken izleyecek kimse yok.

Ya da girişteki çıtırdayan şöminenin etrafında toplanıp sıcaklığını içime çekmemi izleyecek kimse yok.

Ortak alan nispeten küçük, iki dar, dolambaçlı merdivenle ikiye ayrılıyor: biri kızların, diğeri erkeklerin yatakhanelerine çıkıyor.

İkincisine doğru baktığımda öfke tüm gücüyle geri geliyor. Mickey'nin şu anda yurttaki odasında olup olmadığını merak ediyorum.

Arkadaşlarıyla olabilir. Ya da oyun oynuyor. Ya da uyuyor. Ya da bu gece beni kurtlarla baş başa bıraktığının farkında olmamasını sağlayacak herhangi bir aktivite yapıyor olabilir.

Siktir git Mickey.

Kafeteryada ya da koridorlarda diğeri sınıf arkadaşlarım gibi yokmuşum gibi davranabilir ama *bu*, arkamı kollaması gereken tek zaman. Bu işte birlikte olmamız gereken tek zaman.

Eminim Dekan Robins sabaha kadar ustaca bir özür dileyecektir ama *ben* de bir özrü hak ediyorum.

Basamaklara baktıkça öfkem kabarıyor ve sonra - kendimi vazgeçiremeden - hak ettiğim yüz yüze açıklamayı ve özrü almaya niyetli bir şekilde merdivenleri tırmanıyorum.

İlk basamaklar bir öncekinden daha büyük, koyu nötr renklerle ve spor takımlarının formaları ve posterleriyle dekore edilmiş başka bir ortak odaya açılıyor. Ocakta bir ateş daha çıtırıyor.

Erkeklerin ortak odasıyla ilgili pek çok hikâye duymuştum.

İçinde neler ve *kimler* yapıldı ama ben daha önce buraya hiç çıkmadım. Bunun için hiç sebebim olmadı. Dört yıl oldu ve benim hiç

Çocuk beni bu merdivenlerden yukarı davet etti ya da odasına gizlice soktu - ki şu anda bu düşüncenin canımı yakmasına izin vermeyi reddediyorum.

Bunun yerine, gözlerim bugün içtiğim bezelye çorbasından daha açık bir ton olan koyu yeşil kanepenin üzerindeki duvara iliştirilmiş ilan panosuna takılana kadar odayı tarıyorum.

Kızların odasındakinin aynısı. Binanın bu bölümünde kalan tüm öğrencilerin bir listesi.

Mickey'nin adını alfabetik sıraya göre 504 numaralı odada buldum.

Tabii ki en üst katta oturmak zorunda.

İkinci merdiven boşluğunun tepesine ulaştığımda kalçalarım yanıyor, hayal kırıklığının bir kısmı asansörün binanın tarihi bütünlüğünü tehlikeye atacağına karar verenler için saklı.

504 numaralı oda, binanın arka tarafına bakan dar ve loş koridorun sonunda yer alıyor.

Köşeyi dönüyorum, yangın çıkış merdiveninin kapısında duran bir erkek silueti gözüme ilişince duraklıyorum.

Mickey mi?

Gözlerimi kısarak bazı yüz hatlarını ve kıvrıkcık bir saça benzeyen saçlarını seçmeye çalışıyorum.

"Mickey?" diye seslendim.

Siluet irkiliyor ama bana doğru dönmek yerine yangın çıkış kapısını açıp merdiven boşluğunda gözden kayboluyorlar. Hızla hareket ediyorlar, ama bir an için merdiven boşluğunun floresan ışıklarıyla aydınlanıyorlar ve ben *onun* yüzünü görüyorum.

Adrian Ellis mi?

Gözümü kırıpıyorum ve o yok, ama dört yıldır okul gazetesinin ön sayfasında kendine yer bulan aristokrat burnu ve keskin çene çizgisini karıştırmak mümkün değil.

Sanırım o da burada yaşıyor.

Mickey'nin kapısına yaklaşırken omurgamda korku gibi bir şey dolaşıyor.

Belki de bu kötü bir fikirdir.

Geri dönüp eve gidebilir ve yarın bir özür talep edebilirdim. Buraya kadar gelmek *biraz* abartılı olabilirdi ama...

Bu gece beni ortada bırakan oydu.

Ben de derin bir nefes
aldım. Ve kapıyı çaldım.

Karşı taraftan ses gelmiyor - ne televizyonun ne de müziğin cızırtısı. Ya uyuyor ya da evde değil, ama birincisi olma ihtimaline karşı bağıríyorum, "Mickey? Mickey, içeride misin?"

Hâlâ cevap yok.

İç çektim.

Yüz yüze yüzleşmem buraya kadarmış.

Son bir kez, parmak eklemlerim eskimiş ahşaba gürültüyle vuruyor ve sürpriz bir şekilde kapı yumruğumun ağırlığı altında gıcırdayarak açılıyor.

Haber vermeden yatakhanesine girdiğim için özür dilemek üzere ağzımı açıyorum ama oda boş ve masanın yanındaki büyük, çift camlı pencere patlatılarak açılmış.

Soğuk hava suratıma tokat gibi çarpıyor ve pencereye doğru sürünüyorum.

Mickey rüzgâr soğuğuyla birlikte kırk derece soğukta uyumayı sevmiyorsa, pencereyi açık bırakmış olması mümkün değil.

Mandalı tutuyorum ama vücudum taş gibi kaskatı kesiliyor. Bir kez göz kırpıyorum.

Ve tekrar - sadece bir şeyler görmediğimden emin olmak için.

Ama işte o zaman çığlıklar başlıyor ve Mickey'nin beş kat aşağıda yatan, kafası betonda bir kavun gibi yarılmış cesedini gören tek kişinin ben olmadığımı anlıyorum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dedektifin bana verdiği suyu içmiyorum.

O küçük plastik bardaklardan bir şüphelinin DNA'sını alabileceklerini bilecek kadar *SVU* izledim ve minyon, sert görünümlü dedektif şüpheli *olmadığımı* açıkça belirtmesine rağmen paranoya devam ediyor.

Sorgu odasındaki iki yönlü ayna da pek yardımcı olmuyor.

Dedektif Mills, "Şu anda *kimseyi* soruşturmuyorum," diye beni temin ediyor. "Sadece olanları bir araya getirmeye çalışıyorum. Ve neden olduğunu." Bunu en az beş kez tekrarladı.

Ben de aynı sorulara en az beş kez cevap verdim.

Hayır, Mickey kafeteryada kendine zarar verdiğiine inanmamı sağlayacak bir şey söylemedi.

Hayır, *başka* kimse Mickey'e zarar verdiğiine inanmamı sağlayacak bir şey söylemedi.

Hayır, atladığınızı görmedim.

Hayır, artık reşit değilim ve annemi aramana ihtiyacım yok. Evet, ben iyiyim.

Kolluk kuvvetlerine karşı biraz ürkek olduğum gerçeğini anlamış gibi görünüyor, burs sunumunda mazeretimi teyit ederken beni bu sert, metal sandalyede güveçte bırakmasına engel olmadı.

Mickey'nin yurt odasında geçirdiği aynı sunum, büyük olasılıkla -

Başımı salladım. "Onu bugün erken saatlerde gördüm. Öğle yemeği sırasında." Kolluk kuvvetlerinin beni Mickey'nin odasından uyuşmuş ve dehşete düşmüş bir halde çıkarmasının üzerinden saatler geçti ve şok hâlâ her kelimemi renklendiriyor. "Planlarımız vardı. Birlikte sunum yapacaktık. Bunu bildiğimden emin oldu."

"Peki onunla konuştuğunuzda nasıl görünüyordu?" Çikolata kahverengisi saçlarının bir tutamını askeri tarzdaki sıkı başörtüsünün içine sokuyor.

topuz tarzı. Genç bir kadın. Belki otuzlu yaşlarının başında, ama kahverengi gözlerinin altındaki gölgeler muhtemelen son on gecedir iyi bir uyku çekmediğini gösteriyor.

Metal masaya, eğer takıyor olsaydım bir çift kelepçeyi geçirecekleri boş yuvalara göz kırpıyorum. "Görünüşe göre..." Öğle yemeğindeki etkileşimimizi hatırlamaya çalışıyorum ama ayrıntılar gözümden kaçıyor. Şu anda gülümsüyor muydu, kaşlarını mı çatıyordu, ağlıyor muydu ya da başka bir şey mi yapıyordu hatırlayamıyorum. "...İyi. Yurt odasına dönecek gibi görünmüyordu ve -"

Boğazım kurudu.

Söylemeye dilim varmıyor.

İntihar yanlış bir kelime gibi geliyor.

Kaba bir kelime.

Ama bütün gece bu kelimenin etrafında dolanıp durduk - ben, onun cansız bedenini betona yayılmış halde bulan ağlayan öğrenciler ve olay yerine ilk gelen sağlık görevlileri.

Hiçbirimiz bir küreğe kürek diyen ilk kişi olmak istemiyoruz.

Dedektif Mills iç geçirdi. "Sen ve Mickey Lionswood'daki tek burslu öğrencilerdiniz, değil mi? Böyle büyük ve rekabetçi bir özel okulda, bütün gün bir grup zengin çocukla çevrili olmak... **Bunun** çok yalnız hissettirdiğini hayal edebiliyorum. İkiniz yakın mıydınız? Mickey sana bir şeyler anlatır mıydı hiç?"

Ellerim masanın üzerindeki boş yerleri karıştırıyor. "Hayır. Arkadaş olduğumuzu söyleyemem."

Polisin Mickey'nin telefonuna kanıt olarak el koyduğuna eminim ve şimdi sunum sırasında gönderdiğim tüm öfkeli mesajları düşünüyorum, muhtemelen şimdi sadece bir pislik gibi görünüyorum.

Öte yandan, Mickey'nin dünyadaki son anlarını onun varlığına lanet ederek geçirdim, bu yüzden belki de bir *pisliğim*.

"Ne olursa olsun. Bu tür olaylar..." Boğazını temizliyor. "Her zaman aniden ortaya çıkmazlar. Bazen uyarı işaretleri vardır. Uyuşturucu ya da alkole düşkünlük, değerli eşyalarını vermek, yakın zamanda geçirdiği bir depresyonun ardından mutluluğunu ifade etmek. Böyle bir şey fark ettiniz mi?"

Başımı sallıyorum.

"Bu soruları sormanız gereken kişi ben değilim. Evet, Mickey ve ben burslu okuyan çocuklardık ama akademik yükümlölükler nedeniyle yılda iki kez konuşurduk, o kadar. O değildi..." Parmaklarımı masaya vuruyorum. "Bana *güveniyorsun*."

Dedektif dudaklarını büzüyor ve tekrar iç çekiyor. Bir süredir bu işi yapıyoruz ve bu gece bu sandalyeye oturan ilk ya da son öğrenci olduğumdan şüpheliyim. "Pekâlâ, Bayan Davis. Mickey hakkında başka bir şey hatırlarsanız, alakasız görünse bile, lütfen bana bildirin. Aksi takdirde, size başka sorularım olursa sizinle temasa geçeceğim. Bu arada, geç oldu. Memurlarımdan biri size kampüse kadar eşlik edecek."

Bugün hiç kafein almadım, ama ayağa kalktığımda biraz gerginim ve sırtımı sıvazlayıp biraz uyumamı söyleyerek beni kapıya kadar geçiriyor.

Uzun boylu, bıyıklı bir memur beni Batı Kanadı'na geri götürüyor. Binanın etrafında hâlâ birkaç olay yeri inceleme görevlisi dolaşıyor, parlak sarı bantlarla alanları ayırıyolar.

Ama öğrenci yok.

Dekanlık ofisinden gönderilen ve "korkunç bir kaza" olduğu belirtilen acil e-postaya göre herkes gecenin geri kalanında odalarına gönderilmiş.

Merdivenleri çıktığımda yurttta ölüm sessizliği hakim, odam sabah bıraktığım gibi duruyor - ucuz çam masamın üzerine sanat malzemeleri saçılmış, ikiz yatağım yarım yamalak yapılmış.

Dağınıklığın hiçbirleriyle uğraşmaya zahmet etmiyorum. Bu gece olmaz. Ayakkabılarımı çıkarıp lacivert yorganımın altına giriyorum ve gözlerimi kapatıyorum - ki bu bir hata oluyor.

Çünkü *tek* gördüğüm Mickey.

Kafeteryadaki Mickey. Koridordaki Mickey. Mickey'nin beyni kaldırıma sıçramış.

Fazla uyuyamıyorum.

Sabah saatlerinde yeni bir e-posta gönderilerek yerel kolluk kuvvetlerinin bir öğrencinin ölümünü araştırdığı ve

Dersler bugün için iptal edildi. Öğrencinin adı verilmiyor ama sağlık görevlilerinin Mickey'nin cesedini sedyeye koyduğunu en az beş on kişi görmüş, o yüzden bunun pek de gizemli bir şey olduğunu sanmıyorum.

Kısa bir süre sonra gelen bir başka e-posta, öğrencileri zorlanıyorlarsa okul psikologlarından veya yas danışmanlarından biriyle konuşmaya çağırıyor ve ardından gelecek hafta kampüse gelecek terapi köpekleriyle ilgili bir şey geliyor.

Bu, Lionswood'dan bekleyebileceğim türden bir yanıtta başka bir şey değil ama yine de ne yapacağımı bilemiyorum.

Mickey ve benim, bir okul psikoloğunun karşısına oturup bir paket mendile burnumu silmemi gerektirecek kadar zengin bir geçmişimiz yok.

Televizyon dikkatimi dağıtmakta başarısız olunca internete giriyorum. Başka bir hata daha. Tüm sosyal medya akışım Mickey.

Instagram'ım hüzünlü selfie'ler ve *"Fly high, Mickey"* başlıklı ilham verici alıntılarla dolu ve *Cennet dün gece bir melek daha aldı*. Sophie'nin paylaşımı neredeyse viral oldu - yurt penceresinden dışarı bakarken çekilmiş, makyajlı yüzü ve daracık siyah eşofmanıyla hüzünlü görünen siyah-beyaz bir fotoğraf.

Fotoğrafın altına *"Bugün hayatımdaki herkes için ekstra minnettarlık hissediyorum"* yazıyor ve yorumlar onun kaybı için başsağlığı dileyen insanlarla dolup taşıyor.

Bundan sonra telefonumu kapatmak zorunda kaldım.

Tüm vücudum dengesiz hissediyor, yana doğru eğilmiş ve düzelemiyor.

Sanki Lionswood'da ölen tek öğrenci o değilmiş gibi.

İlk yılımda, benden bir ya da iki sınıf üstte bir kız vardı ve özel jetleri Cabo sahilinde düştükten sonra tüm ailesiyle birlikte hayatını kaybetmişti.

Geçen yıl bir çocuk arkadaşlarıyla yarışırken kaza yaptı. Ama

Mickey...

İntihar olduğu için mi? Cesedini gördüğüm için mi?

Yoksa sadece birkaç saat önce kafeteryada arkadaşlarıyla güldüğü için mi?

Durumu beynimde evirip çeviriyorum ama bir türlü doğru yere oturtamıyorum. Mickey burada mutlu görünüyordu. Arkadaşları vardı. Notları iyiydi. Benimkinden çok daha parlak bir gelecek. Ve biliyorum ki yas danışmanı muhtemelen bana klinik depresyonun acımasız olduğunu söyleyecektir ama...

Sunmayı hiç planlamadıysa neden slayt gösterisinin kendi bölümünü tamamladı?

Sonunda midemdeki gurultuyu daha fazla görmezden gelemiyorum ve kendimi bir sandviç ve temiz hava almak için odamdan çıkmaya zorluyorum.

Kampüsün dün geceki gibi sakin olmasını bekliyordum, herkes hala yurtlarının mahremiyetinde yas tutuyordu, ancak kafeteryayı öğrencilerle dolu buldum.

Havanın kasvetli olması şaşırtıcı değil, ancak birisi tüm son sınıflar için İtalyan yemeği hazırlamış, bu yüzden üzüntü galeta ve lazanya ile paylaşıyor.

Keder beni bedava yemekten alıkoyamayacağı için bir tabak doldurup boş bir masa arıyorum. Sophie Adams hemen yanındaki masaya yerleşmiş, etrafı olağan şüphelilerle çevrili.

"Bu sabah terapistime ulaştım," diyor işlemeli bir mendille gözlerini silerken. Kumral saçları yeni açılmış gibi görünüyor ve lazanyadan gerçek bir ısırık almış gibi görünmüyor. "Bana böyle durumlarda kendimizi suçlamanın çok yaygın olduğunu ama bunun Mickey'den başka kimsenin seçimi olmadığını hatırlamamız gerektiğini söyledi."

"Herkes bir yana, senin ağlayacak bir şeyin yok Soph." Penelope rahatlatıcı elini Sophie'nin sırtında gezdirirken Ava bile her zamanki ağır makyajını bir kenara bırakıp biraz su geçirmez rimel sürmüştü. "Ona dahil olduğunu hissettirdin. Sanki bizden biriymiş gibi."

İki kız da başlarıyla onaylıyor.

"Ona karşı çok iyidim," diye ekliyor Ava, "Yani, ne zaman bizimle yemek yemesine izin versen gözleri ıslı ıslı olurdu."

"Ya da grup fotoğraflarımızı çekmesine," diye dürtüyor Penelope.

"Ya da sonunda onu Instagram'da takip ettiğinde," diyor Ava. "Hatırlıyor musun? Çok mutluydu."

Sophie burnunu çekerek başını sallıyor. "Onu bu yılki Cadılar Bayramı partime de davet edecektim. Çivili içecekleri dağıtacağını söylemişti."

benim için yumruk at."

Elindeki mendille yüzünü kapatıyor ve "Rimelim akıyor, değil mi?" demeden önce sırtına bir kez daha sempatik bir şekilde vuruluyor.

Lazanyama ricotta peyniri akana kadar sert bir bıçak darbesi indiriyorum.

Kimsenin kederini denetlemek bana düşmez biliyorum ama Mickey dört yılını onların sosyal çevresine sızmaya çalışarak geçirdi, sadece garajda uyumasına izin verdikleri bir sokak köpeğiymiş gibi hakkında konuşuldu.

Bunca zaman sonra, *hala* bir hayır kurumu.

Hala burslu bir çocuk.

Eğer ölüm bu konudaki fikirlerini değiştiremeyecekse, neyin değiştireceğinden emin değilim.

Tabii ki, Adrian Ellis bir süre sonra kavgaya katıldığında, ben de dahil olmak üzere tüm son sınıf toplu olarak neşeleniyor.

Dün gece oradaydı.

Hatırlıyorum.

Oradaydı.

Ona seslenir seslenmez merdiven boşluğuna nasıl fırladığını ancak şimdi hatırlıyorum. Aslında o değil, çünkü alnına dökülen koyu renk dalgaları Mickey'nin kıvrıkcık saçlarıyla karıştırmıştım.

Geriye dönüp baktığımda kesinlikle daha garipti.

Acaba o da beni benim onu gördüğüm kadar net gördü mü diye düşünmeden edemiyorum. Kafeteryada ilerlerken yarı yarıya bana doğru bakmasını bekliyorum ama hiç bakmıyor.

Sophie, ona ulaşma mesafesine girer girmez yapışıyor. "Burada olmana çok sevindim Adrian," diye ağlıyor. "Bu sabah çok *kötüydü* ama..." Penelope'yi banktan aşağı iter, böylece Adrian onun yanındaki yeri alabilir. "Bilemiyorum. Sanırım sen buradayken biraz daha katlanılabilir olabilir."

Ona sempatik bir gülümseme sunuyor ama gözleri her zamanki gibi boş. Sarsılmış *görünmüyor* ama eminim sarsılmış olmalı. Mickey atladığında koridorun sonuna gelmişti.

"Lazanya çok lezzetli," diye ekliyor Ava. "Yemek için teşekkürler, Adrian."

Demek bu devasa gurme İtalyan yemeği büfesi buradan geliyordu. Adrian Ellis'in özverili davranışlarından biri daha.

"Sorun değil," diye cevap veriyor omuz silkerek. "Büyükbabam her zaman kederli bir kalp için en iyi şeyin İtalyanca olduğunu söylerdi." Bu, kızlardan bir koro halinde "*huh*" sesleri yükselmesine neden olur. Masanın ucunda oturan sporcular bile bu jestten etkilenmiş görünüyor.

"Her zaman başkalarını düşünüyorsun, Adrian," diye ekliyor Penelope, bal sarısı saçlarından bir tutamı kulaklarının arkasına sıkıştırırken sesi hayranlıkla kalınlaşıyor.

Sophie boğazını temizler. "Biliyor musun, Mickey..." Eğiliyor, ağzını bir sırmış gibi açıyor. "...*atladi*. Tanrı'ya şükür ben duymadım ama tüm o çığlıklar... Düştüğü sırada Melanie Cohen'in oradan geçtiğini biliyor muydun? Yere düştüğünü görmüş. Gerçekten. Bu çok sarsıcı. Böyle bir şeyi görseydim sanırım sonsuza kadar terapi görürdüm."

Şok olmuş nefesler ve baş sallamalar masanın geri kalanında dalgalanıyor. Adrian'ın kalın kaşları endişeyle kırışıyor. "Ne kadar korkunç."

"Ö y l e y d i ," diye iç geçiriyor. Adrian'ın geniş omuzlarından birini okşuyor. "Sen neredeydin? Olanları görmedin, değil mi?"

Adrian başını sallar. "Neyse ki hayır. Bütün akşam kütüphanedeydim, bu yüzden kargaşayı kaçırdım, ama korkunç olduğunu duydum."

Isırığın ortasında duraksadım.

Ne?

Dün gece Adrian'ı *gördüğüm* için yanlış duymuş olmalıyım. Bundan kendi adımdan emin olduğum kadar eminim.

Mickey beşinci kattan atladığında koridorun sonundaydı. Yataktaneden çıktığında sağlık görevlilerinin Mickey'nin cesediyle ilgilendiğini görmüş olmalı. En azından, mavi-kırmızı siren ışıkları altında çığlık atan, ağlayan öğrencilerden tamamen kaçamazdı.

Bu da yalan söylediği anlamına geliyor.

Adrian Ellis dün gece nerede olduğu konusunda düpedüz *yalan söylüyor*. Ona bakıyorum.

Şimdi Sophie'yi teselli ediyor, ölümün adaletsizliği hakkında omzuna yaslanıp ağlamasına izin veriyor.

Lazanya tabağını itiyorum, iştahım kaçıyor.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Mickey'nin odası parlak sarı olay yeri şeridiyle çevrili kalır ve tehlikeli madde kıyafeti giyen adamlar Çarşamba sabahı kan sıçramış kaldırıma kimyasal peeling yapmak için gelir, ancak yavaş yavaş her şey normale dönmeye başlar.

Haftanın geri kalanında dersler devam eder.

Tüm üst düzey profesörler aynı e-postanın kendi versiyonlarını gönderir: herhangi bir ödevin son teslim tarihini uzatmayacaklarına dair üstü kapalı bir hatırlatma ve zorlanıyorsanız yas danışmanından randevu almanız gerektiğine dair ince bir yazı.

Günler öncesinden sosyal medya akışımı tıkayan hüznü anma paylaşımları bile azalmaya başladı. İnsanlar boşlukları doldurmaya başladı. Mickey, Lionswood'un aşırı rekabetçi akademik ortamına ayak uyduramayan ve en kötü şekillerde kırılan fakir bir burslu çocuk haline geliyor.

Dedikodular, Lacrosse takımının zil zurna sarhoş olduğu eski bir videoya ve BeeBee Landis'in yaz boyunca göğüslerini büyütüp büyütmediğine dair spekülasyonlara dönüşüyor.

Gözümü kırıyorum ve Mickey'nin ölümü Lionswood'un diğer bayat skandalları arasında yerini alıyor.

Sonra Cuma günü kapıma yapıştırılmış bir broşür buluyorum.

Mickey'nin garip gülümsemesi siyah beyaz olarak bana bakıyor ve ardından Cumartesi günü avluda düzenlenecek mum ışığı nöbetinin ayrıntıları geliyor. Sayfanın altındaki neredeyse mikroskobik yazıda etkinliğin tamamen Ellis ailesi tarafından desteklendiği yazıyor.

Hayret bir şey.

Adrian'ın yemek ikramından, *çok* özenli bir anma töreni olacağından emin olduğum şeye kadar cömertlikten başka bir şey yapmadığını biliyorum - ama içim hala belirsizlikle çalkalanıyor.

İnsanlar sadece saklayacak bir şeyleri olduğunda yalan söylerler.

Annemin şimdiki erkek arkadaşı ve benim sözde üvey babam Rick de bana böyle söylüyor. Rick de haberlerinin çoğunu Facebook'taki komplo teorilerinden alıyor ve kamyonetinden bozuk para çaldığıma sürekli ikna olmuş görünüyor.

Muhtemelen fazla düşünüyorum.

Belki de Adrian, Sophie ve arkadaşlarının aşırı tepkisini önlemek için kütüphanede olduğu konusunda yalan söyledi. Belki de Mickey'e seslendiğimi duymadı. Belki de gecenin geri kalanını soğuk bir sorgu odasında dedektifler tarafından sorgulanarak geçirmek istemiyordu.

Gerçek Lionswood tarzında, mum ışığı nöbetinde küçük ya da abartılı hiçbir şey yoktur. Çimenli avlu boyunca titizlikle yerleştirilmiş binlerce mum ve fener, alacakaranlık gökyüzünün altında yıldızlar gibi parlıyor.

Anma gülleri ve unutulmaya yüz tutmuş çiçekler sahneye giden yolu kaplayan büyük, yeşil kemerlere işlenmiş; Dean Robins burada, Mickey'nin ebeveynleri dışında kimsenin tanıyamayacağı yaşlı bir çiftin yanında başını eğmiş ve ellerini kavuşturmuş bir şekilde oturuyor.

Oğullarıyla aynı kıvrıkcık bukleleri paylaşıyorlar ve broşürdeki aynı garip yıllık fotoğrafını yansıtan dev ekrana bakıyorlar. Mickey için biraz üzülüyorum - herkesin beni hatırladığı fotoğrafın birinci sınıf yıllık fotoğrafım olmasından nefret ederdim.

Ailesi dışında kimse çok yakından bakmıyor. Kağıt üzerinde Mickey ile ilgili olabilir ama öğrenciler için bu etkinlikler *her zaman* başka bir şeyle ilgili olacak.

Görüntü.

Kim en iyi giyinmiş, kim dolabından bir şeyleri geri dönüştürmüş, kim önceden çok fazla oyun oynamış ve kendini aptal durumuna düşürmüş.

Sophie, tabii ki, vintage siyah Alexander McQueen'i herhangi bir gösterge ise, *En İyi Giyinme* için kampanya yürütüyor gibi görünüyor.

Kendi siyah elbisemin orta kısmındaki yırtık kumaş parçasını gizlemek için kollarımı kavuşturuyorum. Elbisenin etrafı çok dar.

göğüs ve kalçalar, şüphesiz ortaokuldan beri dolabımda oturmanın bir yan etkisi.

Ne zaman yanımdan geçen muhteşem bir kokteyl elbisesi görsem, kıskançlığımın yeşil başını kaldırmasını engellemek için elimden gelen tek şey bu.

Mickey için buradayım.

Ve on yıllık bir mağaza elbisesinin içinde de tasarım bir elbisenin içinde olduğu kadar iyi yas tutabilirim.

Kalabalık sakinleşince Dean Robins kürsüye çıkıyor, mumlar sarı teninde sıcak bir parıltı yaratıyor.

Konuşması kısa, intiharla ilgili istatistikler ve her zaman bulunamayan yas danışmanından randevu alınmasına dair hatırlatmalarla dolu. *Mickey*'nin ailesine oğullarının okula devam etmesine izin verdikleri için teşekkür ediyor ve *Mickey*'nin parlak geleceğinin burada sona ermesinden duyduğu üzüntüyü dile getiriyor.

Bir elinde mendilini hazır tutmasına rağmen gözyaşları olmadan konuşmasını tamamlıyor.

Dekan Robins'ten beklediğim türden son derece muğlak bir konuşma - okulla ilişkilendirilebilecek herhangi bir pişmanlık ifade etmeden özür diliyor. Sanırım *Mickey*'nin ailesini okulun avukatıyla görüştürmüş ve Lionswood'u intihardan sorumlu tutmamalarını sağlayacak belgeleri imzalatmıştır.

Sırada *Mickey*'nin annesi var; oğluyla aynı mavi gözlere sahip, yuvarlak, orta yaşlı bir kadın. "Lionswood *Mickey*'nin *hayaliydi*," diyor gözyaşları arasında. "Bu okulu çok severdi. Beni her zaman arar ve ne kadar çok arkadaşı olduğunu, derslerini ne kadar çok sevdiğini anlatırdı. Burada *o kadar* mutluydu ki..."

Duygusal baraj yıkılıyor ve hıçkırıklara boğuluyor. Başka tarafa bakıyorum, sanki benim için tasarlanmamış bir ana izinsiz giriyormuşum gibi hissediyorum.

Bunu yaparken, başka birinin ağladığını görüyorum. Öğrencilerin çoğu gibi sadece gözlerini ovuşturmuyor, tam anlamıyla ağlıyor. Ağlıyor.

Tek başına, sanki bizden biri değilmiş gibi toplanan öğrencilerin kenarında duruyor ve ben gözlerimi kısarak bakıyorum - merakla - çünkü ne kadar uzun süre bakarsam, *öyle olmadığından* o kadar emin oluyorum.

O bir Lionswood öğrencisi değil.

Ona ne kadar çok bakarsam, bu o kadar açık hale geliyor.

Yüzler konusunda iyiyimdir ve onunki daha önce gördüğüm yüzlerden biri değil.

Uzun kollu siyah bir gömlek ve kot pantolon giymiş, omuzları o kadar titriyor ki koyu kahverengi saçları yüzüne düşüp duruyor.

Bir aile dostu olabilir mi?

Ama eğer öyleyse, öğrenci bölümüne gizlice girmek yerine neden sahnede Mickey'nin ailesine katılmadığından emin değilim.

Sanki ona baktığımı hissediyormuş gibi kız başını kaldırıp benimle göz göze geliyor ve gözleri telaşla açılıyor.

Sonra da kaçtı.

Doğruca çıkışa yönelip kampüsü sınırlayan büyük demir kapıdan geçerek avludaki kutulara doğru süzülüşünü şaşkınlıkla izliyorum.

Hayır, kesinlikle bir öğrenci değil.

Başka birinin bunu fark etmiş olmasını umarak etrafıma bakıyorum ama herkesin dikkati sahnede, Bay Mabel'in perişan haldeki karısına yerine dönmesi için yardım ettiği yerde.

Tuhaf.

Ardından, piyano enstrümanına karşı Mickey'nin bir slayt gösterisini yansıtıyorlar. Çoğu çocukluk anıları, ama Lionswood'da geçirdiği zamanlardan da birkaç kare var. Sophie, Penelope ve bir dizi diğer popüler çocuğun yer aldığı büyük grup çekimleri ve neredeyse hepsinde Mickey en sona yerleştirilmiş. Asla ortada değil, asla yıldız değil.

Grubun kuyruğuna yapışmış gülümseyen bir çocuk.

Sonradan düşünülmüş gibi.

Mickey'nin kendisine nasıl davrandıklarının farkına varmadığını düşünürdüm ama kendini sandığımdan daha fazla yabancı hissetmiş olmalı.

Yani, *bunu* yapmak için.

Göğsümde bir şey yanıyor ve bu suçluluk duygusu değil. *Denedim.*

Mickey ile arkadaş olmaya çalıştım. Ortak yabancı statümüz üzerinden bağ kurmaya çalıştım ama o her seferinde reddetti.

Ve geçen hafta olanları göz önünde bulundurduğumda, beni reddetme ve uyum sağlama çabalarının *ikimizi* de yalnız hissettirmekten başka bir şey yaptığından emin değilim.

Hissettiğim şey acıma.

En azından tüm abalarımaya rağmen buraya ait olmadığımı kabul edebilirim.

Ya da belki Mickey senin küçük numaranı gördü ve hiç olmadığı bir şekilde yabancı olduğunu fark etti.

Aklıma bir düşünce geliyor, ama sarmal haline gelmeden önce onu bastırıyorum.

Slayt gösterisi sona erdiğinde rahat bir nefes alıyorum - sadece Dean Robins Adrian Ellis'i mikrofona çağırıyor. Öğrencilerden heyecanlı bir mırıltı yükseliyor.

"Bu güzel konuşma için teşekkür ederim, Dekan," diyor Adrian ve hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, muhtemelen bu mum ışığı nöbetinden daha pahalıya mal olan şık, siyah bir takım elbise giymiş. Koyu renk bukleleri ehlileştirilmiş ve başının üstünde şekillendirilmiş halde muhteşem grnmyormuş gibi davranmanın bir anlamı yok, özellikle de ğrenci topluluğunun yarısı onu görünce toplu bir i geçirmiş gibi görünürken.

Mikrofonun başına geçmesi zaman alıyor. Sanki bir sonraki bölüm için gereken cesareti topluyor.

"oğunuzun bildiği gibi," diye söze başladı Adrian, sesindeki keder çok açıktı. "Mickey ve ben arkadaştık. Sanırım Lionswood'a geldiğinde onu kanatlarımın altına aldığımı söyleyebilirsiniz. Onu tanıyanlar için inanılmaz derecede nazik bir insandı. Vücudunda tek bir kötü kemik olduğunu sanmıyorum. İlk yılımızda aşevinde gönüllü olarak çalıştığımızda, düzenli olarak on iki saatlik vardiyalar yapardık ve Mickey asla şikayet etmezdi. Bir kere bile."

Kalabalıktan takdir dolu mırıltılar yükseliyor ama bunların *Mickey'nin* gönüllü çalışmaya olan bağlılığıyla bir ilgisi olmadığından eminim.

"Ama Mickey ile ilgili ne kadar çok güzel anım olsa da," diye devam ediyor, "kaç tanesinde gizlice acı çektiğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Mickey'nin başına gelenler benim asla yapabileceğim bir şey değil -"

Sesi atlıyor. Duraklıyor, akmayan gözyaşlarını kırıpştırıyor. "zr dilerim. Bu gece duygusallaşmak istemedim." Birden

Mickey'nin kendi annesinin ona güven verici bir gülümseme atmasına neden olan nefessiz bir huff. Dean Robins sonunda bir damla gözyaşını siliyor.

Lionswood'un altın çocuğunun nadir görülen bir kırılganlık anını izlemek sevimli *olmalı*, ama ben onun kürsünün kenarına koyduğu büyük ellerine bakıyorum.

Ellerinde gerginlik yok.

Benim gergin olduğumda yaptığım gibi podyumu sıkıca tutmuyor. Orada öylece dinleniyorlar, tamamen rahatlamışlar.

Muhtemelen gereksiz bir gözlem, ama tüm bu gösteri, öyle hissettiriyor ki...

İçi boş.

Sahte.

Sanki tam olarak ağzının titreyeceği ya da gözünün kenarında biriken yaşı sileceği anı prova etmiş gibi.

Mickey'nin annesinin acısı mı? O gerçektir.

Onu fark ettiğim anda ortadan kaybolan gizemli kız? O da gerçektir.

Bu gerçek gibi hissettirmiyor.

Bu korkunç bir düşünce ve belli ki bunu düşünen tek kişi benim çünkü Adrian'ın kısa gösterisi kalabalıkta bütün gece gördüğümde daha fazla duygu uyandırdı.

Boğazımın arkasında acı bir tat bırakıyor.

Kısa konuşmasının geri kalanını -arkadaşlarımızı kontrol etmek ve iyi olduklarından emin olmakla ilgili bir şeyler- duymazdan geliyorum ve Dean Robins'in mikrofonu tekrar çalmasını izliyorum.

Adrian sahneden ayrılmadan önce Mickey'nin ailesine sarılıyor. Mickey'nin annesi kollarında tekrar fenalaştığında ve onu yatıştırmak zorunda kaldığında bile tüm zaman boyunca empatinin timsalidir.

Gerçekten, bende çok ama çok büyük bir sorun olmalı, çünkü izledikçe bir şeylerin ters gittiği düşüncesinden kurtulamıyorum.

Sanki *gerçek* bir kederli arkadaş değil de, kederli arkadaş rolünü oynayan bir aktörü izliyormuşum gibi geliyor.

Lionswood'un altın çocuğu kalabalığın arasından süzülüyor, alçakgönüllü bir gülümsemeden başka bir şey yapmadan omzunu sıvazlıyor ve *dokunaklı* konuşması için övgüler alıyor.

Tam yanımdan geçerken, tamamen dürtüsellikten kaynaklanan bir hareketle, bana hiç benzemeyen bir şey yaptım ve Adrian'ı tasarımcı takımının kolundan yakaladım.

Sonra da ona ilk sözlerimi söyledim.

"Mickey'ye yakın olduğunu söylemiştin," diyorum. "Onu o halde görmek korkunç olmalı. Her şey olup bittikten sonra."

Yakından bakınca ne kadar uzun olduğu, omuzlarının ne kadar geniş olduğu rahatsız edici. Göz hizasına gelebilmek için bile boynumu yukarı kaldırmam gerekiyor.

Onu övmeye hazır, mızmız bir öğrenci gibi konuşuyor olmalıyım çünkü bana göz ucuyla bile bakmıyor. "Oh, bilemem. Mickey atladığında kütüphanede olacak kadar şanslıydım."

Ondan başka kimsenin duyamayacağı kadar sessiz bir şekilde, "Hayır, değildin. Yalan söylüyorsun."

İşte bu onun dikkatini çekti.

Adrian dönüyor ve kara gözlerinin tüm ağırlığıyla bana bakıyor. Yarı korku yarı şaşkınlıkla nefesim kesiliyor.

Uzun, mürekkep rengi kirpiklerle çerçevelenmiş gözleri o kadar koyu ki siyah da olabilirler - ve uzaktan göründüklerinden daha da çukurlar.

Bana öyle bir bakış atıyor ki, bir delikanlının genç bir kıza atacağı takdir dolu bir bakış gibi değil, tamamen başka bir şey gibi geliyor.

Sanki beni ölçüp biçiyor, ne tür bir tehdit olduğumu anlamaya çalışıyor.

Bakışları altında kıpırdanmamak için kendimi zor tutuyorum.

Bir süre sonra dolgun dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor, ama gerçek olamayacak kadar alıştırılmış görünüyor. "Sanırım haklısın," diyor, "Olay olduğunda kütüphanede değildim. Çıkarken."

"Hayır," diye karşılık veriyorum, "O gece kütüphanede değildin. Olay olduğunda erkeklerin yatakhaneindeydin. Mickey'nin katında. Cesedini görmüş olmalısın. Ya da çılgınlıkları duymuşsundur."

Gülümsemesi hiç bozulmuyor ama gözleri kısılıyor. "Sanırım beni başka biriyle karıştırıyorsun." Ve ben daha bunu yalanlayamadan kolunu elimden çekip alıyor. "Affedersiniz. Sanırım dikkatimi çekmeye çalışan bir sınıf arkadaşı görüyorum."

Ona tekrar uzanmıyorum.

Onu daha fazla burada tutmaya çalışırsam olay çıkar.

Etrafımda dolanıyor ve işimizin bittiğini düşünüyorum ama sonra duraklıyor ve bana son bir kez bakıyor. "Adını duyduğumu sanmıyorum."

Yutkunuyorum. "Poppy."

"Poppy." Dilinden tereyağı gibi dökülüyor ve Sophie'nin ona ismiyle hitap ettiğinde neden ışıldadığını birden anlıyorum. "Sizinle tanışmak çok güzeldi."

Kalabalığın içinde kayboluyor ve birkaç metre ötede bir grup Lacrosse oyuncusuyla sohbete dalana kadar kalbim göğsümü delip geçmeye çalışmaktan vazgeçmiyor.

BEŞİNCİ BÖLÜM

"Dedektif Mills ile mi görüşüyorum?" Sesim ve telefonu kavrayan elim titriyor.

"Evet, peki ya bu?"

"Ben Poppy. Poppy Davis."

Boğazıma oturan yumruyu duyup duymadığını merak ediyorum.

Tanıdık, boğuk bir ses cevap vermeden önce hattın diğer ucundan bir hışırtı geliyor: "Evet, Bayan Davis. Sizi hatırlıyorum. Beni gece saat 10'da aramanızın bir nedeni var mı?"

Polis sorgu odasından çıkarken elime tutuşturduğu kartvizitiyle oynuyorum. İhtiyacım olacağını hiç düşünmediğim kartviziti.

"Sizi evinizde rahatsız ettiğim için özür dilerim," diyorum ona. "Gerçekten vaktinizi almak istemiyorum ve bu önemli bir şey olmayabilir ama başka bir şey hatırlarsam aramamı söylemişsiniz. Özellikle Mickey ile ilgili değil ve davayla da ilgili olmayabilir ama -"

"Neden yarınki derslerinden önce ofise gelmiyorsun?" Sözümü kesiyor, sesi az önce olduğundan çok daha az öfkeli geliyor. "Her neyse bunu yüz yüze konuşabiliriz."

Yorganımın üzerine uzandım, bunu telefonda kelimelere dökmek zorunda olmadığım için rahatlamıştım. "Tamam. Evet. Kulağa hoş geliyor."

Ve ertesi sabah kendimi Dedektif Mills'in karşısında gergin ve uykusuz bir şekilde otururken buluyorum. Yine gün ışığında daha az korkutucu gelen sorgu odasındayız.

"İşte," diyor ve masanın üzerinden bir kahve fincanı uzatıyor. "Buna ihtiyacın var gibi görünüyor."

Bu kez tereddüt etmeden alıyorum ve kahveyi yudum yudum içiyorum. "Teşekkürler."

Dedektif Mills benden daha iyi dinlenmiş görünmüyor, kestane rengi saçları birkaç gece önceki gibi sıkı bir topuz yapılmış. İçimden orduda görev yapıp yapmadığını sormak geliyor.

"Pekala, Bayan Davis," diyor ve kalemini tıklıyor. "Bana bildiklerinizi anlatın."

Ben de anlattım.

Ona Adrian Ellis'i yurt odasında gördüğümü anlattım. Kütüphanede olduğu konusunda nasıl yalan söylediğini. Nöbet gecesi yaptığımız konuşmayı. Ben konuştukça hikâye daha az suçlayıcı geliyor. Adrian'ın konuşmalarını dinlediğim ve parasını ödediği bir nöbette onunla yüzleştiğim için muhtemelen deli olan *benmişim* gibi geliyor.

Şu anki haliyle, Mickey'nin ölüsü için benim canlısı için yaptığımdan daha fazlasını yaptı.

Ama Dedektif Mills sözümü kesmedi. Her şeyi küçük sarı not defterine yazıyor ve nihayet nefes aldığımda, "Hepsi bu kadar mı?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum, kahve fincanının koluyla oynuyorum. "Saçmalayıp saçmalamadığımı söyleyebilirsin. Kulağa nasıl geldiğini biliyorum. Adrian Ellis okuldaki herkese iyi davranmaktan başka bir şey yapmadı ve yalan söylüyorsa bile muhtemelen önemli bir şey değildir. Ya da en azından Mickey ile bir ilgisi yoktur."

"Birinin öldüğü gece nerede olduğun hakkında yalan söylemek önemsiz bir şey değil."

"Ama bu bir intihardı, değil mi? Bir mazerete ihtiyacı yok ki."

"Evet, adli tıp patoloğu bunun bir intihar olduğuna inanıyor," diye mırıldandı.

"Ve sen de öyle mi düşünüyorsun?"

Dedektif vuruşunun ortasında duraklar ve boğazını temizler. "Mickey'nin ölümünün en olası nedeni intihar, ancak standart bir açık ve kapalı intihara uymayan birkaç ayrıntı var."

Vücudum tamamen hareketsiz kalıyor. "Detaylar mı?"

Dedektif Mills'in hiçbir şey söylemediği birkaç uzun an oluyor, kalemi not defterinin üzerinde duruyor ve ben sessizce kahvemini yudumluyorum.

Ama sonra başını kaldırıyor, kurnaz kahverengi gözleri benimkilere dikiliyor. "Sınıf arkadaşlarınız gibi değilsiniz, değil mi Bayan Davis?"

Ona sadece göz kırpyorum. "Uh... Ne ima ettiğinizden emin değilim, Dedektif."

"Siz parayla büyümediniz, değil mi?"

Bu beklenmedik konu değişikliğine neyin yol açtığından emin değilim ama yine de dürüstçe cevap veriyorum. "Hayır, hanımefendi. Tam tersi."

Ayrıntıya girmiyorum. Ona karavan parkından, arabadan ya da çocukluğumu pinpon oynayarak geçirdiğim toplu konutlardan bahsetmiyorum ama o yine de bana uzun uzun bakıyor ve her şeyi yüzümden okumuş gibi başını sallıyor. "Ben de."

İç çekerek arkasına yaslanıp burnunun kenarını ovuştururken merak kıvılcımları çakıyor. "İlk bakışta Mickey'nin ölümü tipik bir intihara benziyor. Aşırı rekabetçi bir ortamda sıkışıp kalmış, çok fazla akademik baskı altında çalışan bir ocuk. Mickey'nin Lionswood'da gayet iyi olması dışında. Zeki bir çocuktur. Oraya da bu sayede gitmişti. Ve arkadaşları vardı. Sosyal olarak izole değildi."

Yutkunuyorum. "Ama depresyon -"

"Ki böyle bir geçmişi yok" diye araya giriyor, "Aslında psikiyatrik geçmişiyle ilgili hiçbir şey yok. İntihar notu yok. Hayatında büyük değişiklikler yok, onu böyle düşüncesizce bir şey yapmaya itecek bir katalizör bulamadık. Ve düşüşün kendisi... Atlayarak yaşamına son veren çoğu intihar kurbanı düzgün, düz bir düşüş yaşar ve Mickey'ninki hiç de öyle *değildi*. Sırt üstü düşmüş, yani kasıtlı bir intihardan beklediğimizden daha hızlı ve çok daha fazla bedensel travma ile geriye doğru düşmüş."

Sandalyeme çöktüm, başım dönüyordu.

Eğer söylediğini düşündüğüm şeyi söylüyorsa...

"Mickey'nin öldürölmüş olabileceğini mi düşünüyorsun? Adrian'ın işin içinde olduğunu mu?" Kalbim küt küt atıyor.

Adrian'ın adını söylediğim anda bu odadan gülünerek çıkarılmayı bekliyordum. *Ama bunu beklemiyordum*.

Dedektif bana sert bir bakış attı. "Kimse böyle bir şey söylemiyor. Davanın daha fazla araştırılması gerekiyor. Ben kendi sonuçlarımı çıkaracağım ve sen de bu konuda *kimseye* tek kelime etmeyeceksin. 'Cinayet' ve 'Adrian Ellis' kelimeleri aynı anda ağzınızdan çıkmasa iyi olur. Anlaşıldı mı, Bayan Davis?"

Titreyerek başımı salladım. "Kristal."

Keskin bakışları donuklaşıyor ve ekliyor: "Ama bu sabah bana söylediklerin? Bu bize cevapları sağlayan ipucu olabilir."

Mickey'ye ne olduğuna dair gerçeği bulmamız gerekiyor, her ne olursa olsun."

"Ama eğer Adrian işin içindeyse, bunun kimse için kolay olacağını sanmıyorum. O bir *Ellis*. O isim bu ülkede kraliyet ailesine ait olabilir."

Ağzı ondan gördüğüm en yakın gülümsemeye dönüştü. "Ben Kanadalıyım."

Elinde not defteriyle beni kapıya doğru götürüyor ve duraklıyor. Bir kez daha uzun uzun baktı. "Biliyor musun, hayatının ne kadar iyi olduğu önemli değil. Geçmişten ne kadar uzaklaştığını düşünürsen düşün," diyor bana sessizce, "Bizim gibi büyüdüğünde, bazı şeyler sana yapışıp kalıyor. Muhtemelen ihtiyaç duyduğunuzdan daha önce saçmalıkları görmeyi öğreniyorsunuz. Ve insanları *görüyorsun*. Özellikle de asla göründükleri kadar iyi olmayanları." Bir el gelip okul ceketimin omzuna dayanıyor. "Bunlar değerli içgüdüler, Bayan Davis. Onlardan şüphe etmeyin."

Dedektif Mills ile görüşmemden ne beklediğimden emin değilim ama cevabımı ertesi Pazartesi günü, Üniversite Hazırlıklarının ortasında alıyorum. Bu, 112 son sınıf öğrencisinin paylaştığı tek zorunlu zaman dilimi.

Ve burası Lionswood olduğu için büyük ölçüde gereksiz. Bu çocukların yarısı on iki yaşından beri üniversite başvurularını hazırlıyor ve diğer yarısı da muhtemelen seçtikleri Ivy'nin hala orada olacağını bilerek vakıf tarafından finanse edilen bir boş yıl geçirecek.

Bana gelince, gelecek yıl gitmeyi planladığım *tek bir* üniversite var, bu yüzden emekliliğin eşiğindeki kırılmış, göbekli öğretmen Profesör Kane'in MLA formatını açıklamasına ihtiyaç duyma noktasını geçtim.

Genelde büyük amfinin arka taraflarında bir yer kapıyorum, böylece ders zamanımı sadece geldiğim için bana A vermeyecek derslere çalışarak geçirebiliyorum.

Bugün, beni Adrian Ellis'ten ayıran mesafenin özellikle farkındayım. Üç sıra, on beş koltuk. Tek taraflı bir

Nöbetteki konuşmamızdan beri bana doğru bir bakış bile atmadığına göre, farkındalık.

Her zamanki gibi görünmezim.

"Şimdi, bu örnek makalede eserlere nasıl atıf yapıldığına bakarsak -"

Kapıya vurulan keskin bir ses Profesör Kane'in vızıltısını kesiyor ve bir saniye sonra Dekan Robins içeri giriyor. Yüzündeki ciddi ifade beni koltuğumda doğruldu.

"Dekan Robins," diye selamlıyor Profesör Kane. "Bu şerefi neye borçluyuz?"

"Böldüğüm için özür dilerim," diyor Dekan, "ama öğrencilerinizden birini ödünç almam gerekiyor." Yüzler denizini tarıyor. "Adrian Ellis. Benimle gelebilir misin evlat?"

Amfide meraklı mırıltılar yükseliyor ve çağırdığı benim adım olmasa da midem yine de bulanıyor.

Adrian ayağa kalkarken en az endişeli görünen kişi, tembelce gülümsüyor. "Elbette efendim. Başım belada değil, değil mi?"

Tam bu sırada Dedektif Mills kapıdan içeri giriyor, kollarını kavuşturmuş ve onu hiç görmediğim kadar sert görünüyor. Rozeti ışıkların altında parlıyor ve kalçasındaki kılıfta bugün bir silah var.

"Size birkaç sorum var Bay Ellis," diyor sertçe. "Çantanızı yanınıza aldığınızdan emin olun."

Kolay gülümsemesinin sadece bir saniyeliğine düştüğünü gördüğüme yemin edebilirim ama o kadar çabuk yerine geliyor ki hayal etmediğimden emin olamıyorum.

"Elbette. Neye ihtiyacınız olursa, Dedektif. Ailemi aramanıza gerek yok, değil mi?" Sorunun şaka amaçlı olduğu açıktı ve kalabalıktan birkaç kıkırdamaya yol açtı.

Dedektif Mills eğlenmiş görünmüyor. "On sekiz yaşındasınız Bay Ellis, yani hayır. Buna gerek yok. Benimle gelebilirsiniz." Başını çıkışa doğru salladı ve Adrian deri postacı çantasını omuzlarına atarak merdivenlerden indi.

Onu odadan dışarı çıkarıyor ama cüssesine bakılırsa bu neredeyse komik bir durum.

Kapı kapanır kapanmaz kalabalıktan fısıltılar yükseliyor ve muhtemelen bizim kadar şaşırılmış olan Profesör Kane

sınıfın kontrolünü yeniden ele geçirdi. "Pekâlâ, pekâlâ. Bu kadar şamata yeter, değil mi? MLA formatına geri dönelim."

Koltuğuma yığıldım, endişe omurgamdan yukarı tırmanıyordu.

Dedektif Mills'in Adrian'ı sorgulayacak kadar beni ciddiye alması kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor.

Peki ya okula gelmesi ve bunu yapmak için tüm son sınıfların önünde olay çıkarması? Bu değil.

Nöbette ona söylediklerimden sonra Adrian onu polisler benim ispiyonladığımı öğrenecek. Herkesin önünde bir şüpheli gibi götürülmesinin sebebinin *ben* olduğumu.

Umarım bundan gelecek cevaplar buna değer çünkü okuldaki en etkili öğrenciyi düşman edindiğimden oldukça eminim.

Günün geri kalanında Adrian'ı görmüyorum ama dedikodu hızla yayılıyor, özellikle de bunu yapan Sophie Adams olunca. Son derslerimizde, Adrian'ın geçici halkla ilişkiler temsilcisine dönüşüyor ve nabızı atan herkesin onun sıradan bir suçlu olmadığını bilmesini sağlıyor.

Hayır, polislerle başı belada değil.

Aslında, Mickey'nin ölümüyle ilgili soruşturmayı kapatmalarına yardım ediyor, böylece Mabel'lar sonunda biraz rahatlayabilecekler. Adrian'ı bilirsin. Kalbi çok büyük. İnsanlara ne zaman hayır diyeceğini asla bilemez.

İnandırıcı bir hikâye ve daha iyisini bilmesem ben de inanırdım.

Bunun yerine, sonraki haftayı neredeyse sürekli bir paranoya halinde geçirdim.

Adrian'ın polisler hakkında benimle yüzleşeceği anı bekleyerek omzumun üzerinden bakıyorum, ama o an hiç gelmiyor.

Üniversiteye Hazırlık ve bir öğle yemeği saatini paylaştığımız düşünülürse bu fırsat çok az ama istese beni avlayacağına dair bir his var içimde.

Adrian bana bakmıyor, benimle konuşmuyor.

Dedektif Mills'le olan sorgusu hakkında insanlara ne anlatırsa anlatsın, benim adımları bu hikâyenin dışında bırakıyor.

Ve hayat normale dönüyor.

Mickey'nin ölümü bayat bir dedikoduya dönüştü. Artık kimse Adrian'ı derslerinden almıyor ve ben her zamanki gibi görünmezim - yine de paranoya hala derimin üzerinde gezinen hayalet bir örümcek gibi varlığını sürdürüyor.

Her şeyin daha yeni başladığı hissinden kurtulamıyorum.

ALTINCI BÖLÜM

Pazar gecesi annem arayana kadar Mickey'nin ölümünün beni ne kadar tükettiğini fark etmemiştim. Zaten yataktayken, adı ekranda yanıp söndüğünde irkiliyorum ve doğrudan sesli mesaja yönlendirmeyi düşünüyorum, ama aramaya devam edeceğini biliyorum.

"Anne. Selam."

Diğer uçtan bıkkın bir iç çekiş geliyor. "Bak sonunda kim açtı. Bu hafta seni üç kez aramaya çalıştım." Güneyli tınısı bu gece özellikle güçlü - benden pek memnun olmadığının bir işareti.

"Evet, bunun için üzgünüm. Yeni dönem gerçekten çok yoğun geçti."

"Benden binlerce mil uzaktasın ve ben sana ulaşamıyorum bile. Sence bu beni nasıl hissettiriyor, Poppy?"

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Suçluluk duygusu kartını oynamadan önce ısınmaya bile çalışmıyor. "Özür dilerim anne. Çok fazla işim vardı. Başka bir burs sunumu yapmam gerekiyordu ve -"

"Bir sunum mu? Bu yüzden mi aramalarımı kaçıırıyorsun?" "Ve geçenlerde biri öldü -"

"Biri mi öldü?" Sesi şaşkınlıkla karıştı. "Kim öldü?"

"Sınıf arkadaşlarımdan biri," diye açıklıyorum. "İki hafta önce intihar etti. Bu... zor oldu."

"İntihar mı? Bu korkunç bir şey." "Evet, ben -"

"Bu konu hakkında konuşmayalım," diye iç geçiriyor. "Bu beni sadece üzecek ve ben daha yeni arka arkaya on ikiden çıktım."

İşten çıkarılması canımı yakıyor ama dışlerimi sıkıyorum ve istediğini yapıyorum. "Görünüşe göre çok uzun saatler çalışıyorsun. Rick hâlâ bir iş bulamadı mı?"

Rick konusu annemle aramda her zaman bir mayın gibidir. Neden üzerine basıp durduğumu bilmiyorum.

"Üvey baban -" Bu kelimededen utanıyorum. "Bizim için çok şey yapıyor."

Yanlış. Rick benim için *tek bir* şey yaptı, o da annemi Lionswood'a gitmemin doğru seçim olduğuna ikna edecek kadar varlığımdan hoşlanmamasıydı.

"Ve çalışıyor," diye devam ediyor, "Birkaç arkadaşına sözleşmeli işlerde yardım ediyor. Bazı eski bisikletleri tamir ediyor. El altından işler."

Gözlerimi deviriyorum. Rick sekiz saatlik bir iş gününden ve sabit bir gelirden en az hükümetten nefret ettiği kadar nefret ediyor.

"Aferin ona," diyorum. Sadece küçük bir alaycılık damlıyor.

"Okul iyi gidiyor mu? Derslerini takip edebiliyor musun?"

"Oh, evet. Son sınıf *çocuk oyuncağı*. Üniversite başvuruları sonuçlanana kadar idare ediyorum," diye yalan söylüyorum.

"Bu harika tatlım," diye yanıtlıyor.

Yalan söylemek daha kolay.

Lionswood'a gittiğim günden beri annem kuyruğunu bacaklarımın arasına kısırmış, Mobile'dan çıkmayı beceremeyen bir başarısız olarak döneceğim günü bekliyormuş gibi geliyor.

"Üniversite başvurularından bahsetmişken," diye başlıyorum, şimdiden bu konuşmanın gidişatından korkarak. "Onları yakında teslim etmem gerekecek. Bazıları - *aslında hepsi* - paraya mal oluyor. Senin yapabileceğin bir şey var mı bilmiyorum..."

Para söz konusu olduğunda sesi her zamanki gibi keskinleşiyor. "Ne kadar?"

Lacivert yorganımla oynuyorum. "Adam başı elli dolar gibi. Belki yüz, okula bağlı olarak."

Nefesini uzun uzun veriyor. "Ve senin o titiz özel okulun bu başvuru ücretlerini karşılamıyor mu? Yani, Poppy, bu *kulağa çok saçma* geliyor."

"Biliyorum ama o kadarına ihtiyacım yok. Sadece Pratt ve belki bir ya da iki yedeğe yetecek kadar. Yüz elli olması lazım."

"Yüz elli dolar mı?" Yumuşakça alay ediyor. "*Tanrım*, Poppy. Sana arka arkaya on ikiden yeni çıktığımı söylemedim mi? Bu ay kirayı zar zor ödedik ve sen burada benden koltuk minderlerinden yüz dolar falan çıkarmamı istiyorsun. Gelecek yıl o havalı sanat okuluna gireceğinden eminsen neden bu kadar paraya ihtiyacın olduğunu anlamıyorum."

Suçluluk duygusu göğsümde bir dambıl gibi duruyor. "Hayır, haklısın. Özür dilerim anne." Ve sonra, hala çaresiz olduğum için, pişman olacağımı *bildiğim* bir şey soruyorum. "Rick'in fazladan para kazandığını söylemiştin. Bana borç verebilir mi bilmiyorum -"

"Rick'ten kızımın başvuru ücretini ödemesini istemiyorum," di y e homurdanıyor, sanki bu hayatında duyduğu en saçma fikirmiş gibi. "Tatlım, üzgünüm ama başka bir şey bulman gerekecek."

Çünkü Rick sadece annemin üzerimde otorite kurması gerektiğinde benim üvey babam oluyor. Ona gerçekten ihtiyacım olduğunda değil.

Ama şu anda ona bu konuyu açamayacak kadar yorgunum.

"Evet, hayır. Anladım. Eminim bir yolunu bulabilirim. Sadece sorayım dedim," diyorum, "Neyse... Çalışmam gereken şeyler var ama yakında görüşürüz. Tatil için."

Vedalaşıyoruz ve ben kocaman bir iç çekerek yorganın üzerine yığılıyorum.

Tatil günlerini iple çekmiyorum.

Annemle telefon konuşmaları yeterince yorucu, ama karavanda birlikte kaldığımızda kaçış yok. Bir mayın tarlasında yürümek gibi, tek bir yanlış adımın Rick'in geri tepmesiyle haftalar sürecektir bir acıma partisine dönüşebileceğini biliyorum.

Evde tatil yapmanın en iyi yolunu düşünürken göz ucuyla bir hareket yakalıyorum.

Birisi kapımın altından bir kâğıt parçası atmış.

Küçük yurt odasını birkaç adımda geçiyorum, kızlar yurdu danışmanından kalemlerimi çok yüksek sesle açmamla ilgili bir uyarı ya da başka bir şey bulmayı bekliyorum, ama değil.

Kesinlikle değil.

Elimdeki krem rengi davetiyeye göz kırparken kafam karışıyor. Bunun düşündüğüm şey olduğundan emin olmak için bir kez, sonra iki kez tekrar okudum - ama kelimeler el yazısı siyah kaligrafiyle tam orada:

***Adrian Ellis'in ev sahipliğinde düzenlenecek
Sonbahar Eğlencesine davetlisiniz
Cuma, 3 Ekim***

Ayrıntılar Takip Edilecek

Bu bir hata olmalı. Ya da bir şaka.

Lionswood Prep'te dört yıl geçirdim ve hiçbir öğrenci partisine davet edilmedim - hele hele Adrian'inkine hiç... Adrian'ın davetleri Beyaz Saray'daki bir akşam yemeği kadar özel olabilir.

Ve efsanevi de.

İnsanlar yılın geri kalanında kimin zil zurna sarhoş olup kampüste çıplak dolaştığını ya da 3 Ekim'de kimin kimi becerdiğini konuşacak.

Partinin bir hafta önce yapılması gerektiğinden neredeyse eminim, ama Mickey'nin ölümü ışığında Adrian yeniden planladı.

Davetiyeye bakıyorum, sanki bana sırlarını dökmeye başlayacakmış gibi - ya da belki de sadece kapımın altından nasıl geçtiğini.

Son olayların ışığında, bu davet yüz yüze bir yüzleşmeye açılan bir kapı olabilir. Adrian'ın beni sınıf dışında polise gitme konusunda köşeye sıkıştırma yöntemi.

Ya da eski moda bir hata. Belki de bunları dağıtmakla görevli birinci sınıf öğrencisi yurt numaralarını iki kez kontrol etmeyi unuttu ve benimkiyle başkasınınkini karıştırdı.

Bu açıklamaların ikisi için de sevinçten havalara uçmuyorum.

Başka bir yıl olsaydı *sevinirdim*. Bu mutlu kazayı, son dört yıldır beni örten görünmezlik pelerininin kurtulmak için kullanırdım... ama Adrian Ellis'le şansımı denemenin zamanı değil.

Kesinlikle değil.

Davetiyeyi masamın üzerine fırlatıyorum, tam o sırada aklıma bir fikir geliyor.

Belki davetiyeyi partiye girmek için kullanmayacağım ama bu işime yaramayacağı anlamına gelmiyor.

Tarih dersinden sonra harekete geçiyorum.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Adrian'ın yeniden planlanan partisi hakkında herkes konuşmak istiyor, şanslı öğrenciler davetiyelerini

altın biletler.

Bu da şanssız olanları Adrian'ın kısa listesine giremedikleri gerçeğiyle boğuşmak zorunda bırakıyor. Çoğu hayal kırıklıklarını birkaç ekşi bakışla sessizce sineye çekerken, diğerleri daha açık sözlüdür.

Freddy Rook ikinci kategoriye giriyor.

Tarih dersinde önümde oturuyor, yanında iki lakros takım arkadaşı daha var, bu yüzden onun acısını en ön sıradan izleyebiliyorum.

Arkadaşlarına, "Locke'un bir tane almasına imkân yok, ben almadım," diye homurdanıyor. "Adrian ve ben çok yakınız."

"Locke eskiden yüzme takımındaydı," diyor Connor Gibbs, başının arkasına bir buz torbası yerleştirirken. "Ve Adrian'ın her zaman takımıyla ilgilendiğini biliyorsun."

Connor bu yıl sahada en az iki kez beyin sarsıntısı geçirdi ama bir hastane ziyaretinin daha onu Adrian'ın partisinden alıkoymayacağı açık.

Freddy, "Bir tane bile alamayan *tek* lakros oyuncusu benim," diye mırıldanıyor. "Bu saçmalık."

Zil çaldıktan sonra geride durup Freddy'yi Harkin salonundaki üst dolabına kadar takip ediyorum. Burası kesinlikle okulun en izole bölümlerinden biri. Demirle çerçevelenmiş uzun, yarım ay pencereler avluya bakıyor ve her bir adımımın yıpranmış taş zeminlerde yankılanmasına rağmen Freddy yaklaştığını duymuyor gibi görünüyor.

"Freddy?"

Beni duymuyor, bu yüzden uzanıp ceketle kaplı omuzlarından birine dokunmak zorunda kalıyorum. Uzun boyludan çok tıknaz ve bildiğim kadarıyla maç günleri dışında formasını giyen tek lakros oyuncusu.

Dolabın kapısını kapatıyor ve kalın kaşları şaşkınlıkla çatılmış bir şekilde bana bakıyor. "Ne?"

Sanırım yüzündeki ifadenin beni korkutması gerekiyordu ama Adrian'ın boş bakışlarının tedirgin edici ağırlığından sonra Freddy'ninki yanına bile yaklaşamıyor.

Ayrıca, Freddy muhteşem.

Kazıtılmış kafası ve kahverengi teninde göze çarpan okyanus mavisi gözleri onu kadınlar arasında popüler hale getirdi - ve şimdi tükürme mesafesinde olduğuma göre nedenini anlayabiliyorum.

"Adrian Ellis'in partisine davet edilmediğini biliyorum," diye geveledim. Bu benim en yumuşak girişimim değildi.

"Peki bu seni neden ilgilendiriyor?" Kollarını kavuşturuyor, ağaç gövdesi büyüklüğündeki pazuları ceketini zorluyor.

Sırt çantamın koluyla oynuyorum. "Çünkü bu konuda yardımcı olabilirim," diyorum. "Bir davetiyem var. İstersen senindir."

Tavrındaki düşmanlık anında yok oluyor, gözleri açılıyor. "Bekle. Adrian'ın partisi için davetiyen mi var?" *Sen* derken Poppy Davis'ten değil, isimsiz, görünmez kızıdan bahsettiğini zaten biliyorum.

"Var."

Şu anda sırt çantamda, kimya ders kitabı ile İngilizce için gerekli okumalar arasına sıkışmış bir şekilde duruyor.

Freddy bana bir göz attı. "Yeni falan mısın?"

Gözlerimi devirmemek için biraz çaba sarf etmem gerekiyor. "Hayır, ben yeni değilim.

Ben de son sınıf öğrencisiyim. Birlikte bir geçmişimiz var... aslında dört yıl boyunca." Bana göz kırptı. "Oh."

"Peki... davetiye. İlgileniyor musun?" Yalan söylemediğimi kanıtlamak için sırt çantamı sallıyorum ve kartı çıkarıyorum.

Başka birine göstermek neredeyse güven verici geliyor. Eğer Freddy benim görebildiğim kaligrafiyi görebiliyorsa, en azından boş bir indeks kartını yanlışlıkla bir parti davetiyesine dönüştürmediğimden emin olabilirim.

Çenesidüşer. "Kahretsin. Gerçekten bir var. Ben kesinlikle ilgileniyorum."

"Güzel. Bunun için ne kadar ödemek istiyorsun?"

Freddy nefesinin altından küfreder ve iç çeker. "Şey, mesele şu ki..." Boynunun arkasını ovuşturuyor. "Sana ödeme yapamam. En azından parayla. Geçen ay kredi kartı limitimi çok aştım, bu yüzden babam dersimi alana kadar kartımı kesiyor."

Omuz silkiyorum ve kartı sırt çantama geri koyuyorum. "Anlıyorum. Birini bulabilirim el -"

"Hayır." İri bir el bileğimi sarıyor, gözlerinde çaresizlik yüzüyor. "Davetiyeyi istiyorum. Seni onunla takas edebilirim."

"Neyi takas edeceksin?"

Başıyla kitap çantamı işaret ediyor; kenarları yıpranmış ve askılarından biri bantlanmış. "Yeni bir sırt çantasına ihtiyacın var gibi görünüyor. Annem Burberry'de yönetici. Bir telefonla onu senin için değiştirebilirim."

Teklifini tarttım.

Davetiyeyle nakit parayla değiştirmeyi planlamıştım, birikimlerime koyabileceğim bir şey. Üniversite başvuruları için kullanabilirdim. Tasarım bir sırt çantası kullanışsız, bunu biliyorum.

Ama bu koridorlarda indirim reyonundan *alınmamış* bir şeyle yürüyebilme düşüncesi...

"Bak ne diyeceğim," diye karşı çıkıyorum, "Çanta ve iki yüz dolar karşılığında davetiye alabilirsin."

Başını iki yana sallıyor. "Az önce söyledim ya. Hiç param yok. Babam aksini söyleyene kadar beş parasızım."

Neyse ki öğrendiğim bir şey varsa o da Lionswood çocuklarının "meteliksiz" tanımının dünyanın geri kalanından farklı olduğudur.

Onlar için züğürtlük her ay iki bin dolar harçlık almak demek. Gerçek limiti olan bir kredi kartı. Güven fonları gelene kadar beş yıl beklemek.

İşte bu yüzden tek kaşımı kaldırıp "Madem *o kadar* meteliksizsin, gidip görmem gerekecek..." demekte bir sakınca görmüyorum.

"Tamam, tamam, iyi. Kabul ediyorum. Beni yıprattın." Freddy yenilmiş bir halde dolabına yaslanır ve cüzdanını çıkarır.

Sözüne sadık kalarak, muhteşem bir Burberry sırt çantasının ve gün bitmeden iki yüz doların daha gururlu sahibiyim.

Hiç şüphesiz, şimdiye kadar sahip olduğum en güzel şey.

Parmaklarımı kareli kanvas malzemenin üzerinde gezdirmeden duramıyorum. Bu çantanın perakende satış fiyatı iki bin dolar, ki bu da Cuma akşamı yemeklerinde bu parayı düşüren çocuklar için hiçbir şey ifade etmiyor.

Ama benim için bir anlamı var.

Bu çanta dört yıl içinde beni sınıf arkadaşlarımla eşit seviyeye getiren ilk şey. Dört yıl içinde ilk kez

burada gururla giymek için.

Masa sandalyemin üzerinde asılı duran sırt çantasına hayranlıkla bakarken, koridordan gelen boğuk bir hışırtı kulaklarımı çınlatıyor.

Kapıya doğru bakıyorum ve eşikten neyin geçtiğini gördüğümde midem doğruca parkeye düşüyor.

Bir milisaniye içinde daracık odayı geçip kapıyı açtım - ama koridor boştu. Haberci gitmişti.

Yurt odamın zeminine döndüğümde çenem titriyor, aynı krem rengi davetiye beni bekliyor.

Ne oluyor lan?

Elbette, elime aldığımda, Adrian'ın Sonbahar Partisi için detaylar vaat eden aynı kaligrafi.

Ama sonra ters çeviriyorum ve yüzümdeki kan çekiliyor.

*Seni görmek için sabırsızlanıyorum,
Poppy Adrian.*

YEDİNCİ BÖLÜM

Çoğu zaman aptal bir kız olmadığımı düşünmek isterim.

Riskli biri - elbette. Hayatım dikkatle hesaplanmış bir dizi riskten oluşuyor ve bunların çoğunda şansımı yendim.

Ama bu almak istediğim bir risk değil.

Davetiye, Adrian'ın arkasına yazdığı sinir bozucu derecede mükemmel el yazısına ne kadar uzun süre bakarsam, o kadar uğursuz görünüyor.

Çünkü Adrian Ellis'in bana partisine bir değil *iki* davetiye göndermesi için aklıma tek bir neden geliyor: beni küçük düşürmek.

Ve geceyi domuz kanına bulanmış olarak ya da gerçeği söylemek gibi tek bir suçtan dolayı halkın önünde başka bir gösteri olarak bitirmek istemediğim için gitmiyorum.

Yemi yutmayı reddediyorum, bu yüzden Cuma gecemi doğru şekilde geçirmeye karar verdim: sıcak bir fincan çay ve eskiz defterimle pijamalarım gömüldüm. Dizüstü bilgisayarım çalan eski bir sitcom, ben çizim yaparken arka plan gürültüsü olarak hizmet ediyor.

Teknik olarak, başımı akademik suların üzerinde zar zor tuttuğum için bu zamanı çalışmak için kullanmalıyım, ancak çizmeye *ihtiyacım var*. Eskiz defterimi açmadan ne zaman uzun süre geçirsem, parmaklarım yaratıcılıktan uzaklaşmakla kaçınıyor.

Sanat benim konfor alanım.

Kaç sınavda başarısız olursam olayım ya da kaç kimya kavramı kafamda uçuşursa uçuşsun, sanat iyi yapabileceğimi *bildiğim* tek şey. Yoğurulmuş bilgilerim termodinamik denklemlerden çok daha bağışlayıcıdır.

Ben küçükken anneme Manhattan'da rahat bir dairede yaşamak ve tam zamanlı olarak sanat yapmak istediğimi söylediğimde gülerdi - hala da gülüyor. Kendimi komisyonlarla desteklemek ve çalışmalarımı galerilere asmak, böylece insanlar geçerken gözleri tanıma duygusuyla büyüdü.

Sanırım güldüğü için onu suçlayamam.

Bu, yaratıcı enerjileri faturalar veya sağlık sigortası endişesiyle asla durdurulamayacak olan sınıf arkadaşlarım için ayrılmış bir hayal.

Benim gibi insanların pratik hayaller kurması gerekir. Burslar. Ticaret okulu. Ruh emici 9-5'ler.

Büyük hayalleri vakıf fonu bebeklerine bırakmamız gerekiyor.

Ama benim yapmam gerekeni yapmama konusunda bolca pratiğim var.

İç çekiyorum, referans resimler için telefonumda geziniyorum. Bu gece yüzler üzerinde çalışıyorum. Yüzü ilginç bir açıyla yukarı doğru eğilmiş bir erkek portresi buluyorum.

Önce, gözlere geçmeden önce yeterince insani görünene kadar yüzünün temel şekillerini ve kenarlarını çiziyorum.

Her zaman önce gözleri yaparım.

Mavi gözlerini gölgelendirmeye başlıyorum ama işim bittiğinde tatmin olmuyorum.

Bu yüzden daha fazla gölge ekliyorum. Biraz daha kontrast.

Ama *hala* doğru değiller, bu yüzden onları daha koyu yapıyorum. Daha fazla gölge, daha fazla kontrast.

Arkama yaslanıp tanıdık koyu gözlere bakana kadar referans resimden ne kadar uzaklaştığımı fark etmiyorum bile.

Adrian'ın boş bakışları bana bakıyor ama onun olmayan bir yüze yakışmıyor.

Kalemi fırlatıp atıyorum, Adrian'ın ben farkına varmadan en kutsal yerime gizlice girmiş olmasından biraz rahatsız oluyorum.

Sanırım bu gecelik bu kadar sanat yeter.

Kapımın önünden bir topuklu ayakkabı izdihamı geçiyor, şüphesiz Adrian'ın partisine giden son sınıf kızları. Pencereden dışarı bakarsam, Lacrosse takımının avluda maç öncesi hazırlıklarını göreceğimi biliyorum. Kampüsün heyecanı bulaşıcı ve bir parçam - küçük, minicik, minicik bir parçam - aksiyona katılmayı arzuluyor.

Yorganımın gevşek ipliğiyle oynuyorum. Belki de her şeyi yanlış okuyorum.

Belki de Adrian'ın davetiyeye yazdığı not benimle yüzleşmek için değildi. Bunu yapmak için bütün haftası vardı. Belki de sadece neden

Dedektif Mills ile konuştum. Belki de endişelenmemi gerektirecek bir şey olmadığını söyleyerek durumu açıklığa kavuşturmak istiyordur.

Ya da belki sadece kafamdan çıkmam ve bu konuyu başka biriyle konuşmam gerekiyordur.

Aramak için bilinçli bir karar vermeden önce parmaklarımı tanıdık numarayı çeviriyor.

Telefon beni dolu bir sesli mesaj kutusuna yönlendirmeden önce bir, iki, üç kez çalıyor.

Dilimi şaklatıyorum.

Bu pek yardımcı olmadı.

Yeni bir numara deniyorum ve bu sefer cıvılcıvılcı bir insan sesi cevap veriyor. "Cedarsville Polis Departmanı, ön büro konuşuyor. Acil bir durum söz konusuysa lütfen telefonu kapatıp 911'i arayın. Aksi takdirde, nasıl yardımcı olabilirim?"

Yutkunuyorum. "Merhaba. Dedektif Mills ile konuşabilir miyim diye merak ediyordum. Bu Poppy Davis. Kim olduğumu biliyor olmalı."

Bir süre sessizlik oldu ve sonra resepsiyon görevlisi sessizce, "Maalesef Dedektif Mills artık departmanımızda görevli değil, ama sizi başka bir dedektifimize yönlendirebilirim" dedi.

O göremiyor ama benim çenem düştü. "Ne demek istiyorsunuz? Artık orada çalışmıyor mu?"

"Hayır, hanımefendi."

"Ama geçen hafta orada çalışıyordu."

"Evet, hanımefendi."

"Bilmiyorum - ne oldu?"

"Bu verebileceğim bir bilgi değil," diye yanıtlıyor.

"Anlamıyorum," diye tekrarlıyorum. "Daha birkaç gün önce bir vakayı araştırıyordu. Nasıl olur da artık orada çalışmaz?"

"Söylediğim gibi hanımefendi, bu benim verebileceğim bir bilgi değil" diyor, bu sefer daha kararlı bir şekilde. "Sizi başka bir dedektifimize yönlendirmekten mutluluk duyarım."

Derin bir nefes alıyorum ve sonra tamamen genetik olan bir numara yapıyorum. "Çok özür dilerim," diyorum. "Seni gerçekten rahatsız etmek istemiyorum, sadece..." İyi bir önlem için bir ses çatlağı ekliyorum. "Dedektif Mills sınıf arkadaşımın ölümünü araştırıyordu ve onunla konuşurken kendimi çok rahat hissetmemi sağladı. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Şimdi..." Burnumu çekiyorum. "Ama sorun değil. Bu sizin sorunuz değil. Protokollerin var, bunu anlıyorum."

Suçluluk duygusu niyetlendiğimden biraz daha mızımız çıktı ama işimi gördü.

Resepsiyonist iç geçirdi ve mırıldandı: "Dedektif Mills'in işine uygunsuz soruşturma uygulamaları nedeniyle son verildi. Size söyleyebileceğim tek şey bu. Şimdi, eğer başka bir şey varsa, sizi diğer dedektiflerimizden birine yönlendirmem gerekecek."

"Hayır, sorun değil," diye onu temin ederim. "Aslında, bir şey daha var." "Hanımefendi, ben gerçekten supp değilim -"

"Dedektif Mills'in Mickey Mabel hakkındaki soruşturmasının hâlâ açık olup olmadığını söyleyebilir misiniz?" Ağzımdan kaçırıldım. "Lütfen."

Bir duraksama daha oluyor, kâğıt hışırtıları duyuluyor ve sonra bana şöyle diyor: "Görünüşe göre Dedektif Mills'in işine son verilmesinin ardından soruşturma kapatılmış. İntihar olduğuna karar verildi. Merhumun tüm kişisel eşyaları ailesine iade edildi." Daha fazla kâğıt hışırtısı. "Şimdi, hepsi bu kadar mı?"

"Evet, teşekkür ederim."

Önce telefonu kapatıyorum, başım dönüyor ve o kadar gerginim ki ileri geri volta atıyorum.

Uygunsuz soruşturma uygulamaları mı?

Bu doğru olamaz.

Dedektif Mills beni sorguladığı iki seferde de profesyonel ve nazikti. Mickey'nin ailesi dışında konuştuğuna emin olduğum tek bir Lionswood öğrencisi daha var.

Çenem sertleşti.

Adrian'ı sorgulamak için sınıftan çıkardıktan sonra Dedektif Mills'in kovulması ne kadar da *uygun*.

Çok uygun. O bir Ellis.

Ailesi düzenli olarak ABD senatörleri ve yabancı diplomatlarla yemek yiyor. Ünlüler *onlarla* dirsek temasında bulunur, tersi değil. Her yıl Başkan Yardımcısı'ndan Noel kurabiyesi aldıklarını duymuştum.

Dergilerde ve haber makalelerinde göründüklerinde, bu övgüyle karşılanıyor. Ellis ailesi söz konusu olduğunda hiçbir zaman skandallar ya da ilgi çekici tık tuzağı başlıklar olmaz.

Onlar dokunulmazdır.

Ve Dedektif Mills, gerçeğe ulaşmaya çalışırken bunu tehdit etti. Adrian'ı sınıftan çıkardığında dedikodulara yol açtı mı yoksa başka bir şey mi yaptı, bilmiyorum.

Ama her neyse, bu onun işine mal oldu.

Kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyor ki kulaklarım duyuyor ve masamdaki sandalyeye yaslanacak kadar uzun süre volta atmayı bırakıyorum.

Belki de sadece dönüyordumdur.

İşine son verilmesinin Adrian Ellis'le hiçbir ilgisi olmaması ve onun sadece zamanlamanın kurbanı olması büyük bir olasılık. Belki de yıllar boyunca Rick'in komplo teorilerini çok fazla dinledim ve sonunda bunlar beni etkilemeye başladı.

İnsanları görüyorsun. Özellikle de göründükleri kadar iyi olmayanları. Dedektifin sözleri kafamda çınlıyor. Bunlar değerli içgüdüler, Bayan Davis. Onlardan şüphe etmeyin.

Gecenin geri kalanında burada oturup masa sandalyeye yapışarak mantıklı açıklamalar yapabilirdim ama Dedektif Mills'in haklı olduğunu düşünmeye başlıyorum - birden fazla konuda.

İçgüdülerim bana Mickey'nin davasının hem sonlandırılmasında hem de aniden kapatılmasında Adrian Ellis'in suçlu olduğunu söylüyor.

Bir şeyler saklıyor.

Masamın üzerinde tozlanan krem rengi aptal davetiyeye bakıyorum ve domuz kanı olma ihtimalinin beni bunun tam olarak ne olduğunu öğrenmekten korkutmaya yetmeyeceğine karar veriyorum.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Bil diye söylüyorum Locke, giriş 2 bin dolar. Sadece nakit. Bana kaç şişe Macallan sözü verdiğin umurumda değil."

"Kim vücut çekimi yapmak ister?!"

"Bir kolada kaç kalori olduğunu bilen var mı? Diyetimi mahvetmeyi göze alamam."

Daha önce bu kadar çok sarhoş ve terli bedeni aynı yerde bu kadar sıkışık gördüğümde emin değilim ama burası sardalye konservesi gibi. Adrian'ın yurt odasının büyüklüğünü düşünürsek, bu bir başarı.

Yurt *odası*, Titanik'e gemi demek kadar uygun bir terim. Öğrencilerin bu kadar büyük odalarda kalmasına izin verdiklerini bilmiyordum.

Oda doğru kelime mi?

Burası iki yatak odalı bir daire de olabilir. Aslında, sanırım iki yatak odası var.

Her boş santim başka bir beden tarafından işgal edildiğinde, karanlık, eklektik mobilyaların çoğunu takdir etmek zor.

Öğrenci denizinin içinden geçerken, tüm vücut ısısı elbisemin tenime yapışmasına neden oluyor. Nöbette giydiğim çok dar siyah elbisenin aynısı - dolabımda resmi kıyafetlere benzeyen tek şey.

Kapıda davetiyeleri kontrol eden dağ gibi birinci sınıf öğrencisi bana uzun uzun bakıp yeni olup olmadığımı sorduğunda buraya gelme kararımdan pişman olduğumu düşünmüştüm - ama şimdi *gerçekten* pişmanım.

Sol tarafımda, yerden tavana kadar uzanan açık kurşun pencereleri pek de umursamayan bir strip poker oyunu var. Hemen hemen her oyuncu çırılçıplak soyunmuş ve

Sanırım BeeBee Landis geçen yaz göğüslerini büyüttürmüştü.

Sağ tarafımda, bir grup son sınıf öğrencisi şöminenin etrafındaki koltuklara yerleşmiş, birbirleriyle didişiyor gibiler.

Annemin yıllık maaşından daha değerli Küba purolarını ve viskilerini takas ederken kimin aile yatının daha büyük olduğu konusunda tartışıyorlar. Mermer şöminenin üzerinde orta yüzyıldan kalma bronz bir heykelcik görüyorum ve bir an için onu elbisemin altına sokup internetteki açık artırma sitelerinden birinde fark edilmeden satma şansımı hesaplıyorum.

Muhtemelen pek iyi değil.

Birinin Rolex'ini çalsam daha iyi.

Diğer tüm mobilyalar işgal edilmiş gibi görünüyor - ya yüzme takımı sehpanın üzerinde kokain çekiyor ya da yarı giyinik bir ikili (veya üçlü) damarlarında dolaşan her ne ise onun tadını çıkarıyor.

Sonunda imrenilen bir Adrian Ellis partisini tanımlayabilecek ilk elden deneyime sahibim.

Bunaltıcı. Ve
keskin kokulu.

Puro dumanı ve parfümün mobilyalara sızmasından endişelenirdim ama Adrian bana şafaktan önce profesyonel temizlikçileri buraya getirecek türden bir adam gibi geliyor.

Çünkü burası kaos gibi görünse ve hissettirse de, *kontrollü* bir kaos.

Bir omuz omzuma çarpıyor ve tökezliyorum ama nemli parmaklar düşmeme fırsat vermeden beni düzeltiyor ve gözbebekleri o kadar büyümüş ki gözlerinin rengini bile seçemediğim Penelope Lawson'la yüz yüze getiriyor.

"Bunun için üzgünüm!" Kıkırdıyor. Benden en az on santim daha uzun, bal sarısı saçlarını geriye doğru at kuyruğu yapmış. Onu daha önce Sophie'nin yanından ayrılmamış olarak gördüğümünden emin değilim. Birini diğeri olmadan görmek neredeyse doğal gelmiyor.

"Sorun değil," diyorum ve terli ellerini silkelemeye çalışıyorum ama Penelope o kadar yüksekte bakıyor ki fark ettiğini bile sanmıyorum.

"Biraz tanıdık geliyorsun," diyerek gözlerini kısarak bana bakıyor. "Daha önce öpüşmüş müydük?"

"Uh, hayır. Yapmadık." Sarhoş insanlarla dolu bir odada, en azından kızarmış yanaklarım yersiz görünmüyor. "Hey, nerede bulabileceğimi biliyor musun-"

"Woah!" Saçımın bir tutamını parmaklıyor, donup kalıyor. "Your hair is Çok sarışın. Beyaz gibi. Nerede yaptırıyorsun?"

Cevap veremeden biri adını sesleniyor, ben de dikkati başka yöne çevrilmişken sıvışıyorum. Deri bir koltuğun üzerinde birbirlerini okşayan bir çiftin yanından geçmek zorunda kalıyorum ve yanlışlıkla koltuğun yatma fonksiyonunu tetiklediğimde bana pis pis bakıyorlar. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum.

Strip poker oynamadığım ya da deri koltuğa uzanmış çifti üçlü yapmak istediğime ikna etmeye çalışmadığım sürece boş yer yok.

Tüm bu sarhoş, beceriksiz bedenler klostrofobiklerin en kötü kâbusu gibi hissettirmeye başlıyor ve Adrian görünürde hiçbir yerde yok.

Tüm bu vücut ısısından kaçmam *gerek*.

Oturma odasında kimseye çarpmadan ilerleyebilmem bir mucize ama Ava Chen'i ve bir kitaplığın arkasındaki münazara - hayır, *Satranç Kulübü*'nden bir kızı geçtikten sonra süitin bir bölümünün ayrılmış olduğunu fark ediyorum.

Kırmızı dikme iplerinin ötesindeki koridorda birkaç kapalı kapı var ve şaşırtıcı bir şekilde parti müdavimlerinden arınmış görünüyor.

Zil zurna sarhoş olsalar bile, bu çocuklar Adrian'ın yatak odasından, çalışma odasından ya da bir grup sarhoş gençten koruduğu her neyse ondan uzak duracak kadar mantıklılar.

Kalbim güm güm atıyor, kendimi bundan vazgeçiremeden iplerin altından kayıyorum.

Üç kapı var, hepsi kapalı - ama üçüncüsü, en sondaki, çatlak, boşluktan ışık süzülüyor.

Tedirginlik üzerime çöküyor.

Öylece gitmeliyim.

Arkamı dönüp gitmeliyim. Bakalım çıkarken o bronz heykelciği kapabilecek miyim ve kayıplarımı sayabilecek miyim?

Ama buraya kadar geldim, bu yüzden üçüncü kapıya yöneliyorum, itiyorum ve... Bir çalışma odası.

Boş bir çalışma odası.

Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve geldiğimden beri ilk defa tekrar nefes alabildiğimi hissediyorum.

İpler bir yana, kimsenin buraya girmemiş olmasına şaşırdım. Oturma odası kadar büyük değil ama çok daha etkileyici.

Çalışma alanım, *evimin* köşesinde duran ucuz am masadan Yatakhane.

Sağımda çıtırdayan tuğla duvarlı bir şömine bile var - sanki bu yatakhaneenin bir şömineye daha ihtiyaı varmış gibi. Parmaklarımı, dağınıklıktan ya da yarım kalmış okul ödevlerinden arınmış, görkemli görünümlü maun masanın üzerinde gezdiriyorum. Parmaklarımı masanın alt tarafında bile gezdiriyorum ve tek bir toz zerresi bile çıkmıyor.

Bu oda tertemiz.

Sandalyesi gerçek deri, dokunduğumda yumuşak ve esnek. Plastik hissini asla bırakmayan, inatçı sentetik şeylerden değil.

Adrian'ı burada otururken ve gerçekten dev yaparken hayal etmeye çalışıyorum, ama bırakın okul ödevini, *herhangi bir şey* için çaba sarf ettiğini hayal etmek *bile* zor. Ama yapmak zorunda olduğunu biliyorum. Sınıfımızın bir numarası o, birinci sınıftan beri bu konumunu koruyor.

Kampüsün bahçesine bakan büyük bir pencere var (nk Adrian Ellis'in *elbette* bahçe manzarası var), ama dikkatimi çeken duvara yaslanmış kitaplık.

Parmaklarım fiziksel anatomi, kardiyotorasik cerrahi, psikoloji ve hatta tertemiz durumdaki *Gray's Anatomy*'nin ilk baskısı üzerine sayısız kitabı gözden geçiriyor.

Birileri tıpla ilgileniyor.

Acaba bu ilk baskı internette kaça gider?

Yersiz görünen tek kitap, rafın en ucuna itilmiş küçük, deri ciltli bir kitap. Sirtında bir başlık yok ve ben zaten tam teşekküllü meraklı bölgeye geçtiğim için onu çekip çıkarıyorum.

Ama n yüzünde başlık da yok.

İlk sayfayı çeviriyorum ve nefesim kesiliyor. Bu bir günlük.

Ama Adrian'ın değil.

İlk sayfanın bana tükenmez kalemle söylediği gibi, bu günlük Mickey Mabel'a ait.

Midem sıkışıyor.

Buna bakmamalıydım. Bu *Mickey'nin*, ailesiyle birlikte olmalı. Ama yle değil. Adrian'la birlikte.

Sadece bu bile vicdanım beni yakalayamadan sayfaları çevirmeme neden oluyor.

Ölü birinin eşyalarını karıştırmanın büyük bir günah olduğunu biliyorum ama bu evlilik öncesi seksten daha kötü olamaz, ki oturma odasında olan da bu.

Günlüğün çoğu hâlâ boş.

Bu da mantıklı çünkü her girişin üstünde listelenen tarihlere göre Mickey bu işe bu yıl başlamış.

Ne aradığımdan tam olarak emin değilim, doldurulmuş birkaç sayfaya göz gezdiriyorum, ama onları...

Tuhaf bir şekilde sıkıcı.

Ölü birine sıkıcı demek de ölümcül bir günah mı?

Mickey ev ödevleri, profesörler ve Yale başvurusunun heyecanı hakkında içini dökerek çok zaman geçirdi.

Son kısma geldiğimde kalbim daraldı. Mickey artık asla Yale'e gidemeyecek.

Bir ya da iki kez bir kız arkadaşından bahsetti ama asla ismen değil. Daha fazla zamanım olduğunda bu bilgiyi tekrar gözden geçirmek için aklıma bir not alıyorum.

Ancak isimsiz kız arkadaşlardan ve Mickey'nin Profesör Ayala'dan hoşlanmamasından daha şaşırtıcı bulduğum şey, bu yazıları yazan çocuğun - ne kadar sıkıcı olsalar da - halinden memnun görünmesi.

Hatta mutlu.

Hiçbiri depresyondan ya da intihar girişimine hazırlanmaktan bahsetmiyor. Mickey bu düşüncelerini herhangi bir yerde paylaşacak olsa, bunu günlüğünde yapardı diye düşünürsünüz.

Geçen haftaki kayıtlara geçiyorum. Kız arkadaşından bir kez daha bahsediyor ve garip bir şekilde bir paragrafta benden bile bahsediyor: *Burs sunumu slayt gösterisinin benimle ilgili bölümünü bu hafta sonundan önce bitirmem gerekiyor. Gerçi bunun pek bir önemi yok çünkü Poppy her zaman kendi bölümünü bitirmek için son dakikaya kadar bekler ve tüm sunumu benim notlarımın arkasına saklanarak ve dekana yalakalık yaparak geçirir. Hala nasıl fark etmedi bilmiyorum ama umurumda değil. Bu şekilde çok fazla konuşmak zorunda kalmıyorum.*

Sessiz, soluksuz bir kahkaha attım. Sanırım Mickey konuşulmayan küçük rutinimizin farkındaydı.

Sayfayı çeviriyorum ve kalbim boğazıma düğümleniyor.

Bu son yazı.

Sadece bir cümle.

Ve bunca zamandır içimde hissettiğim tüm rahatsız edici duyguları doğruluyor... ama çok daha kötüsünü. Mickey'nin son sözleri olabileceği sayfaya karalanmış.

I THINK ADRIAN ELLIS IS GOING
TO KILL ME.

Bu bir şaka olabilir.

Sonuçlarını görecektir kadar uzun yaşamayacağını bilen bir çocuğun son şakası ya da intikamı olabilir. Özellikle de bu sayfalarda Adrian Ellis'in cinayete meyilli olduğunu gösteren başka bir şey olmadığından, bundan çıkarılacak mantıklı sonuç bu olurdu.

Ama içimdeki çalkantı gerçeği biliyor ve gerçek Mickey'nin tavuk tırnağıyla yazılmış.

"Her ne okuyorsan kesinlikle sürükleyici olmalı," diyor arkamdan alçak, yumuşak bir ses.

Donup kalıyorum, panik boğazımı sarıyor.

Kitabı kapattım, ama dönüp "Adrian." dediğimde gözlerimdeki ya da sesimdeki dehşeti gizleyebildiğimden emin değilim. Selam. Seni orada görmedim."

Kapının pervazına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, yüzünde okunmaz bir ifadeyle duruyordu ve ben bir kez daha onun ne kadar *iri* olduğunu hatırladım. O geniş omuzlarını geçmeme imkân yok.

Mickey'nin sözleri kafamın içinde tekrar tekrar çalıyor: *Adrian Ellis beni öldürecek. Adrian Ellis beni öldürecek.*

Adrian Ellis bunu okuduğum için *beni* öldürecek mi?

"Özür dilerim," diye ağızımdan kaçırdım. "Odanı gözetlememeliydim. Bu inanılmaz derecede uygunsuz. Sadece partiden biraz uzaklaşmak istedim." Gülümsemeye çalışıyorum ama o kadar zorlama ve garip geliyor ki devam ettirmeye zahmet etmiyorum.

"Ee, öyle miydi?"

"Ne nasıldı?"

"Sürükleyici miydi?" Koyu renk gözleri ölümüne tuttuğum günlüğü işaret ediyor. "Kitap."

Göğsümden fırlamaya çalışan kalbimi duyup duymadığını merak ediyorum.

"Hayır, pek sayılmaz," diye cevap veriyorum. Sesimi eşit tutmak için elimden geleni yapıyorum. Dengeli. "Çok uzağa gitmedim. Sadece ilk birkaç girişi, ki yine hiç okumamam gerekirdi."

"O zaman neden okudun?" Yüzünde kızgınlık, suçluluk ya da öldürücü bir öfke arıyorum ama yine sinir bozucu bir şekilde okunmuyor.

"Şey, ön taraftaki ismi gördüm..." Yutkundum ve gerçeğin bir parçasını söyledim. "Sanırım Mickey'nin kendini *neden* öldürdüğüne dair bir açıklık bulabileceğimi umuyordum."

İyi niyetli bir gözetleme. Bu inandırıcı, değil mi?

En azından, onu çoktan yalancılıkla suçlamamış ve üzerine bir dedektif salmamış olsaydım muhtemelen öyle olurdu.

Adrian'ın bakışları o kadar ağır ki boğucu, sanki açıklamama inanıp inanmadığını tartıyor. Birkaç uzun an boyunca odadaki tek ses tıslayan, çatırdayan şöminenin sesi oldu.

Sonra başını sallıyor, gerginlik havadaki duman gibi dağılıyor. "Böyle şeyler olduğunda herkes bir açıklama ister," diyor ve dudakları yukarı doğru kıvrılıyor. "En azından Dr. Patel'in yas danışmanlığı için kendisine gelen tüm öğrencilere söylediği bu. Görünüşe göre, bir sürü yetişkin boyama kitabı dağıtıyor."

Başka bir gün olsa, onun cazibesi karşısında güneşte dondurma gibi erirdim sanırım. O zahmetsiz gülümsemelerinden biri var ki sizi kendine *çekiyor*, sanki siz de gülümsemeyerek yanlışı bir şey yapıyormuşsunuz gibi.

Ve gamzeleri var.

Nasıl oldu da gamzeleri olduğunu fark edecek kadar yakından bakmadım? Yanaklarının elmalarını ısıyorlar - mükemmel, keskin-

elmacık kemiklerini kesecek kadar - ve gardımı düşürmemek için elimden geleni yapıyorum.

Mickey'nin günlüğü onda.

Dedektif Mills'i kovdurdu.

Bakışları, gülümsemesi, zekâsı, lanet gamzeleri... Bunların silahsızlandırıcı olması gerekiyordu.

Bunu şimdi anlıyorum.

Sizi cezbetmek ve gardınızı düşürmek için tasarlanmış bir paravan. Altındaki keskin dişleri saklamak için güzel bir gülümseme.

"Bu yüzden mi onun günlüğünü aldın? Bir açıklama istediğin için mi?" diye soruyorum.

Adrian'ın son sayfayı okuyup okumadığını merak ediyorum.

İlk birkaç yazıya göz atmış, suçlayıcı bir şey olmadığını düşünmüş ve rafa kaldırmış olabilir mi? İçinde ne olduğunu bilseydi bu kitabı şömineye atardı herhalde.

"Onun gibi bir şey," diye omuz silkiyor.

Boğazımı temizliyorum. "Sanırım gitsem iyi olacak. Geç oluyor ve bu hafta sonu yapmam gereken bir sürü çalışma var, o yüzden gitmem gerekiyor. Burnumu soktuğum için tekrar özür dilerim. Hiç hoş değildi. Bir daha olmayacak." Ofisin diğer ucuna geçip Adrian'ın yanından geçmeye çalışırken kelimeler aceleyle dökülüyor.

Bir milim bile kıpırdamıyor, sadece başını eğip bana bakıyor ve onun ilgisinin boğucu ağırlığı altında nefes alabilmem bile bir mucize.

"Affedersiniz," diyorum ve tekrar deniyorum ama kaymaktaşı renginde kaşmirle kaplı geniş omuzları kıpırdamıyor.

Gözleri ellerime kayıyor. "Hâlâ kitabı tutuyorsunuz."

Yere bakıyorum ve haklı olduğunu görüyorum - Mickey'nin günlüğünü o kadar sıkı tutuyorum ki parmak eklemlerim bembeyaz oldu. "Ah, doğru." Benden gergin bir kıkırdama kaçıyor. "Benim hatam. Şunu yerine koymama izin ver."

Günlüğü *Gray's Anatomy* ve *The Laws of Human Nature* arasındaki yerine koyarken ellerim titriyor.

Daha sonra, bu kadar kolay pes ettiğim, deli olmadığımın *tek* kanıtı olabilecek şeyi elimden kaçırdığım için kendimi azarlayacağımdan eminim ama şu anda bunların hiçbirinin önemi yok gibi görünüyor.

Şu anda, kendimi koruma güdüm aşırı hızda çalışıyor.

Parmaklarım o kadar titriyor ki kitabı tekrar yuvasına yerleştirmekte zorlanıyorum.

İri, bronzlaşmış bir el benimkini kaplıyor ve ben hala tamamen duruyorum.

Benimkinin üzerinde sabit duran parmakları günlüğü tekrar yerine itiyor. "Ne düşünüyorum biliyor musun, Poppy?" Soğuk nefesi kulağımın kabuğunda geziniyor. Sesi yumuşak - neredeyse baştan çıkarıcı.

Cevap vermeye cesaret edemiyorum.

"Bence bana yalan söylüyorsun."

Titreme diğerk uzuvlarıma da yayılıyor ama kendimi tutuyorum. "Yalan söylemiyorum."

"Hayır mı? Yani Mickey'nin günlüğünün tamamını okumadın mı? Bana katilinin adını verdiğı kısmı bile mi?"

Ciğerklerimdeki hava boşaldı. Her şey bitti.

Ben biliyorum.

O da biliyor.

Titremem şiddetleniyor ama kendimi dönüp gözlerinin içine bakmaya zorluyorum. "Peki ya yaptıysam? Beni de öldürecek misin?"

şu anda bana bir adımdan daha yakın, köşeli yüzü çatırdayan alevlerin ışığıyla yıkanıyor.

Uzanıp boynumu bir tavuk kemiğı gibi kırması ya da kafamı tuğla şömineye çarpması için hiç çaba harcaması gerekmeyecek. Eğer gerçekten şiirsel olmak isteseydi, muhtemelen beni pencereye sürükler, dışarı iter ve slayt gösterisi için kötü fotoğraflarımı kullanacakları başka bir mum ışığı nöbeti düzenlerdi.

Ama o bunların hiçbirini yapmıyor.

Olduğı yerde duruyor, aynı şakacı gülümseme ağzını çekiştiriyor.

Değışen sadece gözleri - her zamanki gibi karanlık ama *bir şeylerle* parlıyor.

"Asıl soru bu, değıl mi?" Günlüğü yerine koymak için kullandığı eli kayıyor, parmakları boynuma dolanıyor.

Dehşet üzerime buzlu su gibi çöküyor ama beni boğmuyor. Parmakları boynumun etrafındaki bir tasma gibi, kurtulmamı engelleyecek kadar kısıtlayıcı. Parmakları da güzel - güçlü ve çevik ve kesinlikle nefes borumu ezebilecek kapasitede.

"Hayatın için yalvaracak mısın o zaman?" Sesi düz çıkıyor. Sanki çoktan sıkılmış gibi.

Ben istiyorum. Vücudumdaki her kas bunu yapmam için çığlık atıyor. Yalvarmak. Yatıştırmak. Yavru köpek gözlerini çıkar. Gözyaşları içinde erimek.

Ama sessizce soruyorum, "Mickey onu pencereden itmeden önce de böyle mi yapıyordu?" Her kelimesinde, her kısa, soluk soluğa nefesinde elinin ağırlığını hissediyorum. "Ona pek yardımcı olmuş gibi görünmüyordu."

Tembel bir gülümseme yüzünü değiştiriyor. "Hayır, sanırım olmadı."

Oh Tanrım.

Haklı olduğumu anlayınca dehşet omurgamı sarıyor. Koyu renk gözleri bomboş. İnsanlık yok, merhamet yok - tutunabileceğim ya da fikrini değiştirebileceğim hiçbir şey yok.

Mickey'i o öldürdü.

Mickey'i öldürdü ve şimdi de beni öldürecek.

Bu okula girdiğim günkü gibi korkmuş ve görünmez bir şekilde öleceğim.

Cesaret mi yoksa tüm panik ve korkuyu kesen yanlış yönlendirilmiş bir kararlılık biçimi mi emin değilim, ama her neyse, bundan sonra olacaklardan tamamen sorumlu.

"Yalvarmayacağım," diyorum, sesim beklediğimden daha kararlı. "Ama eğer sadece -" Elinin *sıkılaştığına* yemin edebilirim. "Beni bir saniye dinlersen sana başka bir şey verebilirim." Nabzım hızla atıyor. "Muhtemelen beni yalvarırken dinlemekten daha eğlenceli olur."

Kalın bir kaşını kaldırıyor. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama senin vücudunla ilgilenmiyorum."

Yanaklarım gerçek ateş kadar hararetle yanıyor ve içinde bulunduğum duruma rağmen, "Hayır! O değil. Sana *dürüstlük* teklif edecektim."

Bu yanıttan, bedenimi sunduğumu sandığı andakinden daha fazla etkilenmiş görünmüyor - ama sessizliğini yeterli bir cevap olarak kabul ediyorum.

"Mickey'yi öldürdüğünü bilmiyordum," diyorum ona. "Senin bu işle bir ilgin olduğundan şüpheleniyordum ama emin değildim. Günlüğü okuyana kadar emin değildim. Bu gece buraya eşyalarını karıştırmaya gelmedim. I

Dedektif Mills hakkında seninle yüzleşmeye geldi. Onu kovdurduğunuzu biliyorum."

Beni sıkıştırmaya başlamıyor, ben de konuşmaya devam ediyorum.

"Ve sana tek kelime etmeyeceğimi söyleyebilirim," diye devam ediyorum. "Ve bunda ciddiğim. Çünkü son birkaç gündür dedektifçilik oynamaktan ne kadar hoşlansam da, benimle küçük bir konuşma bile yapmayan bir adam için ölmeyecek kadar bencilim. Ama sanırım bunun bir önemi yok çünkü dürüstlük bir yana, ben bir sorumluyum ve sanırım beni her halükarda öldüreceksiniz."

Elinin sıkılaşmasını beklerken damarlarımda korku ve adrenalin kokteyli dolaşüyor. Bana bakıyor, okunamaz ve boş, ve sonra -

Eli gevşiyor.

Ne?

Parmaklarını tamamen çekip geri çekildiğinde bile hâlâ nefes alabildiğimi hissetmiyorum. Onu dikkatle izliyorum ve ancak bir kol mesafesinden uzaklaştığında inanamayarak soruyorum, "Beni öldürmeyecek misin?"

Şu anda ölmeyecek miyim?

Gözlerinde bir şey parlıyor. Heyecan veya beklenti veya

-

Merak.

Aynen öyle.

Sonunda "Hayır," dedi ve bu neredeyse bir soru gibiydi - sanki dilindeki kelimayı çıkardı. "Yapacağımı sanmıyorum."

Bir adım daha geri çekiliyor, parmakları boğazıma dolandığı gibi kapı koluna da dolanıyor. "Şu anda olmaz. Kampüsteki en ilginç şey haline geldin, Poppy Davis." Partiye yeniden katılmadan önce bana son bir kez keskin, fazla beyaz dişleriyle gülümsüyor.

Kapı yavaşça arkasından kapanıyor ve ben maraton koşmuş gibi nefes nefese yere çöküyorum.

Yaşıyoru

m.

Yaşıyoru

m.

Yaşıyorum

.

Yaşıyoru

m.

Yaşıyoru

m.

İki dakika önce olabileceğimi düşündüğümde daha fazla.

Şu anda, ürkütücü bir şekilde Adrian'a benzeyen bir ses bana hatırlatıyor. Her nasılsa, geceyi başladığımdan daha kötü bir şekilde bitirmeyi başardım: hayatım zayıf koşullarda ve bir katilin dikkatiyle.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Cuma gecesi gözümü bile kırpmadım.

Ya da cumartesi.

Mantıken Adrian'ın gecenin bir yarısı kar maskesiyle odama dalıp işimi bitirmeyeceğini biliyorum ama sabahın üçünde yataktanemin duvarlarında dallanan gölgeler farklı şeyler söylüyor.

Pazar günü, masamla kapıya barikat kurduktan sonra biraz kestiriyorum, bu da bana beyin fırtınası yapmak için yeterli enerjiyi veriyor.

İhtiyacım olan şey bir oyun planı, seçeneklerim ne kadar acınacak kadar zayıf görünse de.

Birinci seçenek: Polise gidip Adrian'ı Mickey'nin cinayetiyle suçlayabilirim. Sorun şu ki, günlük bende değil ve Adrian içinde ne olduğunu bildiğimi bildiğine göre, biz konuşurken onu yok ediyor olabilir.

Ve yarın elimde günlükle Cedarsville Polis Departmanı'na girebilsem bile, o küçük kasaba polislerinin Ellis ailesi gibi bir dev karşısında hiç şansları yok. Kanıt A çoktan işini kaybetti.

Adrian'ı resmi olarak alaşağı etmeye çalışacaksam, büyük silahlara ihtiyacım var. FBI, CIA, İç Güvenlik - soyadından çekinmeyecek birileri.

Tabii ki, bu kuruluşlardan birinin on sekiz yaşındaki bir kızın sözünden başka bir şey olmayan tek bir intihar vakasını araştırmasını sağlamak?

Hâlâ devam eden bir çalışma var.

İkinci seçenek daha az nükleer ama kişisel olarak çok daha zararlı - Lionswood'dan ayrılmak. Toparlanmak ve son sınıfın geri kalanını Mobile'daki yerel devlet lisesinde tamamlamak. Pratt Enstitüsü'nde bir yer edinme hayallerimden vazgeçmek. Belki de sanat okulunu tamamen bırakmalıyım.

Son dört yılımı uğruna harcadığım her şeyi sabote etmiş olurum ama...

Hayatta olurum.

Bir geleceğim olurdu.

Burada kalıp Adrian'ın canı istediği anda vuracağı bir hedef olursam sahip olabileceğimden çok daha fazlası.

Kampüsteki en ilginç şey haline geldin, Poppy Davis. Sözleri, karşılaşmamız bittikten çok sonra bile aklımdan çıkmıyor. Eğer nefes alabilmem ne kadar ilginç olduğuma bağlıysa, kesinlikle mahvolmuşum demektir.

Şu anda Adrian kontrolsüz bir değişken. Tehlikeli ve Tahmin edilemez - kazanan bir kombinasyon.

İşte bu yüzden Pazar gecemin geri kalanını Ellis varisi hakkında olabildiğince çok araştırma yaparak geçirmeye karar verdim. Eğer umutsuz *olmayan bir* oyun planı yapacaksam, neyle uğraştığımı bilmem gerekiyor.

Gerçeklere ihtiyacım var. Sayılara. Kampüs söylentilerinden daha güvenilir bilgilere.

Bu yüzden, bir yetişkinin yirmi dört saat içinde tüketmesi gerekenden daha fazla kahve içtim, dizüstü bilgisayarımı aldım ve çalışmaya başladım.

Ne yazık ki, araştırmalarım iç karartıcı sonuçlar verdi: Adrian'ın ailesi düşündüğümde daha güçlü ve daha bağlantılı. Nesilden nesile aktarılan servet, hemen hemen her gelişen sektörde birikmiş. Birden fazla makale onların dünyanın *en zengin* ailesi olabileceğini iddia ediyor ve net servet tahminleri çenemi düşürüyor - ve artan paranoyamı hafifletmek için hiçbir şey yapmıyor.

Ancak *Forbes* ve *Time Dergisi* dışında, Ellis ailesi kendilerini basından uzak tutmak için çok iyi bir iş çıkarıyorlar. Çirkin skandallar ya da tüm internete yayılan tuhaf siyasi görüşler yok.

Aslında sosyal medyada çok az yer alıyorlar.

Adrian'ın babası Edward Ellis muhtemelen ailenin en göz önünde olanı, ancak tüm bunlar onun iş zekası ve endüstrinin diğer devleriyle el sıkışırken çekilen fotoğraflarıyla ilgili tüyler ürpertici yazılar.

Adrian'ın annesi Mary Ellis ise daha da gizemli. Boş zamanlarını hayır etkinliklerine ev sahipliği yaparak geçiriyor ve şimdiye kadar sadece *bir* röportaj verdi - Edward'la olan otuz yıllık sevgi dolu evliliği ve anneliğin hayattaki en büyük mutluluğu olduğu hakkında *Us Weekly*'ye özel bir röportaj.

Acaba "en büyük mutluluğunun" zamanını ne yaparak geçirdiğini biliyor mu?

Adrian'ın pembe yanaklı bir genç kızken çekilmiş birkaç paparazzi fotoğrafının yanı sıra onu dahi bir çocuk ve Ellis ailesinin "gelecek vaat eden mirası" olarak adlandıran birkaç makale de var.

Ve *tek* miras.

Hiç kardeşi yok, bu da onu anne ve babası öldükten sonra ailesinin servetinin tek mirasçısı yapıyor. Görünüşe göre Ellis ailesi çok çocuklu ailelerden pek hoşlanmıyor. Edward Ellis de tek çocuktü. Annesi de öyleydi. Ve büyükbabası.

Miras için kavga edecek kimse yok sanırım.

Sonunda, güneş ufukta süzölmeye başladığında, her zamankinden daha kederli bir şekilde oturumu kapatıyorum. Ellis imparatorluğunu, on iki yaşındaki Adrian'ın hoş olmayan saç kesimi ve sivilcelerinin kanıtlarıyla yıkmayı planlamıyorsam, en başa döndüm demektir.

Paranoyayı ikinci bir deri gibi giyiyorum.

İyi haber şu ki, paylaştığımız tek ders olan Üniversite Hazırlıkları bu hafta iptal edildi. Profesör Kane şehir dışında. Yani başımı eğdiğim sürece Adrian'la yolumun kesişmesi için hiçbir neden yok.

Ancak, herkesin Adrian'ın partisi hakkında konuşmak istediğı düşünölürse, ondan tamamen kaçmam mümkün değil.

Pazartesi günkü öğle yemeğı özellikle acımasız ama çöp konteynerinin yanındaki boş masalardan birini kaptım. Çürümekte olan nohut ve makarna salatasının kokusu, kavganın dışında kalmak için ödenmesi gereken küçük bir bedel.

Penelope, iki masa aşağıdaki Sophie ve Ava'ya, "Hiçbir şey *hatırlamıyorum*," diye sızlanıyor. "Çok fazla parti hediyesi var."

"Evet, sen ve misafirlerin yarısı," diye homurdanıyor Ava.

"Sanki gecenin çoğunu satranç takımındaki bilmem ne suratlıyla bir köşede geçirmemişsin gibi."

Ava sırtıyor. "Tamam, *Cara* bana satranç oynamayı öğretiyordu. Çok yoğun bir oyun, biliyorsun."

Penelope gözlerini deviriyor ve yeşil meyve suyu hazırlamakta olan Sophie'ye dönüyor. "Nereye kaçtın Soph? Gecenin ç o ğ u n d a seni görmedim."

Sophie cevap vermeden önce meyve suyundan uzun bir yudum alır. "Adrian'la birlikteydim."

Penelope ve Ava canlanıyor - ben de öyle.

"Neden daha önce bir şey söylemedin?" Penelope kızıl saçlıya doğru eğilerek nefes nefese kalıyor. "Bize *her şeyi* anlat."

"Önemli bir şey değil." Sophie omuzlarını rahatça silkti ama ses tonundaki her şey bunun büyük bir mesele olduğunu gösteriyordu. "Yani, Roddy Locke'la *birkaç* dakika sohbet etmiş olabilirim, ama aslında Adrian'la bütün geceyi birlikte geçirdik. Neredeyse yanımdan ayrılmıyordum."

Eğer bu doğru olsaydı, hayatım çok daha kolay olurdu.

Penelope ve Ava daha fazla ayrıntı için yalvarıyor ama Sophie nazlı bir gülümsemeyle öpüşemeyeceğini ve anlatamayacağını söylüyor. Arkadaşları şaşkın kıkırdamalara boğuluyor ve bir an için acıma duygusuna kapılıyorum.

Aslında ne tür bir insana yaltaklandığının farkında değil.

Ama sonra Sophie'nin beni sosyal olarak dışlamaktan başka bir şey yapmadığını hatırlıyorum ve o an geçiyor.

Gülen birkaç lakros oyuncusu masamın yanından geçiyor ve refleks olarak suyumı yolumdan çekiyorum, ama bu sefer kaza olmuyor.

Hatta Freddy Rook adımlarının ortasında durup beni başıyla selamlıyor ve masasına doğru ilerlemeye devam etmeden önce "Hey, Poppy" diyor.

Makarna salatısından bir ısırık alırken boğulacak gibi oluyorum ama boğuk bir "Hey, Freddy" demeyi başarıyorum.

Bu basit bir onaylama - yüzlerce kez gördüğüm bir onaylama - ama *beni* onaylıyor, bu da muhtemelen olması gerekenden daha garip hissettiriyor.

Şaşkınlığım sadece kafeteryanın kapılarının açılması ve görmek istediğim son kişinin içeri süzülmesiyle azalıyor.

Adrian'ın varlığına verilen tepki bugün özellikle gürültülü görünüyor ve sınıf arkadaşlarım Adrian'ın etrafını sararken ona bakmaktan - gerçekten *bakmaktan* - kendimi alamıyorum.

Ne aradığımdan emin değilim.

Gömleğinin yakasının altında saklanan ve üzerinde "Ben Bir Katilim" yazan büyük, blok şeklinde bir dövme mi? Makosen ayakkabılarında gizli bir bıçak mı?

Bilemiyorum ama bugün katil olduğuna dair geçen haftadan daha fazla fiziksel işaret yok. Windsor düğümü Dekan'inkini utandırır. Beyaz gömleği yeni ütülenmiş gibi görünüyor. Karanlık bir kıvrım bile yok.

Yerinde olmayan hiçbir şey yok ve yine de...

Tanrı bilir ne kadar zamandır insanları kandırıyor. Benim dünya görüşüm değişti diye başkalarınıninki de değişecek değil ya.

Ben de arkamı dönüp, döşeme tahtalarının arasından kaybolmaya çalışan bir hayaletin en iyi taklidini yapmaya çalışıyorum.

Ne yazık ki, Adrian'ın bakışlarını yakaladığımda midemin aynı döşeme tahtalarına doğru düştüğünden eminim - ve o da bana doğru kendinden emin adımlarla yürümeye başlıyor.

Hayır, hayır, buraya gelme.

Parmaklarını benimkinin karşısındaki sandalyenin üzerinde gezdirirken far ışıklarına tutulmuş bir geyik gibiyim, kaçamıyorum. "Bu koltuk dolu mu?"

Gülümsüyor.

Bana gülümsüyor.

Bana arkadaşmışız gibi gülümsüyor. Sanki birkaç gece önce ellerini boynuma dolayıp beni neredeyse öldürmemiş gibi.

Ve şimdi herkesin gözü önünde beni köşeye sıkıştırıyor.

"Evet desem gider miydin?" Niyetimden daha sert bir şekilde karşılık veriyorum. Elimde değil. Köşeye sıkıştırılmaktan hoşlanmıyorum.

Bir çığlık atarak sandalyeyi çekerken gülümsemesi daha da genişliyor ve iki nedenden dolayı tüylerim diken diken oluyor: hem bir katil benimle yemek yemeye çalışıyor, hem de kafeteryadaki tüm gözler bizi izliyor.

"Adrian kiminle oturuyor?"

"Bekle. O yeni mi? Onu daha önce gördüğümünden emin değilim..." "Belki de Sophie'yi kışkırtmaya çalışıyordur."

Bu görünmezliğin tam tersi. Ben çok görünürüm.

Fısıltılar her yerde, ama keskin bir ses diğerlerinin üzerinde çınlıyor. "Adrian," diye sesleniyor Sophie. "Senin için yer açtık. Benimle otur." Yüzünde bir gülümseme var ama kenarları gergin.

Adrian tembelce Sophie'ye bakıyor. "Belki bir dahaki sefere. Ben burada iyiyim."

Yemekhanede bir şok havası esiyor ama Adrian meraklı gözlerden rahatsız olmadan elmasını ısıyor - sahip olduğu tek öğle yemeği şekli.

Kendime tüm bu ilginin iyi bir şey olduğunu söylemeye çalışıyorum - bir güvenlik battaniyesi. Odada iki yüz görgü tanığı varken beni öldüremez.

Bu yüzden öne doğru eğilip "Ne istiyorsun lan?" diye tıslamakta bir sakınca görmüyorum. Meraklı kulaklardan kaçınmak için sesimi alçak tutuyorum.

Gülümsemesi sırtıtmaya dönüşüyor. "Geçen gece beni düşündürdün. Hayatımda biraz daha dürüstlüğe ihtiyacım olduğunu."

Sertleştin. "Bu kelimenin tanımını bildiğinden emin misin?"

Benim sorunum ne bilmiyorum.

Genelde ağzımı ve ağzımdan çıkanları kontrol etmekte daha iyiyimdir, ama Adrian'la ilgili *bir* şey beni serseri bir mayın gibi ateşlemeye itiyor - ki bu da bir katilin önünde sahip olmak için tehlikeli bir sorun.

Adrian yine de gülümsemeye devam ediyor. "Ben çabuk öğrenirim."

Ellerinden biri dışarı fırlıyor ve ben gerilerek öğle yemeğimle birlikte gelen gümüş çatalı sıkıca kavıyorum - ama boğazıma saldırmıyor, sadece çürük bir peçete uçup gidiyor.

"Birileri ürkek." Bana bir kaşını kaldırıyor, bu hareket onun geri kalanı kadar zahmetsizce zarif. Sırf gömleğinin hepimiz gibi leke tuttuğunu kanıtlamak için ona salamura edilmiş bir üzüm domatesini fırlatma isteği duyuyorum. "Sana zarar vermeyeceğim, biliyorsun. Bunu sana partide de söyledim."

"Aslında öyle demedin. Beni öldürmeyeceğini söyledin. *Hemen şimdi.*"

Elmasından bir ısırık daha aldı ve gevşekçe omuz silkti. "Aynen öyle. O yüzden fikrimi değiştirmem için bana bir sebep verme."

Ne kadar rahatlatıcı, demek istiyorum ama demiyorum. Fikrini değiştirmeden önce kaç tane alaycı espri *yapabileceğimi* bilemiyorum. Tahmin edilemez biri. Her an patlamaya hazır bir dinamit lokumu.

"Hâlâ çiziyor musun?"

"Ne?" Soru o kadar ani, o kadar beklenmedik ki, bir silah gibi tuttuğum gümüş çatal elimden kayıyor.

"Altıncı sınıftayken ilçe çapında bir resim yarışmasında ikincilik kazanmıştın," diye açıklıyor ve sonra bana bir sır veriyormuş gibi yaklaşıyor. "Aramızda kalsın ama? Seninki en iyisiydi. Birinci olmalıydın."

Boğazım kurudu. "Bunu nereden biliyorsun?"

Altıncı sınıftan beri o resim yarışmasını ya da bana parlak, mavi bir ikincilik kurdelesini kazandıran grafit natürmortu düşünmemiştim.

"Sana cuma günü söyledim. Kampüsteki en ilginç şey sensin," diye kolayca cevap veriyor. "Bu yüzden araştırma yaptım. Senin hakkında daha fazla şey öğrenmek istedim."

"Benim ne kadar büyük bir tehdit olduğumu öğrenmek istedin," diye düzeltiyorum.

Komikti. Hafta sonlarımızı aynı şekilde geçiriyorduk.

Gülümsediğinde dişlerinin parladığını görüyorum. "Bunu söylemeye gerek yok."

Araştırmasından ne gibi sonuçlar çıkardığını söylemesine gerek yok - ne kadar kapsamlı olursa olsun - çünkü ikimiz de benim bir tehdit olmadığımı biliyoruz.

Param yok, bağlantılarım yok, elimde hiçbir kaynak yok.

Güvenebileceğim arkadaşlarım bile yok.

Yıllar önce gerçekleşen rastgele bir sanat yarışmasını biliyorsa, başka ne biliyor?

Benim - Hayır.

Kanım buza dönüştü.

Hayır, mümkün değil.

Yine de yüzünde aksini gösteren bir işaret arıyorum.

"Soruma cevap vermedin. Hâlâ resim yapıyor musun? Bu yıl programında hiç sanat dersi yok."

Başımı sallayıp "Yapıyorum" dediğimde neden derin, karanlık bir sırrı açıklıyormuşum gibi hissettiğimden emin değilim. Sadece programımda zamanım yoktu."

"Güzel. Sanatını görmek istiyorum."

İnanmayan bir kahkaha atıyorum. "Ne?"

Ağzından çıkmasını beklediğim onca şey arasında *bu* istek yoktu.

Bana sadece göz kırptı. "Sanatını görmek istiyorum."

"Neden?" "Neden?" diye sordum, aslında söylemek istediğim şeydi: *Birkaç gece önce beni öldüreceğinden emindim ve şimdi sanatımı görmek istiyorsun. Sanki arkadaşmışız gibi. Sanki bir daha isteyerek bir odaya girip seninle yalnız kalabilirmişim gibi.*

"Çünkü merak ediyorum," diye yanıtlıyor. "Kişisel eşyalarımı karıştırdın. Benim de aynı ayrıcalığa sahip olmam gerekmiyor mu?" Bunu kayıtsızca söylüyor, ama ses tonunda hayır demekle tereddüt etmeme neden olan bir keskinlik var.

"Yanımda değil," diyorum beceriksizce. "Ve bu... bu insanlara göstereceğim türden bir şey değil."

Bu son kısım bir bahane değil. En son ne zaman eskiz defterimi çıkarıp Bayan Hanson dışında birinin sayfaları karıştırmasına izin verdiğimi hatırlamıyorum ve Adrian Ellis'le başlamak için hiç isteğim yok.

"Bu tam olarak doğru değil. Altıncı sınıftayken bunu tüm ilçeye göstermiştin. Hatta bunun için yargılandın."

"Bu çok uzun zaman önceydi," diye kekeliyorum. "Artık değil. Artık kimseye göstermiyorum."

"Neden? Pornografi mi çiziyorsun? Çıplak figür denemeleri mi yapıyorsun?"

Yüzüm ısınıyor. "Ne? Hayır. Sadece sanatımı göstermeyi sevmiyorum."

"Harika bir model olurdu, biliyorsun. Hiç kıpırdamadan oturabilirim." Elmasından bir ısırık daha alıyor ve bana göz kırptıyor. "Ve utangaç değilim. Beni istediğin gibi giydirip süsleyebilirsin. Sanatsal vizyonun neyi gerektiriyorsa."

Ağzım açık kaldı, nutkum tutuldu.

Benimle flört mü ediyor?

Bu başka bir bağlamda, başka bir erkek olsaydı, öyle olduğunu varsayardım.

Ama bana Cuma gecesi baktığı gibi bakıyor - sanki meraklıymış gibi. Ve bunun seksle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum.

Bence *beni* merak ediyor.

Nasıl tepki vereceğimi, telaşlanıp kızarıp kızarmayacağımı ya da öfkeyle saldırıp saldırmayacağımı görmek için beni dürtüyor.

Sandalyemde doğrulmamı, yanaklarımın soğumasını sağlayan da bu farkındalık. "Öğle yemeği saatimi gasp edebilirsin ama sana sanatımı göstermeyeceğim. Meraklı kalmak zorundasın." Beklediğimden çok daha sakın çıktı.

Hayal kırıklığına uğramış gibi iç çekiyor. "Ben de arkadaş olabileceğimizi umuyordum," diyor alaycı bir şekilde.

Alay ediyorum. "Benimle arkadaş olmak istemiyorsun."

Gözleri kısılıyor, sesi alçalıyor. "Şu anda seninle *ne* yapmak istediğimi bilmiyorum, Poppy. Bilmemen gereken bir şey biliyorsun."

Yutkunuyorum. "Birine söylemeyeceğim -"

"Ben de birbirimize karşı *dürüst* olduğumuzu sanıyordum," diye araya giriyor, sözlerinde tehlikeli bir keskinlik var. "Şimdi bana yalan söylemeye başlarsan bu çok hayal kırıklığı yaratır."

Ağzımı kapatıyorum ve ellerimi kucığımda sıkıyorum.

Burada bana hiçbir şey yapamaz. Halka açık bir yerdeyiz.

Ama kalabalık bir yemekhane ya da meraklı gözler yüzünden hayatta değilim. Tanrı biliyor ya, Adrian şu anda masaya uzanıp boynumu kırsa, bu çocukların yarısı muhtemelen kayıp düştüğümü söyleyecektir.

Ve bunu yapmamasının tek nedeni *meraklı* olması.

Derin bir nefes çekiyorum. "Merakınızı gidereceğim. Sanatımı görebilirsin." Ağzının kenarı yukarı doğru kıvrılmaya başlıyor. "Ama sen de benim merakımı gidermelisin. Bunu neden yaptığını bilmek istiyorum."

Hayal görüyor olabilirim ama yemin ederim yüzünde bir şaşkınlık ifadesi görüyorum - o kadar hızlı ki neredeyse kaçırıyorum.

Bakışlarıyla yüz yüze geliyorum ve o boş gözlerin boğucu ağırlığı altında bocalamamak için elimden geleni yapıyorum.

"Peki ya sana bir sebebim olmadığını söylersem? Bir 'neden' olmadığını?" "Sana inanmazdım."

"Peki neden?"

"Çünkü sen bana bu tür şeyleri yapabilecek biri gibi gelmiyorsun. Sebepsiz *hiçbir şey*."

"Haklısın. Ben değilim."

"Peki neden? Neden Mickey?"

Sandalyesinde arkasına yaslandı, gülümsemesi soldu. "Mickey hakkında konuşmak istemiyorum. Mickey'i *ilginç* bulmuyorum. Seni ilginç buluyorum."

"Cevap vermek zorunda değilsin," diyorum ona, "tıpkı sana sanatımı göstermek zorunda olmadığım gibi."

Zil çaldığında ve öğrenciler çöplerini atıp kafeteryadan çıkmaya başladığında bana attığı bakışı ayırt edemiyorum.

Ayağa kalktı. "Bu gece. Sen benim merakımı gider, ben de seninkini gidereyim."

Yüzü kafenin mavi ve yeşil vitray pencerelerinin ışığını yakalıyor ve bir an için **o n u n** ne kadar güzel olduğunu fark ediyorum. Ama bu sadece bir an - korkunç, dehşet verici tek bir an.

Ve sonra ben daha neye imza attığımı anlayamadan ters yöne doğru gidiyor: Adrian Ellis'le daha fazla yalnız zaman geçirmeye.

ONUNCU BÖLÜM

Kızlar tuvaletinde ellerimi yıkamayı yarılamıştım ki aynada kızıl saçlı bir gölge gördüm.

Gerildim. "Affedersiniz, lavaboyu kullanmanız mı gerekiyordu?"

Beş adımdan daha kısa bir mesafede, Sophie Adams tüm yüksek topuklu ihtişamıyla duruyor - kollarını kavuşturmuş ve kızıl saçları kalp şeklindeki yüzünü çerçeveliyor. Hacimli, şampuana layık dalgalarından hangi ürünün sorumlu olduğunu sormak için kendimi yarı yarıya zorluyorum.

"Sırt çantanı beğendim," diyor. "Burberry, değil mi?"

Başımı sallıyorum, bu işin nereye varacağından emin değilim.

"Çok şirin." Yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemenin hayaleti var. "İnsanlar hep geçen sezonun kıyafetlerini giymenin rüküşlük olduğunu söyler ama..." Kendini beğenmişlik artar. "Aferin sana. *Birinin* kalan envanteri satın alması gerekiyor, değil mi?"

Ben durduramadan yanaklarımda bir sıcaklık oluşuyor.

*Sophie Adams'ın ne düşündüğü
umurumda değil. Onun fikrinin bir önemi
yok.*

Arkamı dönüp onunla yüzleşecek kadar kendime güvenene kadar bu mantrayı en az üç kez tekrarlıyorum. "Sana söyleyemedim. Sırt çantası bir hediye idi."

Gülümsemesi -sadece bir anlığına- kayboluyor ve kafasının içinde dönen dişlileri neredeyse duyabiliyorum. Bana tasarım bir sırt çantasını *kimin* vermiş olabileceğini bulmaya çalışıyor. "Biliyor musun," diyor, kibar olmak için biraz fazla keskin. "Bana çok tanıdık geliyorsun ama daha önce tanıştığımızı sanmıyorum."

"Daha önce tanışmıştık," diyorum. Adımı söylemiyorum.

Onun hafızası kısa olabilir ama benimki değil. Sophie'yle resmi olarak birinci sınıfın ilk gününde tanıştım; burslu bir öğrenci olduğumu ve mağazadan aldığım spor ayakkabıları giydiğimi fark ettiği anda bana olan ilgisi azalmıştı.

İlki affedilebilir bir suçtu, ikincisi o kadar da değil.

Kaşları çatıldı. "Oh, öyle mi? Bu garip, normalde isimler konusunda çok iyiyimdir. Unutulabilir olanlarla bile."

Çenem sıkıştı. Sophie'nin bir ömür yetecek kadar ters iltifatını duymuştum ama ilk kez bana yöneltmişti.

Sanırım Penelope ve Ava'nın sabrını yeniden takdir ediyorum.

Garip bir sessizlik oluyor ve kendime rağmen pes ediyorum. "Ben Poppy."

Bana beklenti dolu bir bakış atıyor. "Poppy...?"

"Davis."

Canlandı. "Oh, Davis! Vali Davis gibi mi? Yoksa petrol endüstrisi Davis'leri gibi mi?"

"Uh... ikisi de değil."

"Oh, Davis, *Senatör* Davis gibi."

Gülümsemem o kadar gergin ki acıtıyor. "Davis, tanıdığınız biri değil."

Yüzü aydınlandı. "Oh! Oh, anlıyorum. Seni zavallı şey. Burslu bir öğrencisin, değil mi? Mickey gibi?" Yüzündeki acınası ifade sandığı kadar inandırıcı değil.

Memnuniyeti gördüğümde anlarım.

"Biliyor musun," diye devam ediyor, "annem hayır kurumlarına bağış yapmayı çok sever. Konserve ürünlerimizden bazılarını vermek isteyip istemediğine bakabilirim. Yani, kilerimizde tozlanıyorlar ve eğer bu kış ailenizi doyuracaksa -"

"Senin sadakana ihtiyacım yok," diye çıkışıyorum.

İstediğimden daha sert çıktı ve Sophie'nin gözleri zaferle parladı.

Beni derinden etkilemişti.

Gevşek bir bukleyi bir kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Eğer yardıma ihtiyacın varsa, Adrian'dan istememeni tavsiye ederim. Zaten yeterince cömerttir ve işçi sınıfına asla hayır diyemez." Banyodan tikir tikir çıkmadan önce bana son bir küçümseyici gülümseme atıyor.

Lavabonun başında duruyorum, çoğunlukla kendime yönelttiğim bir öfkeyle kaynıyorum.

Mali durumumla ilgili bir iğneleme - tek gereken buydu. Dört yıl ve daha iyi bilmeliydim.

B a ş k a bir yerde, başka bir lisede bunun bir önemi olmazdı.

Kimse sırt çantama ya da soyadıma bakıp gözünü kırpmazdı.

Bunlar sadece burada, isimlerin sosyal merdivendeki basamağınızla el ele gittiği yerde önemli.

Sophie'nin artık adımı bildiğini varsayabilirim.

Ne yazık ki, Sophie'nin sinir bozucu yorumları endişelerimin en küçüğü.

Bu gece bir katille planlarım var.

Gece bitene kadar kütüphanede ya da bilgisayar laboratuvarında saklanmayı düşünüyorum ama içimden bir ses Adrian'ı ekmenin iyi bir fikir *olmadığını* söylüyor. Bu yüzden dersler bittiğinde yurt odama geri dönüyorum ve masamı normal bir misafire yaptığım gibi toparlama dürtüsüne direniyorum.

Çünkü Adrian bir misafir değil.

Bunun yerine, Rick'in dört yıl önce bana hediye ettiği ucuz çakıyı çıkarıyorum - Lionswood'a kabul edildikten sonra bir veda hediyesi.

Bıçağı elime tutuştururken, *"Annen okula hazır olman için başımın etini yiyordu,"* diye mırıldandı.

O zamanlar saçma bir hediye gibi görünmüştü (ve kampüse silah sokmak kesinlikle okulun davranış kurallarına aykırıydı), ama yine de bavuluma saklamıştım.

Şimdi, alüminyum sapını parmaklarken, Rick'e karşı şaşırtıcı bir minnettarlık patlaması yaşıyorum.

Bıçak ince ve küçük, muhtemelen deri yerine meyve kesmek için daha uygun, ancak *gerçekten* kullanmak gibi bir niyetim yok.

Mecbur kalmadıkça.

Bununla birlikte, bu geceki planlarımda kullanacağım çok önemli bir bileşen daha var. İşler istediğim gibi giderse her şeyi değiştirecek bir son dakika eklemesi.

Kapı keskin bir şekilde çalınıyor ve irkiliyorum, bıçağı tekrar cebime sokuyorum.

Sonra telefonumun durduğu diğer cebime uzanıyorum ve otuz dakika önce yüklediğim ses kayıt uygulamasının *Başlat* düğmesine sessizce basıyorum.

Hiçbir şey bir cinayet itirafının kayda alınması kadar etkili olamaz.

Kapıyı açmadan önce midemde çırpınan sinirleri bastırmak için birkaç derin nefes alıyorum.

O kadar da iyi bir iş çıkarmamış olmalıyım çünkü ağzından çıkan ilk kelime şu oldu: "Korkmuş görünüyorsun. Gerçekten o kadar korkutucu muyum?"

Evet.

Adrian kapımın pervazına yaslanmış, bir Vogue fotoğraf çekimi için zahmetsizce hazırlanmış görünüyor. Benim gibi o da hâlâ okul üniformasını giyiyor ama blazer ceketini çıkarmış, beyaz gömleğinin üst düğmelerini açmış ve kollarını kıvrarak kaslı kollarını ortaya çıkarmış.

"Biliyorsun, bunu burada yapmak zorunda değiliz," diye öneriyorum. "Eskiz defterimi kütüphaneye götürebilirim ya da..."

Cümlelerin geri kalanı, yanımdan geçip odama girerken dudaklarımda kayboluyor. İsteksizce kapıyı kapattım.

Tamam, belki de toparlanmalıyım.

İkiz yatağımın yanında duraklıyor ve doldurulmuş aslanımı buruşuk yorganın altından çekip çıkarıyor. "Bu çok şirin," diye dalga geçiyor.

Boynumda bir kızarıklık belirliyor. "Çocukluğumdan beri bu bende var."

Aslanın yaşlandıkça kabaran yelesini okşuyor ve "Görüyorum ki Lionswood'a gitmek hayat boyu hayalin olmuş" diyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Onun gibi bir şey."

"Küçük bir Alabama kasabası kızı için oldukça iddialı, değil mi?"

Gözlerim kısıldı. "Mobile'ın küçük bir kasaba olarak nitelendirilebileceğinden emin değilim."

Omuz silkiyor ve sonra bana bakıyor. "Ne bulduğumu biliyor musun? Seninle ilgili çok ilginç bir şey var mı Poppy?"

Kafamın içinde alarm zilleri çalmaya başladı bile ama elimden geldiğince rahatsız edilmemiş bir özgüven sergilemeye çalışıyorum. "Neymiş o?"

Aslanı yere bırakıyor ve tüm dikkatini bana veriyor. "Lionswood'un burs programına - ya da herhangi bir özel okula - girmek için SSAT sınavına giren *binlerce* çocuk arasında en yüksek puanı sen almışsın."

Midemin dibine bir taş oturdu.

Bilmiyor olamaz. Bilmesine imkân yok.

Boğazımı temizliyorum. "Aslında, ikinci en yüksek puanı ben aldım."

Bana içinde zerre *kadar* pişmanlık olmayan *orantısız* bir gülümseme fırlatıyor. "Peki, şimdi en yükseği."

Bunu bir yanıtla onurlandırmıyorum.

"Ne olursa olsun," diye devam ediyor, "*Binlerce* çocuk. Hepsini test ettin. Her konuda."

Endişem tavan yapsa da, kendimi tutuyorum. "Bunun sonunda bir soru mu yoksa bir iltifat mı var anlayamıyorum."

"Sadece garip buluyorum, hepsi bu," diyor, "Bu test sonuçlarına göre, sen bir dahi çocuksun. Muhtemelen bir dahisin. Ama yine de Lionswood'a geldiğinden beri oldukça kötü bir performans sergiliyorsun. Vasat bir C-öğrencisi."

Gözlerini gözlerime dikeyor ve kısa bir an için, ağzımı açarsam sahip olduğum tüm sırları dökeceğimden endişeleniyorum.

En hafif tabiriyle tedirgin edici.

Ama kendime onun hiçbir şey bilmediğini - *bilemeyeceğini* - hatırlatıyorum ve stres kurdeşeni dökmekten bir soru bile uzak değilmişim gibi gülümsüyorum. "Ne derler bilirsin. "C'ler derece alır."

Ayrıca C'ler beni tüm bursumu kaybetmenin eşiğine getirdi.

Bakışları onu ikna ettiğime inanmam için bir saniye fazla uzun sürüyor ama akademik sorgulamayla işim bitti. "Buraya sanatımı görmeye geldiğini sanıyordum." Çenemi masamın üzerinde duran eskiz defterine doğru eğiyorum.

Ellerini teslimiyetle havaya kaldırıyor. "Merakımın diğer yönlerini tatmin etmeye çalıştığım için beni suçlayamazsın. Bu gecenin amacı da bu, değil mi?"

"Benim de sana soracak sorularım var," diye karşılık veriyorum.

"Buyurun," diye yanıtlıyor, "Akademik sicilimi incelemek size kalmış."

"Eğer hepsi A ise bunun incelemek sayılacağını sanmıyorum."

"Ve bir tane B-artı," diye düzeltiyor beni, "İkinci sınıfta. *Uğultulu Tepeler* hakkında bir sınavdan. Ama Profesör Smyth beni her seferinde uyutuyor."

Neredeyse kıkırdayacaktım - *neredeyse* - bunu tekrar yaptığını fark etmeden önce.

Gülümsemesini, cazibesini beni etkisiz hale getirmek için kullanıyor.

Ve işe yarıyor.

Odanın karşısında durup benimle şakalaşırken bir katil gibi görünmüyor.

Ama öyle, kendime söylüyorum.

Ve gardımı indiremem, özellikle de onu bir itirafta bulunmaya ikna edeceksem.

Çimdeki yılan, pulları ne kadar güzel olursa olsun yine de çimdeki yilandır.

"İşte," diyorum ona, eskiz defterimi kaptığım gibi eline tutuşturuyorum. "Bütün eşyalarım burada." Adrian'ın tavrımdaki değişikliği hissettiğini biliyorum ama ilk sayfayı çevirirken tek kelime etmiyor.

Eskizlerimin çoğu imzalı ve tarihlidir - Bayan Hanson tarafından bana öğretilen bir alışkanlık, bu yüzden Adrian bu deftere birinci sınıfta başladığımı söyleyebilecek.

Hiçbir yorum yapmıyor, bu da karşısına çıkan her yeni eskizde kendimi daha da mahcup hissetmeme neden oluyor. O *bana* bakmıyor bile, ama ben sanki sergilenen benmişim gibi hissediyorum, neyden yapıldığımı görebilsin diye açılmışım.

Savunmasızlık. Şu anda böyle hissediyorum.

Sessizliğe daha fazla dayanamayacağımdan emin olduğumda, "Bilgin olsun, sanatımın *iyi* olduğunu hiç söylemedim." diye mırıldanıyorum.

Gözleri sayfadan hiç ayrılmıyor. "Haklısın. İyi değilsin." Midem bulanıyor.

Mantıken Adrian'ın fikrini önemsiz şeyler listesine koymam gerektiğini biliyorum ama yorum yine de canımı yakıyor.

"Sanatımı görmeyi bu kadar çok isteyen sendin. Eğer yüksek beklentilerin varsa, bu senin suçun."

"İyi değilsin," diye tekrarlıyor ve sonunda yüzüne yayılan yavaş bir gülümsemeyle bana bakıyor. "İnanılmazsın."

Sığ bir nefes alıyorum. "Ne?"

Bir sayfa daha çeviriyor. "Sana söyledim. Çalışmaların inanılmaz." "Benimle taşak geçiyorsun."

"Dalga geçmiyorum ve konu sanata geldiğinde kültürsüz de değilim." Mobile'ın botanik bahçesindeki açelyaların bir taslağını kaldırıyor. "Bunun gibi. Bunu Louvre'da görebilirim. Sekizinci bölüme tam uyardı."

İnanmayan bir alay attım. "Tamam, şimdi benimle dalga geçtiğini anladım. Sen Louvre'a gitmedin."

"Tabii ki gittim," diye omuz silkti. "Ailem yazları Avrupa'da olmayı sever. Annem genellikle beni yılda en az bir kez oraya sürükler."

Bu mantığa karşı çıkamam.

Lionswood'da öğrendiğim bir şey varsa, o da belli bir vergi dilimine girdiğinizde yazın bir fiil haline geldiğidir.

Bir sonraki sayfaya geçiyor ve ne kadar ilerlediğini gördüğümde nefesim kesiliyor. "Bekle, bunu görmene gerek yok -" Eskiz defterine uzanıyorum, ama o zahmetsizce ulaşamayacağım bir yerde tutuyor. "Bu bir şey değil -"

"Bu hiçbir şey *değil*," diye sözümü kesiyor. Daha birkaç gün önce tamamladığım taslağa kocaman gözlerle bakıyor. "Bunun -" olması mı gerekiyordu?

"Hayır, tabii ki değil," diye araya giriyorum. Hâlâ taslağa bakıyor.

"Bunlar benim gözlerim," diyor. "Bu benim yüzüm değil ama bunlar benim gözlerim." Resmin geri kalanına uymayan koyu, gölgeli gözleri işaret ediyor. "Beni sen çizdin." Ben kendimi savunmak için bir yol ararken sesinden egosundan başka bir şey sızıyor.

Ona referans fotoğrafı gösterebilirdim ama bunun sadece hipotezini doğrulayacağını biliyorum.

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama dünyada koyu kahverengi gözleri olan tek kişi sen değilsin," diyorum ona kiraz kırmızısı yanaklarımla.

Adrian aniden benim alanıma giriyor ve kalbim davul gibi çarpıyor.

Kendini beğenmiş bir gülümsemeyle eğiliyor, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta. "Hayır... ama bunlar *benim* gözlerim," diyor. "Gözler asla yalan söylemez. İnsan irisinin parmak izinden daha eşsiz olduğunu biliyor muydunuz? Burada çok doğru bir şekilde çizdiğin tüm bu küçük desenler ve gölgeler? Onlar benim."

Elini yüzüme doğru kaldırdığında nefesim kesiliyor, ama bu sadece başparmağının gözümün altındaki çıkıntıyı izleyebilmesi için. Dokunuşu

hafiftir. Nazik.

"Gözlerin gibi," diye devam ediyor, sesi yumuşak. "Açık kahverengi, koyu benekli." Bir duraklama oluyor ve sonra başparmağı aşağı iniyor. "Ve çillerin. Neredeyse eşsiz. Takımyıldızlar gibi."

Ağzım açık kalıyor çünkü bana bakıyor ve dokunuyor ve ben bunlarla ne yapacağımı bilemiyorum. Tenime dokunan başparmağı yumuşak - bir katilin dokunuşu değil.

Ama o bir katil.

Olabildiğince hızlı bir şekilde geri çekiliyorum, belim masaya çarpıyor. Başparmağı yüzümden uzaklaşıyor ve yeniden nefes alabildiğimi hissediyorum. "Sanatımı görmek istemiştin," diyorum boğazımı temizleyerek. "Bu kadar. Gösteri bitti. Onu gördün. Şimdi pazarlığın sana düşen kısmını yerine getirme zamanı. Bana gerçeği söyleyeceğini söylemiştin. Mickey'ye *gerçekte* ne olduğunu."

Telefonum cebimde bir delik açıyor.

Yüzünde şaşkınlığa benzer bir ifade belirliyor.

Titrediklerini gizlemek için ellerimi arkamda tutuyorum. "Bunu neden yaptığını bilmek istiyorum. Mickey'i neden öldürdüğünü." Açık konuşmaya özen gösteriyorum çünkü bu konuda ikinci bir şansım olacağından emin değilim.

Yurt odama bir gerginlik çöktü.

Bu sadece birkaç dakika önceydi. "Israrcısın, değil mi?" "Mickey Mabel'ı neden öldürdüğünü bilmek istiyorum."

Başını yana eğiyor. "Artık biliyor musun?" "Evet, sen -"

Aniden hareket edip beni masayla arasına hapsederek zaten bizi ayıran azıcık alanı da ortadan kaldırınca kelimelerim boğazımda düğümleniyor.

"Adrian?" Nefes alıyorum, emin değilim. Dehşet içinde.

Aman Tanrım.

Neredeyse burun buruna gelene kadar eğiliyor, elleri iki yanımda düz bir şekilde duruyor. "Beni aptal mı sanıyorsun?" Mırıldanıyor, gözleri kısılmış.

Dost canlısı, altın çocuk maskesini çıkarmış ve çok kızgın.

"Öyle düşünüyor olmalısın," diye devam ediyor ve bir eli masanın etrafından dolanıp doğrudan ceketimin cebine gidiyor ve -

Oh.

Lanet olsun.

Telefonumu çıkarırken yaprak gibi titriyorum, zaman kaydedici saat bana yanıp sönüyor. Cihaz onun büyük ellerinde garip bir şekilde küçük görünüyor.

Kırılabilir.

Telefonuma şöyle bir bakıyor. "Sana karşı dürüst olmalıyım, tatlım. Gizli görevin sana göre olduğundan emin değilim."

Tatlım, dudaklarından çıkan bir sevgi ifadesinden çok bir uyarı gibi geliyor. Parmaklarım bıçağı kapmak için kaşınıyor, ama hareketi kaçırmaması mümkün değil - bu da durumu tırmandırmazsam boku yediğim anlamına geliyor.

"Adrian," tekrar deniyorum. Sakin. Mantıklı. Dürüst. "Geçen gece sana karşı dürüsttüm, şimdi de dürüst olmama izin ver."

Ağzı ince bir çizgi halinde düzleşiyor, ama bir anlaşmazlık yok.

"Bunu polise göstermeyecektim," diyorum. "En azından benim öyle bir planım yoktu. Sadece..." Yutkunuyorum. "Geçen gece pek de iyi şartlarda ayrıldık."

Bunun için beni suçlayamazsın, demek istiyorum. Ama o beni bunun için öldürebilir.

Birkaç saniye boyunca beni düşünüyor, kalp atışları hızlanıyor, düz ifadesi hiçbir şey ele vermiyor. Telefonum aramızda uzanan sessizliği kaydetmeye devam ediyor.

Sonra da hava durumunu tarif eder gibi bir sesle, "Benim adım Adrian Ellis ve Mickey Mabel'ı ben öldürdüm," diyor.

Kaşlarım saç çizgime doğru fırlıyor.

Tereddüt yok, kayıt uygulamasının hâlâ çalışmasını umursamak yok.

"Salı günü, yüzme antrenmanından sonra saat 18:00'de Mickey ile yurt odasında buluşmayı kabul ettim. Birkaç dakika sohbet ettikten sonra penceresini açtım ve beyninin betona sıçrayışını izleyebilmek için onu baş aşağı dışarı ittim. Daha sonra yurttaki odama döndüm, ödevlerimi bitirdim ve bir bebek gibi uyudum."

Ona bakakaldım.

Anladığım kadarıyla ne bir pişmanlık, ne bir utanma, ne de bir vicdan azabı var. Ağzının kenarından bir sırıtma geçiyor.

Yaşadığım şoktan zevk alıyor.

"Bu senin için uygun bir cinayet itirafı mıydı?" Kayıt uygulamasındaki *Durdur* tuşuna basıyor. "Polislere götürmen için hazır." Telefonu bana uzatıyor. "Eminim Mickey'nin katilini itiraf etmesi için kandırdığını söylediğinde davayı yeniden açacaklardır." Duraksıyor. "Hatta eminim bunu ilk duyan dedektif doğruca Emniyet Müdürü'ne götürecektir... O da tabii ki babamı arayacaktır. Sonra bu kayıt ortadan kaybolacak ve babam Cedarsville Polis Departmanına büyük bir bağış daha yapacak. Yani..." Telefonu tekrar uzatıyor. "Devam et. Hepsi senin."

Hiçbir şey söylemedim.

Telefona uzanmıyorum.

Telefonumu - ve işe yaramaz cinayet itirafını - bir kez daha yüzüme doğru sallarken kendini beğenmişliği hissediliyor. "Hayır mı? Emin misin?"

Boğazıma doğru ilerlemekle tehdit eden her bir dehşet parçasını yutuyorum. "Eminim."

Memnun, gülümsüyor ve sonra kaydı telefonumdan siliyor. "İyi bir seçim."

Ona bakmıyorum - telefonumu masaya bırakıp bir adım geri çekilirken bile. "Biliyor musun Poppy," diyor, "notlarının gösterdiğinden daha zekisin."

Sesim titriyor. Her şeyim titriyor. "Ne?"

Hâlâ gülümsüyor. "Ne zaman yenildiğini biliyorsun. Bunu takdire şayan bir nitelik olarak görüyorum. Çoğu insan bunu yapmaz."

Masayı yumrukluyorum, ama tam dönüp kapıya yöneldiği sırada, "Soruma cevap vermedin," diye sesleniyorum.

Bana dönüp baktı.

"Merakını gidermene izin verdim," diyorum, "sen de benimkini gider. Bana bunu neden yaptığını söyle."

Birkaç dakika önce olanları düşününce riskli bir oyun ama...

Bir kaşını kaldırıyor. "Endişelenmem gereken başka bir gizli kayıt cihazı mı var?"

Başımı salladım. "Hayır. Sadece benim için. Bilmem gerek." "Bilmen mi gerekiyor?"

"Evet." Sesimdeki çaresizliğin nereden geldiğinden emin değilim.

Kapıyı açıyor ve bana kanımı donduran bir gülümseme fırlatıyor. "Şey, oldukça basit. Onu öldürdüm çünkü Salı sabahı uyandım ve canım öyle istedi."

Kapıyı arkasından kapatıyor ve ona inanmadığımı anlamam tam on saniye sürüyor - her solan ayak sesi için bir saniye -.

Ve eskiz defterimi yanında götürdüğünü fark etmek için beş saniye daha.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Lionswood'un yüzme tesislerine kaç kez girdiğimi bir elin parmakları kadar sayabilirim - ne yazık ki şu anda bu seriyi bozuyorum.

Ve bunu istediğim için yapmıyorum.

Tanrı biliyor ya, Lionswood Yüzme Takımı antrenmanına girip Adrian Ellis'le uğraşmak isteyeceğim son şey. Dün gecedен sonra - gözlerimin içine bakıp soğukkanlı bir şekilde cinayet işlediğini itiraf etmesinden sonra - son sınıfın geri kalanını onunla bir daha *hiç* konuşmadan geçirmekten memnun olurdum.

Ama eskiz defterim onda.

Ve bu dört yıllık manevi değerden daha fazlası. Pratt Enstitüsü için burs almaya değer bir fiziksel portfolyo oluşturacaksam o eskiz defterine *ihtiyacım var*.

İşte buradayım, olimpiik kapalı havuzu çevreleyen kaygan seramik karolara basıyorum. Dikkatliyim, çoğunlukla ayağım takılıp derinlere düşmemek için.

Havuz odası *devasa*.

Astronomik yükseklikte tavanlar, en az yirmi metre yükseklikte sıçrama tahtaları ve suyun her iki yanında büyük, boş tribünler.

Sınıf arkadaşlarımla çoğunun neden Cumartesi öğleden sonralarını yarışları izleyerek geçirmeyi tercih ettiklerini anlamaya başlıyorum.

Bu ve diğer *bariz* neden - şu anda soyunma odasından çıkmakta olan, boynuna bir havlu asmış ve dört bir yandan takım arkadaşları tarafından kuşatılmış olan kişi.

Ve gömleksiz. Çok da önemli değil.

"Bu hafta sonu yapılacak yarışta ortalığı yıkacaksın, Adrian!" İltifat Adrian'ın sağındaki çilli kızıl saçlı Cam Buchan'dan geliyor. "Cidden, senin formun mükemmel. Öte yandan benimki..." Başını sallıyor.

"Dirseklerini yukarıda tutmalısın Cam. Dirseğinin elini çok fazla yönlendirmesine izin veriyorsun." Kulağa daha çok nazik bir rehberlik gibi geliyor.

Adrian'ın karizmatik gülümsemesiyle eşleştirildiğinde eleştiri.

Adrian takıma yarın sabah 5'te bir antrenman daha yapacaklarını hatırlatmaya devam ediyor - tek bir göz devirme ya da homurdanmayla karşılanmayan bir duyuru.

Konuşmanın ve odadaki her bir kişinin sözünüzü müjde olarak kabul ettiğini bilmenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum.

Çocuklar tribünlerden eşyalarını almak için dağılırken tereddütle yaklaşıyorum. Önce Cam beni fark etti.

"Hey, bu kapalı bir antrenman!" Seslendi. "Buraya giremezsin."

Adrian'ın bakışlarının üzerime düştüğü anda omurgamda bir zıplama hissediyorum.

"Sorun değil Cam," diye araya giriyor yumuşakça. "Antrenman bitti ve zaten o da benimle."

Karnımdaki küçük gergin dalgalanmanın nereden geldiğinden emin değilim ama onu ve şimdi bana yönelen meraklı bakışları görmezden geliyorum. İstediklerine inanabilirler. Eskiz defteri için buradayım.

Yüzme takımının geri kalanının ellerinde çantalarla kapıdan çıkıp gitmesi birkaç dakika sürüyor ama sonunda sadece Adrian ve ben kalıyoruz.

Tek

başım

a.

Tekrar.

"Bu bir sürpriz," diyor bunun bir sürpriz *olmadığını* gösteren bir gülümsemeyle. Öyle ya da böyle eskiz defterim için geleceğimi biliyordu.

"Öyle mi?" Gözlerimi onun yüzüne dikiyorum, yeni duş almış saçlarından yontulmuş gövdesine damlayan suya *değil*. "Eskiz defterimi geri istiyorum."

Kaşları alaycı bir şaşkınlıkla çatıldı. "Neden bahsettiğinden emin değilim."

Buna cevap vermiyorum ama doğrulup kollarımı kavuşturuyorum.

Dolgun dudaklarını *somurtuyormuş* izlenimi verecek şekilde büzüyor. "Biliyor musun, biraz kaba davranıyorsun, Poppy. Havadan sudan konuşmak yok mu? Günümün nasıl geçtiğini bile sormayacak mısın?" Diliyle *bir tsk* sesi çıkarıyor. "Dürüst olmalıyım. Dün gece sana açılma şeklimden sonra daha fazlasını beklerdim."

Beni kışkırtıyor ve kışkırttığını *biliyorum* ama şakalaşacak havada değilim. "Bunu yapmayalım, tamam mı? Dün gece haklıydın. Yenildiğim zaman anlarım. Sadece eskiz defterimi geri istiyorum ve bir daha benim için endişelenmene gerek kalmayacak."

Sanki ciddi olup olmadığımı anlamaya çalışır gibi beni inceliyor. Ciddiyim.

Adrian'ın Mickey'yi *gerçekten* neden öldürdüğünü merak ediyorsa olsam da, dün geceki karşılaşmamız dedektifçilik oynayarak hiçbir yere varamayacağımı kanıtladı. Ellis ailesi çok güçlü ve çok becerikli ve gerçek şu ki - suçlu, korkunç gerçek - ne kadar masum ya da haksızlığa uğramış olursa olsun Mickey için *ölmek* istemiyorum.

Bunun beni korkak, kötü bir insan ve muhtemelen daha bir sürü çirkin şey yaptığının farkındayım ama kendimden nefret etmeyi daha önce de atlattım.

Adrian için aynı şeyi söyleyebileceğimden emin değilim.

"Yenilsen *de* yenilmesen de," diyor Adrian, "talepte bulunacak durumda değilsin, değil mi?"

İç çekiyorum. Tabii ki işleri asla kolaylaştıramaz. "Ne istiyorsun?"

"Cumartesi günü yüzme yarışına gel."

Her şey düşünüldüğünde, basit bir istek - bu hafta hariç başka bir hafta yerine getirebileceğim bir istek.

"Yapamam." Başımı iki yana sallıyorum. "Gelecek hafta güz tatili var, yani Pazar günü bir kompozisyon, üç deneme sınavı ve bir PowerPoint ödevim var."

Özellikle Tarih kompozisyonu çok zor olacak.

"Ben de seni denememeyi *seçen* bir dahi sanıyordum," diye alay ediyor benimle. "Zorlanıyormuşsun gibi görünüyor." Yüzünde yine o bakış var - sırlarımı dökmem için beni kışkırtan bakış.

Nefesimi içime çekiyorum. "Zorlanmıyorum. Sadece yapacak çok işim var." Tribünlere bakıyorum. "Ama sanırım yarış sırasında yapmam gereken bazı ödevler getirebilirim."

"Hayır."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Hayır mı?"

"Hayır," diye tekrarlıyor. "Bütün gününü ders kitabına bakarak geçireceksen buluşmaya gelmenin ne anlamı var?"

Alay ediyorum. "Pekâlâ. *Başka* isteklere de açığım. Sadece eskiz defterimi geri istiyorum, böylece tüm bunları bitirebiliriz."

Ben de seninle işimi bitirebileyim.

Bana göz kırptı. "İsteğimi açıkça belirttim. Buluşmaya gel. Dikkatin dağılmadan."

Öfke içimde çatlak bir gazoz kutusu gibi köpürüyor.

Bu pislik zaten sahip olduğum bir şeyle pazarlık yapıyor.

Şakaklarımı ovuyorum. "Ne var biliyor musun? Bunu seninle yapmayacağım. Eskiz defterini bir hafta daha sakla. Güz tatili bittiğinde ve ödevlerle boğulmadığımda 'isteğini' tekrar gözden geçirebiliriz."

Eskiz defterim olmadan bir hafta daha geçirilebilir.

"Emin misin?" diye seslendiğinde topuklarımın üzerinde, neredeyse çıkışa doğru dönüyorum.

Evet, eminim diye dilimin ucuna gelip arkama baktığımda vücudumdaki tüm kaslar kaskatı kesiliyor.

"Ne yapıyorsun sen?" Nefes alıyorum, gözlerim kocaman.

Havuzun kenarında duruyor, eskiz defterim uzanmış elinde, tam derin ucun üzerinde sallanıyor.

"Adrian!" Panik beni ele geçiriyor. "Ne yapıyorsun?"

Aramızdaki mesafeyi kapatmak için acele ediyorum, ama ona birkaç adım yaklaşır yaklaşmaz Adrian durmam için elini uzatıyor. "Eskiz defterinin güz tatilinden sağ çıkacağından emin değilim," diyor sırtarak.

"Adrian," diye yalvardım. "Onu düşürme. Portföyüm için ona ihtiyacım var -" Üç parmağını geri çekip spiral ciltli eskiz defterini yerinde tutmak için sadece işaret parmağı ve başparmağını bıraktığında geri kalanı boğuk bir nefesle çıkıyor.

Kalbim yemek boruma doğru fırlıyor.

Hâlâ bana sırtıyor, geleceğimi yok etmekten iki parmak uzakta olduğunu düşünmeden. "Biliyor musun, *eğer* onu düşürseydim, muhtemelen sanat eserlerinin çoğunu hala kurtarabilirdin... hemen atladığını varsayarsak."

Havuzun duvarındaki seramik tabelaya bakıyorum, bana havuzun bu kısmının dokuz fit derinliğinde olduğunu söyleyen tabelaya.

Dört, hatta beş ayak bile riske girmeye değirdi ama bir metre yedi santimlik bedenim *dokuz* ayakla yarışamaz.

"Buluşmaya geleceğim, tamam mı? Eskiz defterimi mahvetmene gerek yok. Geleceğim."

Kara gözlerinde şakacı bir parıltı var. "Böyle söyleyince sanki seni *zorluyormuşum* gibi oluyor."

Derin bir nefes
alıyorum. Sakinim.
Zen'im.

Adrian'ı -ve geleceğimi- bir metre derinliğindeki suya itmeme beş saniye bile kalmadı.

"Ah, pardon," diyorum, her kelimemden alaycılık damlıyor. "Başka şekilde ifade edeyim. Cumartesi günkü yüzme yarışına katılmam tamamen gönüllü olacak. Hiçbir zorlama yok."

Gülümsemesi genişliyor. "Ve beni desteklemek için bir pankart getirecek misin?" Ona dik dik bakıyorum. "Bir *işaret* yapmamı mı istiyorsun?"

Yüzündeki bok yiyen sırıtma, bunun her anından zevk aldığını kanıtlıyor. "Endişelendiğin şey buysa tek kişi sen olmayacaksın. Genelde her yarışta en az üç tane 'Zafere Doğru Yüz, Adrian!'

"Ben de senin tüm bu ilgiyi çekici olmaktan çok iğrenç bulacak türden biri olduğumu düşünüyordum."

Omuz silkiyor. "Öyle, ama bana çekici gelen senin rahatsızlığın."

Hâlâ suyun üzerinde tehlikeli bir şekilde sallanan eskiz defterime bakıyorum ve içime bir istifa yerleşiyor.

Eğer yüzüme "Adrian'ın 1 Numaralı Hayranı" yazmamı isteseydi, bunu yapardım. İşaretin, halkın önünde küçük düşmenin hiçbir önemi yok. Bir yıldan kısa bir süre içinde diplomamı alacağım ve tüm bu insanlarla iletişimim ara sıra Facebook'ta takipleşmeye dönüşecek.

"Peki," diye kabul ediyorum. "Bir işaret getireceğim."

Eskiz defterini sudan çekip bana doğru fırlattığında içimi tatlı bir rahatlama kaplıyor.

Ona uzanıyorum, tökezleyerek ilerliyorum - sadece kenarı kaplayan ıslak seramik karoların üzerinde kayıyorum. Havada olduğum kısa bir an var, uzuvlarım tutunmak için çırpınıyor.

Ve sonra suya çarptım.

Dondurucu soğuktaki klorlu su burnuma fışkırıyor ve *yakıyor*, ama kollarımı ve bacaklarımı çırparak suyun içinde bir taş gibi batıyorum.

Panik kalbimi pençeliyor.

Yüzeye çık.

Duvara ulaş.

Vücudumun her parçasını elimden gelen en iyi yüzme taklidini yapmak için tekmeliyorum - ama vücudum suyla istediğim şekilde işbirliği yapmıyor.

Yüzeye çık. Hava

al!

Başım kısa süreliğine yüzeye çıkıyor ve mümkün olduğunca çok oksijen emmek için ağzımı açıyorum ama onun yerine bir ağız dolusu klorlu su alıyorum.

Panik bedenimi ele geçirirken boğuluyorum, yüzeyin altına dalıyorum.

Oh, Tanrım.

Öleceğim.

Boğulacağım.

O korkunç arafta sıkışıp kaldığım sonsuzluk gibi geliyor: çığlık atan ciğerler, yanan gözler ve beni daha da aşağı çekmekten başka bir şey yapmayı reddeden uzuvlar.

Öleceğim.

Birileri bedenimi bir enkaz parçası gibi havuzdan çıkaracak ve cenazemde kötü bir yıllık fotoğrafı kullanacak.

Kendim için bir şeyler yapmaya fırsat bulamadan öleceğim.

Tüm çırpınışlarım ve çırpınışlarımla, belime dolanan güçlü kolları hissetmiyorum - ilk başta değil.

Ama sonra zahmetsizce sudan çıkarılıyorum ve ıslak fayansın üzerine bırakılıyorum.

Ciğerlerim hava mı solumak yoksa havuz suyunu mu öksürmek istediklerine karar veremiyor gibi görünüyor, bu yüzden sonunda her ikisini de yapıyorum ve bir tüy yumağını çıkarmaya çalışan boğulmuş bir kedi gibi görünüyorum.

Ama ölmedim.

Sırılsıklam üniformama değen soğuk seramiğin öpücüğüne şükrederek yüzükoyun uzandığımda, bunun farkına varmak bir rahatlama dalgasıyla birlikte geliyor.

"Daha önce yüzme bilmeyen yetişkin biriyle tanıştığımın emin değilim." Benimle konuşan kişinin Adrian olduğunu anlamam en az üç saniye sürüyor; Adrian'ın sesi benim iyiliğimi hiç umursamıyor gibi geliyor.

Yüzümü yerden kaldırıp ona bakacak gücü topluyorum ve oksijen kaybından olsa gerek, beynimden geçen ilk düşünce şu oluyor: *Onu çizmek isterdim.*

Düşündüğümün de zayıftı, geniş omuzları yerini ustalıklı oyulmuş bir çift göğüs ve karın kasına bırakıyordu. Elleri kalçalarının üzerinde duruyor ve beni ağırlıksızmışım gibi sudan çıkaran güçlü, ip gibi pazularını gösteriyor.

Evet, onu çizmeyi çok isterdim.

Kollarından aşağı kıvrılan damarlar ya da karın kaslarını çukurlaştıran gölgeler üzerinde saatlerimi harcayabilirim.

"Hoşuna giden bir şey gördün mü?"

Ayaklarının üzerinde kayıyor ve ışık sol ayak bileğindeki birkaç ince yara izini yakalıyor. Aynı yerden birden fazla kez kesilmiş gibi birbirlerinin üzerinden geçiyorlar, hepsi zamanla solmuş.

Bakışlarımı tekrar yüzüne yöneltiyorum. "Pek sayılmaz."

Yüzündeki kendini beğenmiş gülümseme bana inanmadığını gösteriyor.

Yerde kalan azıcık haysiyetimi de sıyrarak ayağa kalkıyorum ve ona ters ters bakıyorum. Hâlâ titriyorum ama bunun sıırılsıklam kıyafetlerimden mi yoksa neredeyse boğulacak olmanın şokundan mı kaynaklandığından emin değilim.

Muhtemelen ikisi de.

Adrian beni düşünüyor. "Biliyor musun, bu hayatını kurtardığım için bana teşekkür edeceğin bölüm olabilir."

Dişlerimi gıcırdatarak, "Atlamadan önce *en az* bir dakika bekledin," diyorum.

Omuz silkiyor. "Boğulmana izin vermeyi düşündüğümü itiraf etmeliyim ama..." Başını iki yana sallar. "Bu çok zahmetli olurdu. Bir mazeret bulmak, polisle konuşmak... Gecemi geçirmek için daha iyi yollarım var."

"Gerçekten de kanayan bir kalbin var, değil mi?"

"Bana öyle söylendi."

Ve en kötüsü de onun söylemiş olması. Muhtemelen en az bin kez.

Hayatta olduğum için rahatlamaktan başka bir şey yapamayacak kadar yorgunum - ya da belki de travma geçirmişim - bu yüzden su dolu ayakkabılarımı çıkarıyorum, neyse ki kuru olan eskiz defterimi alıyorum ve çıkışa doğru yürüyorum.

Arkamdan Adrian seslendi, "Cumartesi görüşürüz!"

Ölüme yakın deneyimlerin bazı insanları risk almaya *daha* yatkın hale getirdiğini duymuştum - hayat kısa ve hepsi bu - ama benim için bunun tam tersinin doğru olduğunu düşünüyorum.

Dünyanın Mickey'ye gerçekte ne olduğunu asla bilemeyecek olması üzücü ve korkunç bir şey, ancak bunu öğrenmeleri için kendimi tehlikeli bir psikopatın yoluna atmayacağım.

Korkaklığımı tüm kalbimle kucaklıyorum.

Son sınıfın geri kalanı sessiz ve olaysız geçecek ve bundan on yıl sonra bir yabancıya böbreğimi bağışlayarak Karmik teraziyi kendi lehime çevireceğim.

Ancak, sessiz ve olaysız kısım başlamadan önce feda etmem gereken son bir Cumartesi var.

O sabah, eski bir kot pantolonun içine giriyorum, saçımı at kuyruğu yapıyorum, dün gece yaptığım iğrenç büyüklükteki posterini alıyorum ve havuza doğru yola çıkıyorum.

Buluşma *tıklım tıklımdı*.

Havuzun görüntüsü vücudumda rahatsız edici bir ürperti yaratsa da heyecanlı konuşmalar neredeyse bulaşıcı.

Bir daha asla suya dokunmayacağım.

Lionswood'un tüm öğrenci nüfusunun yarısı ev tribününe dolmuş durumda ve aralarında en az bir avuç öğretim görevlisi görüyorum. Lionswood'un öğrenci nüfusunun çoğunun yerel olmadığı düşünüldüğünde, söyleyebileceğim kadarıyla hiçbir ebeveyn yok.

Yine de bir sürü pankart var. Beş tane *Zafere Doğru Yüz, Adrian!* pankartı, üç tane *Go Adrian!* posterini ve bir tane de birinci sınıf öğrencisi tarafından tutulan *Kazanırsan Seninle Evlenirim, Adrian!* pankartı görüyorum.

En azından iyi bir arkadaş grubundayım.

Deplasman tribünlerinin en yakın devlet lisesi olan Cedarsville Lisesi'nden gelen çocuklarla dolu olduğunu fark ettiğimde neşeleniyorum.

Lionswood'a geldiğimden beri Cedarsville'li çocuklarla çok az etkileşimim oldu ama...

Normal.

Kot pantolon ve tişört gibi normal.

Birçoğu bizim tarafımızda sıralanan tasarımcı spor kıyafetlerine ve eşofmanlara aval aval bakmakla meşgul ama içimden ellerimi havaya kaldırıp el sallamak geliyor: *Bakın! Ben de sizden biriyim. Ben onlar gibi değilim.*

Bunun yerine, ev sahibi tribününün üst kısmında boş bir koltuk buluyorum.

Karşılaşma henüz başlamadı ama Cedarsville takımı havuzda ısınırken Lionswood'lu çocuklar havuz sandalyelerinde uzanıyor gibi görünüyor.

Adrian'ı gözden kaçırmak imkansız.

Sırtını bizim tribünlere vermiş, saçlarını yüzme bonesinin içine sokmuş oturuyor. Geçen günkü kızıl saçlı çocuk Cam'e bir şeyler söylemek için dönüyor ve bu hareketle birlikte kaslı sırt kasları dalgalanıyor.

"Tanrım, Adrian gömleksiz çok iyi görünüyor!"

Hangi kızın bu yorumu yaptığını ya da onaylayan iç çekişlerin nereden geldiğini bilmiyorum ama haksız olduğunu söyleyemem. Bu noktada, Adrian'ın çekiciliği gökyüzünün mavi olduğunu kabul etmek kadar reddedilemez.

"Biliyor musun, oyuncular nesneleştirmemelisin Marcie," diye alay ediyor Sophie. Tribünlerin ilk sırasında oturuyor, etrafı zeytin yeşili bir antrenman seti giymiş arkadaşlarıyla çevrili. "Onlar yarışmak için buradalar, senin göz zevkine hizmet etmek için değil."

Adrian'ın bir numaralı hayranının yarışmaya gelmesine neden şaşırmadım?

Marcie -konuşan siyah saçlı kız- ağzını kapatıyor, kendisine seslenilmesinden belli belirsiz utanmış görünüyor.

Sanki konuşulan kişinin kendisi olduğunu hissetmiş gibi, Adrian bizim tribünlere doğru dönüp kalabalığı tarıyor.

Sophie ona el sallamak için aniden ayağa kalkıyor, neredeyse Penelope'nin üzerine devriliyor, ama bakışları onun üzerinden atlayıp -

Oh.

Bana bakıyor.

Burada, herkesin önünde, midemde garip bir dalgalanma oluyor.

Gözleri benimkilerle buluşuyor, kucağımda duran rulo halindeki afişi görünce ağzının kenarı yukarı kıvrılıyor. Çenesini eğerek tabelayı açmamı işaret ediyor.

Bir an için ağzım kurudu, endişem arttı.

Bu çocukça isyan hareketini yurt odamda kaleme alırken kendimi çok daha cesur hissediyordum, ama şimdi buradayım, acaba biraz *fazla* mı cesurdum? Ya da aptalca.

Yine de derin bir nefes alıyorum, sinirlerimi bastırıyorum ve tabelayı başımın üzerine kaldırıyorum.

Gülümsemesi düşüyor.

Çünkü elimde *Zafere Giden Yolda Yüz, Adrian!* tabelası tutmuyorum.

Orada, büyük, girdaplı harflerle, tabelam yazıyor: *Adrian Ellis bir katil.*

Yakınlarda oturan bazı insanlar şaşkınlıkla tabelama bakıyor ve Adrian'ın yüzünde beni iliklerime kadar ürperten karanlık bir şey belirliyor.

Kalbim küt küt atarken göz kırpiyorum ve tabelayı ters çevirip arkasını gösterirken ona en sevimsiz gülümsememi sunuyorum: *...havuzda!*

İfadesindeki karanlık dağılıyor ama gözleri kısılıyor. Bakışlarını tutuyorum.

Beni küçük düşürmek istedin, demek istiyorum. Seni de kendimle birlikte aşağı çekmeye çalışmayacağımı mı sandın?

Anımız bir düdük sesiyle bölünüyor, her iki taraftaki antrenörler yüzücülerini çekiştirip ayırıyor. Bir avuç yüzücü dalış bloklarında sıraya giriyor ve çoğu alt sınıflardan gibi görünüyor.

Adrian onların arasında değil.

Yarış bir zil sesiyle başlıyor ve yüzücüler suya dalıyor. İlk turun sonunda ilgimi kaybettim ve görünen o ki tek kaybeden ben değilim.

Lionswood öğrencileri kendi aralarında konuşmaktan ya da telefonlarına yapışıp kalmaktan mutlular, gerçek yarıştan habersizler.

Belli ki, yeşil görünümlü birinci sınıf öğrencileri görmeye geldikleri kişiler değil.

Gözlerim diğer tarafta geziniyor.

Cedarsville çocukları bizden daha ilgili görünmüyor. Birkaç şüpheli Arizona Çayı şişesi elden ele dolaştırılıyor, alıcılar sade tatlı çay içmek için biraz *fazla* heyecanlı görünüyor.

Üç Cedarsville'li çocuktan oluşan bir grup çıkışa yöneliyor ve ben gözlerimi kısarak bakıyorum, ortadaki kız son derece tanıdık geliyor.

Bekle. Bu -

Onu son gördüğümde karanlık ve kalabalıktı ama onu inceledikçe o *olduğundan* daha da emin oluyorum.

Ağlıyor - tıpkı birkaç hafta önce Mickey'nin nöbetine katılıp yarıda bıraktığı zamanki gibi.

Kalbim küt küt atıyor.

Buralı. O bir Cedarsville kızı. Ve

Mickey'i *tanıyor*.

Arkadaşlarıyla birlikte çıkışta kayboluşunu izliyorum ve daha onu takip etme kararını bile veremeden ayağa kalkıyorum.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Bilardo odasının dışındaki koridor boş ve onları kaybetmiş olabileceğimden endişeleniyorum, ama sonra banyodan gelen boğuk sesler duyuyorum.

Kulak misafiri olduğum kişinin başka birinin tuvalet molası değil de o olduğunu umarak yaklaşıyorum.

"...belki de çok erken," diyor kadın sesine benzeyen bir ses. "...eğer bu iyi bir fikirse."

Parçalardan daha fazlasını duymak için zorlanıyorum. Burnunu çekiyor. "Sadece düşündüm ki..."

"Biliyorum. Düşündün ki..."

Az önce ne düşündün?

Daha da yaklaşıyorum, kulağımı neredeyse tahtaya dayıyorum - tam o sırada kapı açılıyor ve kaşları çatık üç Cedarsville öğrencisiyle burun buruna geliyorum.

"Ne halt ediyorsun sen?"

Hemen toparlandım ama olan olmuştu. Beni elimde cam bardakla da yakalayabilirlerdi.

Boynumun arkasını ovuyorum. "Oh, ben sadece..." Yüzüm şimdiden skor tabelası kadar kızarmaya başladı. "...tuvaleti kullanmaya geldim."

Kaşları daha da çatılıyor ve sağdaki uzun boylu, sırim gibi Asyalı kız kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Hayır, gelmiyordun. Özel/ konuşmamızı dinlemeye çalışıyordunuz."

Ortakı kızı bir bakış atma riskini göze alıyorum - *ona*.

O da kaşlarını çatmış, iri, Bambi kahverengi gözleri yaşlarla parlıyor. Belli ki arkadaşları kadar düşmanca davranamayacak kadar üzgün.

"Syd haklı. Özel bir konuşma yapıyoruz," diyor soldaki çocuk. Saç örgüleri alnından aşağı sarkıyor, sırtını kapalı kabinlerden birine dayamış. "Git başka bir tuvaleti kullan. Eminim bu süslü okulunuzda milyonlarca tuvalet vardır."

Teslim olmak için ellerimi kaldırdım. "Tamam, kulak misafiri olduğumu biliyorum. Bu yanlıştı ama..." Bir açıklama bulmaya çalışıyorum. I

ona ne söyleyeceğimi düşünmemiştim.

Hiç düşünmemiştim.

Sağdaki kız - sanırım Syd - beni banyodan kendisi çıkaracakmış gibi hareket ediyor ve ben de ağızımdan kaçırıyorum: "Seni gördüm. O gece nöbette. Seni gördüm."

Syd duraklıyor ve ortadaki kızın kaşları şaşkınlıkla çatılıyor. "Beni gördün mü?"

Başımı salladım. "Evet. Kısa bir süre. İki saniye boyunca göz göze geldik ve sonra sen çekip gittin."

Gözleri farkına vararak genişledi. "O sendin."

"O bendim." Arkadaşlarına bakıyorum. "Kulak misafiri olduğum için bir kez daha özür dilerim ama çıkarken seni tanıdım ve konuşmak istedim." Yutkunuyorum. "Mickey hakkında. Belki yalnız."

Mickey'nin adı bir kaya gibi düşüyor, üçü de aynı anda kaskatı kesiliyor.

Önce Syd toparlandı, gözleri kısıldı. "Kim olduğunu bilmiyorum ama buraya gelip Liz'den *ölmüş* erkek arkadaşı hakkında konuşmasını isteyecek kadar yüzsüzsün."

Donup kaldım.

Erkek arkadaş mı?

Mickey'nin günlüğünde bir kız arkadaştan bahsediliyordu ama ben hiç bağlantı kurmamıştım.

Çünkü dedektifçilik oynamayı bırakmış olmam gerekiyordu.

Sessiz ve olaysız bir son yıl geçirebilmek için başımı öne eğmem gerekiyordu.

"Haklısın," diyorum, "özür dilerim. Kulak misafiri olmamalıydım. Bu gerçekten çok uygunsuz. Ben gidip sizi özel sohbetinizle baş başa bırakayım. Tekrar... *gerçekten* üzgünüm."

Syd alay ediyor. "Evet, bu iyi bir fikir."

Kuyruğumu bacaklarımdan arasına sıkıştırarak dönüyorum, ama tam kapının koluna dokunmuştum ki, yumuşak bir ses "Bekle!" diye sesleniyor.

Arkama dönüp baktığımda Liz öne çıkmıştı. "Mickey'i tanıyor muydun?" Sorarken ellerini birbirine kenetlemişti.

"Sayılır. Arkadaş olduğumuzu söyleyemem ama onu tanıyordum. İkimiz de burslu öğrenciydik," diye itiraf ediyorum.

Liz bir nefes verdi ve başını salladı. "Konuşabiliriz."

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalkıyor.

"Liz," diyor çocuk, "emin misin? Onunla konuşmak *zorunda* değilsin." Liz ona titrek bir gülümseme fırlattı. "Eminim, Alex."

İki arkadaşı da bana karşı hâlâ temkinli görünüyor ama Liz bir adım öne çıkıyor. "Yalnız demiştin. Yakınlarda harika bir lokanta biliyorum. Biraz mücver ister misin?"

Arka planda skor tabelası vızıldıyor ve tereddüt başlıyor. "Şu anda yarışmayı izliyor olmam gerekiyordu. Kampüsten ayrılmalı mıyım emin değilim."

Liz başını sallar. "Tecrübelerime göre bu yarışlar *uzun* sürer. Son yarış başlamadan önce dönmüş oluruz."

Derin bir nefes alıyorum.

Bu kötü bir fikir.

Mickey'nin ölümünü araştırmayı *bitirmiş* olmam gerekiyordu.

Ama Liz, 'sessiz ve olaysız' kısmı umduğum gibi sonuçlanmazsa Adrian'a karşı kullanabileceğim bir şey biliyor olabilir.

Ve Rick, bana ne kadar az şey öğrettiyse de, en azından bir ders verdi: İhtiyacın olmayan bir bıçağa sahip olmak, bıçağın olmadığı için kesilmekten daha iyidir.

Gülümsüyorum. "Hash browns kulağa hoş geliyor."

Bunlar hayatımın en iyi mücveri olabilir.

Karnabakar mücveri, tatlı patates mücveri ve yağsız, düşük kalorili mücverlerle geçen dört yıl, damak tadımı gerçek bir mücverin tadını unutmaya şartlandırdı.

Ama bunlar, peynire bulanmış ve pastırma yağında pişirilmiş, gerçek bir anlaşıma.

Liz yaban mersinli waffle'ını şuruba batırırken, "Keyif alıyor gibi görünüyorsun," diyor.

"Bunlar çok güzel."

"Buraya daha önce gelmemiş olmana şaşırdım" diyor. "Yani, yolun hemen aşağısında. Mickey ve ben eskiden hep buraya gelirdik."

zaman." *Caboose's Diner*'ın floresan ışıkları onun hüzünlü ifadesini aydınlatıyor.

Adını köpek Caboose'dan alan Caboose's (duvardaki sakız görünümlü av köpeği resminden de anlaşılacağı üzere), kırmızı vinil kabinleri ve parlayan neon tabelasıyla küçük, eski usul bir lokanta: *24 Saat Açık!*

Sanırım işlerinin çoğunu gece baykuşu saatlerinde yapıyorlar çünkü öğleden sonra burası tam bir mezbelelik. Siparişlerimiz biter bitmez garson kızımız bile sigara molası için arka tarafa kayboldu.

"Evet, burası çok şirin bir yer," diyorum. "Burada olduğunu hiç bilmiyordum."

Bu yarım bir yalan. *Caboose'un* neon ışıkları kampüsten neredeyse görülebiliyor, ama dışarıda yemek benim için nadir bir lüks - genellikle bir sonraki hafta öğle yemeğini atlamak ve dikkat çekmeden ceplerime kaç tane küçük kafeterya simidi veya protein barı doldurabileceğimi görmek anlamına geliyor.

Yine de burası büyüleyici.

Kesinlikle bir haftalık kireçli protein barlarına değer.

Masanın üzerine garip bir sessizlik çökmeye başladığında boğazımı temizleyip "Ne zamandır birliktesiniz?" diye soruyorum.

"Yaklaşık bir yıl," diye yanıtlıyor. "Eskiden bir sahafta çalışıyordum ve Mickey bir gün geldi, eski ders kitaplarından bazıları rehlin vermeye çalışıyordu. Kitaplarından birinin içine numaramı yazdım. Asla böyle şeyler yapmam ama açıkçası çok tatlıydı." Sanki dün olmuş gibi kızarıyor. "Mickey benim ilk gerçek erkek arkadaşım - ya da sanırım öyleydi." Yüzündeki gülümseme azalıyor. "Onun hakkında geçmiş zamanda konuşmaya hâlâ alışamadım."

"O kadar uzun zaman olmadı," diye onu rahatlatıyorum.

Kaşları birbirine kenetleniyor. "Arkadaş olmadığınızı söylemiştin ama Mickey'yi ne kadar iyi tanıyordun? Onun bir Poppy'den bahsettiğini hiç hatırlamıyorum."

"Muhtemelen bahsetmezdi," diye itiraf ediyorum. "Sadece burs sunumlarını planlamak için birlikte takılırdık. Farklı çevrelerdeydik diyebiliriz."

Yani: Mickey'nin koşması gereken bir çember vardı.

"I olmazdı. Biliyorum." Liz diyor, "I asla met herhangi biri Lionswood'dan."

"Gerçekten mi?"

Başını sallıyor. "Eskiden bunun Cedarsville'den bir kızla çıkmaktan utandığı için olduğunu düşünürdüm ama son zamanlarda..." Yutkunuyor, gözleri endişeyle boş tezgâha ve sonra tekrar bana kayıyor.

"Ne oldu?"

"Buluşmadan çıkarken neden beni takip ettin?"

Kâğıt pipetlerden biriyle oynuyorum. "Şey, bildiğimden emin değilim *neden* yaptığımı bilmiyorum. Sadece Mickey ile bir bağlantının olduğunu biliyordum."

"Çok az tanıdığın biriyle," diye düzeltiyor. "Peki, konuşmak istediğin Mickey mi yoksa Mickey'nin ölümü mü?"

Yüzü sertleşiyor ama o iri kahverengi gözleri acıyla dolup taşıyor. Bu, dokunulduğunda hâlâ hassas olan ham bir yara.

Şu anda *dürttüğüm* bir yara. Suçluluk duygusu içine işliyor.

Bunu artık adalet arayışıyla bile yapmıyorum - Liz'in acısını dürtüyorum çünkü Adrian'a karşı koz elde etmek istiyorum.

"Onun ölümü hakkında konuşmak zorunda değiliz," diyorum sessizce. "Bu yakın zamanda oldu. Hâlâ yas tutuyorsun. Bunu daha da kötüleştirmek istemiyorum."

Keşke Liz'i yüzme yarışının dışına sürüklemeden önce biraz vicdanlı ve insancıl olabilseydim.

Başını iki yana sallar. "Hayır. Sorun değil. Bu konuda konuşmak istiyorum ve artık arkadaşlarımla ya da ailemle konuşamıyorum, bu yüzden... Sanırım buna ihtiyacım var." Bana dik dik bakıyor. "Ve her ne sebeple beni takip ettiysen, senin de buna ihtiyacın var gibi görünüyor."

Bunu reddetmiyorum.

Kahvesinden bir yudum alıyor. "Mickey'nin eskiden bahsettiği bir sürü arkadaşı vardı. Lionswood ve oraya giden insanlar hakkında sadece iyi şeyler söylerdi. Büyüleyiciydi... Ta ki öyle olmayana kadar. İngilizce ödevlerini düzenlemek ya da birinin kuru temizlemesini almak için planlarını iptal ederdi ve Mickey'nin sözde arkadaşlarının ona neden bir dosttan çok uşak gibi davrandığını merak etmeye başladım."

Onunla aynı fikirde olmak ve Mickey'nin onun algıladığı gibi bir uşak olduğunu kabul etmek yanlış geliyor, bu yüzden beceriksizce başımı sallıyorum. "O... çok

arkadaşları hakkında tutkulu."

Ama başını sallıyor. "Bundan pek emin değilim." "Ne demek istiyorsun?"

"Bu yaz her şey değişti," diye açıklıyor. "Sanki... bir düşmanın çevrilmesi gibiydi. Mickey'nin tüm tutumu değişti. Artık Lionswood'u sevmiyordu, nefret ediyordu. Ve oraya giden herkesten nefret ediyordu. Hepsinin sahip oldukları şeyleri hak etmeyen şımarık zengin çocukları olduğunu düşünüyordu."

Alnım kırıştı. "Anlıyorum."

Liz'in tarif ettiği tutum değişikliği *benim* hiç görmediğim bir şeydi. Mickey ölene kadar o şımarık zengin çocuklarla mutlu bir şekilde öğle yemeği yedi.

"Belki de herkesin ayak işlerini yapmaktan bıkmıştır diye düşündüm," diye devam ediyor, "Ama ölmeden birkaç hafta önce işler... tuhaflaştı. Gelecek hakkında konuşmaya başladı. Para konusunda endişelenmemize gerek olmadığını çünkü onun her şeyi halledeceğini söylüyordu. Ömür boyu hazır olacaktık ya da öyle bir şey. Garipti."

"Nasıl olduğunu söyledi mi?"

"Pek sayılmaz. Sordum - inanın bana - ama o sadece gülümsedi ve bana bu işi hallettiğini söyledi." Tüm yüzü buruşuyor. "Ama, yaklaştıkça..." Sanki bu kelimeyi söylemek fiziksel olarak acı veriyormuş gibi yutkunuyor. "Bir konuda gergin olduğu belliydi ama ne olduğunu söylemedi. Bana işlerin ters gidebileceğini söylemeye başladı. Sosyal medyada birbirimizi takip etmeyi bırakmamız konusunda ısrar etti. 'İşler tehlikeli bir hal alırsa' benimle *kamuoyu önünde* birlikte olmak istemiyordu."

Parçalarının yarısı eksik bir bulmacayı çözmeye çalışıyormuşum gibi hissediyorum.

Mickey'nin Adrian'ın onu incitmesinden ya da öldürmesinden tedirgin olduğunu varsayabilirim - kendi günlüğünde öyle yazıyor.

Nedenine gelince.

"Gerçekten de ömür boyu birlikte olacağınızı mı düşündü?" diye sordum.

Başını salladı. "Evet, öyle. İkimizin de tonla parası yok. İkimiz de orta sınıfız ama o birdenbire bundan çok emin oldu. Aklına ne fikir gelirse gelsin, tonlarca para kazandıracağından emindi."

Bir genci "bir daha asla para konusunda endişelenmek zorunda kalmamak" kategorisine sokacak bir ek iş söyleyemem.

En azından yasal bir iş değil.

Adrian için mi çalışıyordu? Adrian ona bir şey için tonlarca para sözü mü verdi?

Adrian bunun için gerekli araçlara sahip olabilir, ancak Mickey Mabel'ın ne tür son derece tehlikeli bir iş yapmasını ve bunun için onu öldürmesini isteyeceğini söyleyemem.

Yanlış giden bir iş olabilir. Ya da şantaj.

Farkına varmak bir yıldırım gibi çarptı.

Şantaj.

Belki Mickey'nin elinde Adrian'la ilgili bir şey vardı, Ellis ailesinden büyük bir ödeme almak için kullanabileceğini düşündüğü bir şey.

Ve Adrian bunun için onu öldürdü.

"Sen iyi misin?" Liz sordu. "Sadece solgun görünüyorsun."

Titreyerek başımı salladım. "Evet, evet. Hayır, ben iyiyim. Bunların hepsi çok ağır." "Bunu çoğu insandan daha iyi karşılıyorsun," diyor.

Ailem ve arkadaşlarım Mickey'nin tuhaf davranışlarının, onun manik bir dönem geçirdiğinin kanıtı olduğunu düşünüyorlar... şey, bilirsiniz işte."

"Polise söylediniz mi?"

Önemli olduğundan değil.

"Denedim," diye yanıtlıyor, "Başlangıçta benimle görüşmediler ama birkaç hafta önce aradım. Davanın kapanmış bir intihar olduğunu söylediler."

Tabii ki söylediler.

Alnını ovuşturuyor. "Bilmiyorum. Diğer herkes muhtemelen haklı. Belki de olanlara gerçekten inanmak istemediğim için boşa kürek çekiyorumdur."

Yutkunuyorum. *Keşke* ona haksızdan çok haklı olduğunu söyleyebilseydim ama bunun ikimizi de Adrian'ın yıkım yoluna sokacağını biliyorum.

"Bu onun yapacağı bir şey değildi," diye devam ediyor. "Tüm o parayla ilgili konuşmalar, bazı günlükler hakkında -"

Ben hala. "Günlük mü? *Mickey'nin* günlüğü gibi mi?"

"Hayır, sanmıyorum," diye iç geçiriyor. "Yani, bu yıl Mickey'i günlük tutmaya alıştırdım ama sanırım bu başka bir şeydi."

"Başka birinin günlüğü gibi mi?"

"Belki de. Emin değilim. Kısaca bahsetti ama her neyse, sanırım Mickey'nin aldığı para ya da nakitle ilgili bir şeydi."

olduğunu düşündüm."

Midem bulanıyor, Liz konuştuğça şantaj ihtimali daha da artıyor.

Öne doğru eğildim, iştahım yeniden açıldı. "Ama bu günlük. Üzerinde değil miydi?"

Başını iki yana sallıyor. "Bildiğim kadarıyla hayır."

"Ve sen bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun?"

Liz'in yüzünden bir şey geçer. "Hayır, ama... sen biliyor gibisin. Ya da en azından, her ne ise ona kafayı takmış görünüyorsun."

Liz daha fazla şüphelenmeden merakımı yeniyorum. "Hayır. Sadece tuhaf buluyorum. Tıpkı senin gibi." Daha az tehlikeli bir konuya el atıyorum. "Bugün buluşmaya neden geldin? Mickey'nin Lionswoods arkadaşlarından hiçbiriyle tanışmadığını söylemiştin."

Kuşkusu hafifliyor, yüzüne yeniden kederin gölgesi düşüyor. "Sanırım bunun benim için bir çeşit maruz kalma terapisi olacağını düşündüm. Sanki kampüste yürüsem ve buluşmayı izlesem, belki sonunda gerçekten kendini öldürdüğüne inanabilirdim." İç çekiyor. "Sanırım bu beni sadece üzdü."

Dışarıdan, elimi masanın üzerinden uzatıyorum ve ona "Kaybın için üzgünüm" diyorum.

İçten içe beynim olasılıklarla çalkalanıyor - cevaptan çok soru doğuran olasılıklarla.

Mickey, Adrian'a bir tür günlük ya da kitap için şantaj mı yapıyordu?

Bu bilgiyle ne yapacağımı bilmiyorum. Gerçek olmaktan çok varsayım ve bana bu yemeğe başladığımda sahip olduğumdan daha fazla koz verdiğinden emin değilim.

Mickey'nin Adrian'a neden şantaj yapmaya çalıştığını öğrenemediğim sürece, ihtiyacım olan bıçak bu değil.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Liz'in tahmin ettiği gibi, tam da son grup yüzücüler yarışa hazırlanırken yüzme yarışına geri dönüyoruz. Hiç ayrılmamışım gibi tribüne geri dönüyorum, boş koltuğum ve kıvrılmış tabelam hâlâ beni bekliyor.

Adrian'ın yokluğumu fark etmiş olabileceğinden biraz endişeliyim, ama havuzu taradığımda, koçuyla bir tartışmanın ortasında olduğunu ve bana hiç dikkat etmeyecek kadar odaklandığını fark ediyorum.

Güzel.

"İyi şanslar, Adrian!" Sophie ön sıradan bağılıyor. Gördüğüm kadarıyla aksiyonun bir anını bile kaçırmamış.

"Sonunda," diye iç geçiriyor Penelope, "Adrian hep *en son* yarışıyor."

"Çünkü o en iyisi," diye karşılık veriyor Sophie, "En hızlı yüzücüler her zaman en son yarışır."

Dalış bloklarında sıraya giren yüzücüler şimdi kesinlikle hızlı *görünüyorlar*. Bunlar birkaç saat önce suya giren cılız, iri gözlü birinci sınıf öğrencileri değil. Bu çocuklar yüzlerce kez yapmış gibi dalış bloklarına tırmanıyor, ayak parmaklarını işaret ediyor ve parmaklarını uzatıyorlar.

Antrenör Adrian'ın sırtına cesaret verici bir şaplak atıyor, sonra da kendi dalış bloğuna yöneliyor.

Odadaki konuşmalar durma noktasına geliyor.

Telefonlar yüzüstü kucağa düşüyor.

Atıştırmalıklar kaldırılır.

Herkesin beklediği yarış bu.

Zil çalıyor ve göz açıp kapayıncaya kadar suyun içinde, duvarın metrelerce önünde yerlerini alıyorlar. Herkesin tercih ettiği yarışmacı için tribünlerin her iki yanından haykırımlar yükseliyor ama doğal olarak benim gözlerim Adrian ve...

Vay anasını.

Diğerleri ne kadar hızlı olursa olsun, her akıcı kulaç onu sürüden biraz daha ayırıyor. Vücudu suyu öyle bir kesiyor ki

O kadar güçlü ki *insan gibi* bile görünmüyor ve daha iyi görebilmek için öne doğru eğiliyorum.

İkinci tura gelindiğinde, bırakın kazanmayı, diğerlerinin ona yetişme şansı olmadığı açıkça görülüyor. Kolları mükemmel simetrik bir yay oluşturuyor, başı sadece hızlı nefes almak için yüzeyin üzerine çıkıyor.

Mükemmel olmadığı bir şey varmı?

Adrian uzak duvara ikinci kez dokunup yarışın bittiğini işaret ederken zil tekrar çalıyor ve kalabalık çılgına dönüyor. Çığlıklar, tezahüratlar, bağırışlar - heyecan o kadar bulaşıcı ki *ben* bile alkışlamaya başlıyorum.

Adrian kendini sudan çıkarıyor ve gözlüklerini çıkarırken herkese onu zafere taşıyan zayıf ve formda vücudunu gösteriyor.

"Adrian!" Sophie bağırıyor. "Harikaydın!" Birkaç çığlık onu onaylıyor.

Adrian gülümseyerek tribünün bizim tarafına bakıyor ama dikkatini çeken Sophie değil.

Benim.

Bana gülümsüyor.

Ve bana geniş geniş sırtmasından *nefret ediyorum*. Yanaklarının efordan kızarmasından nefret ediyorum. Zaferle parıldayan kara gözlerinden nefret ediyorum.

Çünkü böyle görüldüğünde ve böyle gülümsediğinde, neredeyse onun bir katil olduğunu unutuyorum.

Yüzme tesislerinden çıktığımda güneş ufka doğru yol almaya başlamıştı bile ve bütün gün oturmaktan başka bir şey yapmamış olmama rağmen Liz'le yaptığım konuşma ve Adrian'ın yanında olmanın getirdiği kronik endişe sonunda etkisini göstermeye başladı.

Çok yorgunum - ve pazartesiden önce yazmam gereken sayısız deneme sınavı ve bir tarih kompozisyonu var.

Görünüşe göre bütün gece çalışmam gerekecek.

Notum düşmeden önce kaç tane deneme sınavı kaçırabileceğimin zihinsel çetelesini tutuyordum ki tanıdık bir ses "Ne oldu?" diye seslendi.

Acele edelim mi?"

Midem bulanıyor.

Sessiz bir çıkış için çok fazla.

Uzun bacakları sayesinde, Lionswood'un yeni duş almış, yeni üstünü değiştirmiş yüzme takımı kaptanına bakmam sadece birkaç adım sürüyor. Ve siyah, uzun kollu, sıkıştırılmış tişörtünün her kasını nasıl sardığını düşünmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Beni tebrik etmek için burada kalmadın," diye suratını asıyor.

"Bütün gece sırada beklemek zorunda kalmak istemedim," diye karşılık veriyorum, soyunma odasında kalıp oyalanmayı seçen öğrencileri düşünerek. "Ama ille de duymak istiyorsanız, tebrikler. Sen _."

"Havuzda bir katil mi vardı?" Bitiriyor, sesine öyle bir hava katıyor ki, vereceğim iğneleyici cevapları ikinci kez düşünmek zorunda kalıyorum.

Ellerimi teslimiyetle havaya kaldırıyorum. "Bir işaret getirmemi söylemiştin."

"Sanırım öyle." Gözleri kısılıyor ama üzgün olmaktan çok eğlenmiş görünüyor, bu da rahatlamam için yeterli bir işaret.

Birkaç geveze öğrenci yanımdan geçip giderken bize -ya da daha çok *bana*- meraklı bakışlar fırlatıyor. Kafalarında oluşan soruları neredeyse duyabiliyorum.

Doğruluyorum. "Pekâlâ. Artık gitmeliyim."

"Bana söyleyeceklerinin hepsi bu mu?" Şakacı bir şekilde araya giriyor. "Harikaydın Adrian' ya da 'Hiç bu kadar hızlı yüzen birini görmemiştin Adrian' yok mu?"

Peki ya şu: Mickey neden sana şantaj yapmaya çalışıyordu? Elinde sana karşı ne vardı ki senden ömür boyu para koparabileceğini düşünüyordu?

Liz'le olan etkileşimimi beynimin derinliklerine itiyorum - Adrian'ın yüzümdeki yeni farkındalıkları okuyabileceğinden korkuyorum - ve bunun yerine, "Benden duymana gerek olduğundan şüpheliyim. Eminim soyunma odasından çıkana kadar hepsini en az bir düzine farklı insandan bir düzine kez duymuşsundur."

Omuz silkiyor. "Belki."

Ağızımdan çıkan kelimelerin neyi tetiklediğinden emin değilim. "Biliyor musun, bugün harikaydın Adrian, ama kim harikaydı biliyor *musun?*"

Kaşlarını kaldırdı. "Kim?"

Alaycı bir gülümsemeyi gizlemek için tek yapabildiğim bu. "Takım arkadaşın. Cam. Ciddiyim, gözümü ondan alamıyordum. İnanılmazdı. Gördüğüm en iyi Michael Phelps'lerden biriydi."

Ve ayrıca yüzme takımının ismini bir yüzle eşleştirebildiğim tek üyesi.

Adrian'ın bana saçmaladığımı söylemesini ya da kendi alaycı esprisini yapmasını bekliyorum ama gülümsemesi yerini inanmayan bir kaş çatmaya bırakıyor. "Cam mi? Cam Buchan mı? *Cam Buchan*'ın harika olduğunu mu düşünüyordun?" Bir kolunu diğerinin üzerinden geçiriyor, pazuları örgü malzemeyi zorluyor.

Yine o duyguya kapılıyorum, bana çok ince bir çizgide yürüdüğümü söyleyen ve yine de onu çığnemeye karar veren duyguya.

"Evet, yani..." Kulağa inandırıcı gelen bir şey bulmaya çalışıyorum. "O kelebek vuruşunu yüzüş şekli. İnanılmazdı."

Gözleri kısıldı. "Serbest stil yüzüyordu."

"Şey... o kadar hızlıydı ki bunu söylemek benim için zordu."

"Onun bitiş süresi 3:40'tı. Benimki 2:20'ydi. Cam Buchan'ın çok ortalama, çok dikkat çekici olmayan zamanı onu hangi dünyada 'harika' yapıyor?" Bana doğru yaklaşıyor ve ben onun inanılmaz uzun boyunun her santimetresinin farkındayım.

Yine de omuz silkiyorum. "Bilmiyorum... suda onunla ilgili bir şeyler var. Bir şey..."

"İnanılmaz mı?" Çenesi titriyor ve dudakları ince bir çizgi halinde sıkışıyor.

Kızgın, *Tehlike* diye bağırması gereken bir farkındalık! *Hemen geri dön!* Ama bunun yerine içimde hafif bir heyecan var. Çünkü yumuşak bir nokta buldum. Dürtülmesi gereken hassas bir sinir.

Adrian ne zaman bir çeyrek dönemi daha A'larla bitirse ya da en hızlı bitirme süresine sahip olsa mütevazı davranıyor ama bu alçakgönüllülük bir rol. Kalabalık için bir gösteri.

Benim gibi birinin gözünde bile en iyiden *başka* bir şey olmaya dayanamadığını düşünmeye başlıyorum.

Dönüyorum, onun da benimkinin altına girmekte ısrar ettiği gibi benim de onun derisinin altına girdiğimi bilmekten memnun bir şekilde, beni bekleyen dağınık yurt odasına ve tüm geceye doğru ilerliyorum - ama "Cam'e benim için tebriklerini ilet, olur mu?" diye seslenmeden önce değil.

Cevap vermiyor.

Anneme göre hayat fedakârlıklardan ibarettir - bu dersi genellikle bekâr anneliğin sıkıntıları üzerine bir suçluluk duygusu ve çok sivri bir söz izler: "Sadece on dokuz yaşındaydım. Üniversiteye gidebilir ve iyi bir adamla tanışabilirdim. Aktris olabilirdim. *İş/er* benim için farklı geliştseydi sahilde güzel, büyük bir evde yaşayabilirdim."

İşler benim için farklı gelişti - ağlayan, muhtaç bebek Birinin mutfağında, umutlarını boynu dövmeli adamlara indirgeyen ve geleceğini cırtlak bir şekilde durduran.

Ama bu önemli bir ders - fedakarlık yapmayı öğrenmek.

Bu hafta sonu, ödevlerimi yetiştirmek için iki gecelik uykumu feda ettim; bunun kanıtlarını ne kahve ne de eczane kapatıcısı gizleyebildi.

Ve bu sabah, Tarih notumu feda ediyorum.

Arka arkaya bütün gece çalışmama rağmen Profesör Ayala'nın bu sabah toplamayı planladığı Tarih kompozisyonunu yazacak vaktim olmadı - ama ara sınavlarda başarılı olduğum sürece notumun bu darbeyi atlatabileceğinden eminim.

"Pekâlâ millet," diye gürliyor Profesör Ayala'nın bariton sesi. "Lütfen ödevlerinizi çıkarın, ben gelip onları toplayacağım." Lionswood'da hâlâ ödevlerin kâğıt kopyalarını isteyen az sayıdaki öğretmenden biri olduğu için, bilgisayar arızaları ya da kablosuz ağın yetersizliği gibi bahanelerle kendimi uzatmaya ikna edemiyorum.

Sınıf arkadaşlarım ödevlerini çıkarırken oda fermuar sesleri ve kâğıt hışırtılarıyla doluyor. Kalemimle oynuyorum.

Ayala, bergamot kolonyasının kokusu her adımda daha da keskinleşerek koridordan özenle yavaşça aşağı iniyor.

Endişe içime bir kaya gibi yerleşiyor.

Boş masamın yanında duraklıyor, yıpranmış parmakları gözlüğünü burnunun kenarından itiyor. "Poppy."

Yaltaklanıyorum. "Özür dilerim, Profesör -"

"Özür dilemene gerek yok," diyerek sözümü usulca kesti. "Uzatmaları se ve n biri olmadığımı kabul ediyorum ama anladığım kadarıyla

hafifletici sebepler." Gözlerimi
kırpıştırdım.

Ne oldu?

Bana kenarları yumuşak olan acınası bir gülümseme veriyor ve tüm yıl boyunca olduğu gibi sert, hoşgörüsüz politika profesörüne hiç benzemiyor.

Beni başka biriyle mi karıştırıyor?

Şu anda olanları başka nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama sıfır almamı önleyecekse, hediye atın ağzına bakmayacağım. "Evet. Evet. Hafifletici sebeplerim var."

Başını salladı. "Bana hiçbir şey açıklamana gerek yok. Adrian zaten benimle bu konuda konuştu. Kâğıdı teneffüsten sonraki Pazartesi bana getirebilirsin."

Ben cevap vermeye vakit bulamadan o yoluna devam etti ve ben çenemi yere yapıştırmak zorunda kaldım.

Adrian mı?

Adrian Ellis gibi mi?

Kısa bir an için okula birlikte gittiğim Adrian'ın listesini gözden geçiriyorum. Okul anonslarını yapan Adrian adında kurşun kalem inceliğinde bir birinci sınıf öğrencisi *var* ama beni sıraya dizse seçebileceğinden şüpheliyim.

Bu da demek oluyor ki.

Yutkunuyorum, boğazım aniden zımpara kâğıdı gibi kuruyor.

Havuzda Adrian'a bunaldığımı söylediğimi hatırlıyorum, ama onun *bunu* yaptığı düşüncesi...

Bu iyiliksever davranışı neyin teşvik etmiş olabileceği konusunda kafam ne kadar karışık olsa da, Adrian Ellis'e karşı hissedeceğimi hiç düşünmediğim bir başka tuhaf duygunun göğsümde kıvrılmasına neden oluyor.

Minnettarlık.

Sonbahar tatilinin yaklaşması herkesi neşelendirdi - önümüzdeki altı gün tropik bölgelerde bir yatta güneşlenerek *değil*, uykumu alarak geçirecek olan beni bile. Sınıf arkadaşlarımdan büyük bir kısmının ilkinin yapacak olmasını kıskanamayacak kadar yorgunum.

Günün son dersinden sonra, ders kitaplarımı dolabıma yerleştirmek için kalabalık koridorlarda cesurca ilerliyorum. Konuşmaların arasında bir ses diğerlerinden daha fazla dikkat istiyor.

"Bu molaya *ihtiyacım var*. Hiçbir fikriniz yok," diyor Sophie Penelope ve Ava'ya, uçlú koridorda gezinirken. "Bu sabah dermatoloğuma bir resim göndermek zorunda kaldım. Cildimin patlamanın eşiğinde olduğunu kabul etti. Hayatımdaki *tüm* stres faktörlerini ortadan kaldırmamı önerdi. Ve glikolik asit."

"Paris olabildiğince stressiz bir yer. Annenin seni götürmesini *çok* kıskanıyorum," diye yanıtlıyor Penelope. "Ailem tatili göl evinde geçirmek istiyor, ki bu da çok sıkıcı olacak."

"Ailenin göl evi çok güzel ama," diyor Ava. "Fotoğraflar için mükemmel."

"Servis çok boktan olduğu için kimseye gösteremeyeceğim resimler," diye karşılık veriyor Penelope ve umut dolu gözlerle Sophie'ye dönüyor. "Beni de yanında götürmelisin. Eminim yeterince yalvarırsam annemi bana bir bilet almaya ikna edebilirim ve Paris'te bir haftayı güzel bir su manzarasına her gün tercih ederim."

Koridorun öbür ucunda bile Sophie'nin dudaklarının hafifçe büküldüğünü görebiliyorum. "İsterdim Pen... ama annemin ailece vakit geçirme konusunda ne kadar hassas olduğunu biliyorsun. Ayrıca, biz oradayken Camilla'yı görebiliriz ve aileden olmayan bir ziyaretçi... Düşes'in güvenliğini bu şekilde riske atamayız." İç çekiyor. "Dürüst olmak gerekirse, Paris'e gitmeyi gerçekten *istemiyorum* bile... ama gitmek zorundayım. Aziz Benedict'in dansı için bir elbiseye ihtiyacım var ve biliyorsun ki hiçbir şey Paris'teki alışverişle kıyaslanamaz."

Sanırım Sophie'nin Mobile'daki Thrift-N-Save'de kıyafet alışverişi yapmaya çalışmasını izlemek için hayatım boyunca biriktirdiğim paradan -305,28\$- vazgeçebilirdim. Gençken, ne zaman beş dolarlık çanta indirimi olsa yeni (ya da yeni gibi) okula dönüş kıyafetleri stoklardım.

O benim Paris'imdi.

Sophie'nin mağazanın büyük kutularını - bedene göre değil, sadece cinsiyete göre ayrılmış - sıralamaya çalıştığını düşünmek bile beni gülümsetiyor.

Penelope, "Bana Aziz Benedict dansını hatırlatmayın," diye homurdanıyor. "Ne randevum var ne de elbisem."

"Annem ikincisi üzerinde çalışıyor," diye ekliyor Ava, "Ve eminim Pazartesi günü ilkinin garantileyeceğim."

"Sence Adrian sana teklif edecek mi Soph?" Penelope sorar.

Sophie gözlerini deviriyor. "Tabii ki. Moladan döner dönmez dolabımda tek bir gül olmasını bekliyorum."

"*Lütfen*," diyor Ava. "Adrian'ı tanıyorsam, muhtemelen sana koca bir buket alacaktır."

Adrian'ın şapkasından hangi etkileyici jesti çıkaracağı konusunda spekülasyon yapmaya devam ediyorlar; teorileri pahalı buketlerden elmas işlemeli güllere kadar uzanıyor.

Lionswood son sınıf öğrencileri ya da bir son sınıf öğrencisi tarafından davet edilecek kadar şanslı olanlar için düzenlenen Aziz Benedict dansının basit bir geleneği vardır: Birini dansa davet etmek istiyorsanız, dolabına tek bir gül bırakırsınız.

Bu, "balo teklifi"nin Lionswood versiyonu, ama biraz daha klas, daha az poster tahtası ile.

Pazartesi sabahı Sophie'nin dolabının gül bahçesine döneceğinden hiç şüphem yok ama Adrian'ın gülünün de buna dahil olup olmayacağını bilemem.

Bir yıl önce bana çok mantıklı gelirdi. Aynı elitist, eski para stoğundan oyulmuş iki güzel insan. Başka bir hayatta, kıvrıkcık saçlı, kara gözlü, kızıl saçlı ve hak sahibi olma duygusuna sahip bebekler doğuruyor olurlardı.

Bugünlerde, Adrian'ın güzel gülümsemesinin altında gizlenen karanlığın Sophie Adams'ı yakalayıp bütünüyle yutacağından oldukça eminim.

Sanki onu düşündüğümü hissetmiş gibi, Adrian köşeyi dönüyor ve koridorda zahmetsizce ilerliyor, sınıf arkadaşlarımız kızıl deniz gibi ayrılıyor - ve doğrudan bana doğru yöneliyor.

Midem altüst oluyor, bu his bugünlerde giderek daha tanıdık hale geliyor.

Ödevimi uzatmak için neden bu kadar zahmete girdiğini anlatmaya mı geliyor?

O bana ulaşmadan, Sophie lacivert ceketini çekiştirerek onun yolunu kesiyor. "Adri!"

Sophie'ye bakıyor, yüzünde bir an için beliren kızgınlık, çarpık bir gülümsemeyle maskeleniyor. "N'aber Soph?"

Sophie anlık kızgınlığı görmüyor -kimse görmüyor- ama ben Adrian'ın maskesindeki çatlakları fark etme konusunda uzmanlaşmaya başlıyorum.

"Güz tatili başlamadan önce seni görmek istedim," diyor ona. "Ve bana ailenin tatil için nereye gideceğini henüz söylemedin. Sakın bana yine Dubai deme - çok kıskanırım."

Omuz silkiyor. "Hayır, bu sefer değil. Sanırım annem şu anda Nola'daki malikane ile New York'taki taş ev arasında karar veriyor."

"Kulağa çok hoş geliyor," diye mırıldandı Sophie. "Eğer tatilini biraz daha egzotik bir yerde geçirmek istersen benimle Paris'e gelebilirsin."

"Sorun değil," diye kibarca reddediyor Adrian, "Annem, onun onayladığı aile zamanını kaçırsam beni öldürür."

Sophie gülüyor ve ben de onu tuttuğu her değerli anı, çıkış kapılarına yönelen ve çoğu muhtemelen bir saat içinde uçaklara ve trenlere binecek olan öğrenci kitlesinin arasında kaybolmak için kullanıyorum.

Gözlerimi kısarsam, boş kampüsü ve kaostan uzak altı günü hemen yakınımda görebiliyorum ve sabırsızlanıyorum.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Salı sabahı uyandığımda, şafak lacivert perdelerimin arasından süzülürken keyfimi kaçırarak hiçbir şey olmadığından eminim.

Katılmam gereken bir ders yok.

Kafamda beliren tehlikeli gelecek düşünceleri yok.

Yırtık pırtık bir eşofman altı ve kalçalarımı sıyıracak kadar büyük bir kapüşonlu sweatshirt giydiğimde kaçmam gereken yargılayıcı bakışlar yok.

Ve hayatımı tehdit ederken bana gülümseyecek katiller yok.

Hayat güzel - ve eğer harcayacak fazladan otuz dolarım olsaydı, o tişörtlerden bir tane alır ve bunu dünyaya ilan ederdim.

En yakın kahve dükkanına iki mil yürümek bile kardiyovasküler sistemime beklediğim gibi zarar vermiyor ve kahve siparişimin doğru olduğundan emin olmak dışında kimse bana iki kez bakmıyor. Tekrar görünmez hissetmek ferahlatıcı.

Kampüse dönerken sweatshirt'üm beni sonbahar soğuğuna karşı kısmen koruyor, ama buğusu tüten sade kahvemın sıcaklığı hala kağıt fincandan sızıyor - ve bunun neredeyse Paris, Dubai ya da su üzerindeki bir göl evi kadar güzel olabileceğini düşünüyorum.

Hiçbir şey değilse bile, sonbahar tatilini Mobile'da geçirmekten daha huzurlu olduğu kesin. Birinci sınıfın ilk döneminde bir kez güz tatili için eve gitmişim ve çok pişman olmuşum.

Görünüşe göre annemin uçak biletim için kullandığı para - doğrudan Rick'in "sigara parasından" alınmıştı - borçtu. Mobile'a gittiğimde Rick bana bunu söyledi ve bütün haftayı parasızlıktan yakınlıkla geçirdi.

Dört yıl sonra, o 338 doları hala unutmama izin vermedi ve eve sadece Noel ve yazları geliyorum.

Annemin ısrarla söylediği babalık sorumluluğu buraya kadarmış.

Avlunun içinden geçiyorum ama taş yol ikiye ayrıldığında sanki bir yol ayrımına gelmişim gibi hissediyorum - kelimenin tam anlamıyla. Yurttaki odama dönüp parlak ekran beni uyutana kadar televizyon mu izlesem?

baş ağrısı mı? Yoksa tatilimin ilk sabahını verimli geçirip tarih ödevimi bitirerek tatilimin *geri kalanını* kaçınılmaz olarak televizyon izleyerek mi geçireyim?

Kütüphane bu.

Kütüphaneyi neredeyse boş halinden tıklım tıklım dolu haline kadar farklı şekillerde gördüm, ancak hiçbir şey tarihi ahşap zeminleri üzerinde sadece kendi ayak seslerimin tonozlu tavanlardan yansıyan sesiyle yürümekle kıyaslanamaz.

Sıra sıra dizilmiş çalışma masaları birinci kata yayılırken, kilometrelerce yükseklikteki kitaplıklar ikinci ve üçüncü katları kaplıyor; bazı raflar o kadar yüksek ki ancak tekerlekli bir merdivenle ulaşılabilir. Bildiğim kadarıyla kütüphane kampüsteki en eski binalardan biri - geniş tarihi kitap koleksiyonunu korumak için çok az yenileme yapılmış. Gün ışığında bile, loş ışıklara karşı gözlerimi kısmam gerekiyormuş gibi hissediyorum.

Kütüphane kataloğunu kontrol etmek için boş ön masanın yanında duraklıyorum; devasa bir kitap, düşürsem muhtemelen birkaç kemiğimi kıracak kadar ağır.

Sayfayı her çevirdiğimde Dust Bowl'a rakip olacak kadar büyük bir bulut oluştuğunda hapşırma dürtüsüne direniyorum. Dean Robins'in son on yılını Bayan Juno'ya fiziksel kataloğu bir tür dijital arayüze yüklemesi için yalvararak geçirdiğinden eminim ama o bunu reddediyor.

Sonunda aradığım şeyi buldum. İhtiyacım olan bölüm ikinci kattaydı. Maun sarmal merdivenlerden yukarı çıkıyorum, gözlerim tetikte ve başım dönüyor.

"D rafı," diye mırıldanıyorum kendi kendime. "Raf D, raf D, raf D, raf -"

Olduğum yerde donup kalıyorum ve halüsinasyon görmediğimden emin olmak için gözlerimi iki kez kırıştırıyorum.

"Adrian?"

Yere yığılmış figür kaskatı kesiliyor ve sonra bana dönüyor, beni gördüğüne en az onun kadar şaşırılmış görünüyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Sanki onu rahatsız eden benmişim gibi gözleri kısıldı. Ve duvara yaslanışına bakılırsa

raf, kucağında açık bir kitap, belli ki bir süredir burada - yani sanırım davetsiz gelen benim.

Ayaklarımı garip bir şekilde sürüyerek ilerliyorum, aniden bu gelişmeyi nasıl yönlendireceğimden emin olamıyorum. Adrian hâlâ kampüste bulmayı beklediğim *son* kişiydi. Bazen başıboş öğretim üyeleri ve ara sıra buralarda takılan öğrenciler olur ama asla Adrian'ın kalibresinde biri olmaz.

"Sadece tarih ödevim için kaynak bulmaya çalışıyorum," diyorum ve yaslandığı kitaplığı işaret ediyorum.

D. "Senin New Orleans'ta olman gerekmiyor muydu? Ya da New York'ta?"

Bir kaşını kaldırıyor ve yanaklarım renkleniyor. "Dün seni koridorda duydum," diye açıklama yapıyorum.

"Hayır," diyor ve kitabına geri dönüyor - kapağında anatomik olarak çizilmiş bir kalp olan bir tıp ders kitabı.

"Şey..." Neşeli ruh halimin her saniye dağıldığını hissedebiliyorum. "Sadece kompozisyonum için bir kitaba ihtiyacım var. Bana uzatma verdiğin kitap." Yanaklarımın ne kadar karardığını tahmin edebiliyorum. "Bu arada... bunun için teşekkürler. Bunu yapmana gerek yoktu ve neden yaptığını bilmiyorum ama minnettarım."

Adrian Ellis'e teşekkür edeceğimi hiç düşünmemiştim.

Bana bakmıyor bile, hâlâ tamamen kitabına odaklanmış durumda ve garip sessizlik neredeyse sağır edici.

Boğazımı temizliyorum. "Uh... ihtiyacım olan kitap. Aslında tıpkı -" Başını dayadığı rafı gösteriyorum, bukleleri omurganın yarısını kaplıyor. "Tam şurada. Eğer onu alabilirsem..." Adrian'ın kişisel alanına bir kobraninkine girmek istediğimden daha fazla girmek istemiyorum ama yine de ilerliyorum.

Öne doğru kayıyor, bir kolunu geriye uzatıyor ve tam da ihtiyacım olan kitabı alıyor. "Erken sömürge yerleşimleri, değil mi?"

Başımı salladım. "Evet."

"Al." Ders kitabını bana uzatırken bile *hâlâ* bana bakmıyor.

Kapıyorum. "Teşekkürler."

Aldığım tek yanıt, çevrilen sayfanın kapağı oluyor, reddedildiği belli.

Nedenini anlayamıyorum ama Adrian açıkça dengesiz.
İçine kapanık ve neredeyse...mopey?

Biliyorum çünkü tüm hayatımı karamsarlıkla uğraşarak geçirdim. Bunu annemin hüzünlü ayak seslerini ya da evin öbür ucundan duyulan uzun iç çekişlerini tanıdığım kadar iyi tanıyorum.

Adrian'ın bu kadar kasvetli görünmesinin nedeninin bir başka ayrılık olduğundan şüpheliyim ama...

Olabilir.

Sophie'nin tekliflerini geri çevirmesi, ondan ayrılacak bir kız arkadaşı olmadığı anlamına gelmez.

Zihnim, ben daha düşünceye karar vermeden boşlukları doldurmaya başlıyor. Onu, Victoria's Secret mankenlerinin vücuduna ve bir bilgenin aklına sahip uzun boylu bir güzele sevgi yağdırırken hayal ediyorum. Muhtemelen onun ne tür bir karanlığa sahip olduğu hakkında hiçbir fikri yoktur.

Ya da belki biliyordur.

Belki de hoşuna gidiyordur. Belki de onun ne tür bir şiddete yatkın olduğunu bilmekten zevk alıyordur.

Bu ihtimalin göğsümü neden rahatsız edici bir şekilde sıktığını bilmiyorum. Bu beni ilgilendirmez. Sessiz ve olaysız bir son yıl geçirmem gerekiyor, bu da Adrian'dan uzak durmak anlamına geliyor - özellikle de yalnız kalmayı tercih ediyormuş gibi görüldüğünde.

Yine de yapmam gerektiği gibi arkamı dönüp gitmek yerine olduğum yerde kalıyorum, ağzımı açıyorum ve "İyi misin?" diye soruyorum.

Bana öyle hızlı ve keskin bir bakış atıyor ki, hemen kabuğuma çekiliyorum. "Kitaplıktan istediğin başka bir şey var mı, Poppy?"

Tamam. Mesaj alındı.

"Uh...hayır." Yatakhanedeki odama kapanıp bu etkileşim hiç olmamış gibi davranmak niyetiyle etrafımda dönüp duruyordum ki kütüphaneden gelen gürültülü bir sesle irkildim.

Adrian konuşmak istemiyor olabilir ama midesinin istediği çok açık.

"Açsın." Ona bakıyorum, bu kadar... normal bir ses çıkardığı için biraz şaşkınım.

Çok insani.

Ne de olsa Adrian hayatındaki her şeyi o kadar saplantılı bir şekilde kontrol ediyor ki midesinin de farklı olmasını beklemiyordum.

"Ne kadar zekice bir gözlem," diye mırıldandı. Tıp ders kitabını kapatıp eşyalarını toplamaya başladı.

"Hiçbir şey yemedin mi?" Beni konuşmaya devam etmeye iten şey kendini yok eden bir merak mı yoksa deneme ertelemesi mi emin değilim.

Ve kabul ediyorum, ben de bir şey yemedim. Birkaç dakika önce içtiğim sade kahve olmasaydı, midem muhtemelen onunkiyle uyum içinde olacaktı.

"Kafeteryadan bir protein barı alacağım," diyor ama midesi kafeteryanın bayat, karton aromalı protein barlarından biri fikrini protesto edercesine yüksek sesle bir hırıltı daha çıkarıyor.

Omuzlarıyla yanımdan geçip gidiyor ve ben derin bir nefes alıyorum.

Bu benim sorunum değil. Adrian üzölmek istiyorsa, üzülebilir. Eğer muhtemelen o doğmadan önce son kullanma tarihi geçmiş bir protein barı yemek istiyorsa, bu onun hazımsızlık sorunudur.

Ama geniş omuzları merdiven boşluğunda kaybolmaya başladığında, ağzım beynimden önce çalışıyor. "Kahvaltı için iyi bir yer biliyorum. Eğer ilgilenirsen."

Yürümeyi bıraktı.

"Ve satın almaya istekli," diye ekliyorum.

Dönüyor ve çok ilgili görünüyor.

Bu geçici delilik nöbeti için annemi suçluyorum.

On sekiz yıl boyunca beni Pavlov'un köpeklerinden biri gibi *"Hayır, ben iyiyim. Endişelenmeyin* ve bunun aslında şu anlama geldiğini fark edin: *Önümüzdeki on dakika içinde s o r u n u n ne olduğunu bulamazsam, önümüzdeki hafta boyunca suçluluk duygusu ve sessizlik muamelesi kombinasyonunu alacağım.*

Bu yüzden olsa gerek, burada vinil kabinlerden birinde kıpırdanıp duruyorum.

Caboose's, Adrian'a bir sigara ve bir paket mendil vermek için can atıyor.

Menüyü inceliyor, her an daha da şüpheli görünüyor.

"Daha önce resim içeren bir menü gördüğümünden emin değilim," diyor. "Her yemeğin yanında pastırma yağı var mı yoksa sadece yağla mı yıkanıyorlar?"

"Onu iyi yapan pastırma yağıdır," diye karşılık veriyorum. Bir tabak daha peynirle boğulmuş patates kızartması ve Adrian'ın parasıyla alabileceğim diğer her şeyi düşündükçe ağızım sulanıyor.

Ve birkaç gün önce aynı lokantada, sadece iki kabin aşağıda oturup Mickey'nin kederli kız arkadaşıyla nasıl yemek yediğimi düşünmemek için kendimi zor tutuyorum - sadece katiliyle birlikte dönmek için.

Duvarda çerçevelenmiş köpek Caboose'un fotoğrafına bakıyorum.
Üzgünüm Mickey. Mücver çok güzel.

Yüzü çillerle dolu, mavi ombre saçlı, üniversite çağında güzel bir kız siparişimizi almaya geliyor. "Caboose'a hoş geldiniz! Size ne getireyim?" Bakışları aramızda dolaşıyor ve ben sadece ne kadar tuhaf bir çift olduğumuzu hayal edebiliyorum.

Adrian, bej ceket, pantolonu ve siyah kaplumbağa yakasıyla her zamanki gibi göz kamaştırıcı. Menüü çevirdiğinde sol bileğindeki Rolex floresan ışıkları altında parlıyor.

Üzerimde hâlâ yurttan çıktığım kapüşonlu tişörtüm ve eşofman altım var, düz sarı saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırmışım.

Garson kız - isim etiketinden de anlaşılacağı gibi Dixie - tek kelime edemeyecek kadar kibar. "Size kahve ile başlayabilir miyim? Su?"

"Kahve lütfen," diyorum.

"Su," diye emrediyor Adrian. "Musluk suyu *olmasın*."

Adrian eski, çıplak lokantaya yargıyla bakarken o başını sallayıp içecek isteklerimizi yerine getirmek için uzaklaşıyor. "Gıda zehirlenmesi riskinin daha az olduğu bir yer seçemez miydin?"

"Burada gıda zehirlenmesi yaşamayacaksınız," diyorum.

"Sanırım." "Ne kadar güven verici."

"Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, son kullanma tarihi geçmiş kafeterya protein barı yüzünden gıda zehirlenmesi geçirme ihtimalin burada geçirme ihtimalinden daha yüksek."

İtiraz etmedi.

Dixie benim kahvemi ve Adrian'ın suyunu getirerek yeniden ortaya çıktı. "Menüye bakma fırsatınız oldu mu?"

"Maalesef," diye mırıldanıyor Adrian ve ben de onu masanın altından tekmeliyorum, bu da karşılık olarak hafif bir sırtıştan başka bir şey yapmıyor.

Küçümseyici sözleri duyduysa bile Dixie belli etmiyor ve Adrian daha küçümseyici bir şey söyleyemeden ben siparişimi veriyorum. "Ben peynirli mücver ve yanında yumurta alacağım. Çırpılmış olsun."

Başını salladı ve sonra Adrian'a döndü. "Ya sen?"

"Ben de aynısından alayım ama yanında çikolatalı krep olsun," diyor Adrian ve ona yüzlerce kez gördüğüm o dostça gülümsemesini fırlatıyor. Çapkın bir kenar ile büyüleyici.

Dixie'nin yanakları kızarıyor. "Kulağa hoş geliyor. Bunları koyacağım."

Kulak misafiri olmadığından emin olur olmaz, "Mücver için gitmişsin. Yeni keşfettiğin gıda zehirlenmesi korkun göz önüne alındığında çok cesurca."

"Bu bir hile. Eğer kötü görünmeye başlarsan, belki yemeyi bırakıp kendimi kurtarabilirim."

Gözlerimi deviriyorum. "Oh. Harika."

Şakalaşmalarımız orada kesiliyor, masanın üzerine bir başka garip sessizlik çöküyor. Tıkırdayan tabaklar ve mutfakın cızırdayan tavası arka plan gürültüsü olarak hizmet ediyor ve ben pişmanlığımı içime çekiyorum.

Bu bir hataydı.

Bir katili kahvaltıya götürdüm. Sanki arkadaşmışız gibi. Sanki her etkileşimimiz başından sonuna kadar rahatsız edici olmamış gibi.

Boğazımı temizliyorum. "Daha önce soruma cevap vermemiştin. Neden ailenle birlikte değilsin? Daha sonra uçağa falan mı bineceksin?"

Bir kaşını kaldırdı. "Kahvaltının bir sorgulamayla birlikte geldiğini fark etmemiştim."

Gözlerimi tekrar devirmekten kaçınmak büyük çaba gerektiriyor. "Bu bir sorgulama değil. Sadece sohbet etmeye çalışıyorum."

"Peki, o zaman," diyor çenesini avucuna dayayarak. "Neden ailenle birlikte değilsin?"

Kahvemden bir yudum alıp omuz silkiyorum. "Sonbahar tatilinde asla annemin yanına gitmem. Çok pahalı." Garip ama maddi eksikliklerimi ona itiraf etmekten utanmıyorum. Sophie gibi servetini tükürme mesafesindeki herkesin üstünde tutmaya çalışmıyor.

"Peki ya baban?" diye soruyor.

Duraksıyorum, kahve hâlâ ellerimde. "Seni ilgilendirmez."

Gözlerinde bir şeyler kıvılcımlanıyor. "Sadece sohbet ettiğimizi sanıyordum."

Gerginlik midemde bir düğüm gibi oluşuyor. "Babam hakkında konuşmayı sevmiyorum." Gözlerimi masanın alüminyum kenarındaki yongaya sabitliyorum ama bakışlarının başımın yan tarafında delikler açtığını hissedebiliyorum. Bir tazi gibi, bir kokuyu sonuna kadar takip edene kadar bırakamıyor.

Göz ucuyla onu öne doğru eğilirken yakalıyorum. "Bak ne diyeceğim," diyor. "Sen bana babandan bahset, ben de sana neden şu anda ailemin yanında olmadığımı anlatayım."

Başımı kaldırıyorum, gözle görülür bir şaşkınlıkla.

Adrian muhtemelen dünyada hayat hikâyemi paylaşmak isteyeceğim son kişi ama bu teklif merakımı körüklüyor, ben de kabul ediyorum. "Onunla hiçbir bağlantım yok," diye itiraf ediyorum. "Onunla hiç tanışmadım. Ben bir yaşından küçükken ebeveynlik haklarını devretti ve hepsi bu kadar." Hikayeyi bakkaldan aldığı malzemeleri sıralayan birinin tüm duygusuyla aktarıyorum - yıllar boyunca iyi çalışılmış bir beceri.

"Biliyorum" demeden önce bir süre sessizlik oldu.

Alay ettim. "*Biliyor musun?*"

Suyunu yudumluyor, dudaklarında eğlenen bir gülümseme beliriyor. "Sana baktım, hatırladın mı?"

Kızgınlık içimde kabarıyor. "O zaman neden bana söyletiyorsun?"

"Çünkü bunun ilginç olduğunu düşünüyorum," diye açıklıyor, "İnsanların savunmasız olduklarında nasıl davrandıkları. Bazen ağlarlar ya da yalan söylerler... Mesela sen, bu seni hiç etkilemiyormuş gibi davranmayı seviyorsun."

"Çünkü etkilemiyor. Artık değil," diye karşılık veriyorum.

"*Doğru*," diye karşılık veriyor.

"Doğru," diyorum ama sesimin bu kadar savunmacı çıkmasından nefret ediyorum. Beni ne kadar savunmacı gösteriyor. "Yani, evet, çocukken beni etkiledi ama artık bunu aştım. Mississippi'de yaşıyor. On dört yaşından beri bunu biliyorum. Hâlâ kızgın olsaydım yıllar önce kapısına dayanırdım ama yapmadım. Bunu kabullendim."

Adrian ağızımdan çıkan tek bir kelimeye bile inanmış gibi görünmüyor, ama derin bir nefes alıyorum, kendime onun fikrinin önemli olmadığını hatırlatıyorum ve "Soruna cevap verdim. Sıra sende."

Yüzündeki eğlence biraz azalıyor ama yine de cevap veriyor. "Şey, bu kolay. İstemediğim için ailemin yanına gitmedim." Suyundan uzun bir yudum alıyor, kalanını bekliyorum ama detay vermiyor.

"Ve...?" Soruyorum.

Omuz silkiyor. "Hepsi bu kadar."

"Bu benim soruma cevap değil."

"Yanıtlıyor," diye karşılık veriyor, "New York'ta, New Orleans'ta ya da başka bir yerde ailemle birlikte değilim çünkü olmak istemiyorum. Ayrıntılara gireceğimi hiç söylemedim."

"Ama biz -"

"Bir anlaşma. Bir soruya cevap vermek için," diye sertçe bitiriyor. "Babanla ilgili üzücü bir ayrıntıyı ifşa etmeyi seçtin diye benim de ifşa etmem gerekmiyor."

İnançsızca bir of çektim.

Tabii ki.

Sırf ben anlattım diye normal bir insan gibi açılmasını beklediğim için suç bende sanırım.

Sözleri olması gerekenden biraz daha fazla acı veriyordu - muhtemelen Adrian'ın biraz beslenmeye layık olduğuna kendimi ikna edecek kadar uzun süre gardımı indirdiğim için.

Ve nezakete.

Neden kendimi tekrar buna maruz bırakıyorum?

"Haklısın," diyorum sertçe, köşede buruşmuş duran yıpranmış Target ceketime uzanırken. "Artık aç olduğumu sanmıyorum. Ama kahve için teşekkürler."

Ayak sürüyerek kabinden çıkmaya niyetleniyorum ama Adrian'ın bronzlaşmış, çevik parmakları ben daha bir adım atmadan çıkışıma engelliyor. "Bekle."

Ona bakmıyorum.

İç çekiyor. "Bu benim için biraz haksızlık oldu."

Başımı sallıyorum. "Aslında değil. Eğer savunmasız olmak istemiyorsan, olmak zorunda değilsin. Bu senin seçimin. Tıpkı benim şu anda gitmeyi seçmemin benim seçimim olduğu gibi."

"Senden özür dilemeye çalışıyorum. Bu çok sık yaptığım bir şey, biliyorsun. En azından içtenlikle değil."

"Ve bu konuda harika bir iş çıkarıyor gibisin," diyorum, kastettiğimden daha alaycı bir şekilde.

Bir iç çekiş daha.

Tekrar kabinden çıkmaya çalışıyorum ama bu sefer beni durduran Adrian'ın sesi oluyor. "Eğer bilmen gerekiyorsa, babamla kavga ettim." O kadar sessiz söylendi ki neredeyse kaçıracaktım.

"Ne?"

Elini bırakıyor ve arkamı döndüğümde pencereden dışarı bakıyor, gözleri yağmur ve yağdan kayganlaşmış yolda gürleyen arabalarda. "Bu yüzden tatil için eve gitmedim. Onunla uğraşmak istemedim. Ya da annemle."

Ceketimi yere bıraktım. "Babanla neden kavga ettin?"

"Geçen haftaki yüzme yarışındaki derecem yüzünden" diye itiraf etti. Yeterince iyi değildi."

Ona göz kırpiyorum. "Sen neden bahsediyorsun? Sen birinci geldin."

"Elbette, ama yine de sezonun en yavaş zamanlarından biriydi."

"Ama birinci oldun."

Adrian duvara dokunduğu anda kalabalığın nasıl çılgına döndüğünü hâlâ gözümün önünde canlandırabiliyorum.

Gözlerini deviriyor. "Anlamak zorundasın. Bir şey için yarışırken, bu ister suda, ister sınıfta, ister başka bir yerde olsun, sadece herkesle yarışmıyorum. Kendimle yarışıyorum."

Her zaman Adrian'ın mükemmeliyetçiliğinin kendinden kaynaklanan bir özellik olduğunu düşünmüştüm ama eğer babasıyla ilgili anlattıkları doğruysa...

"Pisliğin tekine benziyor," diyorum.

Ağzının köşesi kıvrılıyor. "Öyle, ama artık bir yetişkin olduğum için dayanacak gerçek bir ayağı yok. Bağırabilir, çılgık atabilir ve öfke nöbetleri geçirebilir ama bunları duymak için etrafta olmam gerekmiyor."

"Sanırım ebeveynleri tarafından mahvedilmemiş gibi davranmayı seven tek kişi ben değilim."

Adrian pencereden dönüyor ve bana bakıyor. "Tam tersine," diyor, "olduğum her şey ailem sayesinde. Beni bugün olduğum adama onlar dönüştürdü."

Belki sesinin alçalmasından ya da obsidyen gözlerinin sertleşmesinden kaynaklanıyor ama bu ifade tüylerimi diken diken ediyor.

Sadece mükemmeliyetçilikten ya da rekabetçilikten bahsetmediğine dair bir his var içimde.

Ama karanlık yüz ifadesinden görüldüğü kadar hızlı bir şekilde kayboluyor ve ben de beni biraz huzursuz etmemiş gibi davranmak için elimden geleni yapıyorum.

"Bu düşündüğümde daha farklı hissettiriyor," diyor. "Ne farklı hissettiriyor?"

"Birine açılmak," diye açıklıyor, "şimdiye kadar savunmasızlığı sadece bir araç olarak gördüm. İhtiyacım olduğunda birine karşı kullanabileceğim bir zayıflık. Bunun hissettirebileceğini fark etmemiştim..." Kelimeyi bulamıyormuş gibi duraklıyor - ya da belki de sadece yüksek sesle söylemek istemiyor. "Güzel."

Yutkunuyorum. "Evet, ne demek istediğini anlıyorum."

Çok garip. Sözleri bu kadar yankı *uyandırmamalı* ama uyandırıyor. Çünkü başkalarının zayıflıklarını cephane gibi kullanmayabilirim (en azından uzun zamandır kullanmıyorum), ama kendi zayıflıklarımı kesinlikle bu şekilde kullandım.

Profesörlerimden ya da Dean Robins'ten kaçmak için hüzünlü çocukluğumu kaç kez kullandığımı saymak için iki elden fazlasına ihtiyacım var.

Ve şimdi burada otururken, en son ne zaman savunmasız olmak için savunmasız olduğumu hatırlayamıyorum - ve bir tür avantaj elde etmek için değil.

Ve Adrian haklı. İyi hissettiriyor.

"Şu anda yaptığımız şeyi biliyor musun?" Ben söylüyorum. "İnsan bağlantısı denildiğine eminim."

Nefes nefese bir kahkaha attı. "Oh, tatlım, insani bağ kurabileceğimden emin değilim."

Bir kaşımı kaldırırken bu sevecen ifadeyi görmezden geliyorum. "Şu anda benimle bağlantı kuruyorsun."

Bana tekrar baktığında, bakışlarında herhangi bir eğlence ya da şakacılık değil, tamamen yeni bir şey buluyorum.

İlgi.

Merak değil, ilgi.

Nefesimi kesen saf, katıksız bir ilgi.

"Evet, sanırım seninle bağlantı kuruyorum," diye mırıldanıyor ve kendimi ondan başka bir yere bakamazken buluyorum. Burada bir şeyler oluyor. Büyük bir şey. Yeni bir şey. Bunu ta içime kadar hissediyorum.

"Pekâlâ!" Dixie'nin cıvı cıvı sesi o anı kesiyor ve gözlerimi ayırdığımda garson kızın elinde yiyeceklerle geldiğini görüyorum. "İki sipariş mücver ve bir çikolatalı krep. Başka bir şey ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim," diyorum ona.

"Peki, afiyet olsun!" Kaybolmadan önce bize son bir kez gülümsüyor.

Adrian çatalını kapıyor ve ilk önce hashbrowns'a dalıyor, şüphesizliği geri dönüyor.

Ama gözleri kocaman açıldığında ve sessiz bir zevk sesi çıkardığında aynı kuşkunun kaybolduğunu görüyorum, kalbimin yerinden fırlayabileceğini fark etmediğim bir yere fırlıyor.

"Haklıymışsın. Bu mücverler harika."

Kampüse geri dönerken Adrian bana takılarak, "**Sanırım** bu şimdiye kadar gördüğüm en acınası ceket bahanesi olabilir," diyor.

Gözleriyle buluşabilmek için boynumu yukarı kaldırmam gerekiyor. "Beni sıcak tutuyor," diye yalan söylüyorum. Bu ceket, dondurucu soğğun dişlerimi takırdatmasını engellemek için hiçbir şey yapmıyor. Ceplerime soktuğum ellerim çoktan uyuştı.

Çıplak Connecticut ağaçlarının arasından bir başka sert esinti dalgalanıyor, yanaklarımı pembeleştiriyor ve kaldırma bir başka ölü yaprak kümesi döküyor.

"Ah, seni zavallı şey," diye cilveleniyor Adrian. "Donuyorsun."

İtiraz edemeden omuzlarıma ağır bir şey yerleşiyor ve ceketini üzerime örttüğünü fark ediyorum. Bej rengi ceket benim iki katım olmalı, dikkat etmezsem neredeyse yeri öpecek kadar uzun, ama tenime battaniye gibi yumuşak geliyor.

Ve sıcak - bu da beni paltoyu geri vermekten alıkoyuyor.

Eğer centilmenlik yapmak istiyorsa, ben kimim ki bu havada itiraz edeyim?

"Bu daha mı iyi?" diye soruyor ve üst katmanı olmadan, siyah balıkçı yakasının altındaki kaslarının nasıl dalgalandığını görebiliyorum.

"Aslında öyle. Teşekkür ederim."

Adrian'ın kolonyası - odunsu bir sedir kokusu - kumaşın üzerinde kalıyor ve o kadar güzel kokuyor ki burnumu yakaya gömmek için bilinçli bir çaba sarf etmem gerekiyor.

Yine de, bu ceketin muhtemelen hayatım boyunca giyeceğim en pahalı giysi olduğunu bilerek, alabildiğim her sıcaklığın tadını çıkarıyorum. Batı Kanadı'nın girişine ulaştığımızda ceket isteksizce üzerimden çıkarıyorum.

Ceketi uzattım ama Adrian el sallayarak beni kovdu. "Ne yapıyorsun?"

"Onu geri istiyorsun, değil mi?" diye soruyorum. "Ayrıca, yurt odamda buna ihtiyacım olmayacak. Erken sömürge yerleşimleri üzerine çalışmam gerek,

Hatırladın mı?"

"O ödevi yazmak için haftanın geri kalanında vaktin var," diye yanıtlıyor. "Günü benimle geçiriyorsun."

"İnan bana, hemen yazmam lazım," diye karşı çıkıyorum, "Akademik motivasyonum ışık hızıyla tükeniyor ve şimdi yapmazsam, Pazar gecesine kadar ertelemenin bir yolunu bulacağım. Muhtemelen Pazartesi sabahına."

Gözlerini deviriyor. "Dünyanın en prestijli yatılı okulunda tam burslu okuyan biri için şaşırtıcı derecede az disiplinli görünüyorsun."

İnan bana, biliyorum.

"Katılıyorum," diyorum, "Bu yüzden gidip o ödevi yazmam gerekiyor." "Günü benimle geçir," diyor, bu sefer daha kararlı bir şekilde.

Doğruluyorum. "Yapamam."

"Günü benimle geçir," diye tekrarlıyor, "yoksa uzatmayı geri alırım."

Başımı sallıyorum. "Bana zaten verdiğin bir süre uzatımını geri alamazsın."

"Ayala'ya gidip ödev yapmaktan kurtulmak için yalan söylediğini söyleyeceğim."

Alay ediyorum, hayal kırıklığım gelgit dalgası gibi yükseliyor. "Senin için her şey bir ultiatoma dönüşmek zorunda mı?"

"Eğer istediğimi elde edeceksem," diyor ve bir adım öne çıkıyor.

"Kibarca sormaktansa durumu manipüle etmeyi tercih ediyorsun."

"Manipüle etmek. İkna etmek. Sonucun aynı olması gerçekten önemli mi?" Bir adım daha ileri. "Ve ben kibarca sordum."

"Fark eder." Gözlerinin içine bakmak için çenemi kaldırıyorum, kararlılığım şimdiden sarsılıyor.

Adrian bana bakıyor. Bekliyor.

İçimi çektim. "Peki. Pekala. Günü birlikte geçirebiliriz."

Kendini beğenmiş bir sırıtışla arkasını dönüyor ve beni takip etmemi işaret ediyor.

Kendime bunu yaptığımı söylüyorum çünkü zaten sahip olduğum uzantıyı tehlikeye atmak istemiyorum - kahvaltının tadını çıkarmış olabilecek ve günün geri kalanının beni nereye götürebileceğini görmek isteyen küçük, minik, mikroskobik bir parçam olduğu için değil.

"Hayır. Hayır. Hayır. Hiç şansım yok. Bunu yapmamın imkanı yok." "Neden yapmayacaksın?"

"Bence 'neden' çok açık. Bunu yapmayacağım."

Gitmek için dönüyorum ama Adrian'ın elleri bir mengene gibi omuzlarıma yerleşiyor. "Bana güveniyor musun?"

Kaşlarım neredeyse saç çizgime degecek şekilde ona bakıyorum. "Bunun hileli bir soru olması mı gerekiyor?" Elleri omuzlarımda, beni olduğum yerde sabit tutmaya devam ediyor.

Bana *neredeyse* işe yarayan nazik bir gülümseme veriyor. "Seni tutuyorum.

Hiçbir şey olmayacak, tamam mı?"

Yutkunuyorum. "Bunu sen olmayan biri söylese çok daha rahatlatıcı olurdu." Ama öyle olsaydı bile, yine de bunu yapmazdım.

Sadece birkaç metre ötede, Lionswood'un yüzme havuzunun klorlu suyu ışığın altında parıltıyor ve hiç de davetkâr görünmüyor. Eğer durgun su konuşabilseydi, sanırım şöyle derdi: *içeri gel. Boğulmak için güzel bir gün.*

"Hayır," diye tekrarlıyorum. "Bana yüzmeyi öğretmeyeceksin. Bu şekilde olmaz.

Ve seninle değil."

Adrian reddedilmekten etkilenmemiş görünüyor. "Lionswood'un yüzme takımı kaptanı ve ulusal rekor sahibinden özel ders alacaksın. Emin ellerdesin."

İnançsızca bir huff çektim. "Doğru. O suya en son girdiğimde neredeyse boğuluyordum ve senin *güvenli* ellerin beni neredeyse bırakıyordu. Tekrarına ihtiyacım yok." Titriyorum, kapana kısıldığım ve yüzeye çıkmayı başaramadığım an hala aklımda.

"Bu sefer boğulmana izin vermeyeceğim. Söz veriyorum," diye beni temin ediyor. "Hayat boyu yeni bir beceri için *küçük* bir rahatsızlık. Hiç yüzmek isteyip de yüzemediğin zamanlar olmadı mı? Bir düşünün: plajda sörf yapabilirsiniz. Bir havuzda tur atabilirsiniz. Bir nehirde kayıkla gezebilirsiniz. Artık sudan korkmanıza gerek kalmayacak."

Ona bunun "küçük bir rahatsızlık" olmaktan çok uzak olduğunu söylemek istiyorum ama ortaokulda Mobile Körfezi'ne yaptığımız geziyi düşünmeden edemiyorum; orada sınıf arkadaşlarımı dalgalar arasında kayıkla gezerken izlemiştim

Ben de kumda oturmuş, atlamak yerine deniz kabuğu arıyormuş gibi yapıyordum.

Ama bu Adrian.

İstediği her şeyi vaat edebilir, ama ben ona solungaçlar çıkarma ve su altında nefes alma yeteneğime güvendiğim kadar güveniyorum.

Havuzda bakıyorum - neredeyse sonumu getirdiğim aynı berrak suya.

Bunun bir daha asla olmasını istemiyorum.

Ona doğru baktığımda merakla beni izlemeye başladı bile. "Tamam. Ama *bir* şartla," diyorum. "Sadece sığılta öğrenirim. Beş metreden öteye gitmek istemiyorum. Belki dört bile olmaz." Muzaffer bir gülümseme yüzünü kaplamaya başlamıştı bile ama parmağımı kaldırıyorum. "Ve eğer boğulmama izin verirsen, seni sonsuza dek rahatsız ederim."

Obsidyen gözleri parıldıyordu. "Kulağa adil geliyor. Üstünü değiştir."

Kızların soyunma odasındaki fazladan mayo yığınınını bulmam sadece beş dakikamı alıyor. Lacivert tek parça mayo üzerime fazladan bir deri gibi yapışıyor, askıları açıkta kalan sırtımın üzerinden çaprazlama geçiyor. İçinde boğulmak için herhangi bir kıyafet kadar iyi sanırım.

Derin bir nefes alarak kendime buna degeceğini söylüyorum. Sadece Adrian'ın öğretmenliğinden sağ çıkmam gerekiyor.

Havuz odasına açılan kapıları iterek geçiyorum, beni neyin beklediğini gördüğümde neredeyse duruyorum.

Adrian çoktan havuza girmiş - anlaştığımız gibi sığ tarafta - kollarını betonun kenarına dayamış. Ve gömleksiz.

Şimdiye kadar Adrian'ın yontulmuş karnını görmeye karşı bir tür bağıışıklık kazanmış olmam gerekirdi, ama sanırım *daha* duyarlı hale geliyorum.

"Kızarmış görünüyorsun," diyor. "O kadar gergin misin?"

Gerginlik. Evet. Bu yüzden yanaklarımı annemin birkaç yıl önce mutfağı boyamaya çalıştığı petunya pembesine benzetmemek için kendimi zor tutuyorum ve kesinlikle derisinin altında gerilen güçlü kasları görebildiğim için değil.

"Çok gerginim," diyorum ve suya inen vinil basamaklara temkinli bir şekilde yaklaşıyorum.

Bunu yapabilirim. Boğulmayacağım.

Olumlamalar kalbimin her adımda çarpmasını engellemek için çok az işe yarıyor ve metal korkuluklara ulaştığımda duraklıyorum. "Biliyor musun, emin değilim -"

"Eğer önümüzdeki beş saniye içinde suya girmezsen, seni suya çekeceğim."

Adrian'ın tehdidi beni belime kadar suyun içine sokmaya yetiyor, ayaklarım dibe saplanıyor ve o daha konuşmasını bitirmeden iki elimle kenarı sıkıca kavriyorum.

"Gördün mü? O kadar da zor değilmiş, değil mi?"

Kenardan itiyor ve bizi ayıran birkaç metre boyunca ilerlemeye başlıyor, ama ben bir elimi uzatıyorum. "Bekle. Sadece bekle. Bir saniyeye ihtiyacım var." Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve gürültü arasında birkaç derin nefes alıyorum.

Mantıken bir metre suda boğulamayacağımı biliyorum ama vücudum bunu anlamamış gibi görünüyor. Karnım düğüm düğüm, kollarım ve bacaklarım alaycı lastik bantlar gibi.

"Rahatlaman gerek." Adrian'ın ne zaman arkama geçtiğinden emin değilim ama elleri omuzlarıma inip sesi rahatlatıcı bir mırıltıya dönüştüğünde neredeyse yerimden sıçrayacaktım.

"İnan bana, deniyorum," diye karşılık veriyorum ve arkamı dönüyorum - sadece onun sert göğsüne çarpmak için. *Bu kadar* yakın olduğunu bilmiyordum ama yanaklarım karararak burnumu göğüs kafesinden ayırdım. "Özür dilerim."

Kenara yapışmış olsak bile aramızdaki mesafe bir metreden fazla değil ve ben her santimin farkındayım.

Gövdesine yüzümü yaslayışımı görmezden geliyor ve onun yerine, "Çok gerginsin. Bu şekilde öğrenemezsin. Bir kaya gibi batacaksın."

Bu konuda hemfikir olabiliriz. "Nefes almalısın," diye devam ediyor.

"Nefes alıyorum."

"Hayır," diye başını sallıyor, "Göğsünden değil. Diyaframından. İşte böyle." Bir elini göbek deliğinin altına koyarak ve burnundan nefes alarak gösteriyor. Yeterince eminim, bu onun

genişleyen karnıdır, göğsü değil. "Parasempatik sinir sisteminizi tetikleyen vagus sinirini harekete geçirir. Sizi sakinleştirir."

Anatomi notum hiçbir zaman B eksinin üzerine çıkmamış olsa da, söylediklerinin özünü yeterince iyi anlıyorum ve hareketi kendi başıma taklit etmeye çalışıyorum, ancak görüldüğünden daha zor.

En az üç kez deniyorum ama şansım yaver gitmiyor.

"İşte," diyor Adrian ve göz açıp kapayıncaya kadar ellerinden birini karnımın üzerinde düz bir şekilde hareket ettiriyor. Nefes almayı tamamen bıraktığımdan oldukça eminim. "Burnundan nefes al ve yavaşça ağızından ver. Ve konsantre ol. Elimin basıncını, havanın nereye akmasını istediğini düşün."

Doğru. Onun eli. Karnıma bastırdı. Neredeyse belimin genişliğini kaplayacak kadar büyük. İnce polyester mayomun içinden yayılan onun sıcaklığını hissedebiliyorum.

Eline konsantre olmakta hiç zorlanmıyorum.

"İşte böyle. Başardın," diye mırıldanıyor ve ancak o zaman işe yaradığını fark ediyorum. Diyaframımdan nefes alıyorum. "Aferin kıızıma."

İçime ani bir sıcaklık doluyor ve umarım bunu anlamayacak kadar yüce bir güç vardır.

Eli karnımdan çekiliyor ve ona baktığımda sırtıttığını görmeyi bekliyorum. İki küçük kelimedenden ne kadar etkilendiğimi fark edince zafer kazanmış gibi sırtıyor.

Ama hiç sırtmıyor.

Sadece bana bakıyor, gözlerinde lokantada fark ettiğim aynı duygu: ilgi.

Bununla ne yapacağımı bilmiyorum.

Sadece aramıza mümkün olduğunca mesafe koymam gerektiğini biliyorum.

Boğazımı temizliyorum ve birkaç adım uzaklaşıyorum. "şimdi kendimi çok daha rahatlamış hissediyorum. Cidden. Teşekkürler. Kesinlikle öğrenmeye hazırım."

Başıyla onaylarken bile gözlerinde hâlâ o bakış var. "Güzel. Hadi başlayalım."

Adrian katı bir öğretmen.

Övgüde hafif (daha önce olanlardan sonra umursadığımdan değil) ve yapıcı eleştiride ağır. Hareketleri etkili bir şekilde tamamlamam yeterli değil, onları mükemmel bir şekilde yapmalıyım. Formum kusursuz olana kadar detaylar üzerinde duruyor - onunla geçirdiğim süre uzadıkça daha da ilişkilendirilebilir hale gelen bir özellik.

Çünkü ayrıntılar önemlidir.

Her şeyde değil, hatta çoğu şeyde bile değil, ama sanatta önemlidir. Zayıf bir kalem lekesi ya da yanlış renk sıçraması saatler süren çalışmayı mahvedebilir.

Benim onun gibi özel mükemmeliyetçilik anlayışıyla kızdırabileceğim yavaş öğrenen bir öğrencim yok.

Adrian muhtemelen benden daha verimli. Bir saat içinde düzgün tekme atmayı, kollarımı doksan derecelik açıyla kürek çekmeyi, doğru nefes alma tekniğini kullanmayı ve sert ayaklarla suya basmayı öğrendim - hepsi de bir metreden az suda.

"Sanırım," dedi Adrian sonunda, "yüzmeye hazırsın." Artık kulaç atarken tekme atma sanatında ustalaştığıma göre, havuzun kenarına çekildi - gerekirse uzanıp başıboş bir kolu ya da bacağı düzeltebilecek kadar yakın, ama sıçrama bölgesine girecek kadar değil.

Ona şaşkın bir bakış atmak için adımlarıma ara veriyorum. "Yüzdüğümü sanıyordum. Bana önden sürünmeyi öğretiyordun." En azından ben öyle sanıyorum. Çeşitli yüzme kulaçları ve aralarındaki farklar üzerine on dakikalık bir ders vardı ama ben her şeyden çok onun göğüs kaslarından aşağı süzülen su damlacıklarına odaklanmıştım.

"Önden kulaç atmayı öğreniyorsun," diye cevap verdi. "Ama gerçek yüzme hareket etmeyi gerektirir. Vücudunu havuzun bir ucundan diğerine itmek."

Omuz silkiyorum. "Evet. Tabii. Bunu yapabilirim. Sadece üç metrelik bölgeden başlayıp beşe kadar yüzeceğim."

Başını sallıyor. "Formunu gerçekten görmemi istiyorsan bundan daha uzağa gitmen gerekecek."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Hayır." Sesimde tereddüt yok, sadece kesin bir reddediş var. "Anlaşmıştık. Beş fitten fazla değil. Bunu geçip yüzmeyeceğim." Bakıyorum

sağımda. "Bunları indiremez miyiz? Bu uca kadar yüzebilirim ve yine de sığılıkta kalabilirim." Sorarken bile cevabın muhtemelen hayır olduğunu biliyorum. Havuzun şerit ayırıcıları havuzun uzak uçlarına vidalanmış, bu da elle çıkarılmalarını muhtemelen imkânsız kılıyor.

"Ben de senin su korkunu yendiğini sanıyordum."

"Öyleyim. Sadece..." Korkunç derinliğe doğru titrek bir bakış attım.

"Sonsuza kadar sığ sulara kalamazsın," diyor. "Bu aktivitenin bütün amacı buydu. Seni bundan kurtarmak. Artık bunun için tüm araçlara sahipsin. *Nasıl* yüzüleceğini biliyorsunuz. Sadece bunu gerçekten yapman gerekiyor."

Haklı olduğunu biliyorum ama derinlere dalma düşüncesi son bir saat içinde kazandığım azıcık özgüveni de sıfıra indiriyor.

Şimdi ve burada diyebilirim. Ona bugünlük işimin bittiğini söyleyebilirim.

Ama bunu yaparsam, bugün başladığım işi bitirmek için bu havuza ya da önemli bir su kütlesine geri dönebileceğimden emin değilim. Ya şimdi ya da asla.

En azından bir konuda haklı. Nasıl yüzüleceğini biliyorum.

Çıldırısam bile vücudum ne yapacağını bilir, değil mi?

Ve belki de - ve bu *en kötü* kısmı - korkunç, utanç verici, utanç verici bir parçam Adrian'ı hayal kırıklığına uğratmak istemiyor.

Dediğim gibi: Utanç verici. Ama bir o kadar da ikna edici.

"Pekâlâ," diyorum sonunda. "Sadece sonuna kadar ve geri. Bir tur. Bu kadar."

Bana neredeyse gurur duyan bir bakış fırlatıyor.

Havuzun en sığ kısmına dönüyorum ve bana gösterdiği şekilde başlıyorum, ayaklarım havuzun dibini terk ettiği anda bir kaya gibi batmayı bekliyorum.

Ama batmıyorum.

İlk başta biraz titriyorum ama her kulaç vücudumu aşağıya değil ileriye doğru itiyor - ve yüzdüğümü fark ediyorum.

Enerjimin en az yüzde seksenini nefes almaya odaklamıyor olsaydım gülerdim. Zafer içimde dalgalanıyor.

Bunu yapıyorum. Gerçekten yapıyorum.

Suda kendi başıma ilerliyorum. Yüzdürme cihazı yok, can yeleği yok. Sadece kendi dört uzvum.

Yüzüyorum.

Devam ediyorum ve ancak duvara yaklaşmış *olmam* gerektiğinden emin olduğumda suyun neresinde olduğumu görmek için bir an duraklıyorum.

İşte işler burada ters gidiyor.

Hangisinin daha fazla paniğe neden olduğundan emin değilim - derin uca kadar ulaşmayı başardığım gerçeği mi yoksa artık dibe dokunamayacağımı fark etmem mi, çünkü dip benden *dokuz* fit aşağıda.

Kendime olan güvenim, yüzme becerim kadar çabuk kayboluyor. Kaslarım tutulur ve gerilir. Göğsüm sıkışıyor.

Aman Tanrım.

Yüzemiyorum. Suya basamıyorum. Hareket edemiyorum. Panik beni sararken hiçbir şey yapamıyorum.

Boğulacağım.

Öleceğim.

"Hayır, hayır, hayır -" Kollarımı ve bacaklarımı çılgınca tekmeliyorum ama işe yaramıyor. Batıyorum. Su beni aşağı sürükleyecek. Ben öleceğim. "Yapamam -"

Güçlü bir el aniden elimi kavırıyor ve beni yarıya kadar suyun dışına çekiyor. Görüşümü bulanıklaştıran klorun arasından göz kırpiyorum ve kurtarıcım Adrian'ı suyun tamamen dışında, kenara doğru eğilmiş halde buluyorum. Benimkinin üzerinde kenetlenmiş eli, havuza geri batmamı engelleyen tek şey.

"*Teşekkür ederim.*" Havuz duvarına bir şekilde tutunmaya çalışırken sesim rahatlamayla karışıyor. "Tanrım, düşündüm de..."

Boğulacağımı sandım. Tekrar.

Beni yukarı çekmesini bekliyorum ama o öylece kalıyor, beni yarı batık halde suyun içinde tutuyor - ve yeni bir dehşet duygusu içimi kaplıyor. "Adrian? Beni çıkarabilir misin?"

Yüzünde beliren gülümseme artan endişemi hafifletmiyor. "Biliyor musun," diyor, "burada Cam'le değil de benimle olman çok yazık."

Kaşlarım birbirine kenetleniyor. "Cam mi? Cam de kim?"

Şu anda tek bildiğim - tek umursadığım - suda budanmış parmaklarımın şu anda Adrian'ın avuçlarının arasından kaymakta olduğu.

Başını yana eğiyor. "Oh, hatırlarsın. Benim takım arkadaşım. Geçen haftaki yarışmada harika olduğunu düşündüğün kişi. Bilmiyorum... Sanırım egom şu anda sana fazla yardımcı olamayacak kadar zedelenmiş olabilir."

"Adrian," diye tısladım. "*Lütfen*. Çıkar beni." Suyu geri dönmek için sahip olduğum azıcık çekirdek gücünü kullanırken karnım yanıyor.

"*Hm*." Düşünüyormuş gibi uzun bir ara veriyor, ama giderek artan rahatsızlığımın her anından zevk aldığını söyleyebilirim. "Bilemiyorum. Cam'in ne kadar harika olduğu hakkındaki tüm o konuşmalarla duygularımı gerçekten incittin..."

"Ciddi olamazsın," diye haykırdım. "Sadece şaka yapıyordum. Ben - ben

Cam umurumda *değil*!"

"Oh, bilmiyorum," diye dalga geçiyor. "Onun muhteşem performansı konusunda çok kararlıydın. Gözlerini ondan alamadığını söyledin."

Gerçekler içimden fışkırıyor. "Cam'i izlemiyordum. Nasıl yarıştığı ya da harika olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Bunları sadece seninle dalga geçmek için söyledim." Elimin neminden parmaklarım onunkilerin arasından kayıyor, ben de tırnaklarımı avucuna geçiriyorum. "Lütfen - sadece çek beni!"

"Sesin umutsuz geliyor," diye düşündü, ama hiçbir çaba göstermedi.

Çok çaresizim, ona bağırarak istiyorum ama bunun beni hiçbir yere götürmeyeceğini biliyorum. Bana bakıyor, kara gözlerinde eğlenceden başka bir şey yok ve anlıyorum ki aradığı benim çaresizliğim ya da paniğim değil. Cam'i umursamadığımı zaten *biliyor* - bunu kaç kez söylediğimin bir önemi yok.

Duymak istediği başka bir şey var.

"Adrian," diyorum ve sesim beklediğimden daha kararlı çıkıyor. "Cam'i ya da başka birini izlemiyordum. Seni izliyordum. Orada olduğum süre boyunca seni izledim. Sen inanılmazdın. Gözlerimi ayıramadığım tek kişi sendin."

Bir anda tutuşunu sıkılaştırdı ve beni zahmetsizce sudan çıkardı. Ayaklarımı beton zemine koyuyorum, neredeyse tökezliyorum ama Adrian'ın elleri beni sabitliyor.

Bu sefer boğulmamış olmama rağmen, ciğerlerim hala hava için şarkı söylüyor ve nefesimi yakalamaya çalışarak birkaç uzun saniye geçiriyorum. Ve ne zaman

Artık panik atağın eşiğinde olmadığımın eminim, Adrian'a toplayabildiğim en iğrenç bakışı fırlatıyorum. "Seni *pislik*. Neredeyse ölmeme izin veriyordun."

Kıkırdıyor, görünüşe göre öfkemden etkilenmemiş. "Tam tersine, sana yüzmeyi ben öğrettim. Korkmayı bıraktığında iyi olacaktın."

"Senden *nefret* ediyorum," diye tükürdüm ona.

"Hayır, etmiyorsun," diye karşılık veriyor. "İsteyebilirsin ama istediğini sanmıyorum."

Bu ay yaşadığım ikinci ölüme yakın deneyimden dolayı kaybeden tarafı tartışamayacak kadar bitkinim, bu yüzden tamamen başka bir şey yapıyorum.

Uzanıyorum, iki elimi çıplak göğsüne koyuyorum ve onu havuza itiyorum.

Kafasını sudan çıkardığında gülüyordu.

ON ALTINCI BÖLÜM

Yüzme dersimin bitişı ile kızların soyunma odasındaki düzensiz duşları keşfetmem arasında bir yerde, kendimi Adrian'ın yurt odasına geri dönmüş buluyorum.

Çırılçıplak.

Ancak, bu ikinci bölümün Adrian'la pek ilgisi yok ve her şey bir ya da iki değil, bir düğmeyi çevirerek ateşleyen, titreşen ve buhar çıkaran *altı* farklı duş başlığına sahip o l a n son teknoloji termostatik duş sistemiyle ilgili.

Yurt odamdaki tek duş başlığından çok farklı, düğmeyle ne kadar oynarsam oynayayım sürekli ılık ayarda takılı kalıyor.

Bu yüzden, klordan arınmayı bitirdikten uzun süre sonra sıcaklık kontrollü suyun lüksünün tadını çıkarıyorum.

Sonra gözetlemeye başladım.

Duş rafının Adrian'ın saç ve cildi için özel olarak üretilmiş gibi görünen pahalı ürünlerle dolu olması beni biraz şaşırtıyor.

Cilalı ahşap lavabonun altındaki dolap daha ilginç değil, ancak Adrian'ın muhteşem buklelerinin *sadece* Tanrı'nın eseri olmadığını doğrulayan bir saç difüzörü görüyorum.

Daha pahalı cilt ya da saç bakım ürünleri bulmayı umarak lavabonun üstündeki dolabı deniyorum ama -

Bu çok ilginç.

Bir şişe tıbbi sınıf yara kremi.

Tam olarak beklediğim bu değildi ama sanırım Adrian da sivilce izlerine herkes kadar duyarlı. Burada başka ne sakladığını görmek için şişeyi kaydırmaya gidiyorum, kremin arkasında ne olduğunu gördüğümde nefesim kesiliyor.

Daha fazla yara kremi.

Ve sadece bir ya da iki şişe değil, farklı marka ve güçlerde en az on farklı yara kremi, jeli ve serumu.

Bir şişede *"ESKİ VE SOLMUŞ VÜCUT YARA İZLERİNİ GİDERİR"* yazıyor.

Yani sivilce izleri için *değil*.

Bir an için Adrian'ın kurtulmak isteyeceği ne tür bir vücut yarası olabileceğini hayal edemiyorum, ama sonra aklıma geliyor.

Ayak bileği izleri.

Sol ayak bileğindeki ince, soluk yara izlerini havuzda gördüğüm günden beri pek düşünmemiştim ama şimdi merak ediyorum. Tüm bu şeyler bunun için mi?

Kabul ediyorum, onlar *benim* yara izlerim değil, ama yakından bakıp gözlerinizi kısmadığınız sürece fark etmeyeceğiniz bir şey için biraz fazla abartılı görünüyor.

Ama bu aynı zamanda Adrian, mükemmeliyetçiliği yaptığı her şeye yansıyor gibi görünüyor ve sanırım vücudu da bir istisna değil.

Merakımı giderdim, dolabın kapağını kapattım.

Nasıl oluyor bilmiyorum ama Adrian'la vakit geçirmeye devam ediyorum.

Çarşamba günü bir yüzme dersi daha alıyoruz ve bu sefer ölüme yakın bir deneyim yaşamıyoruz.

Perşembe günü, beni Cedarsville'deki yerel sinemada gösterilen üç saatlik yabancı bir kara filmi birlikte izlemeye ikna etti. Öğleden sonramın büyük bir kısmını karanlık bir odada İngilizce altyazılara bakarak geçirmeyi planladığımı söyleyemem ama yapacak daha iyi bir şeyim yok, bu yüzden bilet parasını ödemesi şartıyla kabul ediyorum.

Hafta içi öğleden sonra saat 2'de, sinemanın tam bir hayalet kasaba olmadığını gösteren tek şey, gişede çalışan on beş yaşındaki yağlı çocuk. Bu sinemaya hiç gitmedim ama tüm küçük kasaba sinemalarının sahip olduğu cazibeye sahip: her çatlaktan sızan yapay tereyağı kokusu ve patlamış mısır taneleriyle dolu sıkıcı Galaxy halısı.

En sevdiğim üstlerden birini giyiyorum, uzun kollu mavi bir henley, belimi ve göğsümü düzleştiriyor ve her nasılsa, Adrian'ın orman yeşili kazağının yanında beni tamamen yetersiz gösteriyor.

Acaba onun bir tişörtü var mı?

On beş yaşındaki çocuk biletlerimizin çıktısını alırken Adrian, "Patlamış mısır ister misin?" diye soruyor.

"Oh, hayır. Sorun değil."

Bir kaşını kaldırıyor. "Gerçekten mi? Biz burada durduğumuzdan beri makineye bakıp duruyorsun."

"Sadece nasıl yapıldığını görmek hoşuma gidiyor," diye yalan söylüyorum çünkü patlamış mısır istiyorum ama annem son on sekiz yılda bana bir kural aşıladıysa, o da şudur: Sinemadaki fahiş fiyatlı atıştırmalıkları satın almayacaksın. O sekiz dolarlık patlamış mısır, bir kutu yumurta ve süt olabilir. Rick'in en sevdiği sigaralardan bir paket.

"Sen öyle diyorsan," diye omuz silkti Adrian ve sonra işçiye seslendi. "Bir büyük boy patlamış mısıra da ihtiyacımız olacak."

Alnım kırılıyor. "Sen ne -"

"Berbat bir yalancısın, biliyorsun," diye sözümü kesti. "Bir şey istediğin zaman, bu yüzünden okunuyor."

"*Değil*," diyorum ve sonra kaşlarımı çatıyorum. "Öyle mi?"

Çocuk patlamış mısır ve biletleri uzatıyor ve "Randevunuzun tadını çıkarın" diye mırıldanıyor.

Kabinden uzaklaşırken enseme beliren kızarıklığa engel olamıyorum.

İnsanlar gerçekten randevuda olduğumuzu mu düşünüyor?

Yani, sanırım öğleden sonra sinemaya giren iki genç hakkında yapılacak en mantıklı varsayım bu olurdu.

Adrian yorumu duyduysa bile bunu kabul etmiyor ve karanlık, boş salonda yerimizi buluyoruz. Neden duysun ki? Gerçek randevu havuzunun mankenler ve sosyetiklerle dolu olduğunu hayal ediyorum. Lionswood'daki hiç kimse - bırakın Adrian'ın kalibresinde birini - bana iki kere bile bakmadı.

Ve evet, Adrian'a duyduğum fiziksel çekimi kabul edecek kadar kendimin farkındayım, ama hepsi bu: fiziksel bir tepki. Birkaç azgın hormon.

Çünkü Adrian'ın peşine düşmektense bir engerek yılanına sarılmayı tercih ederim.

Adrian kampüse dönüş yolunun büyük bölümünü filmin tema ve motiflerini çözümleyerek geçiriyor ve ben de onu anladığımı düşündürecek kadar iyi zamanlanmış baş sallamalar yapıyorum.

"Uzun kamera çekimlerini biraz açık buldum ama -" Cümlesinin ortasında duraksıyor ve kazağının cebinden telefonunu çıkarıp ekrana bakarak kaşlarını çatıyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

Adrian telefonunu - kesinlikle en yeni, en şık iPhone modelini - bana doğru fırlatıyor.

Dikkatle elime alıyorum, ekranda ne olduğunu görünce kaşlarım havaya kalkıyor. "Bu Sophie." Sophie'nin bir selfie'si. Dudakları büzülmüş, kirpikleri uçuşuyor ve manikürlü tırnakları gül şeklindeki bir çift küpeyi tutuyor. Fotoğrafının altındaki mesajda şöyle yazıyor: *Sence bunlar bana yakışır mı? Sadece bunları takmak için özel bir güne ihtiyacım var.*

"Dur tahmin edeyim. Bu, onu dansa götürüp götürmeyeceğini sormanın dolaylı bir yolu mu?"

"Neredeyse," diyor eğlenen bir gülümsemenin hayaleti ile. "Bu küpeleri onun için satın alarak onu dansa götürüp götürmeyeceğimi sormanın dolaylı *bir* yolu. Ve nasıl yanıt verirsem vereyim, eminim Pazartesi sabahı onları dolabında görmeyi bekleyecektir."

Küpelere bir kez daha bakıyorum - muhteşemler ama ortasındaki pırlanta işlemeler bir gösterge ise aşırı pahalılar. "Yapacak mısın?"

Sophie'nin St. Benedict dansına Adrian'ın kolunda, kulağından sarkan bir çift gül küpeyle geleceğini düşününce neden midemin bulandığını bilmiyorum.

Hissettiğim şeyin sadece endişe olduğundan eminim. Onun için. Onun ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyor.

"Bilmiyorum. Yapmalı mıyım?" Adrian alaycı bir şekilde soruyor.

Gömleğimin yıpranan eteğiyle oynuyorum. "Ah... Yani... Bilmiyorum. Sophie senden çok hoşlanıyor gibi görünüyor, belki sen de ondan hoşlanıyorsundur, bu yüzden -"

"Sophie benden hoşlanmıyor," diye araya giriyor.

Başım dönüyor. "Aynı Sophie'den bahsediyoruz, değil mi?"

Gözlerini deviriyor. "Sophie benden hoşlandığını düşünüyor olabilir, ama bu *fikir*

Hoşlandığı yanım. Onun için yapabileceklerimi. Ne

benimki gibi bir aileye bağılı olmak onunki için ne anlama gelirdi?"

"Anlıyorum." Ayakkabılarım kaldırıma yığılmış ölü yaprakların üzerinde çitirdiyor.

Tabii ki, hoşlandığı şey onun fikri.

Onun gerçekte nasıl biri olduğunu bilseydi muhtemelen çığlık atarak ters yöne koşardı.

"Sophie gibi insanlar - bizim gibi insanlar - bağlantı kurmak için yetiştirildik. Arkadaşlarımız, ortaklarımız, sadece bizim ve ailelerimiz için yapabildikleri kadar iyidirler. Ve ben de onun için buyum: nihai bağlantı. Kanseri tedavi etmek dışında, Sophie'nin yapabileceği hiçbir şeyin ailesini benimle evlendiğinde duyacakları kadar gururlandıracağından emin değilim."

Bunun beni Sophie için neden üzdüğünden emin değilim. Belki de annemle ne kadar sorun yaşasam da beni hiç böyle bir baskı altına sokmadığı içindir.

Her şey düşünüldüğünde, çıta benim için oldukça düşük.

Adrian'ın sesi düşüncelerimi yarıp geçerek, "Soruma hiç cevap vermedin," diyor. "Onu almalı mıyım?" Sesinde yine o alaycı ton var - çoktan kararını verdiğinden şüphelenmeme neden olan bir ton.

"Duruma göre değişir. Onunla *bir bağ kurmak* istiyor musun?" Sanki cevabı bulmak için yüzüne bakmıyormuşum gibi davranıyorum.

Sanki ona hakaret etmişim gibi alay ediyor. "*Lütfen*. Sophie ile bir bağ kurmak *ya da* onu dansa götürmek *gibi* bir arzum yok. Sophie'nin ailesinin eski paralı olduğunu ve böyle bir bağlantı kurarsam kimsenin üzölmeyeceğini kabul ediyorum ama..." Koyu renk gözleri üzerimde geziniyor. "Sanırım şu ana kadar insanları pek umursamadığımı anlamışsındır. Çoğu insanın varlığı benim için hiçbir şey ifade etmiyor. En iyi ihtimalle, onlar bir zorunluluk. En kötü ihtimalle de başa çıkılması gereken bir sorun." Söylemiyor ama söylemesine de gerek yok.

En kötüsü Mickey'nin başına gelenler.

Mickey'nin bu ikinci kategoriye girmek için ne yaptığından başlayarak pek çok sorum var. Ve şöyle bitiyor: O ikinci kategoriye girmekten nasıl kaçınabilirim?

"Ayrıca," diye devam ediyor Adrian. "Ailemi memnun edecek doğru bağlantıyı bulmak umurumda bile değil. Benim hedeflerim

Yılın yarısını Santorini'de geçirip güven fonumu uzoya yatırıyorum."

"Emin misin? Bana oldukça iyi geldi."

Bir göz devirme daha. "Sana göre belki, ama ben doktor olacağım."

Elimde değil. Gülüyorum. "Benimle taşak geçiyorsun."

Kaşlarını çattı. "Dalga geçmiyorum."

"Az önce insanları pek umursamadığını söyledin. Hayat kurtarma işine girmek istediğine emin misin?"

Sanırım yurt odasının etrafına yığılmış tüm tıp kitapları şimdi bir anlam ifade ediyor, ama bu fikir hala gülünç görünüyor.

"Bu insanlara yardım etmekle ilgili değil," diye açıklıyor. "Eğer öyle olsaydı, babamın çatı katındaki ofisinde çek yazarak günümü geçirirdim. Tıbbın tarafsızlığını seviyorum. Birinin gerçek hayatta ne yaptığı önemli değil. İçimiz açıldığında ve etimiz soyulduğunda, hepimiz aynı savunmasız kas, kan ve sinir yığınıyız. Bu hoşuma gidiyor. Ve birinin hayatının kısa bir süreliğine tamamen elimdeki soğuk çeliği ne kadar iyi kullanabildiğine bağlı olduğunu bilmek hoşuma gidiyor."

Sözlerinden mi yoksa sesine eşlik eden karanlıktan mı emin değilim ama yine de omurgamdan aşağı bir ürperti süzülüyor.

Sanırım hırsını sekiz yıllık eğitimine kanalize etmesi iyi bir şey.

Yılın yarısını Santorini'de uzo içerek geçirseydi ne yapardı Tanrı bilir.

Yine de, sadece Adrian dünyanın en asil mesleklerinden birini seri katiller ve adrenalin bağımlıları için uygun bir iş tanımı gibi gösterebilir.

En kötüsü de, bunu düşündüğümde, onun iyi bir doktor olduğunu hayal edebiliyorum. İyiden de öte. Mükemmel. Bir doktorda olmasını *isteyeceğiniz* tüm zekâyâ, hassas kontrole ve büyüleyici bir hasta başı tavrına sahipti - tabii masasına gelen hayatları gerçekten kurtardığını varsayarsak.

"Peki ya sen?" Diye sordu.

"Peki ya ben?" Bir esinti saçlarımı karıştırıyor ve onları kulaklarımın arkasına sıkıştırıyorum, cildim soğuktan çoktan kızarmış.

"Gelecek için ne gibi hedefleriniz var?" Cevabımla gerçekten ilgileniyor gibi görünüyor, ki bu benim için söyleyebileceğimden çok daha fazlası

Lionswood'un kariyer danışmanı.

Ensemi ovuşturuyorum, ani bir gariplik hissi beni ele geçiriyor. "Pratt'e gitmek istiyorum. Lionswood'dan alacağım eğitimle gelecek yıl orada yüklü bir burs kazanabileceğimi umuyorum."

"Peki ya sonra?"

"Güzel sanatlar diplomamı alacağım. Orada bazı bağlantılar kuracağım. Tam zamanlı bir sanatçı olarak kendimi geçindirene kadar yeterince boktan işte çalışacağım."

Şaşırtıcı bir şekilde, bunu söylediğimde çoğu insanın bana baktığı gibi, yani sirke katılmayı önermişim gibi bakmıyor. "Anlıyorum."

"Bana bunun saçma olduğunu söyleyebilirsin. Kulağa saçma geldiğini biliyorum." "Bence saçma değil."

Ona şüpheli bir bakış attım. "Öyle mi?"

"Şart değil." Omuz silkiyor ama detaylandırma zahmetine girmiyor.

"Sanırım sen ilk olurdun," diye itiraf ediyorum ve bir sonraki kısmı söylemek bile istemiyorum ama yine de ağzımdan dökülüveriyor. "Ve bunu anlıyorum. Şüpheliği anlıyorum. Benim pratik biri olmam gerekiyor. Bir güven fonum, aile bağlantılarım ya da *herhangi bir şeyim* yok. Kendime güveniyorum." Nefesimi içime çekiyorum. "Başarısız olursam, güneye doğru uzun bir yol var... ama yapabileceğimi *biliyorum*. Başka kimse yapabileceğimi bilmiyor ama ben yapabileceğimi biliyorum."

Yüz ifadesi yargılayıcı olmaktan çok düşünceli. "Sen biliyor musun?"

"Anlıyorum." İçtenlikle başımı sallıyorum. "Çünkü bunun için her şeyi yapmaya hazır olduğumu da biliyorum. İnsanlar kendi şüphelerine, başarısızlık korkusuna takılırlar ama kaybedecek hiçbir şeyiniz olmadığında..." Yüzüm bir anlığına kararıyor. "Gelecek benim. Onu almaktan korkmuyorum."

Kararlılığım üç saniye kadar sürüyor, sonra ortalık sakinleşiyor, utancım artıyor ve istemediğim bir parçamı ifşa ettiğimi fark ediyorum.

Aramızda sessizlik uzuyor ve birden kendimi onun gelecekteki hastalarından biri gibi hissediyorum. Kesilip açılmış. Organlar sergileniyor.

"Şu haline bak." Sesi yumuşaktı ve nefesim kesildi.

Gözleri... söylemeye cesaret edebilir miyim, neredeyse sıcak. Siyah boyanın içine atılmış kırmızı ya da yeşil bir sıçrama gibi. "Açılıyorum. Arkadaşmışız gibi."

Arkadaş.

Bu kelime karnıma bir yumruk gibi çarptı.

Biz bu hale mi geldik? Kesinlikle öyle görünüyoruz. Birlikte kahvaltıya gitmek. Yüzme dersleri. Film. Hayatlarımız hakkında açılmak.

Bu da bir katilin serbestçe dolaşmasına izin vermekten daha kötü bir şey yaptığım anlamına geliyor. Onunla *isteyerek* zaman geçirdim. Onunla güldüm. Ona zararsız 18 yaşında bir çocukmuş gibi davrandım, oysa hiç de öyle olmadığını çok iyi biliyordum.

Ve işin korkunç yanı, bundan *zevk alıyorum*.

Yakınıma girdiğinde hayatımdan endişe etmemin üzerinden çok uzun zaman geçmedi ama şimdi neredeyse eğleniyorum.

Suçluluk duygusu midemdeki tereyağlı patlamış mısırı pıhtılaştırıyor, ama çok uzun süre sessiz kaldığımdan endişeleniyorum - bu yüzden boğazımı temizliyorum ve zoraki bir alaycılıkla konuyu saptırıyorum. "Sana göre insanlar sadece iki kategoriden birine giriyor: zorunluluklar ya da sorunlar. Bu beni zorunlu bir arkadaş mı yapıyor?"

Kaldırım yukarı doğru eğilip Lionswood'un heybetli demir kapısı görüldüğünde, boğucu bakışlarının tüm ağırlığını hissediyorum. "Bunun seni ne yaptığından pek emin değilim."

Ben de emin değilim.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Yeterli olduğuna karar verdim.

Adrian'la kurduğum berbat arkadaşlığa yeterince uzun süre katlandım. Kendimi kontrol etmenin zamanı geldi, ki itiraf etmeliyim ki bu konuda hiç başarılı olamadım.

Daha sonrası için saklamaktansa karnım ağrıyana kadar şeker yemeyi tercih eden bir çocuktum. Doğum günü paramı gözüme çarpan ilk parlak şeye harcayan çocuktum.

Şimdi ise çok ihtiyaç duyduğu sınırları koyması gereken bir yetişkinim.

Cuma günü bana mesaj attı - çünkü evet, artık birbirimizin numaraları bile var - *Caboose*'da kahvaltı yapmakla ilgili.

Gelemem. Bu ödevi bitirene kadar yurt odama kapanacağım.

En azından gerçek bu. Masamı en uygun çalışma koşulları için çoktan hazırladım: tüm araştırma materyallerim açık, halsiz okul dizüstü bilgisayarım başlatılmış ve kullanıma hazır ve kulaklıklarımdan biraz çalışma müziği çalıyor.

Cevap vermesi için birkaç dakika bekliyorum ve cevap gelmeyince telefonumu ulaşamayacağım bir yere saklayıp çalışmaya başlıyorum.

Ve yirmi dakika geçmeden kapım çalınıyor.

Şaka yapıyor olmalısın.

Kapıyı açmamayı düşünüyorum ama ilkinin ardından ikinci bir sert vuruş gelince bu fikrim de suya düşüyor. "Geliyorum," diye mırıldanıyorum.

Kapıyı açtığım anda Adrian'ın sırttan yüzü beni karşılıyor.

Sırttan, *terli* yüzü yani.

Alnına yapışmış buklelere, boynuna asılı kulaklıklara ve uzun kollu gri kompresyon gömleğine bakılırsa

pazılarına yapışmış, koşuya çıktığını tahmin ediyorum.

Gözlerimi onun yüzüne odaklıyorum. "Yardımcı olabilir miyim?"

Sesimdeki tavırdan etkilenmiyor ve onun yerine arkasından iki kâğıt bardak çıkarıyor. "Size kahve getirmek için kendi yolundan çıkan biriyle böyle mi konuşulur?"

Bana uzattığı fincanı nazikçe alıyorum, sıcaklık karton kılıfın içinden sızmaya başlamış bile. "Bunu yapmana gerek yoktu ama madem yaptın... teşekkürler." Bir yudum alıyorum, kahvenin sade olduğunu görünce biraz şaşıyorum. Tam da sevdiğim gibi.

Gözlerini deviriyor. "*Hep* böyle söylüyorsun. Anlamıyorum."

Alnım kırışıyor. "Ne diyorsun?"

"Bunu yapmana gerek yoktu." Sesi sanki beni taklit ediyormuş gibi yükseliyor. "Sanki yapmak istemediğim bir şeyi bana yaptırabilirmişsin gibi."

Ben *buna* inanıyorum.

"Ben böyle yetiştirildim," diyorum ona. "Güneyli misafirperverliği falan."

"Doğru. Alabama," diyor, "Alabama deyince aklıma gelen kelime nedense *misafirperverlik* değil."

Omuz silkiyorum ve beni dikkatle inceliyor. "Senin de pek aksanın yok. Bu şaşırtıcı."

Çünkü birinci sınıftan önce aylarımı bundan kurtulmaya çalışarak geçirdim.

Ve işe yaradı - çoğunlukla.

Yine de gözlemimi görmezden geliyorum. "Sanırım buraya kadar sadece kahve bırakmak için gelmedin ve benim de işe dönmem gerekiyor. Peki, ne istiyorsun?"

Beni geçip yurt odama bakıyor. "Bu ne biçim bir bilgisayar böyle?"

Boğazımı temizliyorum, boynumda bir kızarıklık oluşmaya başladı bile. "*Benim* bilgisayarım."

"2005'ten kalma gibi görünüyor."

"Aslında 2007'den kalma," diye düzeltiyorum. "Ve gayet iyi çalışıyor."

Ana ekrandan Internet Explorer'a geçmenin en az yirmi dakika sürdüğünü ve cihazın hala *Windows Vista* çalıştırdığını düşünürsek, 'iyi' düşük bir çıta.

İyi tarafı? Birinci sınıftayken eBay'de bana sadece altmış dolara mal oldu ve çok az kullandım. Genellikle Lionswood'un son teknoloji bilgisayar laboratuvarında ödevlerimi yazıyor ve çevrimiçi ödevlerimi tamamlıyorum, ancak tesis teneffüslerde kapalı (ve kilitli).

"Dürüst olmak gerekirse," diyor Adrian, "buraya seni işini bırakıp günü benimle geçirmeye ikna etmek için geldim, ama..." Bana anlam veremediğim bir bakış fırlattı. "Çok zavallı küçük bir şeysin, değil mi? İhtiyacı olan birine yardım etmek beni hiç etkilemedi - en azından *içtenlikle* - ama bu acınası halini görünce kendimi tutamıyorum. Ödevini benim çalışma odamda yapabilirsin. Kullanabileceğin *gerçek* bir bilgisayarım var."

Kıllandım. *Üzgün küçük şey?*

Bugün bulunduğum yere gelmek için neler yaptığımı bilseydi bana hâlâ böyle hitap edeceğinden şüpheliyim.

Kızgınlık göğsümde alevleniyor.

Bir öğretmen ya da Dekan Robins tarafından acınmak başka bir şey, çünkü onlara bir neden verdim, akranlarımdan biri tarafından acınmak ise tamamen başka bir şey. Adrian tarafından.

"Eğer yardımını mümkün olan en küçükümseyici şekilde sunmaya çalıştıysan, sanırım başardın," diye cevap veriyorum, alaycı bir tavırla. "Ve sanırım bu teklifi geri çevirmek zorunda kalacağım. İhtiyacım olan her şey burada var."

Gülümsemesi hiç eksilmiyor. "Aslında pek de teklif sayılmazdı. Ben sadece neler olacağını anlatıyordum."

"Ben de sana iyi olduğumu söylüyorum - hey! Ne yapıyorsun?" Çoktan yanımdan geçip araştırma malzemelerimi topladığı yurt odama girdi bile. "Onlar benim eşyalarım. Öylece alamazsın."

"Peki, sabahın geri kalanını benimle mülkiyet yasaları hakkında tartışarak geçirebilirsin," diye karşılık veriyor, "Ya da ödevini bitirerek geçirebilirsin."

Ağzım kapandı.

Sınırlar için çok fazla.

Dürüst olmak gerekirse, Adrian'ın çalışma odasında üretkenliğim neredeyse iki katına çıkıyor - bunun yarısını bana sağladığı ışık hızındaki dizüstü bilgisayara, diğer yarısını da sallanmayan, gıcırdamayan bir masada çalışmaya bağlayabilirim.

Ve *aslında* birlikte vakit geçirmiyoruz.

Duş alıp kıyafetlerini değiştirdikten sonra Adrian çalışma odasındaki şöminenin yanındaki koltuklardan birine yerleşti, uzun bacaklarından birini diğerinin üzerine attı ve kucağında açık duran bir tıp kitabı vardı.

Bilgisayar tuşlarının sessiz tıkırtısı ve Adrian'ın parmaklarının bir sayfadan diğerine geçişi dışında sessizlik içinde çalışıyoruz. Bazen bakışlarının ağırlığını üzerimde hissettiğime yemin edebilirim ama o tek kelime etmiyor, ben de etmiyorum.

Arkamdaki camlı pencereden sızan doğal ışık azalmaya başlayana kadar ne kadar zaman geçtiğinin farkına bile varmıyorum. "Vay anasını." Ekrana göz kırpiyorum. "Saat neredeyse akşam 6 olmuş."

Adrian Rolex'ine bakar. "Oh, sanırım öyle. Bitirdin mi?" "Hemen hemen," diye cevap veriyorum. "Sadece kaynaklarıma atıfta bulunmam gerekiyor, o da Olsun." Buna inanmakta güçlük çekiyorum. Hiç ara vermeden saatlerce burada oturduğumu ve sayfaya 10.000 kelime yazdığımı düşünmek. *Hiç* bu kadar üretken olmamıştım - bir teslim tarihinin eşliğinde kafeinle dolu bir gece geçirmedığım sürece.

"Al. Senin için düzeltmeleri yapayım," diyor, çoktan koltuğundan kalkmış ve bana doğru geliyor.

Ellerini iki yanıma dayayıp ekranı daha iyi görebilmek için eğilirken tek kelime etmiyorum. Bana o kadar yakın ki başımı bir iki santim kaldırırsam çenesine çarpacağım.

"Sadece giriş bölümünde üç yazım hatası var," diyor bana. "Ve ikinci sayfadaki son cümleler çok zayıf." Sayfayı kaydırmak için daha da eğiliyor ve ben onun taze, odunsu kolonyasını keskin bir şekilde içime çekiyorum.

Bana ne yaptığının farkında mı acaba?

"Ve daha da zayıf bir argüman, anladığım kadarıyla," diye ekliyor ama makalemi parçalara ayırırken tek düşünebildiğim ön kollarından çıkan belirgin damarlar oluyor.

"Şey," diye bitiriyor iç çekerek. "Pek iyi bir yazar değilsin ama yazım hatalarını düzeltir ve tematik ifadeni güçlendirirsen geçer not alırsın." Alanımdan geri çekiliyor ve dakikalar sonra ilk kez nefes alabiliyorum.

"Doğru," diyorum. "Geri bildirim için teşekkürler."

Adrian ağzını açıyor, ama benim - hayır, *onun* - telefonumun keskin titreşimi odayı kesiyor ve cihazı cebinden çıkarıyor.

Çenesinin titremesine bakılırsa, bu hoş bir çağrı değil. "Hemen döneceğim," diyor ve keskin bir parmakla bilgisayarı işaret ediyor. "Bahsettiğim hataları düzelt, döndüğümde bir kez daha bakarım." Çalışma odasından çıkıp giderken kapıyı arkasından kapatıyor.

Özellikle de çalışma odasının kalın ahşap kapısından hiçbir ses duyamadığım için telefon görüşmesi hakkında fazla spekülasyon yapmıyorum ve bunun yerine ödevime odaklanıyorum.

On dakika sonra geri bildirimini uygulamayı bitirdiğimde hala ondan bir iz yoktu, bu yüzden masa sandalyesinde arkama yaslandım ve baş ağrısını önlemeye çalıştım.

Bakışlarım odanın içinde, lüks mobilyaların birinden diğerine geziniyor ve tam kitaplığın üzerinde duruyor. Mickey'nin günlüğünü bulduğum ve Adrian hakkındaki gerçeği öğrendiğim kitaplık.

İçimi bir ürperti kapladı.

O gece öleceğimi sanmıştım.

Ve şimdi nerede olduğuma bakın.

Beni oraya gitmeye iten şeyin ne olduğundan emin değilim - sadece Mickey'nin günlüğünü bir kez daha görmek için aniden acil bir ihtiyaç duyuyorum.

Parmaklarımın *Gray's Anatomy* ve *Atlas of Cardiac Anatomy* kitaplarının sırtlarında gezinmesine izin vererek tanıdık bir deri cilt arıyorum.

Ama - dakikalar sonra fark ettiğim gibi - günlük gitmişti.

Midem bulanıyor.

Ondan kurtulmuş muydu?

Yapılacak en mantıklı şey bu *olurdu*. Günlük (ve son sayfası) Adrian'ın suçluluğunun somut kanıtı olmaya her şeyden daha yakın. Ama onu sakladığı gerçeği.

Belki de ben bulduktan sonra atmıştır, diye düşünüyorum, hemen bir karşı düşünce ortaya çıksın diye: *Ama atmasına gerek yoktu. Gerçekten atmadı. Polislerin Mickey'i öldürdüğünü öğrenmesinden korkmuyor.*

Ne de olsa Adrian'ın yataktan başımda dikildiğini, kayıt cihazına her şeyi itiraf ettiğini ve durumun gerçekliğini kaburgalarımın bir bıçak gibi sapladığını mükemmel bir şekilde hatırlıyorum. Cedarsville Polis Departmanı asla Ellis ailesiyle boy ölçüşemezdi.

Yani, gerçekten, onu bir tür çarpık hatıra olarak saklamak için de atmak için olduğu kadar çok nedeni vardı ve içgüdülerim beni birincisine doğru itmeye devam ediyor.

Çılgınca bir elimi saçlarımda gezdirdim.

Masaya geri dön. Ödevini bitir.

Ama içimde bir tür sapkın, mazoşist dürtü yükseliyor ve bir kez daha görmek için.

Ellerimi sürmeliyim. Sayfaları çevirmeliyim. Mickey'nin son sayfadaki korkmuş tavuk tırmalamasını okumalıyım.

Eğer onu son bir kez daha görebilirim, belki Adrian'a sınırlar koymanın neden bu kadar önemli olduğunu hatırlayabilirim.

Kalbim güm güm atarken, masasının çekmecelerini karıştırırken yaklaşan ayak seslerine karşı iki kulağımı da dört açıyorum. Üst çekmecelerde ilginç bir şey yok: bir dizi yapraklı kâğıt ve pahalı kalemler (birkaçını cebime atıyorum).

Sonraki iki çekmecedeki başka okul malzemeleri ve ödevler var gibi görünüyor ama iki saniyelik incelememden anladığım kadarıyla günlük yok.

En alttaki çekmece ise tamamen boş.

İç çekiyorum ve kapıyı iterek kapatıyorum - yüksek sesle tıkırdayınca duraklıyorum.

Bu... garip.

Çekmeceyi inceliyorum, birkaç kez daha kapatıp açıyorum. Gevşek cıvata ya da vida yok ama *bir şey* takırdamasına neden oluyor.

Gözlerimi kısarak alttaki boşluğa bakıyorum.

Kesinlikle garip.

Uzanıp eklemlerimi tabana vurduğumda, düşündüğüm şey olduğundan emin değilim, ama içi boş geri bildirim bunu doğruluyor.

Kalbim hızla çarpıyor.

Bu sahte bir dip.

Tıpkı Rick'in ebeveyn yatak odasında tutmayı sevdiği dolaplar gibi. Kabul ediyorum, o dolaplarda yedek para saklıyor ("İzin verirsen bankalar paranı çalar. Benimkine dokunmalarına imkân yok.") ama içimden bir ses Adrian'ın burada sakladığı şeyin nakit olmadığını söylüyor.

Sanırım Rick'e teşekkür etmem gereken bir şey daha var. Bu noktada bir rekor olmalı.

Eğer burada fazladan para bulursam, ona açtığınızda şarkı söyleyen şu ışıltılı Babalar Günü kartlarından alacağım. Annem buna bayılacak.

Dikkatle -tıpkı Rick'inkinde yapmayı öğrendiğim gibi- küçük, yükseltilmiş bir açıklık arıyorum ama bunun Rick'in eve getirdiği her şeyden daha sofistike olduğunu şimdiden söyleyebilirim.

Kol da yok, tabii eğer -

Bingo.

Çekmece kolu.

Düğmeyi çeviriyorum, cevap veren bir gıcırtı duyunca içimdeki heyecan kabarıyor. Görevime dönmeden önce yaklaşan ayak seslerini duymak için masanın üzerine bir kez daha bakıyorum.

Sahte tabanı sıyrıyorum, midem boğazıma doğru sıcıyor.

İşte buradasın.

Çekmecenin tek sakini koyu renkli, deri ciltli bir günlük.

Elimi uzatıp günlüğü aldığımda içimden geçen şeyin memnuniyet mi yoksa korku mu olduğundan emin değilim, ama her neyse, beni titretiyor.

Bu an kendi kendime déjà vu yaşıyormuşum gibi geliyor.

Bir nefes alıp ilk sayfayı çeviriyorum, kendimi okumaya başladığımda hissedeceğim suçluluk ve utanç duygusuna hazırlıyorum - ama bunun yerine alnımdaki çizgileri şaşkınlık kaplıyor.

Bu da ne böyle?

Dış görünüşü birkaç hafta önce Adrian'ın kitaplığında bulduğum günlüğün neredeyse aynısı, ama içinde böyle bir benzerlik yok.

Bir kere, ilk sayfasında Mickey'nin adı yazmıyor. Ve kağıt da farklı.

Mickey'nin günlüğünde çizgili kâğıt vardı, not almak ya da günlük tutmak için yeterli olan ama başka bir işe yaramayan dayanıksız türden.

Bunun kağıdı daha kalın. Çizgisiz. Kesinlikle çok daha kaliteli. Ve kullanılmış.

Her tek Sayfa dolu ile temiz el yazısı ile Mickey'nin tavuk tırmığı ile hiçbir benzerliği yok.

Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama Mickey'nin günlüğü *değil*.

Başka birini öldürüp onun günlüğünü de mi sakladı? Bu düşünce üzerimden buz gibi su damlattı. Adrian Mickey'nin onun *tek* cinayeti olduğunu hiç söylemedi. Belki de bu onun işiydi. Günlüklerini ve ajandalarını çalmak. Onları biblo olarak saklamak.

Korkunç bir düşünce - ama tamamen göz ardı edemeyeceğim bir düşünce çünkü *bu* Adrian ve kimse alışveriş listesini gizli bir çekmecede tutmaz.

Titrek bir nefes alıyorum, yaklaşan ayak seslerini bir kez daha kontrol ediyorum ve okumaya başlıyorum.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

*Annem bana kızgın,
babam da öyle.
Neyi yanlış yaptığımı
bilmiyorum, düştüm, canım
yandı ve ağladım.
Burada olmak istemiyorum,
karanlık ve korkutucu.*

Her zamankinden daha şaşkın bir şekilde ilk sayfaya bakıyorum. Nasıl bir küçük çocuk yazmış bunu? En azından kulağa küçük bir çocukmuş gibi geliyor ama sayfaya ya da kitaba iliştilmiş bir isim yok. Yazı da yeni görünmüyor, mürekkebi zamanla solmuş.

Bir sonraki sayfaya geçiyorum.

Kötü bir şey yapmak istememiştim. Babam yemekte onları utandırdığımı söyledi ve beni buraya geri koydu. Ona üzgün olduğumu söyledim ama ne zaman üzgün olduğuma kendisinin karar vereceğini söyledi. Yukarı çıkmak istiyorum.

Bacağımdaki kelepçe acıyor. Sanırım kanıyor. Anneme bağırdım ama cevap vermedi.

Lütfen özür dilerim. Burada olmak istemiyorum.

Özür dilerim.

Özür dilerim.

Yemin ederim gerçekten üzgünüm.

Yeni gömleğimi lekelemek istememiştim.

Gözlerimi kocaman açıp bir sonraki yazıya geçiyorum.

Annemle babamın kitabımı bildiğini sanmıyorum. Onu buradaki karton kutulardan birinde buldum. Babam çıkmama izin verene kadar buna yazıyorum. En son izin verdiğinde anneme koştum ve ona sarılmaya çalıştım ama bana izin vermedi. Ağlamayı kesmemi yoksa geri gideceğimi söyledi.

Özür dilerim.

Belki buraya üzgün olduğumu yazarsam annem ve babam inanır.

Gerçekten çok özür dilerim. Bir daha asla fazla uyumayacağım.

Yani bu bir çocuk. Cezalarının rahatsız edici bir kaydını yazan bir çocuk mu? Okumaya devam ediyorum.

Bu sefer neyi yanlış yaptığımı biliyorum. İyi olmak için çok uğraştım. Yemin ederim denedim. Annem Miguel'le oynayabilmem için beni Bay ve Bayan Costa'yla çaya götürdü.

Benimle aynı yaşta. Ona kötü bir şey yaptığında ailesinin onu kilere kilitleyip kilitlemediğini sordum ama neden bahsettiğini anlamadı.

Miguel Bay ve Bayan Costa'ya, onlar da anneme söylemişler, annem de eve döndüğümüzde bana çok kızdı.

Özür dilerim.

Çenemi kapalı tutmayı öğrendiğimde dışarı çıkabileceğimi söyledi. Gerçekten çok üzgünüm.

Bundan sonra iyi olacağım.

Korku üzerime çöküyor.

Bunun gibi birkaç kayıt daha var. Yazılı özürler ve iyi ya da terbiyeli olma sözleri - hepsi de görünüşte masum hatalar için. Ağlama. Korkuyu ifade etmek. Sırası gelmeden konuşmak. Bir şişe pahalı viskiyi düşürmek. Topluluk önünde görgü kurallarını unutmak.

Ve her hata aynı cezayı gerektiriyor gibi görünüyor: mahzene kilitlenmek. Yazıların üzerinde tarih yok ama son sayfaya geldiğimde aradan epey zaman geçtiğini anlıyorum. Yazar burada çok daha yaşlı.

Babam uzun zamandır beni mahzene girmeye zorlamadı ve bu gece sonuncusu olacak. Bunu ben de onun kadar iyi biliyorum. Daha önce, beni merdivenlerden indirmeye çalıştığında, neredeyse onu alt ediyordum.

Ve bir an için gözlerinde gerçek bir korku vardı. Artık ailemin vefasız sevgisi için durmadan çabalayan küçük bir çocuk olmadığımı fark ettiği bir saniye. Neredeyse bir erkeğim, onun kadar uzun bir erkek.

Yüzündeki paniği tekrar tekrar yaşıyorum. Zamanı geri alabilseydim ve onun dehşetinin tadını biraz daha çıkarabilseydim, yapardım. Sanırım

yıllardır onun varlığından aldığım en büyük zevk olabilir.

Ve neredeyse tüm bu çileye değişiyor.

Bileğim yıllar önce uyuştu, ancak bacağımı her salladığımda hala bir ağrı hissediyorum. Anneme zincirin gerekli olmadığını söyledim ama babamla yaşadığım olaydan sonra, tedirgin olduğu için onu suçlayamam sanırım.

Bununla birlikte, mahzene gitmenin gerçekten gerekli olup olmadığı konusunda onunla yaklaşık otuz dakika tartıştı. Şu anda bile ona Uğultulu Tepeler ödevimden B almamın son zamanlarda uyku problemi yaşamamdan kaynaklandığını, ödevler konusunda tembellendiğimin bir işareti olmadığını söylüyor.

Keşke beni savunmasını takdir ettiğimi söyleyebilseydim, ama bunun herhangi bir annelik içgüdüsünden ya da suçluluk duygusundan kaynaklanmadığını biliyorum.

Bunu yapıyor çünkü o da babamla aynı değişimi hissediyor. Yaşlandığımı biliyor ve bir gün, er ya da geç, artık beni kontrol edemeyecek.

Kimse edemeyecek.

Vay anasını.

Kafamda sonsuz bir soru listesi dönüp duruyor. Günlüğün sahibi haklı mıydı? *Bu* onun mahzene yaptığı son yolculuk muydu, yoksa daha sonrakileri kaydedecek yeri mi kalmamıştı?

Ve daha da önemlisi, Adrian neden buna sahipti?

Mickey'nin günlüğüne benzemiyor, son sınıfın günlük angarya işlerini anlatıyor.

Bu bir *istismar* tasviri. Karanlıkta kilit altında tutulan masum bir çocuk, bacağı kanama noktasına kadar zincirlenmiş, muhtemelen kork-

Aman Tanrım.

"Bakıyorum da eşyalarımı karıştırmak senin alışkanlığın olmuş," diye soğuk bir ses odayı kesiyor ve günlüğü - *Adrian'ın* günlüğünü - nitrik asitten yapılmış gibi yere bırakıyorum.

Vücudum kaskatı kesilmiş ve kalbim küt küt atarken ona dönüp "Adrian" diyorum. Sanki burada durmuyormuşum gibi, ekleyecek daha iyi bir şeyim olmadan, far ışığındaki bir geyiğin canlı örneği olarak. "Yapabilirim -"

Açıkla.

Yüzünü gördüğüm anda kelime dudaklarımdan dökülüyor.

Çünkü Adrian'ın öfkesi duyulmuyor, hissediliyor.

Omuzlarının gerilmesinde. Çenesinin sertleşmesinde. Gözlerinin kısılmasında. Kapının pervazına yaslanmış, kollarını gelişigüzel kavuşturmuş ama üzerinden öyle buz gibi bir öfke yayılıyor ki, yemin ederim odanın sıcaklığı on derece düşüyor.

Boku yemiş durumdayım.

"Hoşuna gitti mi?" Aniden soruyor, her kelimesi kırılmış ve bıçak gibi keskin.

"Ne?" Kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyor.

"Okudukların," diyor ve başını yerde açık duran dergiye doğru sallıyor. "Hoşuna gitti mi?"

Başımı sertçe sallıyorum. "Bilmiyordum. Sadece - yani, evet, burnumu sokuyordum, ama senin olduğunu bilseydim *asla* okumazdım."

"Ama okudun." Bunu yumuşak bir sesle söylüyor ama her şey kadar keskin bir ifade taşıyor.

"Evet, ve keşke yapabilseydim -"

"Günlüğümü okuyan son kişiye ne yaptığımı biliyor musun?"

Gözlerimdeki dehşeti görebiliyor olmalı ki, aynı yumuşaklıkla devam ediyor: "Onu çekmecedeki saklamak yeni bir gelişme, biliyorsun. Eskiden onu diğer her şeyle birlikte kitaplıkta tutardım ama bir gün Mickey Mabel tesadüfen buldu." Çenesinde bir kas kıpırdadı. "Bir fen dersi için kitaplarımdan bazılarını ödünç almış ve güya kazara eve götürmüş. Açtığında *kendi* günlüğü olduğunu sanmış - ya da bana öyle söyledi. Ve *gerçekten*, benzer göründüklerini kabul edebilirim." Bana beklenti dolu bir bakış attı. "Sence de öyle değil mi, Poppy?"

"Evet." Sesim sessiz. Küçük.

"Ama sana ait olmadığını bildiğin bir şeyi okumaya *devam etmen* gerçekten bir kaza mı?" Bir başka beklenti dolu bakış.

"Hayır." Ellerim titriyor, bu yüzden onları ceplerime sokuyorum.

"Şuna bakın. Bir konuda hemfikiriz," diyor. "Fark etmez. Mickey'den bile daha az dayanağın var."

Çünkü onu yanlışlıkla kitaplığımdan almadın. Masamı karıştırdın. Saklamaya değer bir şey *arıyordun*."

Panik beni sarmakla tehdit ediyor çünkü bu durumun çoktan kontrolümden çıktığını ikimiz de biliyoruz.

"Demek Mickey'i bu yüzden öldürdün."

Beni bunu söylemeye iten şeyin ne olduğundan tam olarak emin değilim, sadece odağı *yaptığım* hatadan uzaklaştırabilirsem, belki de bu durumu nasıl yatıştıracığımı bulmak için bana yeterli zaman kazandırır.

Gözlerinde bir şey kıvılcımlanıyor - muhtemelen Lionswood'a gelmeden çok önce orada olan karanlık ve derin bir şey. Muhtemelen o mahzende doğmuş bir şey. "Madem bu kadar meraklısın," dedi. "Sana Mickey'den bahsedeyim." Odaya adımını atıp masaya doğru ilerlerken geriliyorum - tam *bana* doğru.

Ama uzandığı ben değilim. Günlüğe. Günlüğü yerden aldı ve şöyle dedi: "Dürüst olmak gerekirse, onu aldığına dair hiçbir fikrim yoktu. Başta bilmiyordum. Kapıma gelip, ona bir milyon dolar vermezsem günlüğün sayfalarını sosyal medyanın her yerine yapıştırmakla tehdit edene kadar ne olduğunu anlamadım."

Çenem düştü. "Bir milyon -"

"Hiçbir şey," diye araya giriyor gözlerini devirerek. "Ve kesinlikle hayatını riske atmaya değmez."

Bunu sen söylüyorsun, diye eklemek istiyorum ama eklemiyorum.

"Her şey oldukça acınası bir şantaj girişimiydi," diye devam ediyor, "Benden haraç almaya çalışırken yaprak gibi titriyordu. Ona parayı vermem için bir haftam olduğunu, yoksa bu skandalın ailemi mahvetmesine izin vereceğini söyledi."

Yutkunuyorum. "Bu..."

Korku

nç.

Zalim.

Acımasız.

İçimi bir acıma duygusu kaplıyor ve bu acıma duygusu ölen çocuk için değil. Çünkü eğer Adrian doğruyu söylüyorsa -ki bence söylüyor- o zaman Mickey kendi yatağını kendi yaptı.

Ve şantaj konusunda haklıydım.

"Tabii ki Mickey'nin hesaba katmadığı şey," diyor, "skandal olasılığını, skandalı olmayan bir aileyi tehdit etmek için kullanacaksanız, muhtemelen *neden* olmadıklarını düşünmeniz gerektiğidir." Bana doğru bir adım daha attığında geri çekilmemek için çok çaba sarf etmek gerekiyor. "Ben rolümü yeterince iyi oynadım. Ona yapacağımı söyledim. Parayı serbest bırakmadığı ve bizi birbirimize bağlayacak hiçbir belge olmadığından emin olduğu sürece ona parayı getirecektim. O her şeyin şantajı gizli tutmakla ilgili olduğunu düşündü ama ben sadece onun ölümünde şüpheli olduğumdan emin olmak istedim."

Adrian'ın ağzının kenarlarında belirmeye başlayan tüyler ürpertici sırtışı görünce nefesim kesiliyor. "Bu gerçekleştiğinde onun gergin ve ürkek olmasını istiyordum, bu yüzden bir yer ve zaman belirlemeden önce bütün hafta bekledim. Takası halka açık bir yerde yapmak istedi ama Mickey pek *iyi* bir pazarlıkçı değildi, o yüzden kendi yurt odasını kullanmayı kabul etti. Yüzme antrenmanından hemen sonra."

Ona bakıyorum.

Bana her şeyi anlatıyor.

...neden bana her şeyi anlatıyor?

"Dikkatliydim. Geldiğini görmediğinden emin olmak için onunla yeterince uzun süre sohbet *ettim* ve geldiğini gördüğünde... çok korkmuştu. Çılgılık atmadı - buna izin veremezdim - ama gözlerinden okunuyordu. İnsanların gözleri asla yalan söylemez." Sırtışı genişler. "Ve tüm o planlama, tüm o güçlük... ölümüne düşerken gözlerindeki korkuya değdi."

Sanki buzlu suya batırılmış gibiydim. Bu.. *bu* Adrian. Adrian değil. Okul saatlerinde kılığına girdiği sevimli çocuk. Beni sinemaya götüren aldatici arkadaş canlısı çocuk bile değil.

Bu Adrian - soyunmuş, maskesini düşürmüştü.

Öldürmüştü ve bundan zevk almış biri.

"Ama eminim bunların hiçbir *senin* için sürpriz değildir," diye devam ediyor, sesi tekrar keskinleşiyor. "Günlüğümü okudunuz. Kim olduğumu gördünüz. Artık benim hakkımda *her şeyi* biliyorsun, değil mi Poppy?"

Odadaki gerilim on katına çıkarken kalbim tekliyor. Öne doğru bir adım attı. Ve sonra bir adım daha. Adrenalin damarlarımda dolaşıyor, kaslarım çılgılık atıyor: *Kaçın! Dövüş! Kaçın buradan!*

Ben de kaçıyorum.

Ya da deniyorum - çünkü kapıya doğru atıldığım anda Adrian elini boynuma dolamış ve sırtımı camlı pencereye dayamıştı.

Dehşetten mi yoksa elinin ağırlığının boğazımı tıkamasından mı bilemiyorum ama yine de adını haykırıyorum ve parmaklarını işe yaramaz bir şekilde çekiştiriyorum.

Bana bakarken hiç pes etmiyor, kömür gözleri yarı kapalı. Ve soğuk.

Dondurucu soğuk.

Öleceğim.

Beni gerçekten öldürecek.

Hayatım için yalvarıyor ya da Adrian'ı beni bırakmaya ikna edecek bir açıklama uyduruyor olmalıydım, ama beynim aynı parçaya takılı kalmış bir pikap gibi hissediyor - mutlak inançsızlık.

Nasıl *yine* buradayım?

Yani, bu *çok saçma*.

Ve yine aynı tehlikeli duruma düşecek kadar aptalım. Merak sadece kediyi öldürmedi, kafasını kuma gömemeyen aptal genç kızı da öldürdü. Klişe bir şekilde öleceğim, Adrian ölümümü örtbas edecek ve annem muhtemelen cenazemde çirkin, sıcak pembe bir maksi elbise giyecek.

İçimden kontrol edilemeyen bir kıkırdama fışkırıyor ve Adrian'ın eli bu kıkırdamayı tam bir kahkahaya dönüştürecek kadar gevşiyor. "Özür dilerim -" Kahkaha bir hıçkırığa dönüşür. "Sadece -" Gözlerim yaşardı. "Bu pozisyon bizim için tanıdık bir pozisyon, değil mi?"

Mickey'yi de öldürmeden hemen önce boynundan mı tutmuştu?

Yoksa sadece özel miydim?

Alnı kırışıyor ve sonra düzeliyor. "Oh, anlıyorum. Bu sinirsel bir kahkaha. Vücudun bunu panikten kaçınmak için bir savunma mekanizması olarak kullanıyor."

Gülme kesiliyor.

Korku geri dönüyor - eskisinden iki kat daha güçlü. Gözeneklerimden dışarı sızıyor bile olabilir.

Öleceğim.

Bu gece hayatta kalamayacağım.

Kendimi onun gözlerinin içine bakmaya zorluyorum. "Beni öldürecek misin, Adrian?"

Aramızda birkaç uzun saniye geçiyor, her biri boğazımdaki el kadar ağır. Hiçbir şey söylemiyor, ben onun avuçlarında titrerken bile.

Ve sonra eli hareket ediyor.

Üzerimden değil, sadece yukarı doğru. İri parmakları yanağıma yerleşiyor, başparmağı ağzımı sıyrıyor.

Boğazım korkuyla daralıyor.

"Biliyor musun, varlığından hoşlanmaya başlamıştım," diye mırıldandı, kara gözleri parlayarak. "Sen... ne diyordun buna? Zorunlu bir arkadaş mı?" Alt dudağımı hafifçe üst dudağımdan ayıran başparmağının farkındayım.

"Hâlâ arkadaş olabiliriz," diye fısıldıyorum. "Hiçbir şey değişmek zorunda değil."

Bakışları keskinleşiyor. "Günlüğümü okudun. Her şey değişmek zorunda."

Panik beni ele geçiriyor. "Ben Mickey değilim. Bu gece öğrendiklerimi *asla* sana karşı kullanmaya çalışmam. Sessiz kalmam için beni öldürmene gerek yok."

"Benim de Mickey'i öldürmeme gerek yoktu. Ona parayı verebilirdim. Ya da ailemin avukatlarını arayıp onu bir Gizlilik Sözleşmesi imzalaması için korkutabilirdim," diye karşılık veriyor, "Ama bu gece öğrendiğin gibi, ben ailemin beni yarattığı canavarın ta kendisiyim. Ve ilk dersleri? Bahçede bir ot bulduğunda, onu köklerinden sökeceksin."

"*Adrian.*" Adı dudaklarımda yumuşak bir yalvarış gibi. "Ailenin sana yaptıklarını hak etmedin. Hiçbir ebeveyn -"

Elini tekrar boğazıma götürüp uyararak sıkıldığında nefesim kesiliyor. "Medeniyetin koltuk altında yetişmiş, beş kuruş parası olmayan birinin merhametine ihtiyacım olduğunu mu sanıyorsun gerçekten?" Alay ediyor. "Merhametin sende kalsın."

Sözler acı vermiyor. Sınıf arkadaşlarımdan yargılamalarında daha kötülerini de duymuştum ama onun bakışları altında büzülmek için tüm cesaretimi topluyorum. "Bu acıma değil," diye törpüledim. "Henüz bilmiyorsan bilmen gereken bir şey. Bunu hak etmedin."

Yüzündeki ifadeyi okuyamıyorum ya da çenesindeki kıpırtının ne anlama geldiğini anlayamıyorum. "Bu benim hakkım," diyor sessizce. "Bir Ellis olarak doğduğum için."

Hiçbir şey şansa bırakılmaz. Kusurları daha tomurcuk halindeyken engellersin. Çocuklarınız kendilerini şekillendirme şansı bulmadan çok önce onları şekillendirirsiniz. Bir bakıma şanslıyım. Çabuk öğrendim. Aynı hatayı asla iki kez yapmadım. Ailem hiçbir zaman kiler dışındaki önlemlere başvurmak zorunda kalmadı."

"Seni orada ne kadar tuttular?" Aptalca bir soru, muhtemelen nefes borumun ezilmesine sadece bir kelime seçimi uzaklıkta olduğumu düşünürsek, ama merak bu gece benim çöküşüm olacaksa...

Adrian tereddüt etmeden cevap veriyor. "Ne kadar üzgün olduğuma bağlıydı," diye açıklıyor ve 'şanslı olmaktan' bahsetse de ses tonundan öfke sızıyor. "Başlangıçta sadece birkaç saatti, ama ağlayarak çıkarsam geri dönmek zorundaydım. Yaşım ilerledikçe cümlelerim de uzadı. En uzun..." Tereddüt ediyor. "Mahzene yaptığım son yolculuktu. Günlüğe yazdığım son yazı."

"Ne kadar zamandır?" Yumuşakça soruyorum.

"İki gün," diye yanıtlıyor. "Babama ilk kez karşı gelmişim ve sanırım bir şey anlatmaya çalışıyordu. Pek bir şey hatırlamıyorum. Mahzende yemek yememe ya da su içmeme asla izin verilmedi ve bir noktada başım dönmüş ve bayılmış olmalıyım. Kendime geldiğimde kırk sekiz saatten fazla olmuştu ve aile doktorumuz ayak bileğimdeki yaralarla ve susuzluk nedeniyle oluşmuş olması gereken kötü böbrek enfeksiyonuyla ilgileniyordu."

Adrian acıمامı istemiyor olabilir, ama yine de acıyor - acınacak büyüklükte bir kaya midemi bulandırıyor.

"Bunları daha önce hiç kimseye anlatmamıştım. Sen ilksin." Sesi aldatici bir şekilde nazik.

"Neden yaptın?" Cevabı belli, çünkü ben *sordum*, ama o bundan çok daha fazlasına gönüllü oldu.

Yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta, serin nefesi tenimin üzerinde geziniyor - gerçi bu şekilde olması için benim eğilmem ve onun eğilmesi eşit derecede çaba gerektiriyor.

Cevabı da bir o kadar yumuşak. "Çünkü önemli değil."

Gözlerim açılıyor.

Ve sonra eli sıkılaşıyor.

İçgüdüsel olarak tepki veriyorum, tüm gücümle göğsünü itiyorum ama yerinden kıpırdamıyor. Bir santim bile. *"Bekle!"* Bu bir tür yarı hırıltı, yarı hıçkırık olarak çıkıyor ve beni şaşırtacak şekilde tutuşu gevşiyor.

Boğulma bir saniyeden fazla sürmüştü olamaz ama odada ikimize de yetecek kadar oksijen yokmuş gibi oksijen emiyorum. "Sadece bekle," diye boğuk bir nefes daha veriyorum. "Sadece bekle. Söyleyeceklerimi duymak isteyeceksin."

"İsteyecek miyim?" diye mırıldanıyor ve artık beni boğmaya çalışmıyor olsa da boynumdaki eli yeterince uyarıcı.

Birkaç uzun, ürpertici nefes alıyorum.

Düşün, Poppy.

Şu anda beni hayatta tutacak ne söyleyebilirim ki?

Birinci seçenek: Gözyaşları içinde eriyip gitmek ve Adrian'ın da ağlayan kadınlara karşı Rick gibi alerjisi olduğunu ummak. Cazip... ama Adrian'ın bana annemi bulmamı söyleyeceğinden ve beni bira içmeye göndereceğinden şüpheliyim.

İkinci seçenek: Göğsümü gösterip kaçacak kadar dikkatini dağıtmasını ummak. Ama Adrian bana karşı en ufak bir ilgi göstermedi ve birinin beni öldürmeden önce C kupalarımın gülmesine ihtiyacım yok.

Bir kez daha derin bir nefes alıyorum.

Buraya daha önce de gelmişim. Aynı oda, farklı günlük. Ve Adrian o zaman gitmeme izin vermişti.

Ama sadece ilgisini çektiğim için.

Ve sadece dürüst olduğum için ilgisini çekmişim.

Kıpırdamadan duruyorum, cevap beni bir şimşek gücüyle çarpıyor.

"Beni öldürmene gerek yok," diye geveledim.

"Öyle mi?" Sesinde alaycı bir ton var.

Başımı sallıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Hayır, değilsin. Bu haliyle, evet, ben bir sorumluyum. Senin hakkında asla unutamayacağım bir şey biliyorum. Mickey'nin yaptığı gibi sana karşı kullanabileceğim bir şey."

"Şuna baksana," diye söyleniyor. "Aynı fikirdeyiz."

"Ama -" Parmağımı kaldırıyorum. Sesim titrete. Çaresiz. "İkimiz de beni öldürmenin berbat bir şey olduğunu biliyoruz. Bir sönestrde *iki* ölüm mü? Çenemi kapalı tutmamı sağlardı ama bu senin için çok zahmetli ve belli ki benim için de pek iyi değil. Bu yüzden sana ikimiz için de ideal olacağını düşündüğüm başka bir şey önermeye hazırım."

"Dinliyorum."

Yutkunuyorum. Kendimi başka birine bu şekilde açacağım hiç aklıma gelmezdi.

Beni mahvedebilecek bir şey hayatımı kurtarabilirdi. Ne kadar ironik.

Midem bulanıyor, bunu bir iş anlaşması gibi sunuyorum. "Şu anda senin üzerinde bir kozum var, ama ya sana da aynı şeyi verebilirim? *Bana* karşı elinde tutabileceğin ve dengeleri daha eşit bir şekilde değiştirebileceğin bir koz. Karşılıklı garantili yıkım."

Bir kaşını kaldırıyor, etkilenmemiş gibi görünüyor. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum tatlım ama elinde kaldıraç olarak kullanabileceğin hiçbir şey yok. Senin çocukluk travman biraz ilginç bir terapi seansı olabilir. Benimki sabaha kadar tüm büyük haber kanallarında patlardı."

"Kaldıraç olarak kullanmaya çalıştığım şey benim travmam değil," diye karşılık veriyorum. "Bu başka bir şey. Ben bir şey yaptım..." Bunu tarif edecek kelime bulamıyorum. Yanlış mı? Yasadışı mı? Dünyadaki hemen her dine göre ahlak dışı mı? "...gerçekten kötü. *Beni* mahvetmek için kullanabileceğin bir şey."

Koyu renk gözlerinde ilgi kıvılcımları. "Öyle mi? Amerika'nın orta yerinde yaşayan bir kızı ne tür bir 'gerçekten kötü' şey mahvedebilir?"

"Yasadışı bir şey."

Başını sallayarak daha fazlasını istedi.

"Haklıydın," diye fısıldıyorum, "Benim hakkımda."

Bana kuru bir bakış atıyor. "Genelde öyleyimdir, bu yüzden bundan daha fazla ihtiyacım olacak."

"Ben..." Bir yudum daha. İşte bir şey yok. "Burada olmaması gerekiyordu. Lionswood'da."

"Lionswood'da bursun var." "Ama gitmemeliyim."

Gözleri kısıldı. "Buraya burs alabilmek için kendini yanlış mı tanıttın?"

Başımı hafifçe sallıyorum. "Evet. Bunu ifade etmenin mükemmel bir yolu. Bursu alabilmek için akademik yeteneklerimi *yanlış beyan* ettim."

"Hile yaptın," diyor açıkça.

"Hile, yanlış beyan... aynı şey," diye omuz silkiyorum. "Ve dürüst olmak gerekirse, detaylar önemli değil. Önemli olan, almamam gereken bir bursa sahip olmam. Bende olmaması gerektiğini biliyorum ama başka kimsede yok. Ve eğer birine söyleseydin, mesela Dekan'a -"

"Harç borcun olan her kuruşu sana geri ödetir," diye bitiriyor ve yüzüne yayılan karanlık gülümseme sinirlerimi yatıştırmak için kesinlikle hiçbir şey yapmıyor. "Muhtemelen suç duyurusunda bulunacak."

"Bu da 846.000 dolar eder, oda ve yemek hariç." Tam rakamı biliyorum.

Endişemin beni uyutmadığı gecelerde, hepsini geri ödemek için kaç ömür gerektiğini hesaplamayı seviyorum.

Lionswood'a hile yaparak girmem, bir başkasına yaptığım en kötü şeydi.

Ve kendim için yaptığım en iyi şey.

Çünkü o gün vicdanımın, sinirlerimin ya da başka bir şeyin sesini dinlemeseydim, şu an nerede olacağımı çok iyi biliyorum: Hala Mobile'de sıkışıp kalmış, annemle lokantada mezarlık vardiyasını paylaşmaktan başka bir yere gitmeyen bir gelecek.

Pratt *bir olasılık* bile olmazdı.

"Şimdi anlıyorsun, değil mi?" Israr ediyorum. "Bununla beni mahvedebilirsin ve eğer doğru insanlara anlattırsan, günlüğünle aynı yere varabilir: 'Kız Elit Yatılı Okulu Tam Yol Bursundan Dolandırıyor' gibi bir başlıkla tüm ön sayfa haberlerine sıçradı. Hapis Cezası Bekleniyor.' Burada *ikimizin* de kaybedeceği şeyler var."

Kendi titrek nefes alış verişimin sesi dışında oda sessiz. Adrian sessiz.

Beynim panik ve beklenti arasında gidip geliyor.

Boğazımı bırakıp geri adım attığında kalbim nefesimle birlikte çarpıyor ve -
Gülüyor.

Gülüyor.

Sadece bir kıkırdama değil, karnını tutarak masanın üzerine eğilmesine neden olan göbekli bir kahkaha.

Bu tepki karşısında ne yapacağımı bilemez bir halde ona dikkatle baktım. Beklediğim tepki kahkaha değildi.

Hâlâ kıkırdarken masasının üzerindeki kutudan bir mendil alır ve gözlerini siler. "Şey, bu..." Başını iki yana sallar. "Bu seninle ilgili bazı şeyleri açıklıyor, tatlım. Ve noktalı virgölün nereye konması gerektiğini ayırt edememeni de."

Gözlerimi deviriyorum. "Evet, anlıyorum. Lionswood standartlarına göre pek de akademik bir dahi sayılmam."

"Hayır, dahi değilsin" diyor, "Ama öylesin..."

Nefesim kesildi. Bana bakıyor, bu kendi başına yeni bir keşif olmamalı. Ama bakmıyor - *bakıyor*, gözleri utanmadan beni tepeden tırnağa süzüyor, dudakları sanki gördüklerinden hoşlanıyormuş gibi yukarı kalkık.

Sanki ben onun başının belası Poppy değil de, kapıdan yeni giren yepyeni bir kadınmışım gibi.

Sanki beni ilk kez görüyormuş gibi.

"...bir şey," diye sessizce bitiriyor.

Bu *çok* yoğun. Gözlerimi kaçırmazsam bakışları altında eriyeceğimden korkuyorum.

"Yani," diye boğazımı temizliyorum. "Senin benim üzerimde kozun var. Senin üzerinde kozum var. Bu -"

"Karşılıklı garantili imha," diye araya giriyor, gözleri hâlâ yoğun bir şekilde parıldıyor. "Sanırım bunu yapmak zorunda kalacağım."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Birbirimizin iskeletlerini dolapta tutmak için yaptığımız zayıf anlaşmaya rağmen, sonbahar tatili hafta sonunun geri kalanında Adrian'ı görmüyorum. Ben onun kapısına gitmiyorum, o da benimkine gitmiyor. Birbirimize ihtiyaç duyduğumuz kadar zaman ayırmak için aramızda garip, söze dökülmemiş bir anlaşma var gibi görünüyor.

Çünkü bir şeyler değişti.

Bir isim ya da yüz koyamıyorum ama onun sırlarını öğrendiğimden ve kendiminkileri döktüğümünden beri, sanki çatlak bir kapının menteşelerini patlatmış gibiyiz.

Belki bir daha hiç konuşmayacağız ama yirmi yıl sonra koridorda yanından geçtiğimde ya da bir dergi kapağında gördüğümde, onu bir katile dönüştüren şeyin ne olduğunu tam olarak bileceğim.

Tıpkı onun da benim göründüğüm kadar iyi bir insan olmadığımı sonsuza dek bileceği gibi.

Pazartesi günü geldiğinde, Lionswood'un görünmez kızı rolümü yeniden üstlenmeye fazlasıyla hazırım. Tanrı biliyor ya, bu rolün değerini yeni yeni anlıyorum çünkü son sınıfta yaşadığım olaylar bana bir şey öğrettiyse o da görünmezliğin sandığım gibi bir lanet olmadığıdır.

Bu bir kalkan.

"Aman Tanrım! Aman Tanrım! Aman Tanrım!"

İlk ciyaklamaları duyduğumda dolabıma giden yolu yarılamıştım.

Sesler Tori Gonzalez'e aitti; bir elinde kırmızı bir gülle erkek arkadaşı Emmett'e sarılmış hâlâ çığlık atıyordu. "Tabii ki! Elbette seninle St. Benedict's'e geleceğim!" Cümle yakıcı bir öpücükle noktalanıyor.

Farkına vardım.

Nasıl unutabilirdim ki?

Neden unuttuğumu biliyorum - katılamayacağım bir okul dansından çok daha önemli işlerim vardı.

Birkaç dolap aşağıda, ikinci dersten Jesse dolabını açıyor ve bir yığın ders kitabının altına sıkıştırılmış kendi kırmızı gülünü ortaya çıkarıyor. Çıkardığında *her yere sıçrayan* simlerle kaplı. Lacrosse takımından adını hatırlayamadığım erkek arkadaşına bir öpücük konduruyor.

Sabahın *üçüncü* evlenme teklifi gerçekleşirken tezahürat ve alkış sesleri yükseliyor, heyecan havayı dolduruyor: Millie Rogers ve Satranç takımından zar zor tanınan bir çocuk.

Kıskançlık midemde bir delik açıyor.

Son zamanlarda yaşanan onca şeyden sonra bu tür şeylerin üstünde olduğumu düşünmek isterdim... ama ben de insanım. Bir parçam asla lise aşkı olmayacak Poppy için yas tutuyor. Ya da önümüzdeki on yıl boyunca fotoğraf çektirmeye, dans etmeye ve bir dolabın arkasına tıkmaya değer büyük, kabarık bir elbisesi.

"Çok romantik, değil mi?" Tanıdık bir ses mırıldanıyor.

Neredeyse yerimden sıçrayacaktım, Adrian'ı benimkine en yakın dolaba yaslanmış bulduğumda iyi ruh halimin son kalıntıları da soldu.

"Burada ne yapıyorsun?" İstedğimden biraz daha sert çıktı ama en son bu şekilde yüz yüze geldiğimizde eli boğazıma sarılmıştı.

Ve o zamandan beri telsiz sessizliği olduğu için, aklının nerede olduğuna dair gerçek bir fikrim yok. Tek bildiğim, Cuma gününden beri fikrini değiştirmiş ve güz tatilinin geri kalanını cinayetimi planlamak için kullanmış olabileceği.

Midem bulanıyor.

Bu bir olasılık.

Yüzündeki tembel gülümseme hiçbir şeye ihanet etmiyor. "Biz arkadaşız, değil mi?"

Gözlerimi kısarak sesimi alçaltıyorum. "Öyle miyiz? Arkadaşların birbirini öldürmeye çalıştığından emin değilim."

Bir kaşını kaldırıyor. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, seni öldürmeye *çalışmadım*. Sadece düşündüm. Ve madem anlambilimle bu kadar ilgileniyorsun, arkadaşların arkadaşlarının özel eşyalarını karıştırdığından da emin değilim."

Yutkunuyorum. Güzel. İyi bir noktaya değindin.

"Gergin olmana gerek yok. Ben bunu aştım," diye omuz silkiyor. "İkimizin de işine yarayacak bir anlaşmaya vardık, değil mi? Sen

sırlarımı biliyorsun. Ben de seninkileri biliyorum. Bu süreçte kimsenin incinmesine gerek yok."

"Adrian'la dostluk" ve "bu süreçte kimsenin incinmemesi" bir araya gelebilecek iki şey mi emin değilim - ama bir nedenim yoksa özenle inşa edilmiş barışımızı ayaklar altına almayacağım.

"Ayrıca," diye devam ediyor, gülümsemesi genişliyor, "*arkadaşın* olarak, bunu görmek isteyeceğini düşünüyorum." Çenesini dolabına yaklaşan kızıl saçlıya doğru uzatıyor.

Sophie'nin iki yanında her zamanki gibi arkadaşları vardı ve yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtış vardı. Kalabalığın bir kısmı sessizleşiyor.

"Onu almayacağını söylediğini sanıyordum."

"Götürmeyeceğim," diye cevap veriyor sessizce, "Ona dansa gitme planım olmadığını söyledim. Defalarca... ama bunun ona sürpriz yapmak için bir oyun olduğunu düşündüğünden eminim."

Çıplak kulakları sadece teoriyi doğruluyor.

Kombinasyonu üzerinde çalışmaya başladı, bakışları Adrian'inkileri yakaladı.

Yaltaklanıyorum. "Bunu izlemek istediğimden emin değilim."

Belki birazcık.

Sophie'nin dolabı açıldığında en az bir düzine gül yere dökülüyor, ama o onlara ikinci kez bakmıyor, onun yerine dolabının içindekileri karıştırıyor.

Yüzü her geçen saniye daha da gerginleşiyor, daha da sinirleniyor - ve dağınıklığın içinde bir çift bin dolarlık elmas küpe olmadığı anlaşılınca, dikkatini yerdeki güllere çeviriyor.

Uzun saplara iliştirilmiş isimlerden hiçbirini buradan seçemiyorum ama aradığı gülün aralarında olmadığı açık.

Bir an için yıkılmış görünüyor, ağzının kenarları kırışarak reddediyor.

Bu çok acı verici.

Ama sonra doğrulur, gergin bir gülümseme takınır ve diğerlerinden bir gül koparır. "Tristan Bell," diye mırıldanıyor ve

Lacrosse oyuncusuna ağırbaşlı bir gülümseme verdi. "Soracağını umuyordum. Ben de seninle gelmeyi çok isterim."

Sonbahar tatilinin çoğunu bu sabah Adrian'dan bulacağı pahalı küpeleri duyarak geçirmiş olan Ava ve Penelope şaşkın bakışlar atıyor.

Ancak Tristan Bell'in teselli ödülü olduğuna dair hiçbir fikri yok gibi görünüyor - takım arkadaşlarından birkaçı sırtını sıvazlarken ve Sophie elinde gülle ona şahsen teşekkür etmek için yaklaşıırken.

Adrian'a bir bakış bile atmadı.

"Sanırım onu kızdırmayı başardın."

"Güzel," der Adrian, "Kızgın bir Sophie, mutlu bir Sophie'den çok daha katlanılabilir. Bu versiyon beni rahat bırakacak."

Bu mantığa karşı çıkamam.

Artık dramatik olaylar bittiğine göre, kendi dolabımın şifresini çeviriyorum. Bir ders kitabı almaya gittiğimde metal gıcırdayarak açılıyor ama parmaklarımın kapandığı şey *o değil*.

Göz kırpıyorum.

Bu da ne böyle? Bir gül vardı.

Dolabımda.

Biyoloji ders kitabımın üstünde duruyordu.

Taç yapraklarına zarar vermemeye dikkat ederek çiçeği çekip çıkarıyorum. Bunun bir tür şaka, Sophie tarafından düzenlenmiş acımasız bir eşek şakası olmasını bekliyordum ama beyaz etiketin üzerine gönderenin adının karalanmış olduğunu görünce duraksadım.

"O da ne?" Adrian soruyor ama ben onu duymazdan geliyorum ve kalabalığın içinde -

Oh.

Zaten bana bakıyor.

Koridorun karşısında, Lacrosse arkadaşlarıyla gülüyor, kobalt mavisi gözlerini benimkilere dikmiş.

Ve şaka yapıyor gibi görünmüyor.

Freddy Rook bana nefes kesici, geniş bir gülümseme fırlatıyor ve yanaklarımda kırmızı çiçekler açıyor. Göz ucuyla Adrian'ın bakışlarımı takip ettiğini fark ediyorum, ama Freddy benimle ilgilenen tek şey.

Şu anda dikkat. Gülü ve ağzını işaret ediyor: *Bunu bir düşün.*

O göz kırpıp arkadaşlarına dönerken ben hâlâ şaşkın bir şekilde başımı sallıyorum.

Şey, bu...

Gözlerimi kocaman açarak güle *-benim gülüme-* bakıyorum.

...ilginç bir gelişme.

Koridordaki birkaç selamlaşma dışında Freddy'yle takasımızdan bu yana hiç etkileşimim olmadı ve ne kadar muhteşem olsa da *bu* kadar ilgilendiğini bilmiyordum.

Bir düşünsene.

"İnanabiliyor musun -" Adrian'la gül hakkında konuşmaya gidiyorum, ancak onun çoktan uzaklaşmaya başladığını, kalabalığın ona yer açmak için salonun köşelerinde eridiğini görüyorum.

Kaşlarımı çattım.

Dostça bir sohbet için çok fazla.

"Cumartesi gecesi ne yapmalıyız biliyor musun?"

Adrian'ı dördüncü dersi paylaştığımız Üniversiteye Hazırlık dersinden önce görmeyi beklemiyordum ama işte karşımda, İngilizce dersine giderken yanıma sokuluyor. Bu sabahki kaba çıkışıyla ilgili hiçbir şey söylemiyor.

"İkinci derste Calculus dersin olduğunu sanıyordum," diyorum. "Browne Hall'da olman gerekmiyor muydu?" Şu anda bize doğru gönderilen birden fazla bakış var.

"İstatistik demek istiyorsun. Geçen yıl Calculus dersi aldım," diye yanıtlıyor ama yine de soruma yanıt vermiyor. "Cumartesi akşamı bir sanat sergisi var. Hartford'da. Müzelerden biri Dali'nin birkaç eserini ödünç almış."

Kaşlarım saç çizgime doğru fırladı. "Dali mi? Salvador Dali gibi mi?"

"Eğer başka bir Dali olsaydı, bunu dikkatinize sunmazdım."

"Hartford'da..." Beynim birkaç hızlı hesaplama yapıyor. "Bu -" "İki saat uzaklıkta," diye bitiriyor, "Şoförüm bizi götürebilir."

Şoförüyle ilgili yorumu görmezden geliyorum, çünkü Adrian'ın *elbette* bir şoförü olacaktı ve bunun yerine soruyorum

gitmek için? Bir sanat sergisine?"

"Neden gitmeyeyim ki?" Başını yana eğiyor, gözlerine bir bukle düşüyor. Uzanıp onu düzeltmek için utanç verici bir istek duyuyorum. "Annem sanatın hamisidir. Gidip başışta bulunmak benim için iyi bir basın olacak... ve tahminimce bir Dali'yi şahsen hiç görmediniz."

Başımı salladım.

Mobile Sanat Müzesi'ne ara sıra gizlice girmiştim ama bu çapta bir şey görmeyi hiç başaramamıştım.

Bana muzaffer bir gülümseme veriyor. "Mükemmel o zaman." Kabul etmek için ağzımı açıyorum - ve duruyorum. "Bekle."

Adrian yanımda duraklıyor. "Ne oldu?"

Ensemi kaşıyorum. "*Bu* Cumartesi, değil mi?" "Evet."

"Şey, emin değilim," diye itiraf ediyorum. "Dans aynı zamanda Cumartesi ve

."

Sanki aniden bir dinamit lokumu yakmışım ve onu buraya fırlatmışım gibi. yüz ifadesi kaşlarını çatarak karardı. "Bu konuda ciddi değilsin, değil mi?"

Düşmanca tavır karşısında şaşırarak göz kırpyorum. "Yani, kesin değil. Freddy bunu düşünebileceğimi söyledi ve düşünüyorum. Halledilmesi gereken bazı şeyler var, yani bir elbise ama -"

"Ve sen de gelmiş geçmiş en ünlü sanatçılardan birinin eserlerini görme şansını *aptal* bir okul dansı için mi terk ediyorsun?" Araya giriyor.

Sinirden göğsüm kabarıyor ama soğukkanlılığımı korumayı başarıyorum. "Neden 'aptalca' bir okul dansına katılıp seninle birlikte sanatı izleyemeyeceğimi anlamıyorum. Cumartesi, onları sergiledikleri tek gün değil, değil mi? Gelecek hafta sonu gidebiliriz."

Gözleri sadece kısılır. "*Gelecek* hafta sonu gitmek istemiyorum. *Bu hafta* sonu gitmek istiyorum."

Ona bakıyorum, bir açıklama ya da neden bekliyorum. Hiçbiri gelmedi.

Neden bu kadar zor davranıyor?

Bunu Adrian'ın kendine özgü hak arama anlayışına bağılıyorum: ne zaman ne isterse ona sahip olmaya alışmış biri.

Ama o uzlaşmaya yanaşmadığına göre, ben de yanaşmayacağım. "Eğer *sadece* bu hafta sonu gitmek istiyorsan, hayır demek zorundayım. Ben daha çok -"

"Geceyi *daha az* arzu edilen bir arkadaşla geçirin," diye araya giriyor. Tekrar. "Umarım Freddy'nin güzel gülümsemesini beğenirsin. Seni ölümüne sıkmadan önce gördüğün son şey bu olabilir."

Onunla olan sınırlı etkileşimim dışında, Freddy Rook hakkında bildiğim sadece üç şey var (Lionswood dedikodu değirmeninin izniyle): Lacrosse'ta ortalamanın biraz üzerinde, maç sonrası kutlamalarda biraz fazla içiyor ve (iddiaya göre) gülümsemesi onun tek güzel yanı değil.

Ve bildiğim kadarıyla hiç kimseyi ölümüne sıkmadı, Adrian'a da bunu söylüyorum.

"Öyle mi?" "Öyle mi?" diye karşılık veriyor. "Çünkü onunla partilerde konuşma talihhsizliğine uğradım. Lacrosse'la ilgili gerçekleri sıraladığı bir listesi var ve bir içkiden fazlasını içtiğinde size attığı her golü anlatmaya başlıyor."

Bir şüphe damlası içeri sızıyor çünkü kesinlikle *o kadar* da kötü değil - ve hızla kızgınlığa dönüşüyor. "Pekâlâ. Senin derdin ne lan? Freddy'den kurtulmam için neden bu kadar zorluyorsun?"

Yaklaşıyor, ağzı alaycı bir şekilde kıvrılıyor. "*Benim* sorunum bunu anlamamam."

"Neyi anlamıyorsun?" Sesimi alçaltmaya dikkat ediyorum, çünkü koridora hızlı bir bakış dikkat çekmeye başladığımızı söylüyor.

"Bu çekiciliği anlamıyorum." Gözleri parlıyor. "*Onun*. Freddy Rook'un *hiçbir* özelliği yok ama yine de benim yerime onunla vakit geçirmeyi tercih ediyorsun. Arkadaş olmayı kabul ettiğimizi sanıyordum."

"Öyleyiz ama ben dansa gitmek istiyorum," diye sessizce tıslıyorum. "Bu seninle ilgili değil. Onunla da ilgili değil. Bu *benim* sevimli bir çocukla *aptal* bir lise dansına gidip fotoğraf çektirmek ve dans pistinde kendimi utandırmak istememle ilgili. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok." Köprücük kemikleriyle yüz yüze gelene ve çenemi yukarı doğru eğmek zorunda kalana kadar ileri bir adım attığımı bile fark etmiyorum.

Yüzündeki öfke kayboldu. "O zaman benimle gel."

Dünya durma noktasına
geliyor. "Ne?"

"Benimle gel," diye tekrarlıyor. "Seni dansa götüreceğim."

Kısa bir an için beynim tek bir düşünceyle kısa devre yapıyor: *Adrian Ellis az önce beni dansa davet etti. Adrian Ellis, hayatımda gördüğüm en güzel çocuk, az önce beni dansa davet etti. Adrian Ellis, okuldaki en popüler çocuk, az önce beni dansa davet etti.*

Sonra gerçeklik devam ediyor ve aslında bana teklif eden kişinin katil ve isteksiz arkadaş Adrian Ellis olduğunu ve birinin teklif etmesini isteyeceğiniz şekilde teklif etmediğini fark ediyorum. Öğle yemeğinde salata yerine çorba önermenizle aynı şekilde soruyor: gelişigüzel ve cevaba çok fazla yatırım yapmadan.

"Neden?" Ağzımdan çıkan ilk kelime bu oluyor.

Adrian'ın biraz şaşkın görüldüğü kısa bir duraklama oluyor - sanki kendisi bile nedenini bilmiyormuş gibi - ama sonra omuz silkiyor ve şöyle diyor: "Bunu bir iyilik olarak düşün. Seni monoton bir akşamdan kurtarıyorum."

"İyilik mi?" Yanaklarım ürkütücü bir şekilde utanç gibi hissettiren bir şeyle kızarmaya başlıyor. "*Bir iyilik olarak* beni dansa götürmek istiyorsun."

Bana kendini beğenmiş bir gülümseme veriyor. "Arkadaşlar birbirleri için böyle şeyler yapar, değil mi?"

Onları acıma randevularına götürmek mi? Tabii ki.

Tüm niyet ve amaçlar için, o haklı. Adrian Ellis'in beni dansa götürmesi bir iyilik *olurdu*. Onun sosyal konumunu güçlendirmek ve benimkini pekiştirmek için hayırsever bir hareket. O, üzgün, zavallı görünen burslu kız için daha iyi bir randevuyu feda eden iyiliksever biri olacaktı.

Uyarı zili çaldığında ve son öğrenciler de sınıflarına dağıldığında Sophie'nin tatmin olmuş dudak büküşünü şimdiden hayal edebiliyorum.

"Hayır," diyorum. "Sorun değil. Sanırım şansımı Freddy ile deneyeceğim."

Uzaklaşmaya çalışıyorum ama Adrian'ın eli bir mengene gibi koluma yapışıyor. "Hayır mı?" Kaşları çatıldı, dudakları derin bir çatıklığa dönüştü. "Ne demek 'hayır'?"

"Derse geç kalacağım."

Beni görmezden geliyor, kaşları çatılıyor ve kaşları çatılıyor. "Neden?"

"Freddy ile gitmeyi tercih ederim." "Hayır, istemiyorsun."

"Evet, istiyorum."

"Yalan söylüyor olmalısın."

"Yalan söylemiyorum. Onunla harika vakit geçireceğimi düşünüyorum."

İnanmayan bir alay kaçır. "Bu çok *aşağılayıcı*. *Sana* bir iyilik yapmaya çalışıyorum ve sen *hâlâ* onu bana tercih ediyorsun. Teklif ettiğim için bile minnettar olmalısın."

İçimde öfke titreşiyor. "Sanırım bu sabah minnettarlığım yeni bitmiş olabilir." Alaycılık her kelimeyi kaplıyor. "Ve geç kalacağım. Bırak beni." Onu silkelemeye çalışıyorum ama yerinden kıpırdamıyor.

"Bana nedenini söyle," diye emrediyor. "Nedenini bilmem gerek." Sesinde neredeyse tedirgin edici bir çaresizlik var.

"Senin için hecelememe gerçekten ihtiyacın var mı?" Gözleri kısılıyor ama tek kelime etmiyor.

Yumuşakça iç çektim. "Biliyor musun, bu kadar anlayışlı birine göre beni çok net gördüğünden emin değilim." Sarı saçlarımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Freddy ile gitmeyi seçiyorum çünkü bana bir iyilik yapmaya çalışmıyor."

Tutuşu gevşiyor ve kolumu onununkinden çekiyorum. "Derse gitmem gerek. Dördüncü derste görüşürüz."

Onu boş bir koridorun ortasında bırakıyorum ve arkama bakmasam da bakışları İngilizceye kadar enseme diken diken ediyor.

YIRMİNCİ BÖLÜM

Bu sabahki tartışma beynimde sürekli dönüp duruyor. Onu ne kadar uzun zamandır tanıyorsam, Adrian'ı okumak o kadar kolay oldu, ama resmen afalladım. Ya Adrian Freddy'ye karşı paylaşmak istemediği bir kin besliyor ya da - ve bu işin saçma kısmı - *kıskanıyor*.

Dediğim gibi: saçma.

Adrian'ın beni bu şekilde gördüğünü gösteren hiçbir şey yok, ancak son dört yıldır kendi büyük, yeşil canavarımı iyi tanıyan biri olarak, bir mil öteden nasıl tanıyacağımı biliyorum.

Belki de romantik olmayan bir kıskançlıktır.

Adrian hayatında hiçbir şeyi paylaşmak zorunda kalmamış tek çocuk ve ben de bu büyüleyici dış görünüşün altında gizlenen karanlığı gören ve bunu anlatmak için hala hayatta olan ilk gerçek kişiyim.

Onun ilk gerçek arkadaşı.

Bu kelime hala çok garip geliyor.

Kabul, *sallantılı* bir dostluk ama yine de bir dostluk.

Beni Freddy'ye kaptıracağından mı endişeleniyor?

Bu tamamen saçma bir olasılık değil ve kolayca düzeltilebilir. Sakinleşmek için biraz zamanı olduğunda, endişelenecek bir şey olmadığını ona söyleyeceğim. Bu sadece bir dans. Freddy ile Cumartesi gecesinden sonra vakit geçirmeye hiç niyetim yok.

Üniversiteye Hazırlık'a gidip her zaman yaptığım gibi arka tarafa yerleşirken kendime bunu söylüyorum. Freddy üç sıra aşağıdan bana gülümsüyor ama neyse ki yaklaşıyor.

Cumartesi için hâlâ bir elbise bulmam gerekiyor.

Dürüst olmak gerekirse, şu anda en büyük sorunum *bu* - Adrian değil. Benedict's Dansı yılın en göz alıcı etkinliklerinden biridir. Çoğu Lionswood etkinliğinde olduğu gibi, herkes

en iyi giyinen olmak için yarışacak, özellikle de kızlar arasında. Couture elbiseler dans pistini dolduracak ve ben de...

Büyük mağazalardan alınmış bir elbise giymeyeceğim kesin.

Üniversite başvuruları için - ironik bir şekilde Freddy'den - hala birkaç yüz dolarım olduğunu biliyorum, ama onu bu çabaya harcayabilirim. İki yüz dolar bana ödül kazandırmaz ama beni JCPenney indirim reyollarından daha ileriye götürür.

Burberry sırt çantamı sandalyemin üzerine asıp bir kez daha gözden geçiriyorum. Çantamı da satmaya çalışabilirdim ama...

Hayır. Hayır.

Parmaklarım kayışların üzerinde neredeyse bilinçsizce geriliyor.

Bu olmaz.

Şimdiye kadar sahip olduğum lüksün ilk tadından vazgeçmeye niyetim yok.

Adrian koridora giriyor, odanın karşısında bir yer buluyor ve bana bir bakış bile atmıyor - bu yüzden hala kızgın olduğunu tahmin ediyorum.

Her neyse. Bunu sonra hallederim.

Freddy başını arkaya atıp arkadaşının söylediği bir şeye gülüyor ve bir an için bu sabahki duygusal rollercoaster durma noktasına geliyor - ve heyecan kıvılcımları çakıyor.

Yıllardır ilk kez, ikinci elden deneyimlemek zorunda kalmayacağım bir okul etkinliği var.

St. Benedict's Dance'e gidiyorum.

Son sınıf böyle mi hissettirmeli?

Danslar, randevular ve kendimi koridorlarda dolaşan bir hayalet gibi değil de gerçek bir insan gibi hissettiren olumlu deneyimler?

Odanın diğer ucuna bir kez daha bakıyorum. Adrian'a.

Çoktan bana bakıyor, oniks gözleri ışığın altında parlıyor ve beni bakarken yakaladığında dolgun dudakları çarpık bir gülümsemeye dönüşüyor - hayır, *sırıttıyor*.

İçimde bir tedirginlik belirliyor ama Profesör Kane odadakileri dikkatle dinlemeye çağırıyor ve ben de bunun üzerinde düşünmüyorum.

Sonraki otuz dakikayı düzgün biçimlendirme hakkında gevezelik ederek geçiriyor ve tam göz kapaklarım düşmeye başlamışken kapı çalınıyor. Profesör Kane ayaklarını sürüyerek kapıyı açacak kadar duraklıyor.

Çenem düştü.

Ve tek düşen ben değilim.

Ne beklediğimden emin değilim ama hayatımda gördüğüm en büyük kırmızı gül buketini taşıyan bir çiçekçinin içeri girdiğini görmüyorum. En az iki ya da üç düzine çiçek bir araya toplanmış olmalı.

Ve hepsi bu değil.

Hemen arkalarında başka bir çiçekçi, gül olduğunu *düşündüğüm*, üst üste binmiş yaprakları kayısı rengine, komik boyutlarda bir buket taşıyor.

Ve bir üçüncüsü - *İsa* - kırmızı yaprakları beyaz bir merkeze doğru akan bir tür melez çiçek tutuyor.

Dördüncü çiçekçinin gülleri Adrian'ın gözleri kadar koyu.

"Kutsal bok," ısıklık çalıyor biri bir sıra altımda . "Kimin St. Benedict önerisi *bu*?"

Bu gördüğüm en gösterişli Aziz Benedict teklifi olmalı ve tüm son sınıfın önünde gerçekleşiyor.

Konferans salonu şaşkın fısıltılarla dağılıyor ve Profesör Kane bile şu anda dersini bölen bu görkemli gösteri karşısında şaşkın görünüyor.

Çiçekçiler ilk sıranın yanından geçip gidiyor. İkinciye de.

Ve üçüncüyü.

En arkaya kadar yürüyorlar, *benim* koltuğumun yanında duruyorlar.

Dizlerimi göğsüme doğru çekerek koridoru boş ve temiz bırakıyorum. "Affedersiniz, geçmeniz gerekiyor mu?" Sıradaki ilk çiçekçi hiçbir şey söylemiyor ya da beni geçmeye çalışmıyor. Sadece elindeki buketi kaydırarak bana beklenti dolu bir bakış atıyor - sanki burada neler olduğunu bilmesi gereken kişi *benmişim* gibi.

"Poppy."

Dönüyorum, sırttan Adrian'la yüz yüze geldiğimde midem döşeme tahtalarına kadar düşüyor. Gözlerim onunla bir bahçe dolusu gül taşıyan çiçekçiler arasında gidip geliyor. "Neler oluyor?" diye sorduğumda oda ölüm sessizliğine büründü.

Adrian'ın sırtışı daha da genişliyor. "Seni Aziz Benedict Dansı'na götürmek istiyorum. Benimle gelir misin, Poppy?"

Ne oluyor be?

Bu sabah ikinci kez, birileri bunun benimle dalga geçmek için yapılmış bir şaka olduğunu açıkladığında odanın kahkahalara boğulmasını bekliyorum.

Ama odaya bir göz attığımda kimsenin gülmediğini görüyorum. Çoğu bize - *bana* - Lionswood'da yakından tanıdığım bir duyguyla bakıyor: yakıcı bir kıskançlık.

Ve *beni* kıskanıyorlar.

Bakışlarım bir aç yüzden diğerine geçerken aklıma gelen ilk düşünce *iyi* oldu. Daha uzun duruyorum. *Şimdi nasıl hissettirdiğini biliyorsun.*

Ta ki gözlerim Freddy'ye takılana kadar.

Adrian'a dönüp, "Ne yapıyorsun lan sen?" diye mırıldandım. Çiçekçiler hâlâ orada duruyor, kolları güllerle dolu ve bekliyorlar.

Herkes bekliyor.

Adrian yaklaşıyor ve elimi tutuyor, tutuşu aldatıcı bir şekilde yumuşak.

"Çünkü seni şimdi görüyorum," diye o kadar sessiz nefes alıyor ki, duyan tek kişinin ben olduğumu biliyorum. "O yüzden evet de yoksa öyle bir olay çıkarırım ki gün bitmeden tüm oda senin kovulman için yalvarır."

Dehşet içinde ona bakıyorum.

Gülümsüyor ama gözleri bana her kelimesinde ciddi olduğunu söylüyor. Bu yüzden evet diyorum.

Üniversite hazırlıkları biter bitmez Adrian'ı en yakındaki boş sınıfa çekiyorum ve tıslıyorum, "Pekâlâ. Ciddiyim. Bu da neydi böyle?"

Ve az önce beni özenli bir kamu gösterisiyle bir randevuya zorlayan biri için, hantal ahşap masalardan birine yaslanırken, ellerini ceplerine sokarken tamamen ilgisiz görünüyor.

İlgisizden de öte, kendini beğenmiş görünüyor. Muzaffer. Muzaffer.

"Pekala, sizin için hecelememi istiyorsanız..." Sırtışı genişliyor ve sanırım ondan gerçekten nefret edebilirim. "Bu bir Aziz Benedict Teklifi'ydi."

Hiçbir zaman fiziksel şiddete eğilimli olmadım, ama içimden ani bir istekle yumruklarımdan birini onun keskin çene hattına indiriyorum ve bakalım bu onun yüzündeki sırtışı yok edecek mi?

Bu dürtünün beni alt etmesinden korkarak parkeye bakıyorum ve birkaç derin nefes alıyorum. "Evet, o kısmı anladım. *Neden?*"

Omuz silktiğini anlamak için ona bakmama gerek yok. "Çünkü seni dansa götürmek istiyorum."

"Bir *iyilik* olarak," diye düzeltiyorum. "Bu sabah çok açık bir şekilde belirttiğin gibi, ben *de* bana iyilik yapmana ihtiyacım olmadığını açıkça belirttim. Bu yüzden, oradan sınıfta olanlara nasıl geldiğimizi gerçekten bilmiyorum."

Cevap vermiyor ve gözleriyle tekrar karşılaştığımda yüzü sinir bozucu bir şekilde okunamaz halde.

Burnumun köprüsünü ovuyorum. Derin bir nefes daha. "Tanrım, sen bazen *çok* sinir bozucu olabiliyor."

"Bu çok komik. Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim." Kıkırdamasının sesi, erimiş çikolata gibi alçak ve zengin, gözlerimi yerden kaldırıyor.

Ve ben hala.

Çünkü bana bakıyor.

Bakmak, yaptığı şey için doğru kelime değil. Bana bakıyor ve bunu Lacrosse takımının yarısının Sophie'nin çıplak, yüksek topuklu bacaklarına baktığı gibi yapıyor - tamamen utanmaz bir esaretle.

Beni içine çekerken hiç incelik yok, gözleri kalçalarımın kalçalarımın eğiminde, göğsümün kabarıklığında - ve sonra tam boynumda sürünmeye başlayan kırmızı kızarıklıkta.

Böyle bir bakışı hak edecek ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok ama birden kendimi çok çıplak hissettim. "Adrian?" Adı tıpkı bu anın hissettirdiği gibi belirsiz bir sesle çıkıyor.

Konuşuyor olmamız gerektiğini hatırlamış gibi gözlerini kırıştırıyor ve ifadesi düzeliyor. "Haklıymışsın."

"Ne konuda haklısın?" Boğazımı temizliyorum, yanaklarım hâlâ yanıyor. Bu konuşmaya heyecanla girmiştik ve o sadece bir bakışıyla bile dengemi bozmayı başardı.

Masadan kalkıp bana doğru bir adım attı. "Seni çok net göremediğimi."

"Peki gördüğünü düşündüğün şey tam olarak nedir?" Ses tonumdan şüphecilik damlayarak soruyorum. Her ne ise, dostça bir destek değil. Ya da işine bakma yeteneği.

Aramızda bir metreden fazla nefes alacak yer bırakmadan mesafeyi kapatmasını beklemiyorum. "Nasıl olması gerektiğini anlıyorum," diye mırıldanıyor, sanki sonunda çözdüğü bir denkleymişim gibi bana bakıyor. "Tuhaf şeyler hissediyordum. Bana tuhaf şeyler hissettiriyorsun."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Sanırım biraz daha detaylandırman gerekecek."

"Seni öldürecektim, biliyorsun," diyor, "Seni partime davet ettiğim ve Mickey'nin günlüğünü okurken yakaladığım o gece, seni öldürmem gerektiğini düşündüm. Baş ağrısı olduğunu zaten kanıtlamıştın ve kanıtı bulduktan sonra yarım kalmış bir iş istemedim."

Bunun farkına varmak beni korkutmuyor. Zaten bilmediğim bir şey değildi ve o gece şu anda bir ömür önceymiş gibi geliyor.

"Ama sonra sen konuşmaya başladın." Ağzının kenarı yukarı doğru kıvrılıyor, gözleri yumuşuyor. "Ve dürüstün. Korkmuş ama dürüst." Başparmağı gözümün altındaki çillerin tozunu sıyrıyor. "Bu kombinasyonu sende sevdim. Oldukça çok. Ve kendime engel olamadım. İlgimi çekti. Seni dürtmek ve dürtmek istedim. Bir sonraki adımda ne yapacağını görmek istedim."

Gözlerim kısıldı. "Hatırlıyorum."

"İlginin bitmesini bekleyip durdum. Senden bıkmayı bekledim, ama tatil boyunca birlikte geçirdiğimiz zaman..." Bakışları burnumdaki çillerin üzerinden geçip ağzıma inerken keskin bir nefes alıyorum, anlamı açık: berbat arkadaşlığımız beni sarhoş ettiği kadar onu da sarhoş etmiş.

Bunu itiraf ettiğine inanamıyorum.

"Artan ilgimin daha önce hiç arkadaşım olmadığı için olduğunu sanıyordum," diye itiraf ediyor. "Bu sabaha kadar durumumuzu tamamen yanlış okuduğumu fark etmemiştim."

Alnım kırışıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Dolabındaki o *acınası* gösteriydi." Yüzü aniden kararıyor, tüm yumuşaklığı kayboluyor. "O zavallı küçük gülü çıkardın ve yüzünde şaşkın bir heyecan vardı. Onun için. *Başka biri* için."

Nefesim kesiliyor. "Adrian -"

Çenesi titriyor. "İğrenç bir şeydi."

Kalbim onun sesindeki bu katıksız kin karşısında tekliyor ama tek kelime etmiyorum. *Ne* diyeceğimi bilemiyorum.

"Ve itiraf edeyim," diye devam ediyor. "Hâlâ anlamamıştım. *Neden* bu kadar kızgın olduğumu anlayamadım - sadece kızgın olduğumu. Ve senin Freddy Rook'un yakınında olman düşüncesine katlanamıyordum." Çenesi gevşedi. "Sonra ikinci dersten önce konuştuk. Ve haklı olduğumu anladım. Seni çok net *göremiyordum* ama artık görüyorum. Seni - *bizi* - ne olduğumuzu görüyorum."

Boğazıma Teksas büyüklüğünde bir yumru oturdu ama yine de çok sessiz bir şekilde "Peki biz neyiz?" diye soruyorum.

*Söylemeye çalıştığını düşündüğüm şeyi söylüyor
olamaz. Söylemiyor. Söyleyemez.*

Bakışları beni olduğum yerde sabit tutuyor. "Senden hoşlanıyorum, tatlım. Senden çok hoşlanıyorum. Biz arkadaş değiliz. Bundan daha fazlası olacağız."

Gözlerimin şu anda yemek tabağı büyüklüğünde olduğunu biliyorum. "Sanki çoktan karar vermişsin gibi söylüyorsun."

Sesinde ya da yüzünde zerre kadar belirsizlik yok. "Çünkü verdim. Senden hoşlanıyorum. Sana ilgi duyuyorum ve bu ilgiyi keşfetmek istiyorum."

Aramızda uzun bir sessizlik oluyor. Ve sonra gülüyorum.

İçimden fışkıran kıkırdama -ne demişti ona? - Sinirli kahkahadan başka bir şey değildi. "Hayır, hayır, hayır. Bu... bana karşı olan hislerini yanlış yorumluyorsun. Kendin söyledin. Daha önce hiç arkadaşın olmadı ve belki de bundan endişeleniyorsun..." Freddy'nin adını söyleyemeden duraksadım. "Çok net düşündüğünü sanmıyorum."

Bana doğru bir adım daha atıp, göz teması kurmak için boynumu yukarı kaldırmamı gerektirecek kadar yaklaştığında, patlamama hiç de şaşırmış görünmüyor.

"Bir konuda haklısın. Çok net düşünemiyorum," diye homurdanıyor, sesi hayal kırıklığıyla kalınlaşıyor. "Sorun da bu zaten. Ben *her zaman* net düşünürüm. Endişelenmiyorum. Duygusallaşmam. Kontrol her *zaman* bende. Her şeyin. Sana gelince hariç. Bunu bana *sen* yapıyorsun."

Yutkunuyorum. "Ben bir şey yapmıyorum."

"Güven bana. Sen öylesin." Alay ediyor. "Uzun zaman önce bir şeyleri çoğu insanın hissettiği ölçüde hissetmediğimi anladım. Benim dünyam sessiz - ve hissettiğim şeyleri görmezden gelmek yeterince kolay. Ama senin etrafında, her şey... güçleniyor."

Başımı sallıyorum. "Benim olduğumu bilmiyorsun -"

"*Lütfen*," diye sertçe sözümü kesti. "Bu sabah sen *ona* baktığında, Freddy Rook'un yanına gidip kafatasını bir daha bakılmayacak hale gelene kadar kırmamak için kendimi kontrol etmem gerekti. Bunu bana *sen* yaptın."

Bu itirafın en azından beni dehşete düşürmesi gerekirdi - işte bu yüzden karnımın alt kısmında parlayan ateş için hiçbir açıklamam yok.

Benim neyim var böyle?

Midem düğüm düğüm, yoluma devam etmeye çalışıyorum. "Yani, bir ilgin var. Bana karşı. Romantik bir ilgi gibi mi?" Bu kelime dilime yabancı geliyor.

"Evet," diye kolayca cevap veriyor. "Ne ölçüde olduğunu henüz bilmiyorum. Bu benim için yeni bir şey. Daha önce hiç kimse hakkında böyle hissetmemiştim." Bir eli uzanıp yanağımı sıyrıyor ve bir anlığına, gerçek beni iliklerime kadar ürpertmeden önce nazik dokunuşunu içime çekiyorum.

Bu çılgınlık.

Geri çekiliyorum, ulaşamayacağı bir yere, o da bana izin veriyor. "Romantik bir ilgiyi keşfetmenin iki kişi gerektirdiğinin farkındasın, değil mi?"

Bir kaşını kaldırıyor. "Elbette. Bu yüzden nasıl hissettiğimi bilmene izin veriyorum."

"Nasıl hissettiğimi sormadın. Kendiliğinden benden hoşlandığına karar vermiş olabilirsin -" Bu gerçek benim ağızımdan onunkinden daha da çılgınca çıkıyor. "Ama ben aynı şeyi söyleyemem."

Çarpık bir sırtışın gölgesi yüzünü karartıyor. "Yapamaz mısın?"

Keskin bir nefes alıyorum. "Hayır. Sadece seninle bu şekilde ilgilenmiyorum." Bir an için bu anın saçmalığını fark ediyorum: Adrian Ellis'le arkadaşlık kurmaya çalışıyorum.

Gözlerinde düpedüz yırtıcı bir parıltı kıvılcımlanıyor. "Öyle mi?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup doğruluyorum - çenemi daha az yukarı eğmek zorunda kalmamı engellediğinden değil. "Bu doğru. Senden hoşlanmıyorum. O şekilde değil."

Sırıltısı tam teşekküllü hale geliyor, sesi alçak bir fısıltıya düşüyor. "Sana inanmıyorum. Bana nasıl baktığını gördüm."

Gözlerim bir an için açıldı.

Öyle mi?

Yanaklarım kızardı. Beni kaç kez hızlı bir bakış atarken ya da uzun uzun bakarken yakaladı?

Haftalardır kendi kendime kullandığım mantığı tekrarlarken kıpırdanma isteğimi bastırıyorum. "Herkes sana nasıl bakıyorsa ben de sana öyle bakıyorum. Yani, evet, senden etkileniyorum. Ben de insanım. Benim gözlerim var. Ama sen ve ben -"

"Birlikte mükemmel olabiliriz," diye araya giriyor.

"Olmayacağımıza karar verene kadar," diye karşılık veriyorum. "Riskler yüksek. Senden çok benim için. Ve seni ilk kez kızdırdığımda, kolunun altında olmaksızın altı ayak altında daha iyi görüldüğüme karar vermeyeceğine tam olarak ikna olmuş değilim."

Olmak istediğimden daha cesurum, ama bu doğru. Adrian'ın ilgisini çeken her ne ise onun peşinden gitmekten beni alıkoyan şey cazibe ya da kimya değil, hatta aramızdaki bariz sosyal sınıf farklılıkları da değil. Aslında, bir parçam - belki de olması gerekenden daha büyük bir parçam - Adrian'ın bana ilgi duymasından gizliden gizliye *heyecan duyuyor*.

Ama sonunda ölmek istemiyorum.

"Seni öldürmek gibi bir niyetim yok," diyor gözlerini devirerek.

"Şu anda."

Bana etkilenmemiş bir bakış fırlatıyor. "Seni eşyalarımı karıştırırken ve en karanlık sırlarımı keşfederken *iki kez* yakaladım. O zaman seni öldürmediysem, akşam yemeği planları konusundaki bir anlaşmazlığın beni kızdırması konusunda endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum." Ve sonra, daha yumuşak bir sesle, "Gergin olmana gerek yok" diye ekliyor.

Kararlılığımın zayıfladığını şimdiden hissedebiliyorum, bu yüzden hızla vites değiştiriyorum. "Daha önce sınıfta yaptığın şey... beni zorladın. Bekleyebilirdin. Başka bir zaman beni kenara çekip durumunu savunabilirdin, ama sen herkesin önünde bir gösteri yapmayı *seçtin*."

Gösteriden, ilgiden ve kıskanç bakışlardan -bir an için- *hoşlandığımı* kısmı atlıyorum çünkü bunu bilmesine gerek yok.

Ağzı kıvrılıyor, utanç ya da suçluluk duygusu yok. "Ben asla bir aziz olduğumu söylemedim. Ya da şantajın üstünde. Buna alışmalısın."

"Alışmalı mıyım?"

"Evet." Ses tonunda tartışmaya yer yok.
benimsin."

"Artık

"Sadece ne Ben de her zaman istedim." I

Cevap alaycı bir şekilde. "Şantaj ve sırlar üzerine
kurulu bir ilişki."

Omuz silkiyor, sesi mırıltıya dönüşüyor. "Sanırım benim olmanın da pek çok faydası olduğunu göreceksin."

Gözlerindeki parıltının sevgi mi yoksa sahiplenme mi olduğunu ya da hangisinin midemin krep gibi dönmesine neden olduğunu anlayamıyorum.

Bunun çok ama *çok* kötü bitme potansiyeli olduğunu biliyorum.

YIRMI BİRİNCİ BÖLÜM

Tuhaflık bir sonraki derste başlıyor.

Bir sonraki dersime neredeyse yirmi dakika geç geldiğimde profesörüm gözünü bile kırpmıyor ama Aziz Benedict Dansı için bir elbise seçip seçmediğimi soruyor.

Görünüşe göre haberler hızla yayılmış ve Lionswood'un sosyal merdiveninde yeni bir basamağa yükselmişim: popülerlik. Biyoloji dersinin ortasında çaresizce çantamı karıştırıp bir kalem ararken, arkamdaki kız gülümseyerek bir tane çıkarıyor. "Al bakalım, Poppy," diye cıvıldıyor. "Benimkini ödünç alabilirsin."

"Oh, teşekkürler, Molly. Ders bitmeden sana geri vereceğimden emin olabilirsiniz."

"Hiç merak etme," diyerek beni başından savıyor ve sonra meraklı bir gülümsemeye masasının üzerine eğiliyor. "Saçlarını ne kadar çok *sevdiğimi* sana hiç söylemiş miydim?"

"Sanmıyorum."

Molly'yle ilk kez konuştuğumu düşünürsek öyle olduğunu *biliyorum*. Adını birinci sınıftan beri biliyorum - bir teknoloji CEO'su ve ünlü bir balerinin kızı - ve saçıma, bırakın rengini ayırt etmeyi, hakkında bir fikir oluşturacak kadar uzun süre bakmadığından neredeyse eminim.

"Çok küllü," diye iç geçiriyor, kendi kestane rengi buklelerinden biriyle oynarken. "Stilistinize hangi referans fotoğrafı gösteriyorsunuz?"

"Bilmiyorum. Bu benim doğal rengim."

Yüzü bir gülümsemeye dönüşüyor, dişlerinin arasındaki boşluk görünüyor. "Peki çillerin? Onlar da mı doğal?"

Başımı sallıyorum.

Alay ediyor ve burnunun kenarındaki kahverengi noktalara işaret ediyor. "Çok kıskanıyorum. Ben kendiminkileri çiziyorum. Ve gelecek ay on sekiz yaşına basar basmaz dövme yaptıracağım." Masanın köşesinden telefonunu alıyor. "Seninkini dövme sanatçıma göndermek için ilham kaynağı olarak kullanmamın bir sakıncası var mı?"

"Tabii."

Molly saçım hakkında soru soran son öğrenci değil. Ya da çillerimi.

Günün son dersinden sonra ders kitaplarımı dolabıma yerleştirirken koridorun sonundan gelen tiz bir ses "Poppy!" diye bağıyor.

Cilt bakım rutinim, egzersiz rutinim ve makyaj rutinim hakkında sorularla donanmış akbabalar gibi üzerime üşüşen son sınıf kız ikilisini tanıyamıyorum. Onlara makyaj malzemelerimi lüks bir PR listesinden değil, yolun aşağısındaki CVS'den aldığımı söylediğimde ise alay etmiyor ya da gülmüyorlar.

Bir kere bile.

Sadie ya da Saffie ya da Sally, "Çok minimalistsin," diye iç geçiriyor. "İyi bir kopya bulmaya bayılıyorum," diye başını sallıyor Adelita.

Sanki göz farımın ya da nemlendiricimin adı Lionswood'un altın çocuğunu nasıl tavladığımı ortaya çıkaracakmış gibi cevaplarımı bir müjde gibi algılıyorlar.

Batı Kanadı'na dönerken bildirimlerimi kontrol ettiğimde çenem düşüyor. Instagram'da üç yüzden fazla takip isteği. Artık hiç kullanmadığım Facebook'ta en az yüz kişi - ve en az üç kişi Reddit'imi bulmayı başarmış.

Tanrım.

Dört yıl boyunca bir saksı bitkisine gösterdiğiniz hürmeti göstererek kenardan izledim ve şimdi Adrian'ın dikkati herkesin dikkatini çekmeyi başardı.

Bu sarsıcı değişimden nefret *etmeliyim*.

Daha güçlü, daha ilkeli bir insan bunu yapardı.

Ama sonunda kıskançlıklarına layık buldukları biri olmaktan biraz tatmin olmadığımı itiraf etmezsem yalan söylemiş olurum.

Yurt odama döndüğümde hâlâ DM istekleri arasında geziniyordum. Dönüş yolunda en az üç farklı kız beni durdurdu, Adrian'ın Aziz Benedict Teklifi'ni öve öve bitiremediler ve elbisemin fotoğraflarını görüp göremeyeceklerini sordular.

Sanki elbise alışverişı konusunda bir hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi.

İçimi çekerek kapımı açtım ve güllerin saldırısına uğradım - güller yatağım da dahil olmak üzere sıkışık yatakhane'deki hemen hemen her yeri kaplamıştı.

Eve hoş geldin demenin en kötü yolu bu değil. Bana en yakın olan bukete yaklaşıyorum: şifonyerimin üzerinde duran gece yarısı siyah gülleri ve annemin sesi kafamın içinde çınlıyor.

Sana çiçek aldıklarında ciddi olduklarını anlarsın tatlım, derdi. Yapay ya da plastik değil, gerçek, elle kesilmiş çiçekler. İşte o zaman anlarsın.

Elimi taç yapraklarına doğru uzatıyorum ve gördükleri kadar gerçek olduklarını fark edince şaşırıyorum. Yapraklar ipeksi bir dokunuşa sahip ve birisi -belki de onları getiren çiçekçiler- saplarını özenle kesmiş ve suya batırmış.

Yutkunarak diğerlerini de kontrol ediyorum. Hepsi gerçek.

Annem muhtemelen ilişki tavsiyesi almam gereken *son* kişi ama yine de içimde gergin bir heyecan var. Adrian'la ilişkimizin nereye gittiği (ya da benim nereye gitmesini isteyebileceğim) konusunda hiçbir fikrim yok ama çiçeklerin güzel olduğunu inkâr edemem.

Uzanmak için yeterli alanım olsun diye bazı buketleri yeniden düzenlemeye gidiyorum - ama gözüm kayısı rengi güllerin arkasına sıkışmış bir kutuya takılınca duraklıyorum.

Bu benim değil.

Ön yüzündeki Fransız tasarımcının baskısını tanıyamıyorum ama üstünü çıkarırken sarılı olduğu kırmızı ipek kurdeleye zarar vermemeye dikkat ediyorum ve -

Oh.

Oh.

Katlanmış ve kağıt mendil yatağında yatan merlot renkli elbisenin güzel olduğunu daha onu çıkarmadan anlayabiliyorum.

Malzemesi parmaklarımın arasında tereyağı yumuşaklığında ve bedenime uygun olduğunu düşünüyorum ama iç kısmında bunu doğrulayacak bir etiket yok.

Yine de kutunun içinde bir not var ve zarif karalamayı fark ettiğimde neredeyse kumaş kadar kızarıyorum.

***Benim olmanın faydalarından biri.
Uyarsa haber ver.***

Birkaç kağıt mendil yığınının altına sıkışmış, bir çift uyumlu süet Manolos da keşfediyorum.

Fikrimi değiştiremeden okul üniformamdan sıyrılıyorum. Elbisenin üst kısmını oluşturan uzun, kalın askıların vücudumda nasıl durması gerektiğini çözmem en az iki denememi alıyor ama çözdüğümde *tam* oturduğunu fark ediyorum.

A kesim elbise belden kavıyor ve şık alt yarısı kalçalarımı sararken, üst yarıdaki kalın kuşaklar göğüslerimi sarıyor ve boynumun arkasından bağlanarak dalan bir yaka oluşturuyor.

Ve sırtı açık.

Aynada birkaç dakika boyunca ileri geri kasılarak ipeğin ışıktaki sıvı yakutlar gibi nasıl parıldadığına hayranlıkla bakıyorum.

Bu, şimdiye kadar vücuduma giydiğim en güzel şey - ve şüphesiz en pahalısı. Bu ikinci kısımdan emin olmak için fiyat etiketine ihtiyacım yok.

Her ne kadar narin görünse de, bazen seyyar ikinci el mağazalarında bulduğum, hemen yıpranmaya başlayan, geri dönüştürülmüş hızlı moda elbiseler gibi hissettirmiyor.

Hayır, *bu...* dikişleri sağlam, her dikişi doğru yerleri vurgulamak için bilinçli olarak yerleştirilmiş.

Uzun süre çıkarmaya kıyamıyorum.

"Elbiseyi beğendin mi?" Adrian'ı duymadan önce hissediyorum, ders kitaplarımı dolabıma yerleştirirken bir el belimde geziniyor. Bu hareket beni ürkütüyor, ama hemen toparlanıyorum ve midemde çırpınan sinirlerle ona dönüyorum.

Komşumun dolabına yaslanmış, çoktan gülümsüyor - bana cevabı zaten bildiğini söyleyen kendini beğenmiş bir sırıtış.

Ve hala bana dokunuyor.

İç çekiyorum. Burası ona elbiseyi beğenmediğimi söylediğim kısım. Benim sevgimi satın alamayacağını ve bu yüzden

Yurt odamda kalan güzel giysiyi giymektense, ucuz bir mağazadan bulduğum kıyafetle dans etmeyi tercih ederim.

Ama kelimeler boğazımda düğümleniyor. Bunu yapamam.

Adrian'ın niyeti ne olursa olsun, hayatımda gördüğüm en güzel elbiseyi aşağılamak için kendimi zorlayamam.

Bu şekilde büyüdüğüm için güzel bir elbise ve güzel ayakkabılar için ter dökmemeliyim - ama yoksulluk beni lüks malların esaretine karşı bağışık hale getirmedir.

Bu yüzden, ona nefret ettiğimi söylemek için ağzımı açtığımda, onun yerine çıkan şey: "Elbise çok güzel."

Sadece zayıf iradeli ve kusursuz giyimli olmam gerekecek.

Gözlerinde bir zafer kıvılcımı var - sanki az önce neye teslim olduğumu anlamış gibi. "Buna sevindim. Normalde ısmarlama bir şeyler yaptırırdım ama bu kadar kısa sürede..."

Eli *hala* sırtımda duruyor, sıcaklığı ceketimin içinden sızıyor ve Adrian'ın bu versiyonuyla nasıl etkileşime gireceğimden tam olarak emin değilim. Dokunuşuna doğru eğilecek miyim? Şaplakla uzaklaştırıyım mı? Onu dolaplara doğru bastırıp öpüşüyor muyum?

Her neyse - her neye dönüşüyorsak - ikimiz için de keşfedilmemiş bir bölge. Onunla arkadaş olmak yeterince tuhaftı ama en azından arkadaşlıkların sınırları belliydi. Uyulması gereken zımnî kurallar. Söylemeyeceğin şeyler, dokunmayacağın yerler.

Şimdi kuralların ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

Hâlâ anlamaya çalışıyordum ki uyarı zili çaldı ve Adrian eğilip çenemin sert çizgisine iffetli bir öpücük kondurdu ve "Sonra görüşürüz tatlım," diye mırıldandı.

O köşede kaybolduktan çok sonra bile tenim karıncalanmaya devam ediyor.

Molly beni yurt odasında dans için hazırlanmaya davet etti.

Neden evet dediğimden emin değilim - ama nedenini biliyorum. Çünkü Molly'nin teklifi profesyonel bir dansçının ücretsiz hizmetiyle birlikte geliyor.

kuaför ve makyaj sanatçısı, bu da beni on yıllık saç maşamı dolaptan çıkarmaya çalışmaktan kurtarıyor.

Onu en son kullanmayı denediğimde neredeyse beni elektrik çarpıp öldürüyordu.

"Sana soracak çok sorum var Poppy," diyor Sally, iki sandalye aşağıda, gözleri kapalı ve dudakları büzülmüş bir şekilde makyaj sanatçısı sihrini konuştururken. Molly her nasılsa dört genç kızı, bir kuaförü, bir makyaj sanatçısını ve tüm ekipmanlarını benimkinden daha büyük olmayan bir yurt odasına sığdırmayı başarmış.

Bu etkileyici bir başarı.

"İstedığınızı sorun," diyorum, kuaför bende olduğunu bile bilmediğim düğümleri tararken yüzümü buruşturarak. Molly bunların hiçbirini için tek kuruş ödemem gerekmeyeceğini söylemişti ama bu gece buraya gelmenin gerçek bedelini biliyordum: Adrian'la ilgili bir sorgulama.

"Bilmek *zorundayız*. Adrian'la çıkmaya nasıl başladınız?" Molly sordu. Makyaj masasının yanında dişlerini beyazlatıyor.

"Oh, biz -" Stilist şimdi tel tokaları çıkarıyor. "Şey, işler biraz karışık. Bazı şeyleri keşfediyoruz. Bu çok yeni." Molly'nin duvardaki kristal koleksiyonuna bakıyorum ve aç bakışlarının her birinin başımın yan tarafını deldiğini hissedebiliyorum.

"Bir şeyleri keşfetmek..." Bu sözler, esmer tenini tamamlayan fırfırlı, tarçın kırmızısı bir elbisenin içinde salınan Adelita'dan geliyor. "Yatakta iyi mi? Hep merak etmişimdir."

Kızlar histerik kıkırdamalara boğulurken, yüzüme yayılan sıcaklığın sürdüğüm üç kilo fondöten ve kapaticıyı eritmemesini umarak neredeyse kendi tükürüğümle boğuluyordum. "Uh..."

"Buna cevap vermek zorunda değilsin," diye araya giriyor Molly, hâlâ kıkırdayarak. "Adelita sadece meraklı davranıyor." Arkadaşına gerçek bir ısırtı olmayan bir bakış fırlatıyor.

Adelita omuz silkiyor. "Ne var? *Hepimiz* merak ediyoruz." Utangaç bir gülümseme burnunun altındaki güzellik izini belirginleştiriyor. "Eminim öyledir. Okuldaki bağış kampanyalarında çok cömert davranıyor. Eminim bu özelliği yatak odasına da uzanıyordur."

"Ben o kadar emin olmazdım," diye ekliyor Sally iç çekerek. "Demek istediğim, Matt kıyafetlerimizi çıkarana kadar Rahibe Teresa gibi olabilir. Seks yapmaya bir yıl önce başladık ve o *hâlâ* bunu anlamıyor.

Yirmi dakikalık bir çekiç darbesi beni kendiliğinden orgazm yapmayacak."

Bir kıkırdama turu daha başlıyor, ama kendimi yutkunurken buluyorum, beynimde beklenmedik bir görüntü yanıp sönüyor: Adrian, çıplak ve ellerinden biri yağsız kaslarla dalgalanıyor -

Hayır, hayır, hayır. Oraya gitmeyeceğim.

Daha öpüşmedik bile. İlk aşamaya geçene kadar onu çıplak hayal etmemeliyim.

"Geçen yıl çıktığım Cedarsville Lacrosse oyuncusunu hatırlıyor musun? *İşte o* kötüydü," diyor Molly bana dönmeden önce. "Ne kadar şanslı olduğun hakkında hiçbir fikrin yok, Poppy. Adrian gerçek olanlardan biri. Çoğu erkeğin yaptığı gibi surat asmıyor."

Gülme isteğimle savaştığım zorundayım çünkü Molly ne yazık ki ironik bir şaka yapmıyor. Hiçbir fikri yok.

Adrian'ı sadece cömertlik ve nezaketin parlayan ideali olarak tanıyacaklar.

Onu asla benim tanıdığım gibi tanıyamayacaklar.

Ve bunun farkına varmak içimde bölgesel bir sızı yaratmamalı, ama bir parçam dünyanın geri kalanı onun maskesini anlasa da benim *onu* anladığımı bilmekten hoşlanıyor. Tüm karanlık ve kıvrımlı yanlarını.

Kızlara dudak bükerek gülümsüyorum ve banyoya doğru yöneliyorum. "Sanırım üstümü değiştireceğim."

Elbise hatırladığımdan daha da güzel, tenimde yağ gibi kayıyor. Boynuma fiyonk şeklinde bağlanmış kuşaklar, ne zaman kıkırdansam sırtımın açıkta kalan derisini sıyrıyor - ama aynı zamanda paketinden çıkarılacak bir hediye olduğum izlenimini de veriyor.

Adrian'ın hediyesi sanırım.

Üç gevşek çeneli kız ve Molly'nin boy aynasıyla yüzleşmek için dışarı çıktığımda kumaş üzerime yapışıyor.

"Aman Tanrım."

Kalbim mideme iniyor.

Aynadaki kız benim hiç tanımadığım bir versiyonum. İğne gibi düz saçları gevşek dalgalara dönüşmüş, platin rengi, kuaförün kafa derime masaj yaparak dakikalarca kullandığı saç yağıyla vurgulanmış. Havadan oyulmuş keskin elmacık kemikleri ve bir sirenin dolgun kırmızı dudakları var.

Bu kız, sınıf arkadaşlarına ayak uydurmak için durmadan mücadele eden fakir bir burslu öğrenciye benzemiyor.

Bu kız buraya aitmiş gibi görünüyor.

"Pekâlâ, bu elbiseyi nereden buldun?" Molly sinsi bir gülümsemeyle yanıma yaklaşp, Sindirella'yı andıran dönüşümümdeki tüm övgüyü kendisinin aldığını söylüyor.

"Bir hediye idi."

Gözleri kocaman oldu. "Adrian'dan mı?"

Başımı sallıyorum ve odanın geri kalanından bir dizi iç çekiş geliyor.

"Ciddiyim. Çok şanslısın," diyor ve ilk kez haklı olup olmadığını merak ediyorum.

"Sana bu gece ne kadar güzel göründüğünü söylemiş miydim?" Adrian zaten tüm hızıyla devam eden partiye doğru bir bakış bile atmadan beni balo salonuna doğru götürüyor.

Bana bakmakla çok meşgul.

"En az üç kez," diye cevap veriyorum, sanki güneşe çıkmış bir kedi gibi onun ilgisinin tadını çıkarmıyormuşum gibi. Çünkü midem düğüm düğüm olsa da, Adrian'ın Batı Kanadı merdivenlerinden indiğim ve bir kolunu benimkine doladığı andan beri gözlerini benden alamamasından hiç şikâyetçi değilim.

Onun ilgisinin tüm ağırlığı eskiden tedirgin ediciydi, şimdi ise heyecan verici bulmaya başlıyorum.

"Kendime engel olamıyorum," diye utanmazca omuz silkiyor. "Seni böyle giydirmek hoşuma gidiyor." Kırmızı elbiseler ve siyah takımlar denizinde ilerleyen bir yemek şirketini yakalıyor ve tepsiden iki uzun saplı bardak alıyor.

"Ne gibi? Oyuncak bebek gibi mi?" Bana uzattığı bakır renkli sıvı bardağını inceliyorum.

"Kesinlikle." Bir çeşit köpüklü elma şarabı olduğunu tahmin ettiğim bir yudum alıyor, gözleri parlıyor. "Gösteriş yapabileceğim ve sadece benim dokunabileceğim küçük, güzel bir bebek." Sözlerinde açgözlü ve sahiplenici bir şeyler var - ve bu da içime beklenmedik bir sıcaklık gönderiyor.

Bundan hoşlanmamalıyım.

Yüzüme yansımış olabilecek sıcaklığı gizlemek için içkimden bir yudum alıyorum, burnum acı tattan dolayı kırışıyor. "Tamam, bu elma şarabı *değil*."

Omuz silkiyor. "Tabii ki değil. Birileri her zaman yemek şirketine rüşvet verip alkolsüz meyve suyu karışımını şampanyayla değiştiriyor."

"Dean Robins hala yakalanmadı mı?" Söz konusu adam, uzak odalardan birine kurulmuş yaylı çalgılar dördlüsüyle set listesinin üzerinden geçiyor.

köşeler.

"Biliyor ama pazartesi sabahına kadar güzel bir bağıbozumu ofisine ulaştığı sürece tek kelime etmeyecek."

İçkimden birkaç yudum daha alıyorum. İnerken yakıyor ama karnıma yerleşen hoş sıcaklık bunu fazlasıyla telafi ediyor.

Rick'in dondurucuda sakladığı Busch Lights'tan kesinlikle daha iyi.

"Sen de bu gece gerçekten çok iyi görünüyorsun," diye birden ağzımdan geçiriyorum. "Bunu daha önce söyleyip söylemediğimi hatırlamıyorum."

Bir kaşını kaldırdı.

"Değil Korkunç, I Yani." I suçlama ve Alkol. "Sen bak...korkunç değil."

Daha çok korkunçluğun *tam tersi* gibi.

Koyu renk bukleleri alnından uzaklaştırılmış ve uygun bir şekilde ehlileştirilmiş, siyah takım elbisesi mükemmel bir şekilde oturtulmuş. Gelenek olduğu üzere, bu gecenin temasına uygun olarak kırmızı bir yaka çiçeği takıyor ama standart gülü başka bir şeyle değiştirmiş.

Bir gelincik.

Dudaklarında alaycı bir gülümseme beliriyor. "Böyle düşünmene sevindim."

Yanaklarım pembeleşiyor, damarlarımda dolaşan alkolün etkisiyle başka bir şey söylemeden önce bakışlarımı tekrar dansa çeviriyorum.

Bu gecenin gerçekleşmesi için hiçbir masraftan kaçınılmadığı açık. Evet, *şu* Grimaldi'ler tarafından bağışlanan Grimaldi Salonu'na daha önce sadece bir kez girmiştin ve o da birinci sınıfta okul gezisi sırasında olmuştu.

O zaman bile, büyük pencerelerinden süzülen güneş ışığı dışında hiçbir şey yoktu, sanki yanlışlıkla başka birinin peri masalına adım atmış gibiydim.

Bu gece, *benim* peri masalım gibi hissettiriyor.

Salon spor salonu kadar büyük, ancak parke yerine mermer, tribün yerine de döner merdiven kullanılmış. Birkaç kristal avize mekânı sıcaklıkla yıkıyor, azalan güneş salonun büyük kemerli pencerelerinden görülebiliyor.

Kırmızı güller tırabzanları, perdeleri kaplıyor ve masa süslerinin çoğunu oluşturuyor, ancak bu gecenin *asıl* merkezi biziz.

Kapıdan girdiğimiz andan beri gözler üzerimizdeydi.

Bu andan, bu bakışları takip edecek olan öz-bilinç kabarmasından korktum, ama asla gelmedi.

Sanki Adrian'ı merdivenlerin dibinde beni beklerken bulduğum an devreye giren bir şişe sıvı cesaret içmiş gibiyim çünkü onların bana bakmasını *istiyorum*.

Şampanyamdan bir yudum daha alıyorum, bakışlarım odanın öbür ucundaki belirli, belirgin bir yüze takılıyor ve yeni keşfettiğim özgüvenimin bir kısmı azalıyor.

Sophie sevgilisinin yanında duruyor, dudak uçuklatacak kadar güzel görünüyor çünkü *tabii ki öyle*. Kıpırmızı, halter yakalı elbisesi başka birinin üzerinde şekilsiz görünebilirdi ama ayaklarının dibinde biriken bol saten sadece ne kadar küçük olduğunu vurguluyor.

Saçlarını zarif bir şekilde toplayarak narin yüz hatlarını, özellikle de şu anda kıskançlıktan *yanan* yeşil gözlerini vurguluyor.

Bu ifadeyi başka bir şeyle karıştırmayacak kadar iyi biliyorum. Bana ya da Adrian'a değil, aramızdaki boşluğa bakıyor - tam kolumun onunkiyile birleştiği yerde.

Ağzım yukarı kalkıyor ve o beni yakalamadan önce bakışlarımı kaçırıyorum.

Bu gece muhtemelen alacağımız tüm kıskanç bakışlar arasında Sophie'nin acı kıskançlığının en tatlısı olduğunu zaten biliyorum.

"Dans etmek ister misin?" Adrian'ın alçak sesi aniden kulağıma doluyor.

Yeni bir şarkı başladı, tatlı ve yavaş, ve ben ona en iyi geyik taklidimi yapıyorum. "Oh, hayır, yapamam -"

Ben daha uygun bir şekilde itiraz edemeden beni sallanan bedenlerin arasına doğru çekmeye başladı bile. "Hayır, Adrian -" Eli belime yerleşiyor. "Dans *edemiyorum*." Dans eden diğer çiftlere doğru panikle bir bakış fırlatıyorum, hiçbiri benim gibi ayaklarını sürüyormuş gibi görünmüyor.

Adrian elimi omzuna koyarken tamamen ilgisiz görünüyor ve beni oyuncak bebek gibi yeniden düzenliyor. "Bana güveniyor musun?"

Gözlerimi kırpıştırarak ona bakıyorum. "Bu hileli bir soru mu?"

Cevap vermiyor ama beni o kadar hızlı döndürüyor ki başım dönüyor. Müzik yükselir. "Adrian -"

Beni batırıyor.

Beni düşürmesinden korkarak -çünkü *düşürebilir*- can havliyle ona yapışıyorum ama o sadece yakınımı eğiliyor ve yumuşak bir şekilde gülümsüyor. "Gördün mü? Endişelenecek bir şey yok."

Sözleri vücudumdaki gerginliğin bir kısmını alıp götürüyor ve ben de isteksizce rahatlıyorum.

Neyse ki, tüm o düşüşler, dönüşler ve ayak hareketleri boyunca kendimi aptal durumuna düşürmemeyi başarıyorum, gerçi bunun benden çok Adrian'la ilgisi var. Zahmetsizce zarif, her nasılsa yanlış adımlarımın her birini kasıtlı gibi gösterebiliyor.

"Böyle dans etmeyi nereden öğrendin?" Konuşmanın bana onun İtalyan mokasenlerini kaç kez ezdiğimden başka bir şeye odaklanmamı sağlayacağını umarak soruyorum.

"Yürümeye başlar başlamaz annem beni derslere yazdırdı," diye cevap veriyor ve etrafımızda dönen çiftleri işaret ediyor. "Gördüğünüz gibi... alışılmadık bir şey değil. Çok fazla çocukluk sosyal etkinliği."

Başımı sallıyorum. "Sanırım işe yaradı."

Gözleri benimkilerle buluşuyor, dudaklarında hâlâ o yumuşak gülümseme oynuyor. "Sanırım öyle."

Hava bu gece daha hafif bir şeye dönüştü. *Adrian* daha hafif. Daha az korkutucu. Tanıdığım tehlikeli sosyopat gibi değil, daha çok normal bir genç çocuk gibi.

Normal.

Bu son zamanlarda kullanamadığım bir kelime.

Ama işte buradayım - normal bir kız, çok normal bir çocukla normal bir okul dansında normal bir gece geçiriyor. Belki de evren bana bir kemik atıyordur. Bir ömür boyu yaşadığım cansız lise deneyimini telafi edecek normal bir lise deneyimi.

İki şarkı boyunca daha dans ettiğimizde, tüm o dönüşlerden ve kan dolaşımında hala yol almaya çalışan yarım bardak şampanyadan dolayı biraz başım dönüyor, bu yüzden Adrian'dan tuvaleti bulacak kadar uzun süre ayrılıyorum.

Grup fotoğrafı çektirmeye çalışan süslü püslü kızlarla ya da son dakika saç ve makyaj felaketleriyle dolu olacağını bildiğim için Grimaldi Salonu'ndaki tuvaletten kaçınıyorum ve balo salonunun *dışındaki* tuvaleti tercih ediyorum.

Merhametli bir şekilde boştu.

Mermer lavabolardan birine yaslanıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve huzurun ve sessizliğin tadını çıkarıyorum. Adrian'ın hayali dokunuşuyla sırtım karıncalanıyor, sanki hala buradaymış, beni bir dans pozisyonundan diğerine nazikçe yönlendiriyormuş gibi.

Kapı gıcırdıyor ve tek gözümü açıyorum, çevremde tanıdık, askılı bir elbise gördüğümde midem bulanıyor.

Harika.

İçeri girerken topukları mermere çarpıyor ve eğildiğim lavabonun önünde duruyor.

"Affedersiniz, lavaboyu kullanmanız mı gerekiyor?" Yarı alaycı bir şekilde soruyorum, en son beni bir banyoda köşeye sıkıştırıp "Adrian'dan sadaka istemeyi" bırakmamı talep ettiği zamanı hatırlıyorum.

Yüzüme dönüyorum, her şeye hazırım - ama yüz ifadesi beni olduğum yere mıhlıyor.

Aynı anda hem şüphe, hem yenilgi, hem de yıkılmışlık - Sophie'nin daha önce hiç görmediğim şaşırtıcı bir ham hali - ve konuştuğunda, sesinde o alametifarikası olan üstünlük duygusu yok. Tek söylediği, "Bilmem gerek," oluyor.

Sırtımı lavaboya dayadım, ne yapacağımı bilemiyorum.

Bu Sophie. O normal çizgim buraya kadarmış. "Ne?"

Floresan ışık bana oyun oynuyor olabilir, ama yemin ederim kirpiklerinin arasından gözyaşları süzülüyor. "Bunu nasıl yaptığını bilmem gerek."

Ona sadece göz kırpıyorum.

Elbisesine mükemmel bir uyum sağlayacak şekilde renklendirilmiş dudakları alaycı bir şekilde kıvrılıyor. "Aptalı oynama. Nasıl yaptığını bilmem gerek." Sesi titriyor.

Göğsümde bir parça acıma hissi uyanıyor.

"Ne oldu?" Hemen cevap vermeyince tersliyor. "Ciddiyim. Söyle bana. Yakışıklı Prens'in sana nasıl yaltaklandığını anlat."

Kimin peşinden koştuğunu bile bilmiyorsun, demek istiyorum. O senin Beyaz Atlı Prensini değil. O kimsenin beyaz atlı prensi değil.

"Sophie -"

"Hayatımın dört yılı. Her şeyi yaptım. Makyajsız. Tonlarca makyaj. Kahverengi saç. Sarı saç, ki -" Kızıl saçlarından bir tutamı çekiştiriyor ve alay ediyor. "Bu arada bana çok *kötü* göründü. Yapışkanlık yaptım. Elde edilmesi zoru oynadım. Onu kıskandırmaya çalıştım. *Her şeyi* yaptım ama bana iki kere bile bakmadı. Hiç *kimseye* iki kere bakmadı. Dürüst olmak gerekirse, onun asexüel falan olduğunu düşünmeye başlamıştım." Sophie bana doğru akrilik bir tırnak gösteriyor. "Ama sonra *sen çıkageldin* ve o senin peşine düştü. Bu yüzden, bu yıl bitmeden, hayatıma devam etmeden ve zamanıma ve enerjime *değecek* biriyle evlenmeden önce, bilmek istiyorum. Sende olup da bende olmayan şeyi söyle bana."

Bakışları sert ve inatçı ve Sophie Adams'a hiçbir şey borçlu olduğumu düşünmesem de, bu acıma dalgası sinir bozucu bir şekilde ısrarcı.

Gerçeğe yakın bir şeye asla inanmazdı *ama...*

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Bana beklenti dolu bir bakış atıyor.

İçimi çektim. "Benden hoşlanıyor çünkü sende olmayan tek şey benim." Bakışları keskinleşiyor. "Neymiş o?"

Ellerimi kaldırıyorum, bir teslimiyet jesti. "Bir sadaka vakası." "Oh, *lütfe*," diye alay ediyor. "Bana gerçeği söyle."

Başımı sallıyorum. "Hayır, bu doğru. Onunla tanıştın. Gerçek bir kurtarıcı kompleksi var. Onun gönül tellerini titreten acıklı bir hikâyem var."

"Şaka yapıyor olmalısın," diye kestirip atıyor.

Omuz silkmiş gibi yapıyorum. "Her şey olabilirsin Sophie. Fakir olmak dışında."

Cebimde bir şişe feromon ya da büyücülük kitabı bulacakmış gibi beni tepeden tırnağa inceliyor ve hiçbir şey bulamayınca hemen alay ediyor.

Başka bir şey söylemeden banyodan çıkmadan önce nefesinin altından *zamanımı boşa harcadığına* dair bir şeyler mırıldanıyor.

Yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemiyorum.

Komik değil - *gerçekten* değil - ama sanırım Sophie'nin kabul edeceği tek açıklama bu olabilir.

Hüzünlü hayırseverlik vakası ve karşı koyamayan kanayan kalbi olan çocuk.

Gerçeklerden daha uzak olamazdı.

Partiye döndüğümde Dekan Robins'in Adrian'ı odanın öbür ucunda hararetli bir konuşmanın içine çektiğini ve açık artırmanın başladığını görüyorum.

Benedict Dansı'nın resmi nedeni buydu: öğrencilerin ve öğretim üyelerinin bağışladığı eşyalar açık artırmayla satılacak ve elde edilen gelir nörolojik bozuklukların araştırılmasına fon sağlayan bir hayır kurumuna aktarılacaktı.

Gayri resmi olarak ise okulun itibarını artırıyor ve herkese okul üniformalarını çıkarıp şık giyinmek için bir bahane sunuyor.

Volkan kırmızısı payetli bir elbise giymiş olan Penelope Lawson ikinci kattaki balkondan ev sahipliği yapıyor. "Ve *sıradaki* ürünümüz..." Elindeki dizin kartlarına gözlerini kısarak bakıyor, kıkırdıyor. Etrafta uçuşan şampanyadan birden fazla kadeh içtiğini tahmin ediyorum. "Tristan Bell'in Lamborghini'siyle bir test sürüşü!"

Ben bir kadeh daha şampanya kapana kadar 300 dolara gitti.

Sırada profesörlerden birinin 1500 dolara açık artırmaya çıkardığı bir şişe eski şarap var. Birkaç son sınıf öğrencisi açık artırmaya katılmayı *deniyor* ama refakatçi öğretim üyeleri onları engelliyor.

Mücevherler, imzalı spor hatıraları, vintage çantalar ve hatta profesyonel şekillendirme seansları var - ama benim ilgimi sadece bir seyahat rulosu çekiyor. Gerçek, el yapımı deriden yapılmış ve içinde boya fırçalarını ve kalemlerimi koyabileceğim çeşitli yuvalar var.

Bunu Pratt'e götürebilirim.

Penelope açık artırmayı başlattığında küreğimi havaya sallıyorum - ancak Monica Jensen önce davranıyor. "100 dolara alıyorum!" Dedi.

"150 dolar," diye karşı çıkıyor bir başkası.

"\$200!"

Hayallerim suya düştü.

Hayal kırıklığına uğradım ama şaşırmadım, teklifleri bir kenara bırakıp bu gece gerçekten karşılayabileceğim tek şeye döndüm: ücretsiz şampanya. Adrian hâlâ Dean Robins tarafından esir tutuluyor. Büyüleyici gülümsemesi kenarlarından sıkılmış gibi görünmeye başlıyor.

Belki de onu kurtarmalıyım.

"Poppy."

Döndüğümde gözlerim fal taşı gibi açılıyor, neredeyse şampanyamdan geriye ne kaldıysa boğuluyordum.

"Freddy!" Umarım çeneme düşen şampanya damlasını fark etmez. "Seni görmek güzel."

Cılalı elbise ayakkabılarına doğru utangaç bir gülümseme fırlatıyor. "Ben de seni."

"Çok hoş görünüyorsun," diyorum ama hemen ekliyorum, "Millie ile birlikte. Siz ikiniz birlikte çok hoş görünüyorsunuz."

Kayısı rengi kravatını düzeltiyor. "Teşekkürler. Randevusu son anda kaçtı ama çok hızlı çalışıyor. Eşleşebilmemiz için her şeyi seçti. Gerçi bu rengin bana bir faydası olduğundan emin değilim."

Başımı salladım. "Hayır, gerçekten..."

Güzel deme. Ya da iyi.

"...harika. Gözlerini ortaya çıkarıyor," diye bitiriyorum. Gülümsedi.

"Teşekkürler."

Rahatsız edici bir sessizlik aramızdaki boşluğu kaplıyor ve ben boş şampanya kadehimin sapıyla oynuyorum. "Gülün hakkında..."

Başını sertçe sallar. "Açıklamana gerek yok. Buraya gelmemin nedeni bu değil ve dürüst olmak gerekirse, Üniversite Hazırlıklarında neler olduğunu gördüm. Adrian'ın teklifi benimkini suya düşürdü. Açıklamaya gerek yok."

Nedense Freddy'nin nazik güvencesi kendimi daha da kötü hissetmememe neden oluyor.

Boğazımda oluşan yumruyu yutkunarak bastırıyorum. "Teklifin de gerçekten çok güzeldi. Sadece..."

Adrian benimle ilgilendiğine karar verdiği andan itibaren hiç şansın olmadı.

Beni başından savdı. "Sen ve Adrian arasında bir şey var. Anlıyorum. Dediğim gibi: açıklamaya gerek yok."

Benim de pek şansım olduğundan emin değilim.

"Her neyse..." Freddy arka cebinde bir şey arıyor. "Aslında buraya sana bunu vermek için gelmişim." Seyahat rulosunu çıkardı.

Nefesim kesildi. "Sen mi kazandın?"

Omuz silkti. "Evet. Teklif vermeyecektim ama nasıl baktığını gördüm."

"Bunu yapmana gerek yoktu," diyorum. "Pahalı olduğunu biliyorum." Şimdi ne kadar pahalı olduğunu hatırlayamadığım için kendimi suçlu hissediyorum.

"Hayır. Ailem müzayede için bana harçlık verdi ve gözüme başka bir şey çarpmadı. O şarap şişesine teklif vermeyi düşündüm ama Profesör Ayala uzaklaştırma cezası vermeye hazır görünüyordu."

Başımı salladım. "Muhtemelen güvenli bir seçim."

Elini uzattı. "Al bakalım. Bu senin."

"Emin misin?" Parmaklarım ruloyu almak için kaşınıyor, ama dürtümü dizginliyorum.

Cesaretle başını sallıyor. "Kesinlikle. *Benimkine* uyacağını sanmıyorum. vibe."

Elinden ruloyu alıyorum, yanaklarımı alkolle ilgisi olmayan bir kızarıklık kaplıyor. "Teşekkür ederim Freddy. Bu gerçekten çok tatlı."

Tüm yüzü aydınlanıyor ve birden aklıma bir fikir geliyor: Bu gece burada Beyaz Atlı Prens'e uygun biri varsa, o da muhtemelen Freddy'dir. Çekici. Düşünceli. Başka birinin tatlı, yapışkan peri masalı romantizminde kolayca başrol oyuncusu olabilir.

Birdenbire utanarak ensesini ovuşturdu. "Biliyor musun, bana gerçekten teşekkür etmek istiyorsan, benimle dans edebilirsin."

Gözlerim açılıyor ve cevap vermek için ağzımı açıyorum ama başka biri benden önce davranıyor.

"Oh, ne kadar hoş değil mi?"

Adrian'ın sesi omurgamdan aşağı soğuk su damlatıyor - ya da belki de belime doladığı soğuk elidir. Diğer eli rulonun derisine sürtünüyor. "Beni tutmalıydın, tatlım. Sana istediğin her şeyi alabilirdim."

"Açık artırma bitti artık," diye yanıtlıyor Freddy, gür kaşlarından birini kaldırarak. "Ve sen burada değildin."

"Hayır, sanırım değildim." Adrian sakın ve ölçülü. Sadece belimi sıkıca kavrayan eli hoşnutsuzluğunu gösteriyor.

Freddy gülümsüyor, Adrian gülümsüyor ve ben de gülümsüyorum - ama sanki çiğneme oyuncaklarıyla bağlanmış ve bir golden retriever ve sinirli bir panterle ringe atılmışım gibi hissediyorum.

İçimizden biri buradaki tehlikenin farkında değil ve o ben değilim.

Adrian bakışlarını bana doğru çevirdi. "Beni affetmek zorundasınız. Yemin ederim kaçmaya çalıştım -birçok kez- ama Dekan Robins, Ellis ailesinin bu yılki bağış kampanyasına katkısı hakkında kulağımı çınlatmaya kararlıydı."

Kaşlarım çatıldı. "Ailen müzayede dışında bir katkıda mı bulundu?"

Adrian'ın gözleri Freddy'ye kayınca açıklamasının bana yönelik olmadığını anlıyorum. "Elbette. Babamla iki milyon için konuşmayı başardım."

Freddy'nin kendine güveni sarsıldı.

Bu çekişmeyi kazanamayacak.

"Adrian," diyorum hevesle. Çok hevesle. "Sanırım müzik birazdan yeniden başlayacak. Benimle dans eder misin?" İyi bir önlem olarak, elimi onunkinin üstüne koyuyorum - seyahat ruloma dokunan elimi.

Karanlık bakışları üzerime yerleşiyor. "Elbette, tatlım."

Dans pistine geri dönerken içimden rahat bir nefes alıyorum.

Kriz önlendi.

"Poppy!" Freddy seslendi. "Sana söylemeyi unuttum. Bu gece muhteşem görünüyorsun!"

Ağzımı açmaya bile vakit bulamadan Adrian dönüyor ve yumruğu mide bulandırıcı bir çıtırtıyla Freddy'nin yüzüne çarpıyor.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Üç saniye. Hepsi bu kadar.

Adrian bana doğru bastırdı ve sonra değil - o *yumrukluyor* Freddy'yi mermer zemine gömdü.

"Siktir!"

Bağırıyorum.

Biri bağırıyor.

Biri çığlık atıyor.

Yüzme takımından bazıları kaptanlarına yardım mı etmeleri yoksa onu durdurmaları mı gerektiğinden emin olamamış bir halde araya giriyor.

Üç ya da dört Lacrosse oyuncusu Adrian'ın üzerine çullanır ve onu Freddy'den uzaklaştırmak için en az iki kez denemek ve kaba kuvvetlerini birleştirmek gerekir.

Dean Robins "Burada neler oluyor? Kim dövüşüyor?"

Ve Dean Robins'in toplanan kalabalığı yararak ilerlemesi için gereken kalp atışı, Adrian'ın kendini toparlaması ve o titiz insan maskesini tekrar yerine yerleştirmesi için gereken tek şeydir.

"Benim hatam Dean," diyor Adrian, elleri teslim olmuş gibi havada, sanki parmak eklemleri kanla kaplı değilmiş gibi.

Freddy'nin kanı.

Lacrosse oyuncusuna bir bakış atıyorum ve ürperiyorum. Burnundan kan fışkırıyor, gözleri şişmiş - Adrian'ın üç saniye içinde verdiği hasarın boyutu şaşırtıcı.

Eğer yalnız olsalardı, eğer Adrian'a rahatsız edilmeden *on* saniye daha verilseydi...

Midemi bulandırıyor.

Lacrosse arkadaşları onun yanında diz çöküyor. Onlara katılmamam gerektiğini biliyorum. Aslında şu anda yapmak istediğim tek şey Adrian'ın Dean Robins tarafından dikkati dağıtılırken ve Freddy'ye tıbbi müdahale yapılırken duvarların arasında kaybolmak.

"Adrian," Dean Robins bu isimde şimdiye kadar duyduğum en büyük hayal kırıklığını dile getiriyor. "Az önce ne olduğunu bana anlatmak ister misin?"

Freddy inleyerek cevap veriyor ve Dean Robins hızla dönüyor. "Biri Dr. Peterson'ı arasın. *Hemen şimdi.*"

"Tatilde" diyor biri.

"O zaman nöbetçi hemşireyi çağırın!" Havlıyor. "Bu çocukların -" Gözleri yara almamış Adrian'dan şişmiş, dövülmüş Freddy'ye kayıyor. "*Bunun* tıbbi müdahaleye ihtiyacı var!"

Birkaç refakatçi kaçar.

Adrian başını sallıyor. "Dediğim gibi Dean, bu benim hatam. Freddy ve ben sadece şakalaşıyorduk ve o köpüklü elma şarabı -" Alnını ovuşturuyor. " - bütün gece kendimi tuhaf hissettim. Bir saniye önce *neden* bu kadar üzgün olduğumu bile hatırlamıyorum. Sadece üzgün olduğumu. *Çok* özür dilerim." Sesi titriyor ve kan çanağına dönmüş gözleri pişmanlıkla doluyor.

Oscar'a layık bir performans.

Dean Robins bir garsona işaret ediyor ve şampanyadan bir yudum alıyor, ancak hemen bardağa geri tükürüyor.

"Bu köpüklü elma şarabı *değil*," diye feveran ediyor. "Bu alkol. Birileri alkolsüz elma şarabını şampanyayla değiştirmiş ve bu gece burada reşit olmayanların içki içmesini *teşvik etmiş*." Etrafında dönerek her yarısı boş şampanya bardağına dikkat ediyor. "Eğer bu gece etrafta dolaşan tepsilerden içiyorsanız, durmanız gerekiyor. Derhal. Bu noktadan sonra içki içen herkes reşit olmayan ve *yasadışı* alkol kullanımına kasıtlı olarak katılmış sayılacaktır."

Öğrenciler şampanyalarından kurtulmak için çabalarken kadehler takırdıyor. Hatta kendi bardağını hâlâ tutmadığımdan emin olmak için iki kez kontrol ediyorum.

Adrian kanlı elini buklelerinin arasından geçirir ve dehşet içinde Freddy'ye bakar. "Oh Tanrım. Bunu yapmak istememiştim. *Yemin* ederim ona zarar vermeye çalışmıyordum. Bana ne oldu bilmiyorum."

Birkaç metre öteden bile Dean Robin'in hayal kırıklığının babacan bir endişeye dönüştüğü anı görebiliyorum. "O şampanyadan ne kadar içtin evlat?"

Adrian başını sallıyor. "Emin değilim. En az üç bardak. Belki dört. Alkol olduğu *hakkında hiçbir* fikrim yoktu." Gözlerim kısıldı.

Daha çok bir kadeh gibi - eğer öyleyse.

Adrian'ın yaptığı saçmalığı görebilecek birilerini aramak için başımı sağa sola çeviriyorum ama kimse şüpheli görünmüyor - sadece şok oldukları kadar endişeliler. Adrian'ın anlattıklarına bakılırsa, onun da Freddy kadar kurban olduğunu düşünseler hiç şaşırırmazdım.

Gerçekten bunu gören tek kişi ben miyim?

Bu geceki itiş kakışın gerçek kurbanı bir acı iniltisi daha çıkarıyor ve Dekan Robins, "Bir saniye bekleyin Bay Rook. Tıbbi yardım geliyor."

Neyse ki tam o anda nöbetçi hemşire elinde ilk yardım çantasıyla kapıdan içeri dalıyor. "Pekâlâ, pekâlâ. Geldim işte. Hasara bir bakayım."

Lacrosse oyuncuları Freddy'yi oturur pozisyona getirirken, orta yaşlı hemşire nabzını kontrol ediyor ve bronz teninde çoktan çiçek açmış olan morlukları yokluyor.

Hızlı muayenesi bittiğinde uzun bir iç çeker ve Dekan'a hitap eder. "Burnu kırılmış ve çenesi *neredeyse* kırılmış. Anladığım kadarıyla hayati tehlikesi yok ama yine de gerçek bir doktorun ona bakmasını tavsiye ederim."

Dekan Robins nefesinin altından küfür gibi bir şey mırıldanıyor. "Dr. Williams'ı arayın ve mümkün olan en kısa sürede gelmesini sağlayın." Hâlâ Freddy'nin etrafında toplanmış olan Lacrosse oyuncularına bakar. "Bu arada siz de arkadaşınızın revire gitmesine yardım edin."

Çocuklar başlarını sallayarak Freddy'nin kollarını omuzlarına atar ve hemşirenin peşinden giderler.

"Ambulans çağırmamamız gerektiğine emin misin?" Adrian pişmanlığını dile getirdi. "Ya da polisi? Onlarla konuşmak benim için sorun değil, efendim. Olanlar benim hatam ve kendimi çok kötü hissediyorum. Yaptıklarımın sorumluluğunu almaya fazlasıyla hazırım."

"Hayır, hayır, hayır." Dekan başını sallar. "Polisi bu işe bulaştırmak ve bundan kaynaklanabilecek kötü basınla uğraşmak için bir neden göremiyorum." Alnının kırışmasından hangisi için daha çok endişelendiği anlaşılıyor. "Bay Rook'un yaraları kritik değil ve bu olaya kim *ilaç* verdiyse adalete teslim edeceğimden hiç şüphem yok.

kendi." Cümlesini son sınıf öğrencilerinin geri kalanına taş suratlı bir bakış atarak noktıyor. "Ve eğer fail şimdi ortaya çıkarsa, hoşgörüyü tartışabiliriz."

Kimse öne çıkıp sorumluluk almaya hevesli görünmüyor - ve tahmin ediyorum ki Pazartesi günü masasında güzel bir bağbozumu olmayacak - bu yüzden Dekan dikkatini Adrian'a geri çeviriyor. "Sana gelince, evlat, sorumluluk alma isteğin takdire şayan, ancak bu geceki davranışlarının sana ait olmadığı açık. Kendini daha iyi hissettiğinde Freddy'den özür dilemeni bekliyorum elbette, ama koşullar göz önüne alındığında..."

"Elbette, efendim."

Adrian kanla kaplı parmak eklemlerini birbirine geçiriyor ve Dekan Robins bunu fark etmiş olacak ki kaşlarını çatıyor. "Tıbbi yardıma ihtiyacın var mı evlat?"

"Hayır, efendim. Sadece temizlenmem gerekiyor." "Emin misin?"

Adrian'ın yüzündeki kargaşanın arasından bir sırıtma beliriyor. "Eğer kendimi kötü hissetmeye başlarsam, efendim, Poppy bana her zaman hemşireye kadar eşlik edebilir."

Kaskatı kesildim. Şimdi *ne* yapabilirim?

Ama Dekan Robins çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Güzel. Ofisimdeki tuvaleti kullan, olur mu? İçinde ilk yardım çantası var."

"Elbette." Adrian beklentiyle bana bakıyor.

Bekliyor. Hareket etmiyorum.

Benim şimdi-harap seyahat rulo o hala Yalan üzerinde ve mermer Freddy'nin kanından geriye ne kaldıysa deriye sızıyor.

"Poppy?" Adrian sesleniyor. Çenem titriyor. "Geliyorum."

Dekanın ofisine giden boş yolda ikimiz de tek kelime etmiyoruz. Az önce olanların kaosunu düşünmekle çok meşgulüm. Sakin dış görünüşümün altında, bastırılmış öfke ve dehşetten oluşan gergin bir karmaşa var - içimi boşaltmak için gerçekten yalnız kalmayı bekliyorum.

Dekanın boş ofisine ulaşım, bitişindeki banyonun ışık düğmesini çevirip kapıyı kapattıktan sonra ona doğru döndüm. "Senin derdin ne lan? Bu -"

Adrian'ın dudakları dudaklarıma çarpıyor, sözlerimi, öfkemi ve şaşkınlığımı yutuyor. Beni banyo tezgahına doğru iterken ve dili ağzımın içine girerken nazik bir yapı yok - hiç naziklik yok.

Bilinçli bir seçim yapmadan önce karşılık veriyorum, ellerim jöleli saçlarına dolanıyor ve dilim onunkine karışıyor. Acımasız, ağzımın her yarığını keşfetmeye kararlı.

Saçlarını çekiştiriyorum - *sertçe* - ama o sadece boğazının altından iniyor, sesi içime bir sıcaklık dalgası gönderiyor.

Yüce Tanrım.

Onu itmem *gerektiğini* biliyorum ama beynim şu anda sürücü koltuğunda değil. Arabayı tamamen terk ettiğinden oldukça eminim.

Ama dilimi alt dudağının üzerinde gezdirip içeri girmek için dürttüğümde beni ısırtıyor - gerçekten *ısırtıyor* - ve ben de "Adrian -" diyecek kadar geri çekiliyorum.

"Kapa çeneni," diye hırlıyor ağzıma karşı, başka itirazları yutuyor.

İşte o zaman bunun ne olduğunu anlıyorum.

Şehvetten ya da meraktan kaynaklanan bir an değil. Bu bir egemenlik gösterisi.

Bu oyunu iki kişi oynayabilir.

O ağzıma hükmederken, ellerimi saçlarından çözüyorum ve bulabildiğim her santim açıkta kalan teninde gezdiriyorum: yanakları, çenesi, boynu.

Ona hiç bu şekilde dokunmamıştım. Bana hep o dokunuyor ama teni o kadar yumuşak ve sıkı ki, kesik çene çizgisi ve Adem Elması'nın genişliği boyunca uzanıyor.

Ama ben *daha fazlasını* istiyorum. Onun her yerine dokunmak istiyorum.

Ağzı boynuma yapıştığında iyi dikilmiş gömleğinin düğmelerini karıştırıyorum ve irkilerek, utanç verici derecede yüksek bir inilti duyuyorum.

Duraklıyorum. Böyle ses çıkarabildiğimi fark etmemiştim -en azından *denemeden-* ama Adrian boynuma öpücükler kondururken herhangi bir utançtan zevk almak için hiç vaktim yok.

Üç düğmemi kopardığımda, ensemde sıkışmış tatlı noktayı buluyor ve benden başka bir ahlaksız inilti çıkarıyor.

Bu doğrudan merkezime giden bir elektrik şimşegi.

Ve *emmeye* başladığında, neredeyse kollarında gevşeyecektim, onu gömleğinden kurtarma görevimi bıraktım.

Bu kadar iyi hissettirebileceğini hiç düşünmemiştim.

Bana bakmak için aniden geri çekildiğinde boğazımda bir protesto iniltisi yükseliyor.

Darmadağınık, başka bir durumda Adrian Ellis'e yakıştıracığım bir kelime değil ama saçları milyonlarca yöne dağılmış, göz bebekleri arzuyla büyümüş ve yanaklarını pembe bir parlaklık kaplamışken, daha uygun bir kelime düşünemiyorum.

Onu bu hale getiren de benim.

Bu düşünce muhtemelen olması gerekenden daha fazla memnuniyet uyandırıyor.

Bu şekilde ne kadar kaldığımızdan emin değilim, nefessiz ve öpüşmemizin ardından sıırılsıklam, ama öfkemi unutmam için yeterince uzun.

Arzu diğer her şeyi bastırdı.

Ama sonra dönüp banyo aynasında kendimi görüyorum ve narin buklelerimin döküldüğünü, rujumun bulaştığını ve boynumda *devasa* bir morluk olduğunu fark ediyorum.

Boş ver. Neden kızgın olduğumu hatırlıyorum.

"Ne oluyor be? İz bırakmışsın." Pazartesi sabahı dünyada bunu gizlemeye yetecek kadar kapatıcı varsa şanslı sayılırım.

Adrian'ın kolları beni tezgâha yaslıyor, göğsü sırtıma bastırıyor. "Güzel," diye mırıldanıyor.

Bu banyoya girerken hissettiğim tüm öfke alevlenerek geri geliyor. "'İyi' mi?" Saçlarımı morluğu örtecek şekilde yerleştirmeye çalışıyorum. "Hayır, iyi *değil*."

Saçlarımı yolumdan çekip morluğu ortaya çıkarıyor. "Neden olmasın? Sen benimsin. Seni istediğim gibi işaretleyebilirim." Yüzünde bir karanlık beliriyor. "Ne de olsa bazı insanların görsel bir hatırlatıcıya ihtiyacı vardır."

İşte meselenin can alıcı noktası, kanı hâlâ Adrian'ın parmak eklemlerine sıçramış durumda.

Onunla yüzleşmek için döndüm. "Bu gece ne yaptın? Berbattı."

Gözleri kısıldı. "Öyle miydi? Çünkü on dakikalığına uzaklaştım ve Freddy Rook sana yaltaklanıyordu. Sanki sana bir şey almaya hakkı varmış gibi sana çirkin, küçük biblolar alıyordu." Ses tonunda ince bir çizgide yürüdüğümü gösteren tehlikeli bir kenar var, ama umursamayacak kadar kızgınım.

"Bana yaltaklanmıyordu," diye karşılık veriyorum. "Tatlı bir jest yaptı ve eğer bir şey varsa, Üniversite Hazırlıklarında işlerin nasıl gittiği konusunda çok anlayışlıydı. Biz uzaklaşırken söylediği şeylere gelince..." Bir nefes çekiyorum. "Evet, bu muhtemelen seni kızdırmak içindi ama demek istediğim hâlâ geçerli."

Dudaklarının kenarında eğlenen bir gülümseme beliriyor. "Sen gerçekten de tatlı, naif bir şeysin, değil mi?"

"Ben saf değilim."

"Oh, tatlım," diye mırıldandı. "Sana o hediye *kibarlık* olsun diye mi aldığını düşünüyorsun? Tatlı olmak için mi?"

Adrian'ın varlığı üzerime çöküyor ama ben onun ağırlığı altında ezilmeyi reddediyorum. "Belki."

Gözlerini deviriyor. "Doğru. İyi olmak için. Bunu yapmanın onu dansa, randevuya ya da elini eteğine atmaya bir adım daha yaklaştıracaklarını ummadan mı?"

Ağzım kapandı. Adrian araya girdiğinde Freddy bana dans teklif ediyordu ama...

"Kes şunu." Onu geriye doğru itmeye çalışıyorum ama bir milim bile kıpırdamıyor. "Ne yapmaya çalıştığını biliyorum."

Başını yana eğiyor. "Neymiş o?"

"Beni manipüle etmeye çalışıyorsun," diye bağıriyorum. "*Sen* kötünün iyisi gibi görünebilmek için diğer herkesi kötü adam gibi göstermeye çalışıyorsun. Bu işe yaramıyor. Freddy'nin niyeti ne olursa *olsun* senin yaptıklarını silemez."

Gülümsemesi düpedüz yırtıcı bir hal aldığı anda kalbim mideme iniyor. "Kötü bir adam olmadığımı hiç söylemedim." Yanağımı nazikçe okşuyor. "Ama şu anda *senin* kötü adamın benim."

"Peki ya sana kötü bir adam istemediğimi söylersem?" Bu soru karşısında boğazım düğümleniyor.

Gülümsemesi hiç bozulmuyor. "O zaman sana yalan söylediğini söylerim." Başımı sallıyorum. "Sen -"

"Bir şeyler söyleyebilirdin, biliyorsun," diye araya giriyor. "Sahip olduğun tüm bu haklı öfkeye rağmen, bir şeyler söyleyebilirdin. Ama söylemedin."

"Ne?"

"Herkes orada dururken," diye açıklıyor, "Dekan bana sorular sorarken, bir şeyler söyleyebilirdin. Her an araya girip onlara yalan söylediğimi söyleyebilirdin ama söylemedin. Tek kelime etmedin. Neden?"

Ağzımı açtım. Ve sonra kapattım.

Çünkü o *haklı*. Bir şeyler söyleyebilirdim. Freddy'nin savunmasına geçebilirdim - ya da en azından Adrian'ın alkolle ilgili yalanını çürütebilirdim.

"Şoktaydım. Freddy'nin burnunu kırışını izledim," diye kekeledim. "Sen de zaten sözlerimi çarpıtacaktın."

Bembeyaz dişleri ışığın altında parlıyor. "Belki de öyledir. Ama *denemedin* bile."

Denemedim.

Neden denemedim?

Yerde çenesi yara bere içinde yatan ben değildim.

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" Yutkundum.

"Ne?"

Eğildi, ağız kulağımın kabuğunu sıyrıp geçti. "Bence *hoşuna* gitti."

Gidecek bir yerim yok ama yine de geri çekiliyorum. "Ne oldu?"

Onu öldürebilirdin. Hiçbir parçam bundan hoşlanmadı."

İnkârıma uzaktan bile ikna olmuş görünmüyor. "Gerçekten mi?" "Evet.

Gerçekten," diye çıkışıyorum. "Gereksiz şiddetten kurtulabilirsin. Ama ben hoşlanmıyorum."

Koyu renk gözleri benimkileri delip geçiyor. "Belki tek başına şiddet değil... ama sanırım ne kadar ileri gidebileceğimi görmek hoşuna gidiyor." Yüzümdeki bir saç telini fırçalıyor. "Ne kadar kirlenmeye istekli olduğumu. *Senin* için."

Birdenbire gözlerimin arkasında atan kalp atışlarımın aşırı farkına vardım. "Hayır, bu..." Başımı salladım. "Bana bir şey yansıtmaya çalışıyorsun."

Gözleri alışılmadık derecede yumuşak ama sesi çelik gibi sert. "Etrafta kavgayı ayıracak kimse olmasaydı devam ederdim, biliyorsun değil mi? Belki onu öldürürdüm. Ya da onu öldüresiye döverdim. Ve bunu senin için yapardım." Eli çenemin etrafında neredeyse acı verici bir şekilde sıkılıyor, gözleri parlıyor. "*Sadece* senin için. Tek suçu seninle bir şansı olduğunu düşünmekti. Sakın bana bu tür bir bağlılığın ilginin çekmediğini söyleme."

Sözleri üzerine karnımın alt kısmına yayılan dayanılmaz sıcaklık dalgası için hiçbir açıklamam yok.

Bu çok fazla. *Bu* çok fazla. Bundan hoşlanmıyorum. Bundan hoşlanamam.

Ne tür bir insan bu gece olanlardan tahrik olur?

"Yanıyorsun," diyebildim sadece, her kelime şu anda hissettiğim kadar gergin.

"Yanıyor muyum?" Diğer eli elbisemin altından kayarak uyluğumun pürüzsüz tenine uzanıyor.

Ve tam külotumun içine dalıyor.

Nefesim kesildi.

Yapacak mı...

İki parmağı kıvrımlarımı alaycı bir şekilde sıyrıyor, ama beni şaşırtacak şekilde, en fazla bu kadar ileri gidiyor. Eli iç çamaşırmıdan içeri girdiği gibi hızla dışarı kayıyor - ama bu sefer *içime* giriyor.

Kızardım. Kanıt aramasını beklemiyordum, ama bu tam olarak buydu: bir parçamın - belki bilinçaltımın, belki de sadece fiziksel - bu tür karanlık, çarpık toksisiteden etkilendiğinin kanıtı.

Utanmaz bir gülümsemeyle parmaklarını ağzına götürdü ve ardından "Doğru. Ben yansıtıyorum."

Bunun bile içimde bir şeyler uyandırmasından nefret ediyorum.

Bu çok boktan bir durum.

"Utanacak bir şey yok tatlım," diye mırıldanıyor. "Bu parçan... sadece bu hafta başında fark ettiğim şeyi doğruluyor."

Beynim *birlikte mükemmel olduğumuzu söylüyor*. Adrian'ın Aziz Benedict'in Teklifi'nin ardından yaptığımız konuşmayı hatırlatmama gerek yok.

Ama bu bana mükemmelin tam tersi gibi geliyor ve en kötüsü de, burada durup konuştukça, Adrian'ın beni çarpıtmaya çalışıp çalışmadığını anlayamıyorum.

Beni olmadığım bir şeye dönüştürüyor ya da yıllardır gün yüzü görmemiş karanlık, keyifsiz yanlarımı ortaya çıkarıyor.

"Bunu kabullenmek için hâlâ biraz zamana ihtiyacın olabilir," diye devam ediyor, sesi keskinleşiyor. "Ama bu geceden sonra Freddy Rook'tan uzak duracaksın."

Kulaklarımda çınlayan öfke mi, kalp atışlarım mı yoksa her ikisinin birleşimi mi bilemiyorum. "Affedersiniz?"

"Onunla konuşmayacaksın. Özür dilemeyeceksin. Onu görmezden gelmekten başka bir şey yapmayacaksın," diyor kesin *bir* dille.

Kavgadan beri soğukkanlılığımı bir arada tutan ip sonunda kopuyor. "Sen delisin. Sen *aslında* -" İnanmayarak başımı sallıyorum. "Bir ay önce ölsem gözünü bile kırpmazdın, şimdi ise beni bir ilişkiye sürüklemeye çalışıyorsun. Sen hayatımda tanıdığım *en büyük* kontrol manyağısın."

Gözleri parlıyor ve sinirlerime dokunduğumu anlıyorum. "Haklısın, tatlım. Ben bir kontrol manyağıyım. Ben bir Ellis'im - bu benim DNA'mda da var. Bir mil uzunluğunda inatçı bir yapım var ve paylaşmayı hiç öğrenemedim. Bana ait olanı -" Parmağını çenemin altına sokuyor. " - bana ait. Seninle bir şansı olabileceğini *düşünen* başka birini eğlendireceğimi düşünüyorsan, bu gece çok dikkat etmemiş olmalısın."

Yine orada - içimdeki o sıcaklık, beni kendine ait kılmak için ne kadar ileri gidebileceğini hatırlattığında canlanan karanlık ve ahlaksız bir şey.

Adrian bunu işaret ettiğine göre, orada olduğunun daha da farkındayım.

Ama bu onu boğamayacağım anlamına gelmiyor.

Omuzlarımı dikleştiriyorum. "Seçimlerimi elimden almana izin vermeyeceğim."

"Öyle bir niyetim yok," diye karşılık veriyor, sesi alçak ve yumuşak. "Freddy'yi yanında tutmayı *seçebilirsin*. Hatta istersen onu romantik olarak takip etmeyi bile seçebilirsin. Sadece bu seçimlerin sonucundan hoşlanacağını sanmıyorum."

Tüm vücudum buz kesiyor. "Hoşlanmazsın."

Bir kaşını kaldırdı, anlamı açtı: *evet*, çok isterdi. "Gördün mü? İkimizin de seçenekleri var tatlım ve seninki şu: Freddy'nin huzurlu son sınıfının geri kalanını uzaktan izlemeyi seçebilirsin ya da..." Ağzı her şeyi anlatan vahşi bir gülümsemeye dönüşür.

Ya da Freddy yatak odasının penceresinden yuvarlanabilir. Ya da merdivenlerden aşağı. Ya da havuzda boğulabilir. Ya da ona yıllıkta bir anma sayfası kazandıracak ama sonuçta asla Adrian'la ilişkilendirilemeyecek herhangi bir sayıda kaza geçirebilir.

"Sen bir canavarsın," diye fısıldadım.

Bana sadece göz kırpmıyor - etkilenmemiş. "Bunu zaten biliyordun," diyor sessizce ve boynumda bıraktığı izi okşuyor. "Ama ben aşık bir canavarım."

BÖLÜM YIRMI DÖRT

Adrian ve Freddy'nin alkolden kaynaklanan kavgası, sınavlar başlamadan ve dedikodular en aza inmeden önce yaklaşık üç gün boyunca büyük haber oluyor.

Lionswood'a ait olmadığımı hatırladığım bir zaman varsa o da tatil öncesi iki haftalık sınav dönemidir.

Geçen yıl, bir avuç C ve birkaç B ile idare etmeyi başarmıştım, ancak bu *sadece* kütüphanede geçirdiğim birkaç geceden sonraydı.

Bu yıl - *üniversite* yılı - mahvolduğumu biliyorum.

"Neden bu kadar endişelendiğini anlamıyorum," diyor Adrian, üzerinde üniforma pantolonu ve yarım düğmeli beyaz gömleğinden başka bir şey yokken yatağıma uzanmış.

"Çünkü bu puanlar *her şeyi* belirliyor," diyorum masamdaki sandalyeden, Adrian'ın eski çalışma kılavuzlarından birinin üzerine eğilmiş ve yanında getirdiği gurme sandviçleri mideye indirirken. Bugün bir şey yemediğimi nereden biliyordu bilmiyorum ama bu pestolu hindili sandviç, boğazıma dizeceğim protein barın fersah fersah önündeydi.

Adrian'ın notları elbette benimkilerden çok daha titiz. "Ve Pratt's son derece seçici. Harika bir sanat portfolyosuna ve berbat olmayan notlara ihtiyacım var. İngilizce'den C aldım, yani not ortalamamı yüksek tutmak istiyorsam bu sınavda çok başarılı olmam gerekiyor."

Bunun hakkında konuşmak bile kortizol seviyemin fırlamasına neden oluyor.

Sadece iki hafta. İki hafta dayanabilirim.

"AP Lit'ten nasıl C aldın?" diye soruyor. İkiz yatakta gülünç derecede büyük görünüyor. "O dersi ikinci yıl aldım. Temel edebi analiz. Her şeyi ölümlülüğe ve ölümün yaşam döngüsündeki rolüne bağlarsan A alırsın."

Gözlerimi deviriyorum. "*Hepimiz* dahi değiliz."

Ağzında alaycı bir gülümseme beliriyor. "Lionswood'a girmek için verdiğin SSAT puanlarına göre öylesin..."

Neşem biraz azalıyor. "Bu konuda konuşmamıza gerek yok."

"Neden?" Kitabı kapatıyor ve tüm dikkatini bana yöneltiyor. "Buraya hile yaparak *nasıl geldiğini* bana hiç anlatmadın. Bunu çok merak ediyorum."

"*Nasıl* olduğu önemli değil."

"Katılmıyorum."

"O zaman aynı fikirde olmadığımızı kabul edelim."

"Hayır, bilmek istiyorum," diyor ve tamamen doğruluyor. "Bunu düşündüm, biliyorsun. O testlerden birine hiç girmek zorunda kalmadım ama çok sıkı denetlendiklerini duydum. İnsan gözetmenler, kameralar... Puanınızı şişirmek için birine rüşvet verip vermediğinizi merak ettim, ama bu sizin bulabileceğinizden çok daha fazla para gerektirir." Gözleri parlıyor. Bundan çok keyif alıyor. "Peki, nasıl yaptın? Su şişenin etiketine kopya kâğıdı mı sakladın? Sınava gizlice cep telefonu mu soktun? Senin yerine sınava girmesi için başka birini mi tuttun?"

Çalışma kılavuzunun kenarıyla oynuyorum. "Hayır. Bunların hiçbirisi değil. Dediğim gibi, *nasıl olduğu* önemli değil."

Adrian sırrımı birkaç haftadır biliyor olsa da, şu anda bunu tartışırken, hayatım için pazarlık yaptığım gece olduğumdan daha rahat değilim.

Yataktan kalkıp sandalyeme doğru yürürken yatak gıcırıyor ve bukleleri yüzümü gıcıklayana kadar eğiliyor. "Merakımı gideremez misin?" Kulağıma doğru mırıldanıyor. "Dünyanın en seçkin yatılı okuluna hile yaparak girdin. *Biraz* övünme hakkını hak ediyorsun, tatlım."

Koltuğumda kayıyorum ve gözlerimiz birleştiğinde, onun koyu renk gözlerini çerçeveleyen uzun, mürekkep rengi kirpikler geçici olarak dikkatimi dağıtıyor.

Kendi itirafına göre, o bir canavar, ama bazı anlarda, bazı ışıklar altında, *ben* bile onu masum sanabilirim.

Bu düşünceden sıyrılıyorum. "Sana söylemeyeceğim. Bilmesen daha iyi."

Çünkü benim de en az senin kadar berbat durumda olduğumu fark edebilirsin, diye eklemek istiyorum ama eklemiyorum. Bu, geçmişimin yakın zamanda tekrar ziyaret etmek istediğim bir parçası değil. Ya da bir daha asla.

İç çekiyor. "Peki." Boynuma iffetli bir öpücük kondurup ayağa kalkıyor. "Hâlâ tatil için planlarımızı konuşmamız gerekiyor."

"Annemle birlikte Mobile'da olacağım," diye cevap veriyorum. "Biletimi yeni aldım."

Evdeki tatili dört gözle beklediğim pek söylenemez ama bu yıl bir istisna olacak gibi görünüyor. Bir molaya *ihtiyacım var*. Hemen hemen her şeye ama özellikle de şu anda yurt odamda uzun bacaklarını uzatan çocukla yeni keşfettiğim ilişkime.

Dans çok yoğundu.

Ve o zamandan beri Adrian'dan öldürücü bir niyetin yankısı bile gelmemiş olsa da, boşluğa ihtiyacım olduğunu biliyorum.

Kafamı boşaltmaya ihtiyacım var ve bunu Adrian'ın dokunmadığı bir yerde yapmalıyım - onun varlığını hiç hissettirmedeği bir yerde.

Söz konusu adam mırıldanıyor. "Biliyor musun, bana babandan bahsettin ama annen hakkında pek bir şey söylemedin."

Duraksıyorum. Annem. En sevmediğim sohbet konularından biri. "O, uh..." Boynumun arkasını ovuyorum. "Mobile'da doğmuş ve büyümüş. Şu anda orada erkek arkadaşıyla yaşıyor. Beş yıldır falan birlikteler. Hepsi bu kadar."

Derinlere gömülü anne sorunlarını başka bir zamana bırakacağım.

"Anlıyorum," diyor düşünceli bir şekilde ve aniden beni masa sandalyesinden çekerek yatağın kenarına oturtuyor, böylece o kalçalarımı kavrarken ben de bacaklarının arasında durabiliyorum. Bu şekilde aslında göz hizasındayız ve bu kimsenin boynunun bükülmesi ya da omuzlarının eğilmesi pahasına olmuyor.

"O kadar yer varken Alabama'ya kendi *isteğimle* gideceğimi hiç düşünmemiştim." Burnu tiksintiyle kıvrıldı. "Ama sanırım her şeyin bir ilki vardır."

Ona sertçe bakıyorum. "Ne?"

Omuz silkiyor. "Ailenle tanışmalıyım, değil mi? Şimdi tam zamanı ve bu bana tatillerde ailemden kaçmak için iyi bir sebep verecek."

Kalbim güm güm atıyor. Can alıcı noktayı bekliyorum ama onun beklenti dolu bakışı midemdeki korku düğümünü daha da sıkılaştırıyor. Bunun olacağını tahmin *etmemiştim*.

"Mobile'a gelmek istiyorsun. Benimle birlikte. Ve annemle tanışmak." Bunu tekrarlamak midemin kaldırmamasını kolaylaştırmıyor.

"İlişkisi olan insanlar böyle yapmaz mı?"

"Evet, ama..." Yutkunuyorum. Adrian ve Mobile arasında bin millik bir yarıçap olmasını istemem için aklıma milyonlarca neden geliyor ama hiçbirisi pek hoşuma gitmiyor. "Bu tür şeyleri aceleye getirmeye gerek yok, değil mi? Ayrıca, annemin erkek arkadaşı Rick, tatillerde tamamen kaçınılmazdır. Ota beslenen hükümet komplo teorilerinden biriyle seni rehin alacak. Seni asla buna maruz bırakamam." İyilik olsun diye bir gülümseme patlatıyorum.

Gözleri şakacı bir şekilde kısılıyor ama "Benden utanıyor musun tatlım?" diye sorarken sesinde sert bir ton var.

Gözlerim irileşiyor. "Ne? Hayır. Tabii ki utanmıyorum. Senden asla utanmam. Sadece seni çok sıkıcı, çok garip bir tatil arasından kurtarmaya çalışıyorum."

Düşünceli bir mırıldanma daha çıkarıyor ve bana gerçekten inanıp inanmadığını anlayamıyorum ama konuyu saptırmaya hevesliyim. "Peki ya ailen?" Ağzımdan kaçırıyorum.

Gözle görülür bir şekilde sertleşiyor. "Annemle babam hilekârdır. Bildiğiniz gibi." "Yani, eğer utançtan bahsediyorsak..."

"Senden utanmıyorum," diyor ve ses tonunda zerre kadar tereddüt yok. "Ama ailemle tanışmak için çok fazla lojistik var."

Bu soruyu sadece bir şaşırtmaca olarak kullanmak istemiştım ama Adrian'ın ailesini merak ediyorum - muhtemelen etmem gerekenden daha fazla. Şu anda Mary ve Edward Ellis'in hangi versiyonuna karşı daha dikkatli olmam gerektiğinden emin değilim: dergi kapaklarını süsleyen parlak, dokunulmaz olan mı yoksa Adrian'ın günlüğünde resmedilen canavarca istismarcı olan mı?

Her iki versiyonun da beni canlı canlı yiyebileceğinden korkuyorum.

"Artık beni *eskisi* gibi kontrol edemediklerine göre -" Yüz ifadesi sertleşiyor. "Ailem hayatımda elde edebilecekleri her türlü gücü elde etmeye çalışıyor. On yıl içinde, aile emanetine tam erişimim olacak ve onlar da işe yaramaz hale gelecekler. *Herhangi bir* sıfatla. Ve bağlı olduğum birinin olması..." Kalçalarımdaki tutuşu sıkılaşıyor. "Bana karşı kullanabilecekleri bir teminat olacaksın. Beni kontrol etmek için seni kullanmaktan çekinmezler."

Yutkunuyorum. "Lojistiğin" küçük şeyler anlamına geldiğini düşündüm - akşam yemeğinde hangi çatalı kullanacağım ve Alabamalı bir garson değil de bir CEO'nun kızı gibi bacak bacak üstüne nasıl atacağım.

Tehlike anlamına geldiğini fark etmemiştim.

Ama tabii ki öyle. Adrian tehlikeli... Ailesinin geri kalanı neden tehlikeli olmasın ki?

"Endişelenmene gerek yok, tatlım." Başparmağını çatık kaşlarımın üzerinde gezdirdi. "Ailemin sana dokunmasına asla izin vermem. Endişelenmen gereken tek bir Ellis var." Bu cümleyi uzun, yakıcı bir öpücükle noktılıyor ve ellerim saçlarına dolanırken beni kucağının yarısına kadar indiriyor.

Dans gecesine göre daha nazik olmasına rağmen, Adrian'ı öpmek hatırladığım kadarıyla her şeyi tüketiyor. Her zamanki kontrol manyağı, hızı o belirliyor ve beni doyurduğunda geri çekiliyor, gözleri arzuyla yarı kapalı ve yine o anlardan birini yaşıyorum - onun güzelliği karşısında bir anlığına sersemlediğim an.

Boşluk, diyorum kendime. Yer iyi olacak.

Rick ve annemin mütevazı evlerinin çakıllı garaj yolunda duruyorum, Adrian'ın veda hediyesi sırtıma bağlı - yeni bir deri kitap çantası.

Önemli bir şey değil. Zaten bir sırt çantasına ihtiyacın var, demişti ama alt metin açtı: Freddy'den gelmeyen bir sırt çantasına ihtiyacım vardı.

Mantıksızca sahiplenici bir jestti ama beş bin dolar değerinde dana derisiyle tartışmak zordu.

Alabama'nın nemine dayanmasını umuyorum.

Mobile tıpkı hatırladığım gibi: her köşede dik bir Baptist Kilisesi ve size bir sahil şehri olduğunu hatırlatacak kadar palmiye ağacı.

Ve sıcak.

Kasım ayındayız ve yolda ilerlerken üzerimde şortum ve yarım kutu böcek ilacım var. Rick'in karavanın yanına park etmiş eski model (benim değil, onun) pikabını hemen fark ediyorum ama annemin Saturn Ion'u ortalıkta yok, yani işte olmalı.

Harika. Tam da ihtiyacım olan karşılama: Annemin tampon görevi bile görmediği birkaç saatlik kesintisiz Rick zamanı.

Çiçek tarhlarında yeni dikilmiş şakayıklar ve paravan kapıya asılmış yeni bir tatil çelengi var, ancak aynı talihsiz yerleştirilmiş palmiye ağacı hala yatak odamın penceresinin üzerinde asılı duruyor. Ne zaman bir fırtına çıksa, karavanın alüminyum kaplamasına çarparak sallanıyor ve beni uyutmuyor.

Rick'in derme çatma garajının mucizevi bir şekilde bir sezonu daha atlattığını görüyorum.

Aslında garaj onun için doğru kelime değil. Mobil evimizin yanına gelişigüzel monte edilmiş barakada bırakın iki arabayı, bir arabayı bile barındıracak kadar yer yok. Bildiğim kadarıyla, cılız ahşap yapının hava koşullarından koruduğu tek şey bir avuç eski alet.

İçimi çekerek çürük verandanın basamaklarını çıktım ve kapıyı çaldım. Rick'in izlediği spor karşılaşmasının konuşmaları ekrandan süzülüyor ve tam da coşkulu yorumların sesinden beni duymamış olabileceğinden endişelenmeye başlamışken, içeri giriyor. "Başardın," diye homurdanıyor ve ekran gıcırdayarak açılıyor. "Annen bunu duyduğuna çok sevinecek."

Sıkışık alana adımımı atar atmaz tütün kokusu üzerime siniyor. "Annem sigarayı bıraktığını söyledi."

Hiç istifini bozmadan omuz silkiyor ve saat beş yönündeki yamalı gölgesini kaşıyor. Rick, Tony Soprano'ya çok benziyor - daha hırpani, daha ağır ve işsiz bir Tony Soprano. "Bana şu nikotin bantlarından aldı ama hiçbir işe yaramıyor."

Başımı salladım. "Çiçek tarhları güzel görünüyor."

Rick bir homurtu daha çıkararak oturma odasına çekiliyor, anlaşılan sosyal pilinin sınırına ulaşmış, ben de odama gidiyorum.

Karavan *teknik olarak* iki yatak odalı olsa da, ikincisi muhtemelen bir ayakkabı kutusuna sığabilirdi, ancak alanla elimden geleni yaptım. Duvarlar benim ve annemin eski çizimleri ve resimleriyle dolu. İkiz yatağımı bile renkli, desenli battaniyelerle kapladım ki yaşlılıktan sarkmaya başladığı gerçeğinden uzaklaşsın.

Çantamı ve valizimi köşeye sıkıştırmayı başardığım yenilenmiş masanın üzerine bırakıp yatağın üzerine çöküyorum, yaylar ağırlığımın altında gıcırıyor.

Üç hafta.

Eve dönmek her zaman karışık bir durumdur - iki beden küçük bir paltoya sığmaya çalışmak gibi. Lionswood'a gidip arkadaşlar edindiğimde Alabama köklerimi kesip yenilerini yetiştirebileceğimi düşünürdüm.

Ama şimdi tam olarak uyum sağlayamadığım iki yerim var.

"Poppy!" Rick'in sesi çınlıyor. "Bana bir bira getir, olur mu?"

Buzdolabından Busch Lights'larından birini alırken Rick'in gündüz içkisi hakkında tek kelime etmiyorum.

"Al bakalım." Annemin birkaç yıl önce bitpazarından aldığı sarı-kahverengi çirkin kanepeye oturmuş, ama sarı renk daha yeni eklenmiş - Rick'in sigara alışkanlığının bir yan etkisi, bembeyaz duvarları bile yumurta kabuğu rengine dönüştürmüştü.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyor Rick, gözleri küçük ekranlı televizyondaki beyzbol maçına takılı. "Lavaboda birkaç tabak var. Annenin temiz bir eve gelmesi hoş olurdu, sence de öyle değil mi?" Konserveyi parmaklarıyla açıyor ve uzun bir yudum alıyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, bu ev kadar tanıdık bir hayal kırıklığı derimin altında balonlaşıyor.

Karışma.

Daha yeni geldin.

Yapma -

"Onlar benim tabaklarım değil."

"Burası senin evin de değil, değil mi?" Progressive reklamı başlıyor ve Rick etli bir parmağıyla beni işaret ediyor. "Kendini şanslı saymalısın evlat. Benimkilerle büyüseydin, on sekizine bastığın anda seni ya kira öder ya da sokağa atarlardı. Annen kendi iyiliği için fazla iyi." Kendini koltuktan zorlukla kaldırdı ve ayağa kalktı. "Ben garaja gidiyorum."

Karşılık vermemek için dilimi ısırarak zorunda kalıyorum ama Rick kapıya doğru yürürken yine de nefesimin altından çıkıyor: "*Sen de kira ödemiyorsun, göt herif.*"

Yine de Rick'e olan kızgınlığımı lavaboyu dolduran bulaşık kulesine yönlendiriyorum çünkü bir konuda haklı: Annemin eve temiz bir evle gelmesi güzel olurdu.

Bulaşıklardan sonra süpürmeye geçiyorum.

Sonra da paspas.

Çamaşırlara başladığım sırada Rick'in bir başka talebi kulaklarımda uğuldayan hafif müziği kesiyor.

"*Poppy!*" Rick garajdan bağılıyor. "İki biraya daha ihtiyacım var!"

Buzdolabının kapısını çarparak iç geçiriyorum ve kulübeye doğru yürüyorum. "Saat daha 2 bile değil."

Pasla kaplanmış, hurdaya çıkmış bir arazi bisikletinin üzerine çıkan Rick, loş ve sıkışık alanda bana kaşlarını çatıyor. "İçkim hakkında konuşma, evlat." Bekleyen bir el uzattı. "Onları buraya ver."

Kutuları bıraktığımda, kulübenin arka çıkışına doğru dönüp ısıklık geliyor. "Hey, lan! Bunlardan birini yanına al!"

Bir an sonra, kirli sarı saçlardan oluşan dağınık bir kafa açıklıktan içeri giriyor ve midemin dibe vurduğunu hissediyorum.

Ne oluyor lan?

Ian Creasey hatırladığımdan en az üç ya da dört santim daha uzun, ama hala yağ lekeli elmacık kemiklerine yapışmış aynı bebek yağı tabakası var.

İçgüdüsel olarak bir adım geri çekiliyorum - ama Ian, Rick'ten konserveyi kaptığı gibi bana bir bakış bile atmıyor ve kısa bir süre sonra bir arazi motosikleti motorunun tiz vınlamasıyla çıkışa doğru kayboluyor.

Vay

anasını.

Vay

anasını.

Vay

anasını.

Motosikletin çakıl yolda gümbürdeyerek ilerleyişini artık duymayana kadar tekrar nefes alabileceğimi hissediyorum.

"Neyin var senin?" Rick biradan uzunca bir yudum aldıktan sonra homurdanıyor.

Yutkunuyorum ve "Ian Creasey'nin garajımızda ne işi var?" diye soracak kadar sesimi bulabiliyorum.

"*Benim* garajım," diye homurdandı. "Ve bana bisikletim için yardım ediyor." Garajın ortasında duran toprak bisikleti eliyle işaret ediyor.

dönüp tezgahın üzerindeki aletleri yeniden düzenlemeden önce garaj.

Rick'in ter lekeli eş kazağının arkasına bakıyorum. "Ne kadar oldu?"

"Birkaç aydır."

"Ne sıklıkla burada?"

"Haftada birkaç kez."

"Neden o?"

Bunun üzerine Rick duraksadı ve bana baktı, gözleri kuşkuyla kısılmıştı. "Neden bu kadar çok soru soruyorsun?"

Sertçe nefes alıyorum. Rick'ten bir şey istediğim pek sık olmuyor, bu da durumu daha da sinir bozucu hale getiriyor. "Beni sordu mu? Benim hakkımda konuştun mu? Sadece bunu söyle."

Rick sesimden sızan paniği duymuş olmalı ki gür kaşlarından birini kaldırıyor. "Neden senin hakkında konuşalım ki evlat?"

Rick'i birkaç dakika boyunca uzun uzun değerlendiriyorum, yüzünde herhangi bir aldatma ya da kötü niyet arıyorum, ama sorgulama tarzımdan sadece rahatsız olmuş görünüyor - ikiyüzlü değil.

Başımı salladım ve mırıldandım, "Boş ver. Annemle konuşacağım."

Rick sorgulamayı bana çevirmeden önce koşarak eve geri dönüyorum ve kendimi odama kilitliyorum.

Vay

anasını.

Vay

anasını.

Kahretsin.

Kafamda uçuşan düşünceleri bastırmak en az iki dakika sürüyor ve o zaman bile boku yediğimi biliyorum.

Çünkü eve döndüğümü sandığım onca şey arasında, hayatını mahvettiğim çocuk bunlardan biri değildi.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Ian Creasey'nin etrafta dolaşma ihtimali varken ev artık güvenli gelmiyor, bu yüzden paravan kapının açıldığını ve yumuşak, yıpranmış spor ayakkabıların mutfak zemininde gıcırdadığını duyana kadar odamdan çıkmıyorum.

Annem.

"*Poppy.*" Beni kollarının arasına alıyor ve sekiz saatlik kızartma yağı ve pastırma yağı bile Rick sevdiği için sürdüğü vanilyalı parfümünün kokusunu tamamen gizleyemiyor. "Başardın."

"Sağ salım."

Geri çekilip saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor ve sessiz bir kıkırdama duyuyorum. "Oh, şuna bak! Kırışmaya başlamışsın."

"Kırışıklık mı?"

Alnıma vuruyor. "Eğer böyle kırışmaya devam edersen, daha da kötüleştireceksin."

"Ben on sekiz yaşındayım anne. Kırışıklığım olduğunu sanmıyorum," diye karşılık veriyorum ama yine de içimden banyoya gidip haklı olup olmadığına bakma isteğini bastırmam gerekiyor.

Bir dakika içinde eleştirecek bir şey bulmuştun bile.

Yanıt olarak omuz silkiyor ama dudakları eğlenen bir gülümsemeye dönüşüyor - beni kızdırdığını anladığında her zaman yaptığı gibi. "Hey, bu *benim* hatam değil tatlım. Bunun için babana teşekkür edebilirsin. Kesinlikle onu kızdırmışsın."

Konuşmanın tehlikeli bir noktaya doğru gittiğini hissediyorum, bu yüzden vites değiştiriyorum. "Yorgun görünüyorsun anne," diyorum. "Yeterince uyudun mu?" Bu bir çemkirme bile değil - kahverengi gözleri donuk ve cildinde solgun bir renk var, ama yorgunluğunun gerçek göstergesi kafa derisinden aşağıya doğru inen koyu kahverengi kökler.

Çünkü ben saçlarımın küllü rengine iltifat alacak kadar büyüdüğümden beri annem de kendi saçlarının rengini açıyor. İnsanlara *benden aldığını* söylerdi. *Benim küçük ikizim.*

Ondan ya da değil, en iyi fiziksel özelliklerimden övgüyle bahsederken diğer her şeyi babama bırakmaktan hiç çekinmedi.

"Son zamanlarda lokantada fazladan vardiya alıyorum. Aşçılardan biri birkaç ay önce işten ayrıldı, bu yüzden personelimiz yetersiz," diye iç geçiriyor. "Bahşışler de berbat. Bekleme süresi otuz dakikadan uzun olduğunda kimse cömert davranmıyor."

"Özür dilerim anne. Belki bu gece bir şeyler alabilirim -"

"Hayır, hayır, hayır," diyerek beni başından savdı. "Her şey yoluna girecek. Ayrıca, o büyük, süslü yatılı okula geri dönmen gerekiyor, değil mi? Sen o bedava masajları ve manikür-pedikürleri düşün tatlım. Ben kendi başımın çaresine bakabilirim." Arkasını döndüğünde irkildim.

Her zaman son sözü o söylemek zorunda.

Annem *üzerinde Mobile's Finest Burgers!* yazan dekoratif önlüğü mutfak sandalyesinin arkasına atıyor. - yazan dekoratif önlüğü mutfak sandalyesinin arkasına atıyor.

"Ah, tatlım!" Annem gözle görülür bir şekilde parlıyor ve eğilip yanağına uzun bir öpücük konduruyor. "Günün nasıl geçti? Ev *harika* görünüyor. Ortalığı temizlemen çok hoştu."

Rick onaylarcasına homurdanıyor ve bugün olan onca şeyden sonra, Rick'in *benim* yaptığım şeyden övgüyle söz etmesinden duyduğum rahatsızlığı şaşırtıcı derecede kolay atlatıyorum.

"Akşam yemeğinde ne var?" Rick soruyor.

"Şey..." Annem bana döndü. "Ne hissediyorsun tatlım? Bu senin evdeki ilk gecen. Sen seç."

Omuz silkiyorum. "Basit bir şey iyi olur. Kızarmış peynire ne dersin? Glütensiz olmayan bir parça ekmek yemeyeli aylar oldu."

Gülümsemesi genişliyor. "O zaman şanslısın. Bunu yapmaya yetecek kadar Amerikan peynirim var."

Bunu biliyorum. Bulaşık görevindeyken dolaplara bir göz attım, bu yüzden yiyeceklerimizin ne kadar az olduğunun farkındayım.

Rick'e baktı. "Sence iyi mi tatlım?"

"O pisliği vücuduma sokmaktan hoşlanmadığımı biliyorsun," diyor huysuzca, sanki bira göbeği son dört yıldır basketbol topu gibi şişmiyormuş gibi. "Tavuk sürgü yapacağını söylemiştin."

Annem kaşlarını çattı. "Tavuğumuz kalmadı ve düzgün bir ekmeğe ihtiyacım var..."

Rick bira kutusunu açtı.

"Ama mağazaya koşabilirim," diye devam ediyor. "Bakalım indirimde bir şey var mı?" Bakışları bana doğru kayıyor. "Kızarmış peynirin üzerine sürgü yemek senin için sorun olur mu Poppy?"

Bu beni üzmemeli.

Kabul etmek için çok küçük bir şey - ama ben *her zaman*

Kabul ediyorum.

Ve sadece Rick'e değil. Her ne kadar annemi etkisi altında tutmak için nikotinli feromonlar pompaladığına inanmak istesem de, annem bunu hep yaptı. Ed ile. Steven'la. James'le. Annemin hayatındaki ilk yer hiçbir zaman bana ait olmadı.

Ama öfkemi yutuyorum ve gülümsüyorum çünkü bu evde üç haftam kaldı ve her ne kadar öyle olmasını istesem de ikinci olmak şu anda en büyük sorunum *değil*. "Sürgüler iyi. Aslında, neden senin için markete gitmiyorum? İşten yeni çıktın. Belli ki yorgunsun. *Kimsenin* akşam yemeği tercihleri için koşturmana gerek yok."

Rick bile bu iğnelemeyi anlıyor, ama oturma odasına doğru giderken nefesinin altında ne mırıldandığını duymuyorum.

"Bu çok yardımcı olurdu, tatlım."

Başımı sallayıp arabanın anahtarlarını alıyorum ama o beni kolumdan yakalıyor. "Ya Poppy?"

"Hm?"

Yakınıma eğiliyor, ağzı kaşlarını çatıyor. "İkinizin her zaman aynı fikirde olmadığını biliyorum ama buraya daha yeni geldin. *Lütfen* üvey babanı kızdırma."

Sanki Rick'in vücudunda babalık duygusu varmış gibi.

Bu etiket karşısında irkilmemek için ciddi bir çaba sarf etmek gerekiyor.

En büyük sorunum bu değil, unuttun mu?

Bu yüzden annemi benim tarafımı görmeye ikna etmeye çalışmak yerine konuşmayı faydalı bir yöne çekiyorum. "Ian Creasey'nin Rick'e neden bazı işlerinde yardım ettiğini biliyor musun?" Garajda duran hurda metale *iş* demekte tereddüt ediyorum. "...şeyler?"

Konu değişince gözlerini kırptırıyor. "Oh. Ian. Doğru ya! Rick *aylardır* bu eski motosikleti çalıştırmaya çalışıyor. Sana söylemiştim, hatırladın mı? Telefonda?"

Ona boş bir bakış attım. Son birkaç yıl içinde Ian'ın adından bahsetmiş olsaydı, hatırlardım.

Tekrar iç geçiriyor. "Beni *hiç* dinlemiyorsun, Poppy. Ian'ı tavsiye eden John Creasey ile arkadaş. Çok zeki bir çocuk ve görünüşe göre ekstra para kazanmak için eski araçları tamir ediyor."

"Anlıyorum."

"Bir bakmalısın Poppy," diye devam ediyor. "Yani, çok fazla ilerleme kaydettiler. Rick her şeyi Ian'ın katkısına bağlıyor ama bence Ian bunu yapamayacak kadar alçakgönüllü..."

Rick'e yönelik coşkulu övgüsünü duymazdan geliyorum, bunun şimdiye kadar yaptığım herhangi bir şey hakkında söylediğinden daha fazla olduğunu biliyorum ve soruyorum, "Ee... Ian. Sık sık burada mı? Garajda mı?"

Rick haftada birkaç kez dedi ama annem onun olabileceğinden çok daha güvenilir bir kaynak.

"Pazartesi, çarşamba ve cuma günleri," diye cevaplıyor. "Rick'e göre, okullar tatil olduğundan beri projeye ayıracak daha çok zamanı varmış."

Başımı sallıyorum.

Haftada üç gün. O kadar da kötü *değil*.

Eminim haftada üç gün karavandan uzak durmayı başarabilirim.

"Ian'la neden bu kadar ilgileniyorsun ki?" Diye soruyor ve sonra gözleri parlıyor. "Sence *sevimli* falan mı?"

Şiddetle başımı sallıyorum.

İhtiyacım olan son şey annemin Ian Creasey ile çöpçatanlık yapmaya çalışması.

"Ben değilim. Sadece garajın etrafında gizlenen genç bir çocuk bulmayı beklemiyordum, hepsi bu." Arabanın anahtarlarını şingirdatıyorum ve hızlı bir çıkış yapmaya kararlı bir şekilde kapıya doğru adım atıyorum.

Annem sanki bu açıklamayı sindirmiş gibi mırıldanıyor ve sonra soruyor: "Siz ikiniz eskiden aynı okula gitmiyor muydunuz?"

Ön kapıdan beş adım ötede donup kalıyorum.

"Lionswood'da değil tabii," diye devam ediyor, "ama ortaokulda falan, değil mi?"

Yapmak istediğim son şey Ian Creasey'i tanıdığımı tekrar doğrulamak ama Mobile County'nin bazı bölgeleri diğerlerinden *daha* küçük ve bunu tamamen inkâr edersem *daha* şüpheli görünecek.

"Evet." Boynumun arkasını ovuyorum. "Sadece ortaokulda. Arkadaş falan değildik. Aynı sınıfta bile değildik."

Ki bu doğru. Geri kalanımız temel cebir konusunda kafamızı kurcalarken, Ian günün ikinci yarısı için yerel liseye gönderildi ve geometri derslerini çoktan geçti.

Bunu biliyorum çünkü Ian Creasey'e tek kelime etmemiş olsam da onun ne kadar zeki olduğunu çok iyi biliyorum.

Perşembe gününün çoğunu odamda bir şeyler çizmeye çalışarak geçiriyorum, ancak kendimi sayfadaki herhangi bir şeyden çok telefonuma çekilmiş buluyorum.

Neredeyse dört gün oldu ve Adrian bana ulaşmadı. Ne bir telefon, ne bir mesaj, hatta gökyüzünde bir uçak kazasında ölmediğini haber veren bir duman sinyali bile yok.

Bu beni rahatsız etmiyor. Hem de hiç.

Ne de olsa yalnız kalmak isteyen *bendim*. Düşünmek için. Hayatımın son üç ayını o yanımda olmadan, bana elbiseler ve çantalar almadan ve kulağıma gümüş dilli vaatler vermeden sindirmek için.

Bu çok garip.

Lionswood'dayken hayatımın her alanına sızmaya çalışıyordu ama kampüsten dışarı adımımızı attığımız anda ortadan kayboluyordu.

Belki de benim hakkımdaki fikrini değiştirmiştir.

Kısa süreli bir düşünce ama...

Tamamen saçma bir düşünce değil.

Ne de olsa Adrian'ın ilgisinin arkadaşça olmaktan romantik olmaya dönüştüğüne karar vermesi bir saniye sürdü. Kendine biraz zaman ayırdıktan sonra buna değmediğine karar verebileceğini kim söyleyebilir?

Göğsüm neredeyse acı verecek kadar sıkışıyor.

Aniden uyanıp benimle hiçbir şey yapmak istemediğine karar verseydi ben nerede olurum? Ya ölmüş ve gömülmüş

sırlar beni oraya getirdi - ya da en azından başa döndüm. Günlerini ikinci el dedikodu ve okul ödevlerinden başka bir şeyle dolduramayan bir yabancı.

Her nasılsa, ilk senaryo ikincisinden daha az iç karartıcı.

Tanrım, benim neyim var? Şöyle davranıyorum.

Annem gibi davranıyorum, bu *da* beni konuyla ilgili her türlü düşünceden uzaklaştırmaya yetecek kadar korkutucu. Adrian'a *ihtiyacım* yok. Onun hediyelerine, ilgisine ya da yeni saplantısına ihtiyacım yok.

Sanki bir işaretmiş gibi, telefonum çalışıyor ve bildirimin annemden geldiğini fark ettiğimde hayal kırıklığının acısını bastırıyorum.

Bu sabah Rick'le konuştum ve son zamanlardaki bazı davranışlarından dolayı uyuşturucu kullanıyor olabileceğinden endişeleniyor. Eğer bu doğruysa... Son derece hayal kırıklığına uğradım ve bu gece daha sonra bir konuşma yapacağız.

Harika.

Daha bir hafta bile olmadı ve Rick şimdiden beni erken attırmak için bahaneler üretmeye başladı. Sadece birkaç gün önce garajda yaşadığım bir anlık çıldırmanın ona cephane görevi gördüğünü hayal edebiliyorum.

Muhtemelen annemin çok istediği babalık kaygısı kisvesi altında uyuşturucunun neden olduğu paranoya ve ruh hali değişimleri hakkında her türlü hikayeyi anneme anlatıyordur - ve şimdi, bu gecenin büyük bir kısmını onu bu evdeki engelli kişinin ben olmadığımı ikna etmek için harcamam gerekecek.

Üç hafta boyunca uslu dumam gerekiyor diye bunu onun yanına bırakacak değilim.

Misilleme seçeneklerimi düşünürken öfke damarlarımda kaynıyor. Birasını atabilirim, ama Rick'i tanırıysam, bir arkadaşından daha fazla alır ya da yeni bir kasa için annemin market bütçesini feda eder.

Ama sigaraları.

Rick'in sigara alışkanlığı yıllardır annemle arasında bir anlaşmazlık konusu olmuştur ve garajdaki stoku ortadan kalkarsa

Yenisini finanse edeceğinden şüpheliyim.

Kendimi vazgeçiremeden ayağa kalktım ve garaja doğru yola koyuldum. Rick burada değil, bunu biliyorum. Bir saat kadar önce arkaik kamyonetinin yolda uyukladığını duydum.

Sigaralar da tam olmasını beklediğim yerde: alet çantasının ikinci çekmecesinde, ayarlanabilir anahtarların arkasında. Üç dolu Pall Mall paketi alınmaya hazır.

Uyuşturucu kullandığımı söyleyeceksen, ben de seninkileri alabilirim.

İntikam duygusuyla sigaralara el koydum, onları nereye ve nasıl atacağımı düşünürken yeni bir ses beni durdurdu.

"Az önce bir sigara soygununa mı girdim?"

Oh, lanet olsun.

Hayatımda sadece birkaç kez duymuştum ama Ian Creasey'nin sesinin çatlak perdesini nerede olsa tanırdım. On sekiz yaşında olmasına rağmen sesi hâlâ büyüyor gibi.

Midemde bir korku düğümü oluşuyor.

Şansıma küseyim.

Rick burada bile değil, o zaman neden burada?

Yine de arkamı dönerken yüzüme titrek bir gülümseme yerleştirmeyi başarıyorum. "Ian. Selam. Burada ne işin var?"

Kaşlarını kaldıran Ian, açık kapı çerçevesine yaslanmış, pis kulübenin gölgeleriyle yıkanıyor. "İşten erken çıktım, bir uğrayayım dedim. Bakalım Rick bisikletle birkaç saat daha vakit geçirmek ister mi?" Yeşil gözleri aramızda duran toprak motosiklete kaydı ve sonra tekrar bana döndü. "Seni daha önce buralarda görmemiştim."

Beni tanımamış olması içimi bir nebze olsun rahatlatıyor ama yine de vücudumdaki tüm kaslar kaçma içgüdüsüyle geriliyor.

"Ben Mae'nin kızıyım," diyorum elimdeki sigaraları itip kakmadan önce. "Ve bunlar... Rick'e bundan bahsetme, olur mu?"

"Hey. Endişelenmene gerek yok. Rick'i iyi tanıyorum." Ian beni şaşırtarak sırtıyor ve iki ön dişinin arasındaki boşluğu gösteriyor. "Sanırım her ne yapıyorsan, o bunu hak ediyordur."

"Teşekkürler." Minnettar bir gülümseme sunuyorum ve yanından geçmeye çalışıyorum. "Poppy."

Kendi ismimi duyduğumda mideme bir taş oturuyor ve isteksizce duraklıyorum.

"Poppy Davis." Parmaklarını şıkladı. "Şimdi hatırladım. Okula beraber gitmiştik, değil mi?" Kalbim

küt küt atıyor.

Sikeyim.

"Ah, evet..." Boynumun arkasını ovuyorum. "Sanırım yaptık."

"Saçın yüzünden," diyor. "Beni rahatsız ediyordu. Seni bir yerden tanıdığımı *biliyordum*. Saçların ortaokuldaki haliyle aynı. Bir hayalet kadar beyaz."

Şu anda hayalet olmak için her şeyi yapardım.

"Eskiden seni yemekhanenin öbür ucundan bile fark edebilirdim," diye ekliyor. "Göze batan bir başparmak gibiydin."

"Bana da öyle söylendi."

Beni dehşete düşüren lan birkaç adım öne çıkıyor, gözleri ilgiyle parlıyor. "Mobile Lisesi'ne gitmiyorsun, değil mi?"

İsteksizce başımı sallıyorum. "Hayır, gitmiyorum."

"Nereye?"

En kötüsü de, gerçekten *sadece* meraklı görünüyor, bu da durumu daha da kötüleştiriyor. Lan'ın ne yaptığım, onu nelerden mahrum bıraktığımı *hakkında hiçbir* fikri yok - ama sorularına cevap vermek için ne kadar uzun süre beklersem, o kadar çabuk bir araya getirebilir.

Ya da Rick'e soracak ve kim bilir o da ne diyecek.

En azından burada, *benim yanımda*, lan'ın tepkisini bizzat ölçebilirim. Yutkunuyorum. "Lionswood'a gidiyorum."

Çenesi düştü. "Lionswood mu? Lionswood Prep gibi mi? Connecticut'ta mı?"

"Evet." Kapıya doğru bakıyorum. "Neyse, ben -" "Sen..."

Lionswood'a mı gidiyorsun? Lionswood gibi mi?"

"Evet."

"Ve sen sadece benimle dalga geçmiyorsun, değil mi?"

Bir yudum daha. Keşke Rick'in tezgâhındaki paslı tornavidalardan biriyle yer değiştirebilseydim. "Ben değilim."

Bakışları inançsızlıktan şoka ve acı verici derecede tanıdık bir şeye doğru kayıyor.

Açlık.

Neredeyse beni derinden sarsıyor.

Ian öne doğru bir adım atıyor ve ben kendimi tezgâha yaslama dürtüsüne direniyorum. "Nasıl kabul edildin?" Diye soruyor ve ben daha cevap veremedenden ekliyor, "Yani, kabul oranı yüzde birden az ve harçlar..." Duraksıyor. "Bir çeşit burs almış olmalısın."

Ian'ın hiçbir fikri olmadığını kendime bir kez daha hatırlatırken kalbim bir sinek kuşu gibi çırpınıyor.

Bilemez de.

"SSAT sınavına girmek zorunda mıydın? Başvuru süreci nasıldı?" Bastırıyor ve sonra sanki on saniye içinde kaç soru sorduğunu fark etmiş gibi geri çekilip iç geçiriyor. "Özür dilerim. Seni bunlarla bombardımana tutmak istememiştim. Sadece..." Bir elini keten saçlarında gezdiriyor. "Birkaç yıl önce Lionswood'a girmek için *gerçekten* çok uğraştım. İleri çalışmalar danışmanı girebileceğimi düşündü, ben de SSAT'ye girdim ve başvurdum ama..." Kıkırdıyor ama içinde mizah yok. "Gördüğünüz gibi. Belli ki yürümemiş."

Ona bakıyorum, sessizlik aramızdaki boşluğu örtüyor.

Ian'ın geleceğini elinden almamış olsaydım hayatının ne hale gelebileceğini hayal ederek kaç gece uyanık kaldığımı sayamıyorum bile, ama yine de bunu bizzat görmenin verdiği suçluluk duygusuyla kıyaslanamaz bile.

"*Çok ama* çok üzgünüm, Ian." Utanç boğazımı tıkıyor ve bir an için kendimi ele verip vermediğimi merak ediyorum, ama o sadece başını sallıyor.

"Üzülme," diyor. "Benden başka kimsenin suçu değil. SSAT sınavı iyi geçmeyen bendim." Önemi yokmuş gibi omuz silkiyor ama o sınav sonuçlarını hâlâ benim kadar ağır bir şekilde taşıdığını görebiliyorum.

Ben korkunç, berbat bir insanım.

"Ama mesele şu ki..." Dilini tıkırdatıyor. "Ben öyle *sanıyordum*." Ona sertçe baktım. "Ne?"

Ian nefes veriyor ve bir kolunu diğerinin üzerine atarak arkasına yaslanıyor. "Sadece... Kimse berbat bir sınavdan A artı aldığını düşünerek çıkmaz, değil mi? Bir seviyede, kötü yaptığını biliyorsun."

"Sanırım."

"Ve *aylarca* çalıştım," diye devam ediyor. "O odadan sınavı geçtiğimi düşünerek çıkmak..." Yüzü bir an için düşer. "Yani, çok kötüydüm. Hiçbir-özel-okulda-yalnız-Lionswood-beni-almayacak-kötü gibi."

İrkildim.

Ian SSAT'de berbat değildi.

Berbat bir iş *çıkarmıştım*.

"Her neyse..." İç çekiyor. "Tüm bunları sizin üzerinize yıkmak istemiyorum. Mobile'dan birinin Lionswood'a inmiş olması..." Küçük bir gülümsemeyi başarıyor. "Oldukça etkileyici."

Yaptığım şeyin etkileyici bir yanı yok.

Sanki biri göğsüme bir kaya parçası bağlamış gibi.

Ian'ın algılanan başarısızlığı hakkında beni daha iyi hissettirme çabası sadece daha kötü hissetmeme neden oluyor.

Sonunda, verebileceğim tek yanıt sessiz bir "Teşekkürler" oluyor.

Aramızda bir duraklama daha oluyor ve tam zarif bir çıkış yapmak için ağzımı açtığımda, "Biliyor musun, SSAT'ye ben girdiğimde girmediğin için şanslısın." diyor.

Gözlerim irileşti.

"Bir olay oldu..." diye açıklıyor. "Tam da gözetmen testleri yaparken. Yanımdaki kız *büyük bir* alerjik reaksiyon geçirdi ve işin içinde öğretmenler, ambulanslar ve ağlayan ebeveynler vardı..." Boynunun alt kısmını kaşıyor. "Sonunda iyi oldu ama herkesin odadan çıkarılması ve ayrılması gerekti. Çok büyük bir olaydı."

Yutkunuyorum. "Evet. Kulağa... kaotik geliyor."

Tekrar kıkırdadı. "Öyleydi. Keşke kötü skorumun suçunu *Bu.*"

Rick'in kamyonetinin kusursuz kükremesi o anı kesiyor ve içimden rahat bir nefes alıyorum.

Tanrı'ya şükür.

Elimdeki sigaraları yeniden ayarlıyorum. "Ben -"

"Oh, hayır. Kesinlikle," diye başını sallar Ian. "Ben Rick'in dikkatini dağıtacağım. Sen buradan çık."

Bunu yaptığımda bile, yatak odamda kilitli kaldıktan, sigaralar kitaplığımın arkasına saklandıktan çok sonra bile huzursuzluk omurgamı diken diken etmeye devam ediyor.

Hatırlamıyor.

Gerçekten hatırlamıyor.

Ve hatırlamıyor olması beni daha iyi hissettirmeli. Bu etkileşim çok daha kötü sonuçlanabilirdi ama yine de utançtan yapış yapış hissediyorum.

Kirli.

Lionswood'da olmamasının, olması gerektiği gibi gelişmemesinin sebebi benim.

Ve hiçbir fikri yok.

Hatırlamıyor.

İlan hayalindeki okula gittiğimi biliyor olabilir ama o gün orada olduğumu hatırlamıyor gibi görünüyor.

İki sıra, üç sandalye aşağıda.

Tıpkı onun gibi SSAT sınavına giriyordum.

Ve geleceğinin *soygununu* düzenliyordum.

Göğsümde bir panik dalgası yanıyor.

Şimdi oturup beklemek ve her şeyi bir araya getirmemesini ummak zorundayım.

"Biliyorsun, tatlım. Sadece senin için endişeleniyoruz." Annem mutfak masasının karşısında oturuyor, ellerini kucağında kavuşturmuş, itiraf etmem için yalvaran bir bakış atıyor. "*Rick* senin için endişeleniyor."

"Doğru," diye mırıldanıyorum. "*O kadar* endişeli ki bu konuda konuşacak kadar uzun süre garajdan çıkamıyor." Komplo teorilerine inanan biri için Rick annemi manipüle etmekte şaşırtıcı derecede usta. Oraya buraya ekilen bir tohum kaçınılmaz olarak daha sonra uğraşmak zorunda kalacağım bir ayırık otuna dönüşüyor.

Başını sallar. "Ben ciddiym, Poppy. Okulunuzdaki zengin çocuklar ne yapıyor bilmiyorum ama benim uyuşturucu kullanan bir kızım olmayacak. Sırf on sekiz yaşındasın diye -"

"Uyuşturucu kullanmıyorum." Bunu yaklaşık beşinci kez tekrarlıyorum ve her yeni denemede sabrımın tükendiğini hissedebiliyorum.

"Rick buraya geldiğinden beri paranoyak ve tartışmacı olduğunu söylüyor. Odana kapanıyor ya da saatlerini evin dışında kim bilir ne yaparak geçiriyorsun."

"Rick'in neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yok."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve Rick'in savunma refleksini tetiklediğimi anlayabiliyorum. "Üzgün olduğunu biliyorum Poppy, ama üvey baban hakkında bu şekilde konuşmana gerek yok. Onun fikirlerine güveniyorum -"

"Benimkinin üstünde mi?"

Duraklıyor. "Şimdi bu benim -"

"Ya Rick'e inanırsın ya da bana." Rick mi ben mi tartışmasına girmekten *nefret ediyorum*, çünkü her zaman galip geleceğimden emin değilim, ama bunun gerekli olduğu bazı zamanlar var.

Annem iç çekiyor ve burnunun kenarını ovuşturuyor, gözlerinin altındaki gölgeler daha da belirginleşiyor. "*Poppy*."

"Rick'in *endişelendiğini* biliyorum -" Bu cümlenin tadı dilime yabancı geliyor. "- ama uyuşturucu kullanmıyorum. Çizim yapmak için odama kapanıyorum. Gidiyorum.

Üniversite başvurularını bitirebilmek için halk kütüphanesine gideceğim ve Rick'le kafa bulmak için engelli olmama gerek yok."

Annem yine iç geçiriyor ve onu yıprattığımı düşünüyorum ama sonra "Endişelenen sadece o değil" diyor.

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Bir elini masaya doğru uzatıyor ve benimkinin üzerine koyuyor. "Bir şey söylemem gerektiğinden emin değildim ama... sende *farklı* bir şeyler var tatlım. Ne olduğunu bilmiyorum ama sana baktığımda bunu anlayabiliyorum. Geçen yaz gördüğüm kız değilsin. Sen..." Kahverengi gözleri benim aynı gözlerime bakıyor. "*Perili*."

Kısa bir an için soğukkanlılığımın bir kısmı kayboluyor ve bir tür annelik sezgisine kapılıp her şeyi yüzümden okuyacağından endişeleniyorum - Lionswood'a girmek için nasıl yalan söylediğimi, Mickey'nin ölümüyle ilgili sakladığım sırları, Adrian'la olan berbat ilişkiyi -

Ve sonra kapı çarparak açılır.

"Zulam nerede?" Rick kıpkırmızı suratıyla ve kaşlarını çatarak mutfığa giriyor ve annemle geçirdiğim o an uçup gidiyor.

"Tatlım?" Annem soruyor.

Rick masanın önünde durur. "Sigaralarım. Gitmişler. Nerede olduklarını bilmek istiyorum." Bakışları aramızda gidip geliyor, şüphesiz hangimizin daha iyi bir suçlu olduğuna karar vermeye çalışıyor: sigarayı bırakması için ısrar eden karısı mı yoksa kızdırdığı genç mi?

Annemin endişesi biraz azalıyor. "Bütün derdin bu mu? *Sigaraların mı?*"

Rick oflar. "Hepsi gitti. Onları garajda sakladığımı biliyorsun."

"O konuda hiçbir şey bilmiyorum."

Rick onu görmezden geliyor ve bakışlarını bana çeviriyor. "Sen. Çocuk. Onları sen mi aldın?"

"Ben nereden bileyim?" Gözlerimi deviriyorum. "Çok fazla uyuşturucu kullanıyorum, unuttun mu?"

Etli bir parmağını bana doğrulttu. "Ukalalık yapma -"

"Pekâlâ, pekâlâ," diye araya giriyor annem. "Rick, bu kadar yeter. Bırakmaya çalışıyordun, değil mi? Şimdi tam zamanı. Zaten bütçede onlar için yerimiz yok."

Rick tartışmak için ağzını açtığında paravan kapı sertçe çalınır.

Annem kaşlarını çattı ve mutfak sandalyesinden kalktı. "Ödünç almak için *başka* bir şey arayan Debbie olmasa iyi olur."

Annemin ayak sesleri sahte parke üzerinde sürünürken, son bir buçuk saati kendimi açıklamak zorunda kalarak geçirmiş olsam da sigarayı bırakmak zorunda olanın *ben* olmadığımın kısa süreli memnuniyetini yaşıyorum.

Rick'in bakışlarını yakaladığımda göz kırpmaktan kendimi alamıyorum.

Nikotin yoksunluğuyla iyi eğlenceler. Gözleri

komik bir şekilde genişler. "Sen -" "*Tatlım.*"

Kendini beğenmiş tavrımın her zerresi yok olurken, dünya benimle birlikte dönüyor ve Adrian Ellis'i annemi mutfağa kadar takip ederken buluyorum.

"Poppy," diyor annem, özel olarak cezalandırılmayı vaat eden bir ses tonuyla. "Bana erkek arkadaşının ziyarete geleceğini söylemedin."

Başımın dönmesi beş dakikadır durmadı.

Bit pazarı kanepemize rahatça tüneyen Adrian Ellis, ikinci el HomeGoods dekoruna sanki bir sanat eseriymiş gibi hayranlıkla bakıyor ve büyük, el yazısı fontuyla *Bu ev minnettarlık ve nezaketle çalışır yazan* bir tabela değil. "Eviniz çok güzel Bayan Davis."

Bu özel nezaketin neden kaburgalarımın sert bir tekme gibi geldiğinden emin değilim. Belki de pratik gülümsemesine rağmen buranın sevimli bir *yanı* olmadığını bildiğim içindir.

Ne kadar temiz olursa olsun, karavan sonsuza dek dağınık olmaktan başka bir şey olamayacak kadar küçük ve duvarlara yapışmış o kadar çok duman kalıntısı var ki, ciğerlerimiz ne zaman temiz havayla temas etse annemle benim de nikotin yoksunluğu çekmememiz bir mucize.

Şu anda buradaki tek *güzel* şey mutfak masasının üzerindeki taze aç çiçekleri, Adrian'ın yanında getirdikleri.

Ve ağzının köşelerinin sıkışmasından anladığım kadarıyla annem de bunun farkında. "Fazla bir şey değil, biliyorum."

"Kanepeniz, annemin Tacikistan'dan getirtmek için ısrar ettiği yüzer deri koltuktan yüz kat daha rahat," diyor ona, lekeli minderlere yaslanarak. "Görünüşe göre sırt desteği de çok daha iyi."

Bu yorum istediği etkiyi yaratıyor, annemin omuzları hemen gevşiyor ve gülümsemesi biraz daha samimi bir hal alıyor. "Ne kadar çekicisin, değil mi?" Alay ediyor. "Ve yakışıklı da. Daha azını beklemiyorum, kızım annesine çekmiş." Gülüyor ama bakışlarının onun keskin çene çizgisinde ya da beyaz keten gömleğinin üzerinde zorlanan geniş omuzlarında takılı kaldığını fark etmiyorum.

Çenem sıkılıyor ve ani bir öfke dürtüsüyle savaşıyorum: *Ona bakma. O benim.*

Ama bakmıyorum - annem ayçiçeklerini ne kadar çok sevdiğiyle ilgili onunla dalga geçerken bile.

"...dediğim gibi, dağınıklığın kusuruna bakmayın." Annem Rick'i yan masadaki başıboş bira kutuları konusunda azarlıyor. "Misafir ağırlayacağımızdan haberim *yoktu*..." Bana doğru sert bir bakış fırlatıyor.

"Lütfen Poppy'yi suçlama," diye araya giriyor Adrian. "Gerçekten de ziyaret etmek istediğimden haberi yoktu." Gözleri benimkilerle buluşuyor ve birden odadaki tüm oksijen çekilmiş gibi hissediyorum ve artık ona neden kızmam gerektiğini hatırlayamıyorum. "Ve tüm bunların ne kadar uygunsuz göründüğünü tamamen anlıyorum, Bayan Davis. Eğer gitmemi isterseniz -"

"Oh, hayır, hayır, hayır," diye gülüyor. "Hiç de değil. Sadece biraz şaşırdık, hepsi bu. Değil mi Rick?"

Beş buçuk dakika.

Adrian'ın annemi, bir yabancının haber vermeden verandasına gelip içeri davet edilmek istemesini görmezden gelmeye ikna etmesi bu kadar uzun sürdü.

Rick dünyada en son yapmak istediği şey annemle aynı fikirde olmakmış gibi görünüyor, ama iki iri kolunu fıçı göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve hiç de inandırıcı olmayan bir şekilde, "Doğru," diye mırıldanıyor.

"Beni ağırladığınız için teşekkür ederim." Adrian'ın gülümsemesi neredeyse kahverengi Hermès makosen ayakkabıları kadar parlak.

Annemin gözleri doğrudan onlara kayıyor. "Soyadınız ne demiştiniz?"

"Ellis, hanımefendi."

"Ellis mi?" Rick'e döner. "Bu bana neden tanıdık geliyor? Sanki..." Gözleri büyür, sırtı dikleşir, ağzı açık kalır. "Tanrım! Annenin *People* dergisindeki röportajlarını gördüm." Eve parlak yeni bir oyuncak getirmişim gibi yüzü aydınlandı. "...ve sen *benim* Poppy'mle çıkıyorsun."

"Öyleyim, hanımefendi."

Başını geriye atıp gülüyor, sonra da adamın omzunu sıkacak kadar yaklaşıyor. "Oh, bunların hiçbirine gerek yok! Bana Mae diyebilirsin."

Hangisinin daha kötü olduğunu bilemiyorum: Adrian'ın annemle tanışmış olması mı, yoksa annemin Adrian'la tanışmış olması mı?

Adrian'ı annemden koparıp yatak odama sürüklemeyi başardığımda, sersemliğim geçmiş ve öfkem tüm gücüyle geri dönmüştü.

"Burada ne halt ediyorsun?"

Muhtemelen ülkenin bir ucundan diğer ucuna uçmuş birine göre, iğrenç bir şekilde iyi giyimli ve uçak koltuğunun cızırtılı kumaşından etkilenmemiş görünüyor.

Adrian üstümü başımı dağıtmak üzere olduğum gerçeğini umursamıyor, bunun yerine şifonyerimin üstüne yığılmış bibloları incelemeyi tercih ediyor. "Bu kadar sevimli bir çocuk olduğunu fark etmemiştim," diyor. "Ya da Elizabeth Taylor hayranı."

"Hayranı değilim." Yedi yaşında, kafama büyük gelen koyu renk bir peruk taktığım bir fotoğrafımı parmaklarının arasından çekip alırken yanaklarım renkten renge giriyor. "Sadece havalı olduğunu düşünmüştüm."

Ve her zaman olmak istediğim şekilde zahmetsizce zarif.

Annemin DVD'sinde bir sürü eski filmi vardı, bu yüzden çocukluğumun büyük bir bölümünü elmaslarla anlatılabilecek bir hayatın nasıl bir şey olduğunu merak ederek geçirdim.

"Peki ya yeşil renge olan takıntın?" Duvarlara yapıştırılmış, hepsi yeşilin farklı tonlarında yapılmış bir avuç eski çizimi işaret ediyor.

Omuz silkiyorum. "Çocukken çok istediğim özel bir renkli kalem markası vardı. Paramın yettiği tek şey yeşil paketti."

Şifonyerimi gezdikten sonra dikkatini yatağıma yöneltti. "Yurt odandaki o çürük çarık yataktan neden hiç şikâyet etmediğini anlayabiliyorum." Avucunu yatağa bastırıyor ve yaylar onun ağırlığının bir kısmını bile yüksek sesle protesto ettiğinde, tek kaşını kaldırarak bana bakıyor. "*Lütfen* bana her gece bu şeyin üzerinde uyumadığını söyle."

Özellikle de bu yorum bana, bu yatakta yatan kişinin *ben* olmadığımı hatırlatıyor.

Şu anda soruları cevaplaması gereken kişi.

"Yatağım iyi," diye tersliyorum. "Şimdi, çocukluğumun geri kalanını gezmek ister misin, yoksa sohbet edebilir miyiz?"

"Şey, tura aldırılmazdım." Adrian tam boyuna doğru düzeliyor ve başının tepesi neredeyse patlamış mısırlı tavana değiyor.

"Sanırım yeterince tur attın. Neden buradasın?" Karavanın kâğıt gibi ince duvarları sağ olsun, bağarmaktan çok fısıltı gibi çıkıyor.

Adrian'ın aramızdaki mesafeyi kapatması, ellerini belime dolaması, başını boynumun kıvrımına yerleştirmesi sadece bir milisaniye sürüyor. "Seni özlemeye iznim yok mu?"

Onsuz geçen bir haftanın ardından, dokunuşunun Alabama güneşinden daha fazla yaktığını itiraf etmek neredeyse utanç verici.

İç çekiyorum. "*Adrian -*"

Ağzı tenimle buluşuyor. "Sanırım adımı böyle söylemenden hoşlanıyorum."

İstemedi de olsa kafamda bir görüntü belirliyor: Adrian'ın vücudu benimkine bastırılmış, bileklerim yatağa sabitlenmiş ve ben onun adını haykırıyorum.

Hayır, hayır, şimdi olmaz.

Bunu şimdi düşünme.

Sohbet ediyor olman gerekiyordu.

Yine de, boynumda gezdirdiği ağzı açık öpücüklerin zevkine varmak için kendime yaklaşık üç saniye izin veriyorum.

onu uzaklaştırmak.

Ve bunu yapmak için kendimi kontrol etmem gerekiyor.

"Ne yaptığını biliyorum," diyorum ona, sesim başladığımız zamankinden kesinlikle daha titrek olsa da. "Ve bunu takdir etmiyorum."

Elleri hâlâ belimde, "Peki ne yapıyorum?" diye soruyor.

"Dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun," diyorum. "Ve işe yaramıyor."

Yalancı, diye fısıldıyor kafamın arkasındaki küçük bir ses.

Bir adım daha geri çekiliyorum, beni takip etmediğinde minnettar oluyorum ve nefesimi içime çekiyorum. "Neden buradasın, Adrian?"

Uzun, kara kirpiklerinin arasından bana göz kırpmıyor. "Sana söyledim. Seni özledim."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Beni o kadar özledin *ki bir kez* bile arama ya da mesaj atma zahmetine girmedin."

"Sen de öyle."

"Çünkü *yalnız* kalmak istedim," diye karşılık veriyorum.

"Sana bütün bir hafta boşluk verdim."

"Üç olmalıydı."

"Ama ben -"

"Benimle dalga geçmek istiyordu," diye araya girdim. "Gelmiş gibi yapıp son anda ortaya çıkmak ve evimi istila etmek varken neden bana *gerçekten* yer veresin ki?"

"İstila' biraz ağır bir kelime, sence de öyle değil mi?" Ağzının kenarları keyifle kıvrılıyor, bu da bana bu konuşmayı ne kadar ciddiye aldığını gösteriyor.

Başımı sallıyorum.

Böyle mi devam edecek?

Güzel.

Yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. "Biliyor musun? Bu konuda tartışmamıza gerek yok."

"Bu konuda hemfikiriz tatlım."

"Güzel." Sesim hastalıklı bir tatlılığa dönüşüyor. "Çünkü eğer şimdi gitmezsen, bu odadan çıkıp hıçkırma hıçkırma ağlamaya başlayacağım ve anneme beni aldattığını açıklayacağım. O da seni kapı dışarı eder."

Muhtemelen yüzündeki eğlencenin azalmasını izlemek olması gerekenden daha tatmin edicidir. "Öyle mi?"

"Evet." Başımı salladım. "Ve inan bana, onun gözüne tekrar girmen için dünyada yeteri kadar ayçiçeği olmayacak. Hile yapmaktan *nefret eder*." Bunun için teşekkür edebileceğim bir sürü boktan eski erkek arkadaş var.

Adrian bu teklifi düşünüyormuş gibi duraksıyor ve sonra, "Ben de suçu hamilelik hormonlarına atarım," diyor.

Kıpırdamadım. "Ne?"

Başını yana eğiyor, obsidyen gözleri parlıyor. "Genç bir anne olmak üzere olduğunu öğrendiğinde ne kadar hayal kırıklığına uğrayacağını düşünüyorsun?"

Göğsümde kıvılcımlanan paniğin tam da onun beklediği tepki olduğunu biliyorum ama elimde değil. "Üzülmezsin."

"Ben de en az senin kadar olay çıkarabilirim tatlım," diye yanıtlıyor. "Önemli olan *Mae*'nin hangimize önce inanacağı."

Bana demek isterdim.

Kızı olarak, yirmi dakika önce evine vals yaparak giren çekici çocuk yerine bana inanacağını söyleyebilmeliydim.

Ama yapamıyorum.

Çünkü Mae Anne Davis hakkında anladığım bir şey varsa - aldatanlara karşı duyduğu mutlak nefretin yanı sıra - o da kesinlikle çekici bir yabancıнын sözünü haftanın herhangi bir günü kendi kızınıninkine tercih edeceğidir.

Rick onun kafasına benim uyuşturucu kullanıyor olabileceğim fikrini soktu ve onu aksi yönde ikna etmek neredeyse bir buçuk saatini aldı.

Ve bunun gerçekliği içimdeki tüm mücadeleyi tüketti.

"Biliyorsun," diyorum sonunda. "Bana karşı hislerini itiraf ettiğinde, sırlar ve şantaj üzerine kurulu bir ilişkimiz olacağına dair şaka yapmışım ama o zaman bunun ne anlama geldiğini tam olarak kavradığımdan emin değilim."

"*Hepsi* şantaj değil," diye karşılık veriyor. "Belki sadece yüzde ellisi."

"Peki ya yüzde sıfır istersem? Eğer oturup bir dahaki sefere beni şaşırtmak için ne yapacağını beklemek istemiyorsam?" Başımı sallıyorum,

Hayal kırıklığım aniden kırık bir barajdan akan su gibi içimden akmaya başladı. "Seninle her zaman bir güç mücadelesi içindeyim. Sanki... Sağlam bir zeminde durup durmadığımdan asla emin olamıyorum. Bulduğum her zemin için de dişimi tırnağıma takıp mücadele etmem gerekiyor çünkü bir *santim* bile vazgeçmeye niyetin yok.

"Üç hafta. Tek istediğim buydu. Kafamı toparlamak, biraz rahatlamak için sadece birkaç hafta ve sen bana bunu bile veremedin."

"*Doğru,*" diye mırıldanıyor, sesi bıçak gibi keskinleşiyor. "Sahip olduğumuz şeyin gerçek olmadığına kendini inandırmak için üç haftanın yeterli olacağına emin misin?"

"Bu değil -"

Meydan okuyan bir kaşını kaldırıyor. "*Boşluk* derken bunu kastediyorsun, değil mi tatlım? Biraz uzaklaş. Kafanı boşalt. Bana karşı hissettiklerinin gerçek olmadığına kendini ikna et."

Ağzım kurudu.

Elbette Adrian'ın tatili ayrı geçirmek istememin ana nedenini fark edebileceğini biliyordum - ya da şüpheleniyordum - ama bunun bu kadar açık bir şekilde ortaya konması şaşırtıcı derecede çığ hissettiriyor.

"Kendimi hiçbir şeye ikna etmiyordum," diye karşılık verdim. "Sadece düşünmek istedim ve bunu senin oksijenini çoktan emmediğin bir yerde yapmak istedim."

Ağzı inceliyor.

Omuzlarımı dikleştiriyorum.

Burnundan yüksek sesle nefes veriyor. Kollarımı kavuşturuyorum.

İkimiz de diğerinin hoşnutsuzluğunun ağırlığı altında inlemek istemiyoruz, ama bir süre sessiz kaldıktan sonra Adrian bakışmayı kesiyor, iç çekiyor ve itiraf ediyor, "Bu kısmı nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Hangi kısmı?"

Şimdi bakışlarını kaçırın o, ağzı sanki ona bir parça ekşi şeker yutturmuşum gibi iki büklüm. "Kontrolün bende olmadığı kısım."

Şaşırtıcı derecede doğru bir cevap.

"İnsanlar kolaydır, bilirsiniz. Ne aradıklarını buluyorsun - övgü, hayranlık, para, sosyal prestij - ve bunu

O kadar yavaş yiyorlar ki, başlangıçta sizin elinizden yediklerini asla fark etmiyorlar. Ama *sen...*"

Dönüp bana tekrar baktığında, gözlerinde o kadar büyük bir yoğunluk var ki, kendimi olduğum yere çakılmış hissediyorum. "Sana bir replik veremem. Sana cevap vereceğin bir versiyonumu yaratamam çünkü sen benim kim olduğumu zaten biliyorsun. Bu yüzden sana bu kadar yakınım.

"Ve şimdi tüm bunlarla ne yapacağımı bilmiyorum..." Başını sallar. "*Duygular*. Sağlam bir zeminde durduğumu söylüyorsun, ama her parçasını altımdan çaldın. Üzerimde hiç kimsenin sahip olmadığı bir hakimiyetin var. Bu üç hafta... Dayanamadım. Tek düşünebildiğim sensin. Parmaklarımın arasından kayıp gitmene izin verirsem - bir an için bile olsa - benimle işinin bittiğine karar vereceğinden ve seni başka türlü ikna etmek için yapabileceğim hiçbir şey olmayacağından endişelenmeden duramıyorum. Ve bu çok *korkutucu*. Uzun zamandır ilk kez dehşete düşüyorum."

Ve tam burada, onun gözlerinde, yemin ederim ki çok daha genç, daha savunmasız bir Adrian görüyorum - henüz ailesi tarafından kırılmamış ya da bir manipülatöre dönüşmemiş bir Adrian.

Bu beni bir defibrilatör gücüyle hayata döndürüyor ve bilinçli bir karar vermeden önce aramızdaki mesafeyi kapatıp onu kollarıma çekiyorum.

Yani, deniyorum. O kadar uzun boylu ki, çenem köprücük kemiğinin altına sıkışmış ve gömleğinin yumuşak keteni yanağıma değmiş bir şekilde kucağına düşen yine ben oluyorum. Hiç tereddüt etmeden karşılık veriyor, kollarını bana doluyor ve çenesini başımın üstüne koyuyor.

"Ben de çok korkuyorum," diye mırıldanıyorum, Adrian'ın hangi halini rahatlatmak istediğimden emin değilim.

Saçlarıma doğru ofluyor. "Tüm bunlardan sonra *hâlâ* seni öldüreceğimden mi korkuyorsun?"

Başımı sallıyorum. "Korktuğum şey bu değil. Artık değil. Ben sadece..."

Başka hiçbir şey bilmeyene kadar beni tüketene kadar korkuyorum.

Benim yapacağımdan endişe ettiğin şeyi senin de yapabileceğinden korkuyorum: Uyan ve benimle işinin bittiğine karar ver.

"...dehşete düştüm," tek söylediğim bu. "Sadece korkuyorum. Hepsi bu." Şaşırtıcı bir şekilde, ayrıntılar için zorlamıyor.

Belki de birbirimizden eşit derecede korktuğumuzu bilmek yeterlidir.

Boğazını temizliyor. "Ama belki de senin isteklerine karşı gelmek ve molanı *işgal* etmek korkularımı ifade etmek için en iyi yol değildi. Yine de gitmemi istersen anlarım."

Yüz ifademi ya da kaşlarımın hemen saç çizgime doğru fırladığını göremiyor. Bir ateşkes bekliyordum ama bu tam anlamıyla bir geri çekilmeydi.

Ağzımı açtım.

Sonra kapattım.

Ve tekrar açtım.

O haklıydı. Gitmesini sağlamak için her türlü hakka sahibim ama... bunu *istediğimden* tam olarak emin değilim.

Şimdi ikimiz de söyleyeceklerimizi söyledik ve kucaklaştık - kelimenin tam anlamıyla - öfkem hafif bir kızgınlığa dönüşmüş gibi görünüyor. Bundan da öte, sanırım küçük, minicik bir parçam onun burada olmasından gizliden gizliye *heyecan duyuyor*.

Bende kesinlikle bir sorun var.

İç çektim. "Özrün için teşekkür ederim..." Yüzümü göğsünden ayırıyorum ve sanki reddetmemi bekliyormuş gibi eli sıkılaşıyor - ama ben sadece başımı kaldırıp gözleriyle buluşuyorum. "Bunca yolu yüz yıllık havalı yatağımızda uyumak için geldikten sonra seni kovamam sanırım. *Sanırım* hala dolabın içinde gömülü."

Kıkırdamadan önce bir rahatlama titremesi oldu, kalan gerginlik eriyip gitti. "Havalı yatak," diye tekrarlıyor. "Havalı yatakta uyumamı mı bekliyorsun?"

Bu ciddi bir teklif değil, ama bu fikirden tiksinererek dudağının yukarı doğru kıvrılmasını izlerken çok eğleniyorum.

"Ya da kanepede," diye takılıyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "Bu teklif ne kadar *cömert* olsa da, uyku ayarlamalarını çoktan yaptım." Gözlerinde bir pırıltı var. "İkimiz için."

BÖLÜM YIRMI YEDİ

On ve on bir yaşlarım arasında üç aylık bir dönem boyunca annemle birlikte 65. karayolu üzerindeki pis zemin kat motellerinden birinde yaşamıştık.

Orayı çok sevmiştim.

Ücretsiz kablolu yayın, otomattan akşam yemekleri ve kollarımı açtığımda neredeyse iki ucuna dokunabileceğim kadar küçük bir havuz vardı ama yine de bir havuzdu.

Adrian beni su kenarına sıkışmış samimi bir butik otele getirdiğinde bu anıyı aklımın bir köşesinde tutuyorum.

Filmlerde gördüğüm lüks oteller gibi şatafatlı ya da gösterişli değil ama eski mobilyalara ve zengin, tarihi parkelere bir kez baktığımda üst düzey müşteriler için tasarlandığını anlayabiliyorum. Duvarları bir dizi elektro gitar çerçevesi ve Jimi Hendrix imzalı bir gitar gördüğümde ağzımı açmamaya çalışıyorum.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa, Bay Ellis, herhangi bir şeye, lütfen aramaktan çekinmeyin," diye beşinci kez tekrarlıyor otel müdürü, o kadar ciddi görünüyor ki Adrian sorsa bir böbreğini ya da yarım karaciğerini vereceğinden hiç şüphem yok.

"Misafirperverliğiniz için minnettarız," diye kibarca başını sallıyor Adrian. "Sağduyunuz için de öyle." Ses tonundaki keskinlik, sağduyunun bir talep değil, bir beklenti olduğunu gösteriyor.

"Elbette." Müdür gülümsediğinde, yüzünün alt yarısındaki gayrimenkulün çoğunu kaplayan gür bıyık da onunla birlikte gülümsüyor. "Burada mahremiyetiniz olacak, sizinle birlikte -" Gözleri bir salise kadar üzerimde kalıyor, aramızdaki ilişkiyi anlamaya çalıştığı belli.

" - Arkadaşım," diye kestirip atıyor Adrian. "Teşekkür ederim."

Kız arkadaş

değil.

Arkadaş.

Evet'ten her anlama gelebilecek çok daha geniş bir terim! Biz arkadaşız, birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanıyoruz. Biz arkadaşız.

Onu beş dakika önce sokaktan aldım.

Ve müdürden aldığım kısa, samimiyetsiz gülümsemeye dayanarak, hangisi olduğuma inandığını bildiğime dair bir his var içimde.

Belki de bu yüzden asansöre bindiğimizde bile o dört eksik harfe takılıp kalmaya devam ediyorum, Adrian en üst katın giriş kodunu girerken şık metal bizi her taraftan kapatıyor.

"Bana arkadaşım dedin," diye geveliyorum ve kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz kendimi aptal gibi hissediyorum.

Dönüp bana baktığında, ağzının kenarları memnun bir sırıtışa dönüşmeye başladığında daha da fazla. "Neden? Bu seni rahatsız mı ediyor, tatlım?"

Gözlerimi deviriyorum. "Elbette rahatsız etmiyor. Tüm etiketlere ihtiyacı olan sensin... Sadece merak ettim."

Sırıtışının genişlemesine bakılırsa, bu açıklamaya inanacağına pek inancım yok ama yine de cevap veriyor. "Bu tür konularda nazik olmalısınız. Yoruma biraz yer bırakmalısınız," diyor. "Sadece bir fotoğraf, bir 'özel kaynak' bir dergiye cıvıldıyor ve sonra ailemden gelen öfkeli bir telefonla uğraşıyorum." Son kısımda ağzı buruşarak yüzünü buruşturuyor.

Doğru ya.

Ebeveynler.

Tüm "lojistiği" elinde tutanlar.

Ülkenin bir ucundan diğer ucuna uçup *ailemle* buluşmak için içeri daldığında nezaketin söz konusu olmadığını söylemek için kendimi zor tuttum ama bunun yerine "Lionswood'da nezaket konusunda endişelenmiyor musun?" diye sordum.

Omuz silkiyor. "Lionswood farklı. İnsanlar orada basınla konuşulmayacağını iyi bilir ve ailem kız arkadaşları ya da *dövmeleri* hakkında duyabilecekleri söylentilere pek itibar etmez." İkincisinde burnu tiksintiyle kırışıyor. "- akşam yemeği partilerinde."

"Dövme yaptırabilirsin. Bu o kadar da çılgınca bir söylenti değil."

Alay ediyor. "Ben *asla* dövme yaptırmam."

Konuyla ilgili daha fazla tartışma, asansörün açılıp süitimizin özel girişini gösterdiği anda kesiliyor.

Vay anasını.

İçeri girdi. "Konaklama için beni affetmeniz gerekecek. Alabama'daki seçenekler oldukça fazlaydı..." Çantalarımızı bir yere koyuyor.

Bordo şezlong. "Sınırlı."

Cevap vermiyorum, sınırlı *olmaktan başka bir şeye* benzemeyen çevreme dalmakla meşgulüm.

Süit eski bir depo veya fabrikanın tüm karakterine sahip - yüksek tavanlar, tuğla duvarlar ve kömür renkli armatürleri dengelemek için mekana yeterince doğal ışık sağlayan yüksek cam pencereler.

Ve duvara asılı bir Fender var. Eric Clapton tarafından imzalanmış.

Karnımı çekiştirmek istiyorum.

Böyle bir yerde resim yapabilirim.

Genişleyen Mobile Körfezi'nin manzarası başlı başına güzel ama gözlerimi kısırsam şehir merkezindeki gökdelenlerden birkaçının ufku öptüğünü bile görebiliyorum.

Kısaca, uzakta gördüğümün Mobile *değil* de başka bir şehir olduğunu hayal ediyorum. New York, Los Angeles ya da Chicago. İnsanlarla dolu ve yapılacaklar listesinin hiç bitmediği bir yer.

Ben de öyle bir yere ait olabilirdim.

Çekişme neredeyse acı verici olmaya başladığında pencerelerden uzaklaşıyorum ve hemen komodinin üzerindeki şakayıklar kadar kızarıyorum.

Adrian hâlâ şezlongun üzerinde durmuş beni izliyor, yüzündeki düşünceli ifade aklımı okuyup okuyamadığını merak etmeme neden oluyor.

"Sınırlı" olduğunu düşündüğü şeylere hayranlık duyan ben ona nasıl görünüyorum acaba?

Keşke onunkini okuyabilseydim.

Boğazımı temizliyorum. "Özür dilememelisin."

Yanaklarımdan süzülen kırmızıyı gizlemek için banyoya giriyorum. Tam donanımlı bir duş ve antika siyah ayaklı bir küvet var. "Her şey için. Belki bir daha asla," diye sesleniyorum omzumun üzerinden.

Gülüyor.

"Sanatın çok güzel tatlım, ama itiraf etmeliyim ki... bir otel odasında baş başa yapacağımızı hayal ettiğim şey bu değildi," Adrian'ın sesi odanın öbür ucundan, yatakta kitap okuduğunu bildiğim yerden süzülüyor.

Bacaklarım bu şekilde şezlongun kenarından sarkarken yüzümü ya da yüzümü pembeye boyayan kızarıklığı göremediği için sonsuza kadar minnettarım.

Kalemimi Lionswood'un sonbahar yapraklarının yarım kalmış taslağının üzerine bırakıyorum ve iç çekiyorum. "Biliyorum ama bunu bitirmek zorundayım. Pratt başvuruları yakında kapanıyor ve portföyüm için birkaç parçaya son rötuşları yapmam gerekiyor."

Mobile'daki üç haftalık sürgünün birkaç iyi yanından biri de buydu - oturup Pratt başvurumu bitirmek için bolca zaman.

Bir süre sessizlik oldu ve sonra şöyle dedi: "Pratt Enstitüsü'nde kararlısın o zaman?"

Bu soru üzerine şezlongun kenarından baktım. "Elbette. Ülkedeki en iyi sanat okullarından biri. Neden sordunuz?"

Beni şaşırtarak tıp kitabını kapattı, ayağa kalktı ve şezlongda bana katılmaya geldi. Yanına sokulup ona yer açmaya çalışıyorum ama bacaklarımı tutup kucağına atıyor. "Sadece şaşırdım, hepsi bu. Seni bütün yumurtalarını tek bir sepete koyacak bir tip olarak düşünmemiştim."

"*Hepsi* tek bir sepette değil," diye karşılık veriyorum. "Birkaç yere daha başvuracağım. Rhode Island Tasarım Okulu, California Sanat Enstitüsü, Chicago..." Onları parmak parmak sıralamaya devam ediyorum. "Ama Pratt kutsal kâse."

Parmakları bacaklarımın kenarlarında nazik desenler çizmeye başlıyor. "Peki ya hiçbirine giremezsen?"

Doğruluyorum. "On farklı sanat okuluna başvuruyorum. En azından birine gireceğime eminim."

Mecburum.

"Eminim yapacaksın, tatlım," diye kabul ediyor, ama bu bir ebeveynin prenses ya da uzay kaptanı olmayı hayal eden bir çocuğu kaşıkla besleyebileceği türden şekerli bir küçümseme gibi geliyor.

"*Olacağım*," diye tekrarlıyorum daha kararlı bir şekilde.

Baldırımı okşuyor. "Evet, eminim yapacaksın."

"Oldukça güçlü bir portföyüm ve Lionswood'dan aldığım bir eğitim var. Sadece bunlar bile Pratt dahil bu okulların en az *yarısına* girmemi sağlayacaktır."

Adrian düşünceli bir şekilde mırıldandı.

Burnumdan nefes veriyorum. "Kes şunu." "Neyi keseyim?"

"Başka bir şey düşündüğün belliyken benimle aynı fikirde olmayı bırak. Her neyse, söyle gitsin. Bana *gerçekten* ne düşündüğünü söyle."

İçini çekiyor. "Harika bir sanatçısın ve Lionswood'da alacağın eğitim başvurunu kesinlikle destekleyecektir ama..."

"Ama?" Bastırıyorum.

"Ama bu yıl AP Sanat dersini almak için programınızda zamanınız yoktu -"

"- *ama* yine *de* Bayan Hanson'dan bir tavsiye mektubu aldım -"

"- ama notlarınız, sizin de itiraf ettiğiniz gibi, pek iyi değil -"

"Ama korkunç *değil* -"

"- ama müfredat dışı faaliyetlerinizin eksikliği göz önüne alındığında çok daha dikkat çekici -"

"Ders dışı etkinliklere katılıyorum," diye araya giriyorum. "İkinci sınıfta ahşap işleme kulübündeydim... üç hafta boyunca..." Çekiniyorum. "Tamam, belki müfredat dışı pek bir şey yapmıyorum ama kendimi savunmam gerekirse, sanat ve tüm derslerimden geçer not almak benim tek odak noktam oldu."

Alt bacaklarımdaki gergin kaslara masaj yapıyor. "Bu takdire şayan bir şey tatlım ama Pratt'in böyle düşüneceğinden emin değilim. Başvuruna bakıp, seçkin bir yatılı okula girmeye hak kazanmasına *rağmen* akademik vasatlıkla idare eden bir öğrenci görme ihtimaline karşı hazırlıklı olmalısın." Parmakları Aşil tendonumun üzerinde dans ediyor. "Ve kabul edilsen bile, yine de okul ücretini, oda ve yemek masraflarını, Manhattan'da yaşamayı karşılayan gerekecek..."

Yutkunuyorum, midemin derinliklerine ektiği şüphe tohumlarının büyümesini kabul etmek istemiyorum. "Biliyorum. Bunları biliyorum. Burslar ve hibeler olduğunu *da* biliyorum. Mali yardım. Bir iş bulacağım. Gerekirse iki tane. Ve eğer Pratt'e giremezsem -" Berbatım.

Bir nefeste, ağızımda toprak tadı bırakma ihtimali. " - sonra Rhode Island. Ya da California. Ya da Chicago. Ya da -"

"Harvard," diye araya giriyor. Duraksadım.

"Harvard mı?"

Başını sallıyor ama detay vermiyor.

Başımı salladım. "Yani, bırakın Harvard'ı, Fildişili üniversitelerin hiçbirini ciddi olarak düşünmedim..."

"Tahmin edebileceğiniz gibi harika bir sanat okulu var," diyor. "Ve gelecek yıl bölüme yeni öğretim üyeleri katılacak. Bazı ünlü sanatçılar. Sanırım Rory adında biri? Broşürü kontrol etmem gerekecek -"

Kalbim küt küt atıyor. "Rory Huber'dan bahsediyorsun. Herkül üzerine Atina'da sergilenen o *muhteşem* seriyi yapan adam. Sanat dünyasında gerçekten viral oldu ve -" Birden konuşmayı kesiyorum, ağızda şekillenmeye başlayan memnun gülümsemeyi fark ettiğimde yapbozun son parçası da bir araya geliyor. "Bekle. Bir saniye bekle. Harvard'a gidiyorsun." Koltuktan kalkmaya çalışıyorum ama eli demir gibi oluyor. "Ve şimdi *bana* Harvard'ı satmaya çalışıyorsun."

Bir an için, Pratt hakkında şüphe tohumları ekmeye başladığı andan itibaren anlamam gerekirken, bunu anlamam bu kadar uzun sürdüğü için kendimi aptal gibi hissediyorum.

Ya da belki de ağızını açtığı andan itibaren, çünkü Tanrı biliyor ki ağızını gizli bir ajandası olmadan kullanmıyor.

Ve ben farkına varmış olmama rağmen, Adrian hala masummuş gibi davranmaya devam ediyor. "Sana bir şey *satmaya* çalışmıyorum, tatlım." İki elimi birden tutup beni kendine daha da yaklaştırdı. "Sadece *tüm* seçeneklerini düşünmen gerektiğini düşünüyorum."

"Harvard'ın bir seçenek olduğunu bilmiyordum." "Neden olmasın ki?"

Neden olmasın ki?

Sanki Çin ve İtalyan arasında seçim yapıyormuşum gibi, sanki aynı rafta duran ve benim için diğer her şey kadar kolay erişilebilir olan başka bir markaymış gibi.

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Çünkü kabul oranının yüzde beşin altında olduğundan neredeyse eminim ve daha önce de belirttiğiniz gibi

Lionswood diploması zayıf notlarımı ya da müfredat dışı etkinlik eksikliğimi gizlemeyecek. Başvuru ücreti olan 80 doları alıp bir dilek kuyusuna atsam daha iyi olur."

"Normalde sana katılırdım..." Kara gözlerinde parlayan ışıltıdan hoşlanmıyorum. Hem de hiç hoşlanmadım. "Ama bir Ellis'le birlikte olmanın güzelliği de bu, tatlım."

Ağzım Sahra kadar kurudu. "Ne öneriyorsun?"

"Ailem Harvard'ın başkanıyla oldukça yakın, biliyorsunuz" diye açıklıyor. "Annemin akşam yemeği partilerinin çoğuna uzun zamandır davetlidir - en azından Doğu Yakası'nda olanlara. Kişisel cep telefonu numarası yıllardır bende var. Başvurunuzla ve ihtiyacınız olabilecek mali yardıma özel ilgi gösterilmesini sağlamak için bir telefon görüşmesinden fazlası gerekeceğini sanmıyorum."

Ona göz kırpıyorum. "Bir telefon görüşmesi. Bu kadar mı?"

Bana çarpık bir sırıtışla bakıyor. "Şey, bu ve mezunlar kuruluna girdiğimde yüklü bir bağış sözü. O da kendi payını alacak."

Yine o hissi yaşıyorum - sanki tüm dünyam kırk derece sağa yatmış ve beynim bunu en son fark eden olmuş gibi.

Derin bir nefes alıyorum. Sonra bir tane daha.

Sonra bir tane daha.

"Bana Harvard'ı öneriyorsun." Dilim o kadar ağır ki ağzımın dibine yapışıyor. "Sanki gümüş bir tepsideymiş gibi."

Kıkırdıyor, şaşkınlığımla eğlendiği belli. "Eğer istediğiniz gümüş bir tabaksa, eminim oda servisinden bir tane isteyebilirim."

"Bu..." Başımı salladım. "İşler bu şekilde yürümüyor." Bir kaşını kaldırıyor. "Neden olmaz?"

Kelimeler için bocalıyorum. "Çünkü..."

Çünkü bu, yurt odamda hediye paketi yapılmış güzel bir çanta, bir çift ayakkabı ya da güzel bir elbise değildi.

Bunlar hayatımın gelecek dört yılıydı. Çoktan planladığım dört yıl.

"Benim zaten bir planım var," dedim ona. "Ve onu çöpe atamam."

"Hurdaya çıkarmanıza gerek yok," diye karşı çıkıyor. "Sadece ayarla."

Benden haysiyetsiz bir huff kaçtı. "Önerdiğin şey bir ayarlama değil. Bu 180 derecelik bir dönüş."

"Ben buna doksan derdim," diyor. "İkimiz de senin *her yerde* bir sanatçı olarak gelişebileceğini biliyoruz. Pratt dünyaca ünlü öğretmenleri ya da sınıfları olan tek sanat okulu değil."

Haklı olduğunu büyük bir isteksizlikle kabul ediyorum.

Belki de kutsal kâsenin peşinde koşmakla ilgili sorunun bir parçası da budur. Kendimi o kadar uzun zamandır Pratt'ın tüm sıkı çalışmamın magnum opus'u olduğuna ikna ettim ki, onun yanında gömülü olabilecek diğer şeylere pek dikkat etmedim.

Harvard da... *Harvard* işte.

İnsanlar Harvard'dan çekinir. Red mektuplarını çerçeveletirler. Birileri onları mezun sanır umuduyla sevimsiz sweatshirtler alırlar.

Harvard'ın ders veren dünyaca ünlü sanatçılardan oluşan kendi cephaneliğine ve Pratt'teki kadar çok ağ kurma fırsatına sahip olacağından hiç şüphem yok.

Ve Harvard'ın Adrian'ı olacak.

Yutkunuyorum. "Ne yaptığını bilmediğimi sanma. Pratt ve Harvard hakkında bu kadar şey söylüyorsun ama çok büyük bir art niyetin var. Beni Harvard'da istiyorsun çünkü sen de Harvard'a gidiyorsun."

Sadece başını yana eğiyor, sesi duyulabilir şekilde yumuşuyor. "Bu o kadar kötü bir şey mi? *Kız arkadaşıma* yakın olmak istemek?" Ellerinden birini benimkinden ayırıyor ve nazikçe saçlarımın arasından geçiriyor. "Kampüs dışında küçük, şirin bir daire tutarız. Derslerden sonra buluşuruz ve kütüphanede birlikte çalışırız. Hafta sonları şehre ineriz, kahvaltı ederiz, sonra da seni alışverişe götürürüm, ne istersen alırsın." Başparmağı elmacık kemiğimi sıyrıyor ve tarif etmesine bile gerek yok - zaten kendi kafamda yeterince iyi hayal edebiliyorum.

Böyle söyleyince kulağa çok basit geliyor.

Ve onu takip etmemi *istemesi*, Lionswood'un demir kapılarının ötesinde bir gelecek düşünmesi, muhtemelen olması gerekenden daha fazla memnuniyet uyandırıyor.

Ama bu Adrian.

Adrian'la işler asla basit değildir.

"Hâlâ rüşvet teklif ediyorsun," diye itiraz ediyorum. "Harvard'daki yerimi *satın almak*."

Bu suçlama karşısında Adrian'ın gülümsemesi daha da genişliyor, kara gözleri birden neşeyle parlıyor. "Öfken biraz ikiyüzlüce, sence de öyle değil mi?"

Başımı salladım. "Hayır, öyle değil -"

"Bunu her şeyden çok bir iltifat olarak söyledim," diye yumuşak bir şekilde araya giriyor. "Biliyor musun, sende hayranlık duyduğum ilk şeylerden biri bu."

"Ne? İkiyüzlülüğüme mi?"

"Azmin." Bakışları birleşmiş ellerimize doğru kayıyor. "Birlikte geçirdiğimiz ilk günlerden birinde bana sanatçı olacağını söylemiştin."

"Hatırlıyorum."

Adrian'ın beni gerçekten ciddiye alan ilk kişi olduğunu *da* hatırlıyorum. Gülmemişti. Bana bunun saçma bir plan olduğunu söylememişi. Sadece bana inanmıştı.

"Ve sesinizde hiç şüphe yoktu. Tereddüt yoktu. Sadece istediğinizi *alacağınızı* söylediniz." Benimle tekrar göz teması kuruyor, bakışlarının tüm ağırlığı beni olduğum yere mıhlıyor. "Senin de bunu kastettiğini söyleyebilirim. O zamanlar *ne* kadar ciddi olduğunu fark etmemiştim ama yine de. Bu tür bir azim... çok nadirdir. İnsanlar her zaman bir şeyler ister. Tüm hayatlarını para, yeni bir kariyer, daha iyi bir hayat isteyerek geçirirler ama birçoğu istediklerini elde edecek cesareten yoksundur. Ama siz öyle değilsiniz. Sizde azim eksikliği yok. Ya da cesaret. Lionswood bunun kanıtı." Yüzüne sevgi dolu bir gülümseme yayılıyor ve yüz hatlarını yumuşatıyor.

"Tüm bunları söylemek için söylüyorum," diye devam ediyor ve ben daha konuşmadan beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor. "Sahip olduğun avantajları kullanmıyormuş gibi davranmana gerek yok. Benim gibi insanların bunu yapmayacağını sen de benim kadar iyi biliyorsun."

Bir parçam onun haklı olmasından nefret ediyor.

Lionswood'da geçirdiğim dört yıldan sonra, *ne kadar* haklı olduğunu çok iyi biliyorum. Sınıf arkadaşlarımdan gerçek zenginliği tasarımlarında ve kırmızı tabanlı ayakkabılarda değil - bağlantılarda. Sophie'nin üvey babası

Dartmouth'un kabul kurulunun neredeyse tamamıyla bir golf oyununu paylaşıyor. Ava'nın annesinin, Ava yürüyecek yaşa geldiğinden beri işe aldığı özel öğretmenler ve üniversite danışmanları. Adrian'ın annesi Harvard'ın başkanını akşam yemeğine davet ediyor.

Ne kadar çabalarsam çabalayayım, ne kadar çalışırsam çalışayım, sanatım üzerinde ne kadar uğraşırsam uğraşayım, her zaman diğerlerinin yarısı kadar kartla aynı oyunu oynuyorum.

Ve bu oyunu Pratt'te de oynamaya devam edeceğim.

Kabul edildiğimi varsayarsak, elleri kalem tutmaya başladığından beri özel sanat dersleri alan ve Manhattan'daki dairelerinin masraflarını karşılamak için fon ayıran çocuklara karşı aynı oyunda blöf yapıyor olacağım.

Adrian'inkine benzeyen bir ses kafamın içinde fısıldıyor:

Sen de birkaç avantajı hak etmiyor musun?

Bak Lionswood için ne kadar çok çalıştın. Bu senin azminin kanıtı.

Sonra, elektrik şoku gibi, başka bir düşünce geliyor: *ya da senin olmayan bir şeyi almakta sorun yaşamadığının kanıtı.*

Lionswood'u hak eden kişi lan Creasey'di. Çok çalıştı.

Ani bir suçluluk duygusu boğazımı tıkıyor.

Birkaç iltifat ve kendimi, bu hikayede gerçek bir kurban varken, birkaç fırsattan mahrum bırakılanın *ben olduğuma* ikna ediyorum.

Her şeye rağmen, lan Creasey şu anda Rick'in izbe kulübesinde birkaç Busch Lights için çalışan değil, Ivy Leagues'e kur yapan kişi olmalıydı. Parlak geleceğini planlıyor olmalıydı.

Ama ben buradayım, kendi yoluma hile yaparak girmeye çalışıyorum. Adrian yanılıyor.

Ben inatçı değilim.

Ben bir hırsızım.

"Tatlım?" Bana beklenti dolu bir bakış atıyor.

"Omzumdaki şeytan gibi konuşuyorsun," diye mırıldanıyorum.

"Memnuniyetle senin şeytanın olurum." Gülümsemesi biraz muzipleşiyor ve karşılaştırmayı daha da uygun hale getiriyor. "Şu anda karar vermene gerek yok. Eğlenmek için iki haftalık bir tatilimiz var. Düşün

Bu konuda." Rahat ve kendinden emin tavırları, hangisini seçeceğini çoktan bildiğini gösteriyor.

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ve beni kucaklayıp şezlongdan kalkarken neredeyse irkiliyorum.

"Hadi yatağa gidelim tatlım," diye mırıldanıyor ve kollarında kendimi tamamen ağırlıksız hissettiğim gerçeği karşısında nutkum tutuluyor.

Dönüyor ve midem bulanıyor.

Sadece bir yatak var.

Tabii ki otel odasına ilk girdiğimizde fark ettim, ama odanın güzel manzarası ve geleceğimle ilgili ileri geri konuşmalar arasında beynim bunun ne anlama geldiğini hesaplamamıştı: bu gece aynı yatakta uyuyacağız.

Yine de *büyük* bir yatak.

Hem Lionswood'daki yatakanemdeki sıkışık yatağı hem de karavandaki sarkık, ikiz yatakları utandırıyor.

En azından bir King, başlığına elle oyulmuş gibi görünen süslü bir kurt ve şimdiden bulutlar kadar yumuşak olduğunu söyleyebileceğim çarşafı var.

Ama bu bir yatak.

Beni koyu renkli, saten çarşafın üzerine yatırıp yatmaya hazırlanmak için banyoya doğru yürürken aklımdan başka bir düşünce geçiyor: *Bu gece seks yapacak mıyız?*

Kalbim gümbür gümbür atıyor.

Otel odalarındaki gençler böyle yapar, değil mi?

Tanrı biliyor ki Mobile County'de her mezuniyet ve balo sonrası en az iki ya da üç genç hamile kalıyor.

Ve Lionswood'daki çoğu çocuğun sahip olduğu öfkeli üstünlük kompleksine rağmen, sadece tatil evleri, lüks süitler ve ara sıra aile yatı için saat başına ödeme odalarını takas ettiler.

Evet, seks tam da hormonlu bir genç kızı hormonlu bir genç oğlanla denetimsiz bir otel odasına koyduğunuzda olan şeydir.

Ama Adrian hormonlarla hareket *etmiyor*.

Lacrosse maçlarında çok yüksek sesle tezahürat yaptığında Millie Roger'ın külotunun parıltısına ağzı sulanmıyor. Hafta sonlarının başarısını yuvarlayabildiği kale sayısına göre sınıflandırmıyor. O

Cedarsville kızlarını "bir dahaki sefere onlara aile yatını gösterme" kisvesi altında yatakhanesine çekmiyor.

Garip bir şekilde, fiziksel yakınlık onun için zorlamadığı tek şey. Elbette, burada belde bir el, orada hızlı bir öpüşme seansı oldu - beni daha fazlasını istemeye bırakacak kadar dokunmak, ama aynı zamanda daha fazlasını isteyip istemediğini merak etmek.

Dans gecesi de vardı.

Yanaklarım ısınıyor ve duş duvarına çarpan suyun sesini hâlâ duyup duymadığımı iki kez kontrol ettikten sonra aklımın beni banyo lavabosuna ittiği, ağzımın suyunu akıttığı ve parmaklarını yalayarak tahrik olduğum geceye kaymasına izin veriyorum.

Karnımın alt kısmına bir sıcaklık yayıldı.

O zaman beni hazırlıksız yakalamıştı ama *şimdi...*

Yatağa uzanıyorum ve *bu* yüzeyin içine itilmenin nasıl bir his olduğunu hayal ediyorum. Saten çarşafklar kesinlikle Dekan'ın banyo lavabosunun mermer kenarından daha yumuşak. Bacaklarımı alabildiğine açmak için fazlasıyla yer var - kollarımı da.

Eminim onları sıkıştırırdı.

Ya da belki sadece bağlardı. Ve bacaklarım.

Gidecek hiçbir yerim olmazdı, tamamen onun ellerindeydim.

Su durdu.

Kendimi şımarttığım küçük fantezimin yüzümde görünmemesini umarak dik bir pozisyona geri dönüyorum.

Ya da belki de bunların hiçbirıyla ilgilenmiyordur. Belki de benimle tanışmadan çok önce bunlara doymuştu.

Bu düşünce beni hemen soğuttu.

Dans gecesi bir şeyi kanıtlamaya çalışmıyor muydu? Kızgındı. Onun olduğumu bilmemi istiyordu ve şimdi bunu kanıtladığına göre...

Banyonun kapısı gıcırdayarak açılıyor ve iç monologum Adrian'ın dışarı çıktığını gördüğüm anda sona eriyor, tamamen çıplak göğüslü ve belinde bir havlu asılı.

"Su basıncı saçlarım için uygun değil," ağzından çıkan ilk kelimeler bunlar oluyor. "Şikayet etmek zorundayım."

"Oh, öyle görünüyor ki..." Dilim bir anda damağıma yapıştı. "...bana göre iyi."

İyiden de öte.

Islak bukleler mükemmel küçük bukleler halinde alnına yapışmakla kalmıyor, aynı zamanda fazla suyun bir kısmı gövdesinden aşağı damlamaya başlıyor, sadece karnına oyulmuş sert çizgileri daha da vurguluyor.

İnsanların bu kadar güzel olmasına izin verilmemeli.

Onu son kez üstsüz gördüğümde bakmamak için kendimi zor tutmuştum.

Bu sefer aynı çekincelerim yok, bu yüzden açıkta kalan her santimlik teni içime çekiyorum.

Gözlerim belinin iki yanında çıkıntı yapan kalça kemiklerine, V çizgisine, havlunun altında kaybolan koyu buklelere dalıyor.

Ağzım kuruyor.

"Hoşuna giden bir şey gördün mü?"

Bakışlarım tekrar yüzüne kayıyor. Sırıltıma dürtüsüyle savaşıyormuş gibi ağzı seğiriyor ve ben gözlerimi kaçırma içgüdümü bastırıyorum. "Belki."

Kesinlikle.

Evet.

"Belki mi?" Kelime ağzından bir mırıltı olarak çıkıyor ve gözleri ışıktaki oniks taşları gibi parlayarak bana doğru yaklaştığında, daha önce hiç bu kadar yırtıcı görüldüğünden emin değilim. "Sadece *belki* mi?" Birinin bu kelimeyi - zararsız, masum bir kelimeyi - bu kadar günahkâr hale getirmesi yasadışı olmalı.

Ellerini vücudumun iki yanına koyup beni yatağa hapsederken bir sıcaklık parlaması daha -ya da belki de bir sıcaklık *sarsıntısı*- oluyor.

Nefesim hızlanıyor.

Bundan hoşlanıyor muyum?

Sanırım hoşuma gidiyor.

Beni kollarına ilk kez hapsetmiyor ama şu anda aramızda o kadar çok gerilim var ki, uzanıp onu çekiştirebilmeliymişim gibi geliyor.

Gözlerim boynunun yamacından aşağı kayan başıboş bir su damlasına takılıyor ve ben daha bilinçli bir karar veremedim onu yalamak için öne doğru eğiliyorum.

Ağzımın altında tamamen hareketsiz kalıyor, ama bu sadece bir milisaniye sürüyor ve sonra dudaklarımda bir gülümsemeyle geri çekiliyorum. "Sadece belki."

Yüzünde gerçek bir şaşkınlık belirliyor. Oyuna girmemi beklemiyordu.

Belki benim de birkaç numaram vardır.

Tabii ki, gerçek Adrian tarzında, üstünlüğü ele geçirmenin keyfini çıkarmam için kendini çok çabuk toparlıyor. "Sanırım biraz uyumanın vakti geldi, değil mi tatlım?" Gözleri eğlenceyle dans ediyor.

Yorganın altına girip bedenimi onun kine yaslarım ve beni kendine çekmesine izin verirken hayal kırıklığının yakıcılığını görmezden gelmeye çalışıyorum.

Saçlarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "İyi geceler, tatlım."

Ancak şimdi, başım göğsüne yaslanmışken, kalbinin bir matkap gibi attığını fark ediyorum.

"Biliyor musun, annemle yemek yemek zorunda *değilsin*. Seni bu erkek arkadaş görevinden resmen azat ediyorum," diyorum üzerimize vuran öğleden sonra güneşine karşı gözlerimi kırpiştirarak.

Mobil, ülkede kışın ortasında güneş gözlüğü takılması gereken tek yer.

Yine de, çalıları hışırdatan soğuğu kesecek bir parça güneş ışığı olduğu için minnettarım. Mobile'ın Botanik Bahçesi ilkbaharın başlarına kadar en iyi dönemini yaşamıyor ama kış bahçelerini her zaman özellikle muhteşem bulmuşumdur.

Seçtiğimiz sallanan bank özellikle rahat. Tozlu pembe kamelyalar ve Tayvan kiraz ağaçları arasında bir koza gibi.

"Fas yerine Fransız mutfağını mı tercih ediyor?" Adrian telefonunda olası restoran seçenekleri arasında gezinirken bana bir bakış bile atmıyor.

"İkisini de yediğini söyleyemem."

"Şehir merkezinde küçük, şirin bir Fransız bistrosu var ama Fas restoranı daha özel görünüyor," diye açıklıyor. "Birkaç lokanta da var, ama *bu* durumda bizim zamanımıza değecek bir şey olacağını sanmıyorum." Sonunda dönüp bana bakıyor. "Annen uçmaktan korkuyor mu?"

Ona göz kırpiyorum. "Lütfen bana uçarak gitmemiz gereken bir restoran önermeyeceğini söyle."

Suratını asıyor. Gerçekten *surat asıyor*. "Neden olmasın? Maine'de *harika* bir çiftlikten masaya restoran ve Tennessee'de hayatımda yediğim en iyi barbekü var. Kısa bir uçuş olacak. Bizim için özel bir jet kiralayabilirim ve -"

Bir göz kırpma daha. "Özel jet mi kiralamak istiyorsun? Akşam yemeği için?"

"İdeal değil, biliyorum," diye yanıtlıyor. "Aile jetlerinden birini kullanmayı tercih ederim ama bunu yaparsam *neden* aile jetlerinden birini kullandığımı açıklamam gerekecek..."

"Ailenizin özel jetleri var. Jet değil. Ama *jetleri* var," diye tekrarlıyorum. "Bu kelimenin çoğul olması gerektiğine emin misin?"

"Şey, dört tane var," diye açıklıyor, yastık koleksiyonunu sıralıyormuş gibi bir saygıyla. "Eskiden beşti ama ailem Gulfstream'i bazı aile dostlarına hediye etti."

Adrian hakkında öğrendiğim onca şeyden sonra özel jet sahibi olmanın daha sindirilebilir bir kavram olması gerektiğini biliyorum, ama böyle anlarda - Harvard konuşması gibi - ne kadar acı verici bir şekilde derinlikten yoksun olduğumu hatırlıyorum.

"Biliyorsun... Harvard'daki Bombardier'e tam erişimim olacak. Seni dünyanın her yerine götürebilirim."

Göğsümde alevlenen heyecan kıvılcımını görmezden gelerek bir kaşımı kaldırıyorum. "Bana yine Harvard'ı satmaya çalışıyorsun."

"Hayır," diye düzeltiyor. "Sadece hafta sonlarımızı Santorini'de geçirebileceğimizi söylüyorum. Ya da Dubai'de. Japonya'da. Sen dünyayı çevir, parmağını nereye koyduğuna bak, ben de seni oraya götüreyim."

Bunun olasılığı beni kesinlikle heyecanlandırıyor - bu yüzden heyecanlanmıyormuş gibi davranmak için her türlü özdenetimi göstermem gerekiyor. "Doğru. Santorini'de hafta sonları. Kulağa korkunç geliyor. Berbat."

Gülümsemesi genişliyor.

"Ama bu gece değil," diye devam ediyorum, konuyu değiştirmek için çaresizce. "Özel jetler ya da farklı eyaletlerde şık akşam yemekleri olmasına gerek yok. Gerçekten, erkek arkadaşla tanışma yemeği olmasına hiç gerek yok." Rick'in bir Coors Light sipariş etmeye çalıştığını ve bir Fransız bistrosunda porsiyon boyutları hakkında şikayet ettiğini düşünüyorum.

Yaltaklanıyorum.

Ağzı yukarı doğru kıvrılıyor. "O zaman yerel bir lokanta?"

İtiraz edecek oluyorum ama bir rüzgâr saçlarını karıştırıyor ve saçlarının onu ne kadar zahmetsizce güzel gösterdiğini görünce geçici olarak nutkum tutuluyor.

Benim için güney güneşi öpmekten çok yakan acımasız bir düşman, ama Adrian'ın yüz hatlarını yumuşatıyor, sonsuz siyah gözlerini şurup gibi bir kahverengiye dönüştürüyor ve saçlarındaki bakır tonlarını öne çıkarıyor.

Tabiat Ana bile ondan etkilenmiş.

İçimi çektim. "Bak, jestin için minnettarım ama buna gerek yok. Eğer anlayamadıysanız, annemle ilişkim..." Doğru kelimeyi bulmak için beynimi yokluyorum. "...*karmaşık*. Uyuşturucu, alkol ya da hırsızlık suçlamasıyla yatak odamı Rick'in erkek mağarasına çevirmesine ramak kaldı."

Bir kaşını kaldırdı. "O zaman onu etkilemek için daha fazla sebep var."

Benden acı bir kıkırdama kaçıyor. "Eminim çoktan etkilemişsindir. Kendi kızı dışında herkes bunu yapabilir."

"Ailemden bir adım öndeyim. Onlar benim ailemden *kimse*." Benim aksime, ses tonunda hiç kızgınlık yok.

Muhtemelen ailesi onun başarılarına karşı biraz kayıtsız kalmaktan çok daha kötüsünü yaptığı içindir.

Düşüncelerim günlüğe ve orada okuduklarıma kaymadan önce, "Ailemle vakit geçirmeye neden bu kadar meraklısın anlamıyorum. Annemle zaten tanıştın. Ve Rick'le. Küçük, seyrek dozlarda daha iyi olduklarını söylediğimde bana güven."

Adrian bankımızın üzerine eğilmiş olan ve az miktarda gölge sağlayan büyük kiraz ağacının bir dalına bakıyor ve ağzı kaşlarını çatıyor. "Dürüst olmak gerekirse, tam olarak emin değilim."

Ona ters ters bakıyorum. "Neden seni ve *beni* - ama en çok *beni* - herkesin elinin altında bir biftek bıçağı olacağı rahatsız edici bir aile yemeğine maruz bırakmaya çalıştığından emin değil misin?"

"Şey..." Kaşları birbirine yapışıyor ve kendimi uzanıp yüzünde yeni oluşan kırıklıkları düzeltme isteğiyle savaşıırken buluyorum. "Başka bir bağlamda, yapmazdım. Vasat bir biftek için kendimi rahatsız edici bir akşam yemeğine maruz bırakmazdım. Sırf *buraya* uçabilmek için ailemle daha da rahatsız edici bir konuşmayı göze almazdım -" Omzuma konmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşan bir sineğe vurmak için duraklıyor. "Kışın ortasında böceklerle dolu gibi görünen bir yer. Ve hayatımda gördüğüm en kötü dövmeler. Ve çok fazla Konfederasyon bayrağı. Sen olmasaydın bunların hiçbirini yapmazdım." Başını sallıyor. "Bu bir dürtü gibi. Senin hakkında her şeyi bilmem gerekiyor. Nerede büyüdüğünü görmeliyim. Aileni görmem gerek. Seni senden daha iyi tanıdığımı emin olana kadar hayatının her bir parçasını - geçmişini ve bugününü - görmem gerekiyor. Bu bir istek değil. Yapmak *zorundayım*."

Gözleri de en az sözleri kadar yoğunluk yayıyor ve cevap vermek için ağzımı açıyorum.

Sonra kapatıyorum.

Ve tekrar açıyorum.

Bu tıpkı birkaç gece önce yatak odamda durup benim yanımda kendini ne kadar kontrolsüz hissettiğini itiraf ettiği zamanki gibi hissettiriyor.

Bu da öyle bir şey, değil mi?

Kontrol için çabalıyor. Anlamak için. Bilgi için.

Beni bir yapboz gibi bir araya getirebiliyorsa, nasıl parçalara ayıracağını da çok iyi biliyordur.

Mantıklı tarafım bunun için onu suçlamak istiyor. İnsanlar çözülmesi gereken bulmacalar olabilir, ama parçalar özgürce verilmelidir. Teker teker. Ve sadece zamanla.

Onları alamazsın. Koleksiyonunuza birkaç tane daha ekleyebilmek için ülkenin öbür ucuna uçmazsınız. Biraz daha fazla perspektif için aile ilişkilerini zorlamazsınız.

Ama benim de konuşacak yerim yok.

Çok uzun zaman önce kontrol için, anlayış için, Adrian'ı çözebilecek kadar bilgi için çırpınan ben değildim. Ve bu parçalar da özgürce verilmedi.

"Ya..." Derin bir nefes alıyorum. "Ya bazı parçalarım yakından ve kişisel olarak incelenmek için tasarlanmadıysa?"

Ses tonu merak ve eğlence karışımı. "Burada ne tür parçalardan bahsediyoruz, tatlım?"

"Çirkin yerlerden," diye itiraf ediyorum. "Bakmak bile istemeyeceğin türden çirkin. O kadar çirkin ki onlara sempati bile duyamıyorsun."

Gözlerinde titreşen duygunun adını koyamıyorum ama sesi omurgamdan aşağı su gibi akan bir mırıltıya dönüşüyor. "Çirkinlikten korktuğumu mu sanıyorsun?"

Nefesim kesiliyor. "Herkes öyle değil mi? En azından biraz."

"Çirkin yerlerim seni korkutuyor mu?" Sesinde yine o keskinlik var - kendimi çizgi filmlerden birindeymişim gibi hissettiren, başımın üzerinde bir piyano asılı ve yanlışı bir kelimeyle paramparça olmak üzereymişim gibi.

"Bilmiyorum." Cevabımda hiç tereddüt yok. "Hepsini gördüğümü söyleyemem."

Eğer ben tüm kartlarımı göstermediysem, Adrian'ın da gösterdiğinden şüpheliyim.

Ve Mickey'ye olanların onun yapabileceklerinin hepsi olduğunu düşünmek saflık olur.

Bir süre hiçbir şey söylemiyor - sadece sanki bana değil de içime bakmaya çalışıyormuş gibi bakıyor ve sonra sessizce "Göreceksin. Tıpkı benim senin her şeyini göreceğim gibi."

Dehşet midemde bir düğüm oluşturuyor ama bu onun çirkinliğini görme korkusundan değil, onun benimkini görmesinden kaynaklanıyor.

Adrian'ın rezervasyon yaptırdığı lokantaya girmek için özel jet gerekmiyor ama yine de hayal edebileceğim her şeyden çok daha lüks.

Orman yeşili mobilyaları, büyük pencereleri ve bana yağmur yağışını hatırlatan kristal avizesiyle Mobile'ın şehir merkezinin kalbinde yer alan görkemli ve eski bir bina.

Adrian ismini söylediğinde çalışanlar arasında fısıldaşmalar oluyor ama bir dakika sonra özel bir odada pelüş yeşil bir kanepeye oturuyoruz, masamızda 2002 yılından kalma "müessesenin ikramı" bir şişe kırmızı şarap bekliyor.

Şimdiden sersemlemiş hissediyorum.

"Şu *elbiseye* bak," diyor annem kabinin diğer tarafından bakarak. "Dolabında asılı olmadığını şimdi anlıyorum."

Ensemi ovuşturuyorum. "Hayır, aslında Adrian'dan Noel hediyesiydi." Üzerimdeki kolsuz siyah kokteyl elbisesinin de vintage Dior olduğunu atlıyorum.

Kumaş kalçalarımı ikinci bir deri gibi sarıyor, ama tasarımcı kıyafetlerinden beklediğim el dikişi dayanıklılığına sahip - ve bu gece tam da ihtiyacım olacak şey.

Bu elbise bir zırh takımına sahip olduğum en yakın şey.

"Ne kadar tatlı, değil mi?" diye soruyor annem, "Çok güzel, tatlım. Aslında, bana uyacağını düşünseydim muhtemelen ödünç almak için peşine düşerdim." Kıkırdıyor ve Adrian'a dönüyor. "Tüm hayatım boyunca ekstra küçük

Hayat. Olmadığım tek zaman Poppy'ye hamile olduğum zamandı. Zavallı kız babasının kalçalarına sahipti. On üç yaşından beri kıyafet takası yapamadık."

Ve işte bu.

Bu elbisenin içine oturduğum anda geleceğini bildiğim ters iltifat.

Sanırım kırmızı tabanlı ayakkabılarımı görmemesi iyi bir şeydi.

Bir dahaki sefere ayak numaramı hedef alırdı.

Neyse ki, lüks bir otelde ve annemden *uzakta* geçirdiğim birkaç gün, bu gece bana atmaya çalışacağı her şeyin üstesinden gelebilecek donanıma sahip olmamı sağladı.

En parlak gülümsememi topladım. "Bu gece çok hoş görünüyorsun anne."

Benimkinden bile daha vücuda oturan zeytin yeşili bir kazak elbise seçmiş - normalde ilk buluşmalar ve yeni erkek arkadaşlar için ayırdığı "süslü kıyafetlerinden" biri olduğuna şüphe yok.

Rick'e de en az on ya da iki yıllık olması gereken bir takım elbise ceketi giydirilmiş, iri omuzları neredeyse dikiş yerlerinden fırlayacak gibi.

Yüzündeki ekşi ifade beni olması gerekenden daha fazla memnun ediyor.

"İkiniz de çok güzel görünüyorsunuz," diye araya giriyor Adrian, bir kolunu tembelce kabinin arkasına atarak. "Poppy'nin bakışlarını nereden aldığını görebiliyorum. Dürüst olmak gerekirse, ilk bakışta ikinizin kardeş olabileceğinizi düşünmüştüm."

Annem başını geriye atıp şaka yapıyormuş gibi gülüyor - ama masanın öbür ucundan bile bu iltifattan gizliden gizliye memnun olduğunu anlayabiliyorum. "Gerçekten çok çekicisin," diye takılıyor. "Ama böyle düşünen ilk kişi sen değilsin. Gençken Poppy'yi bebek arabasında gezdirirdim ve insanlar sokakta beni durdurup annemizin nerede olduğunu sorardı. Hatta bir keresinde ikiz sanılmıştık."

Hiçbir zaman ikiz olmadığımızı söylememek için dilimi ısırmak zorunda kaldım.

ikizlerle karıştırıldı.

"Ve yaşlandığında bile," diye devam ediyor annem ve Adrian'ı annemin hiç bitmeyen gençliğinin en sevdiği konu olduğu konusunda uyarmam gerektiğini fark ediyorum. "Onlara anne olduğumu söylediğimde kimse bana inanmazdı. İlk tanıştığımızda Rick bile."

Annemin teğet geçmesini engellemek için bile olsa, spesiyaeri - altı onsluk wagu ve bu sabah yakalanan beyaz balık - tarif etmek için uğrayan garsona minnettarım.

Adrian herkesin kadehine biraz kırmızı şarap koyarken, "Biliyor musun, çok merak ediyorum Mae," diyor. Annem hareketi izliyor ama tek kelime etmiyor. "İkinizin nasıl tanıştığı hakkında. Anladığım kadarıyla bir süredir birlikteymişsiniz."

Ve işte annemin ikinci favori konusu: Rick'le filizlenmekte olan aşk hikâyesi.

Onu bu kadar çabuk anlaması neredeyse endişe verici. Y kromozomuyla çalıştığınız sürece Mae Davis'i etkilemek zor değil ama yine de.

Sanırım bir parçam bunu umuyordu... Şey, ne umduğumu bilmiyorum.

Şarabımdan bir yudum alıyorum, yumuşak bir şekilde iniyor ve annemin bazen işten aşırıldığı üç dolarlık şişelerin sahip olduğu asidik tattan yoksun.

"Oh, çılgınca bir şey değil," diyor ama Rick'in elini kendi eliyle tutuyor. "Ama romantikti. California'da tanıştık. Venice Beach'te. Neredeyse beş yıl önce... aslında gelecek hafta. Tatilden hemen sonraydı. Kumsalda yatıyordum, üzerimde küçük kırmızı bir bikini vardı. O bikiniyi hatırlıyor musun Rick?"

Rick benim anlayamayacağım kadar anlaşılmaz bir şeyler homurdandı.

"Ve yanıma geldi, bir bira çalmak istedi, şey..." Utangaçlaşıyor. "Bundan pek *gurur* duymuyorum ama orada başka bir adamla birlikteydim. Ciddi biri değildi. Sadece o sırada görüştüğüm bir adamla. Sahilde sezon dışında kullanabileceği bir devre mülkü vardı ve bana bir gezi ısmarladı. Dürüst olmak gerekirse, adını bile hatırlamıyorum." Kaşları birbirine çarptı. "Robbie mi? Hayır. Rhett de değil. O -"

"Ralph," diye araya girdim. "Adı Ralph'ti."

Annem gözlerini kırptırdı. "Doğru. Ralph. İşte bu." Kıkırdıyor. "Poppy'nin hafızası benden çok daha iyi."

"Beni beş günlüğüne *Ralph*'in kuzeniyle bıraktın." İstedğimden biraz daha keskin bir şekilde ağızımdan kaçtı.

"Beş gün müydü?" Alnı daha da kırışıyor. "Tatlım, bence abartıyorsun. *İki* gün falan oldu. Eğer öyleyse."

"Beş gündü."

Gülümsemesi masadaki bıçaklardan biri gibi kesmeye hazır. "Sen öyle diyorsan, tatlım. Neyse, hikâyeye dönelim..."

Annem Rick'in plajdaki utanmaz tavlama cümlelerini anlatırken hayal kırıklığı içinde dişlerimi gıcırdatıyorum.

Cidden sadece iki gün olduğunu düşünüyor olamaz.

Yine de annemden daha iyi bir hafızam var - sadece benimki seçici olmadığı için.

Ve kesinlikle o tatili diğerlerinden daha çok hatırlıyorum. Noel arifesini Ralph'in kuzeni Reba'nın düzenlediği parti için jöle shot'ları hazırlamasına yardım ederek geçirmiştım - ve sonra misafirleri fazla gürültü yapmaya başlayınca bodrumdaki şiltede kötü kablolu yayın izlemek için hemen sıvışmışım.

"...bir hafta sonra pikabıyla Mobile'a doğru yola çıktı," diye bitiriyor sözlerini Rick'e bir kez daha şaşkın gözlerle bakarak. "Ve o zamandan beri arkamıza bakmadık, değil mi Rick?"

Rick, "Doğru," diye mırıldanıyor ve onun beklenti dolu bakışları karşısında, "Bir kez bile arkamıza bakmadık," diye ekliyor.

Annem iç geçirir. "Ve tabii ki Poppy için de çok çabaladı.

Gerçek babasının hiç olmadığı kadar onun yanında oldu."

Ve işte en sevmediğim konu: Rick'in var olmayan babalık içgüdüleri.

Hiçbir şey söyleme.

Hiçbir şey söyleme.

Sadece yemekten sağ çık.

Adrian bir elini kalçama koyup sıkıyor, annem benden yayılan gerginlikten habersiz olsa da onun habersiz olmadığını gösteren sessiz bir hareket.

Bu beni sakinleştirdi.

Az da olsa.

Garson yine kusursuz bir zamanlama yapıyor, siparişleri almak için geri dönüyor ve annemin Rick hakkında şiirsel ağda yapmasına bir anlık ara veriyor. Adrian beyaz balık sipariş etti, annem ve ben fileto mignon tercih ettik ve Rick otuz dört onsluk tomahawk'ta karar kıldı.

Burada oturup otuz dört onsluk tomahawk yemesini *izlemem* gerekecek.

"O ailemizi bir arada tutan yapıştırıcıdır."

Ve yine başladı.

"Gerçi Poppy resimlerini çizmek için New York'a gittiğinde yakında boş yuva olacağız." Bir kahkaha daha.

Gözlerimi deviriyorum. "Onlar 'küçük resimlerden' daha fazlası."

"Tatlım, sadece şaka yaptığımı biliyorsun." Her zamanki gibi ses tonu, sözlerindeki ısırkı hissini gizlemek için şeker kadar tatlı. "Çizimlerin gerçekten çok şirin. Gerçekten."

Kıllarımı kıpırdatıyorum ama bu sefer beni savunmak için atlayan Adrian oluyor. "Aslında Poppy harika bir sanatçı. Onun çalışmalarını gördüm. O gerçek bir doğal yetenek."

Bununla, beni yurt odamda köşeye sıkıştırdığını, eskiz defterimi karıştırdığını ve sonra da çaldığını kastediyor.

Garip bir şekilde, bunu hatırlamak herhangi bir öfkeye yol açmıyor - sadece Adrian'ın başını belaya sokmaya çalışmanın ve onunla havuzda yüzleşmenin milyonlarca yıl önce kalmış olabileceğini fark ediyorum.

"Tabii ki öyle." Annem şarabından cömert bir yudum alır ve kıkırdar. "Şey, onun dışında -"

Midem bulanıyor. "Bu hikâyeyi anlatmamız gerektiğini sanmıyorum."

Annem bir elini bana doğru uzatıyor. "Hadi ama tatlım. Çok tatlıydı. Herkes çok şirin olduğunu düşünüyordu." Sonra Adrian'a hitap ediyor, kahverengi gözleri neşeyle parlıyor. "Eski komşularımızdan biri, Bayan Shelby adında hoş ve yaşlı bir hanım, Poppy'nin resim yapmayı ne kadar sevdiğini biliyordu ve Bay Shelby için bir resim yapması için onu görevlendirdi. Düğün fotoğraflarının bir canlandırması olması gerekiyordu. Yıldönümü hediyesi gibi bir şey. Poppy'ye ödeme yapmayı falan planlıyordu."

Birden mutfağa gidip akşam yemeği için beni kesmelerini istemek geldi içimden.

"Poppy bu şey üzerinde *haftalarca* çalışıyor. Bu konuda çok titiz, bitene kadar kimsenin görmesine izin vermiyor," diye açıklıyor annem. "Ama sonunda Bayan Shelby'ye sunuyor ve..."

Yüzüm ateşle doluyor. Bir araba kazası izliyorum.

Benim araba kazamı.

"Sanatının bazıları ne kadar güzel olsa da, bu öyle *değildi*." Omuzları zorlukla tuttuğu kahkahalarla titriyor. "Yani, gerçekten, o resmi gördüğünde Bayan Shelby'nin yüzünü görmeliydiniz. Orantılar tamamen bozuktu - Bay Shelby'nin kafası karpuz büyüklüğünde, gövdesi ise kurşun kalem kadardı. Bayan Shelby'nin burnu çok büyüktü ve Poppy büyükannesinin broşunu resme eklemeyi unutmuş ama bir şekilde kadının kıvrışıklıklarını tek tek resmetmeyi başarmıştı."

"Bilgin olsun, on yaşındaydım," diye araya giriyorum. "Ve hayatımda hiç resim yapmamıştım."

"Zavallı kadın," diye bitiriyor annem. Benim utancımın gözleri yaşarmış bir halde gözlerini ovuşturuyor. "Bu konuda hiç kötü bir şey söylemedi. Yani *yüzü* çok şey söylüyordu ama tek kelime etmedi. Poppy'ye ve her şeye para ödedi."

Bu sözler annemle Rick'in bir kez daha kıkırdamasına yol açıyor ama ben artık onları izlemiyorum.

Midem düğümlenmiş bir halde Adrian'ı izliyorum. Ve o gülmüyor.

Elbette gülümsüyor. Dekan Robins'in, Profesör Ayala'nın ve sayısız otorite figürünün savunmalarının altından kayan aynı kibar gülümseme.

Ama anneme diktiği gözleri ölü gibi. "Ne büyüleyici bir hikâye," diyor.

"Gördün mü tatlım?" Annem bana dönüyor. "Bu 'sanatçı' meselesinde bazen kendini çok ciddiye alıyorsun. Biraz neşelenmende fayda var."

"Buna hakkı var," diyor Adrian ona. "Birkaç ay içinde Harvard Sanat Okulu'ndan gelen bir teklifi kabul edeceğini sanıyorum."

Masayı bir sessizlik kaplıyor.

Annem bana göz kırpmıyor, eğlencesi azalıyor. "Ne?"

Harika.

Garson siparişlerimizi getirmek üzere tekrar içeri girdiğinde cızırdayan yağ ve erimiş tereyağı kokusu burnuma hücum ediyor.

Annem filet mignonuna bir bakış bile atmıyor, ağzı açık bana bakmakla meşgul.

Şarap kadehimi bitirdim.

"Başka bir şişe, Bay Ellis?" Garson soruyor. "Mahzenden başka bir şey çıkarmaktan mutluluk duyarız. 2004 Bordeaux olabilir mi?"

Adrian el sallayarak onu gönderir, garson ortadan kaybolur ve gerginlik on katına çıkar.

"Poppy, bu doğru mu?" Tüm yüzü buruşmuş bir peçete gibi buruştu. "*Harvard*'a mı gidiyorsun?"

Adrian'a ters ters bakıyorum. "Hiçbir şey kesin değil."

"Taştan *başka* her şey," diye karşılık veriyor Adrian. Bu geceki zayıf barışın üzerine bir atom bombası attığı için en ufak bir pişmanlık duymuş gibi görünmüyor. "Sonbahar geldiğinde kızın Harvard öğrencisi olacak."

Onu masanın altından tekmeliyorum.

Rick homurdandı. "Hey, kim tekmeledi beni?"

Hay aksi.

"Harvard..." Annem tekrarlıyor. "*Harvard*'a gidiyorsun." Bu sefer ne bir espri ne de ters bir iltifat var.

"Ya da Pratt," diye ekliyorum. "Henüz bir karar vermedim."

"Ve bu..." Şarabını bitiriyor. "Sanat işlerin için mi?" "Evet."

"*Tanrım...*" Haberi işlerken güneyli aksanının tüm gücü dışarı sızıyor, ama onu tamamen suskun bıraktığımı düşünmekten daha iyisini biliyorum. Mae Davis'in iyi olduğu bir şey varsa o da iyi haberleri -özellikle de *benim* iyi haberlerimi- alıp delik deşik etmektir.

Kendimi delinecek yaraya hazırlıyorum.

Daha sonra masada kalan tek müttefiki Rick'e hitap ediyor. "Resim çizmeyi *öğrenmek* için New York'a ya da Harvard'a kadar gitmeniz gerektiğini bilmiyordum. Özellikle de bu kadar *doğal* yeteneğin varken, ama..." Sonunda bana doğru bakıyor, yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Tebrikler tatlım. Bu harika bir haber. Senin adına gerçekten çok sevindim."

Nefesimi sertçe verdim. "Teşekkürler."

"Umarım seni şu 'açlıktan ölen sanatçılar'dan birine dönüştürmezler," diye ekliyor, son sözü kendisi almadan bir konuşmayı bitiremiyor. "Günün sonunda, insanların hala *satın almaya* ihtiyacı var."

Sanatın, değil mi tatlım? Yani, müşteri bulmak falan. Kim bilir ya -"

"Ben olsam alırdım." Adrian bunu söylerken bana bakıyor. "Her birini tek tek satın alırdım."

Gecenin ilk gerçek gülümsemesi yüzüme yayılırken, annem sessizce bifteğine yumuluyor.

Yemeğin geri kalanı Mobile hakkında kibar bir sohbet, annemin Adrian'ın ailesiyle ilgili birkaç meraklı sorusu (Adrian kibarca geçiştiriyor) ve Rick'in biftekle ilgili nadir övgülerinden ibaret.

Adrian tatlı menüsüne göz atarken ben tuvalete kaıyorum, sinirlerim bitmiş bir araba aküsü kadar bozuk. Tek yapmam gereken bir dilim pastayla sosyalleşmek ve sonra Adrian'la birlikte otele çekilip yorganın altına kıvrılmak ve bu yemeğin anısını zihnimin derinliklerine gömmek.

Bununla birlikte, bu gece daha da kötü geçebilirdi.

Elbette, bunun gerginliğini hala derimin altında hissedebiliyorum, kaslarımı sıkıca sarıyor, ama kimse gözyaşlarına boğulmadı. Kimse hışımla dışarı fırlamadı. Kimse pahalı atal bıçak takımlarını fırlatmaya çalışmadı.

Bu gece kan dökölmesini kıl payı önledik ve Adrian, her paramı mikroskop altında inceleme çabasında, bir kayıp olabilirdi.

Banyo lavabolarından birine yaslanıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve orman yeşili duvarlardan yansıyacak kadar yüksek sesle iç ekiyorım. En azından buradaki karamsar ışıklandırma şu anki mizacıma mükemmel bir uyum sağlıyor.

Son bir saattir ancak bu kadar huzur ve sessizlik bulabildim.

Ve sonra kapı açıldı.

"Oh, tatlım. İşte buradasın. Ben de nereye gittiğini merak ediyordum."

şaka yapıyor olmalısın.

İsteksizce gözlerimi açıp annemin yüzüne bakıyorum. "Sadece makyajımı kontrol ediyordum, hepsi bu." Neyse ki rimelim ve tozlu pembe rujum bu gece akıl sağlığımdan çok daha iyi durumda.

Sol tarafımdaki lavaboda duraklıyor. "O dudak rengi kesinlikle tenine uygun değil ama bunlar yemekten *önce* sorulacak türden sorular tatlım. Yemekten sonra değil."

Aynadaki yansımasını incelemek için döndüğünde bakışlarımı fark etmiyor.

Yalancı.

Bu dudak rengi bana çok yakışıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Şey, ben geri dönmeliyim -"

"Çok gergin görünüyorsun," diye araya giriyor annem. "Bir sorun mu var, Poppy?"

Ona bakıyorum.

Başka biri olsa sadece bir tepki vermesini beklediğini düşünürdüm. Ne yazık ki annemle birlikte daha iyi anlıyorum.

Eminim, masadan tuvalete gidene kadar geçen sürede, anlatıyı çoktan daha olumlu görünmesini sağlayacak bir şeye dönüştürmüştür.

Buna inanabiliyor musun, Rick? Ben sadece birazcık annelik kaygımı ifade ediyordum ve Poppy bu yüzden başımın etini yemeye çalıştı!

"Ben iyiyim," diye yalan söyledim. "Gerçekten. Gergin değilim."

Kendi rujunu yeniden sürmek için deri çantasına uzandı. Onunki kiraz kırmızısı. "Eminim o elbise yüzündendir. Giyinip kuşanmak her zaman rahat değildir, özellikle de giyinen *erkek* olduğunda."

"Elbise iyi."

"Biliyor musun tatlım, seninle gerçekten gurur duyuyorum."

Ne?

"Ne?"

Annem sesimdeki şaşkınlığı duysa da görmezden geliyor. "Kendin için iyi olanı yaptın, Poppy." Yeni bir kat sürdükten sonra aynada dudaklarını büzüyor. "Yani, bu gece bunun kanıtı."

Göğsümde alevlenen umut kuru *çok* tehlikeli bir şey, bunu biliyorum ama yine de canlanıyor. "Şey... Böyle düşünmene sevindim." Boynumun arkasını ovuyorum, annemin *bu* tarafıyla nasıl başa çıkacağımdan aniden emin olamıyorum.

Görünüşe göre gururlu bir yan.

"Daha önce de söylediğim gibi," diye devam ediyorum. "Hiçbir şey kesinleşmiş değil. Hâlâ başvuruları göndermem gerekiyor, yani somut bir şey öğrenmem için birkaç ay geçmesi gerekecek."

Annem bana göz kırpmıyor. "Ah, evet, bununla *da* gurur duyuyorum..." Yaklaşıyor, ellerimi tutuyor ve birlikte bir sırı paylaşıyormuşuz gibi gülümsüyor. "Ama tatlım, ben aslında senin dışarıdaki küçük kaçamağından bahsediyordum. İyi yapmışsın. Çekici, zengin ve yakışıklı nadiren aynı gen havuzunda toplanır."

Zihnim sadece bir kelimeye odaklanıyor. "Adrian bir kaçamak değil. O benim erkek arkadaşım."

Omuz silkiyor. "Şey, erkek arkadaş. Kaçamak. Nasıl adlandırmak istersen." "O benim *erkek arkadaşım*." Önce otel müdürü, şimdi de annem.

daha fazla kafa karışıklığını silmek için Adrian'ın alnına bir etiket yapıştırabilirdi.

"Ne olursa olsun," diyor, "bana senin yaşındayken kendimi hatırlatıyorsun. Yani, daha önce..."

Ben.

"Yani, üç yaz üst üste talibin olmadan eve döndüğünde *benim* cazibeme sahip olduğuna dair umudumu kaybetmeye başlamıştım." Sesi keyifli bir fısıltıya dönüştü. "Şimdi görüyorum ki bunca zamandır gözün *daha büyük* bir balıktaymış."

O tek koru soğuk suyla ıslatmış da olabilirdi. "Hayır, değil..." Başımı salladım. "Öyle bir şey değil."

Bir kaşını kaldırıyor. "Nazlanmana gerek yok tatlım. Senin adına *mutluyum*." Bakışları elbisemden aşağı kayıyor. "Tatil için onca yolu gelmesini sağlamak, bu yemek ve *bu* elbise... Belli ki o burada olduğu sürece paranın karşılığını alıyorsun."

Ellerini bıraktım ve bir adım geri çekildim. "Bu öyle bir şey değil. Adrian'ı para için *dolandırmıyorum*."

"Öyle olduğunu söylemedim," diye itiraz ediyor. "Eminim, o çocuk ne kadar para harcadıysa, bunu kendi özgür iradesiyle yapmıştır. Sen muhtemelen hiçbir şey istememişsindir."

"İstemedim." Annem en iyi yaptığı şeyi yaparken - hayatımın parçalarında delikler açmaya çalışırken - sesimin bu kadar savunmacı çıkmasından nefret ediyorum.

"Öyle olsaydı da seni yargılamazdım tatlım," diyor sesine nazik bir ton vererek. Sanki mantıksız olan benmişim gibi. "Erkekler, özellikle de *böyle* erkekler... ilgileri geçicidir. Yapabildiğin kadarını yaparsın."

Hayal kırıklığı derimin altında kabarcıklar oluşturuyor. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun. Bu bir *kaçamak* değil ve Adrian'ın ilgisi de geçici değil. Onunla Harvard'a gitmem için beni ikna etmeye çalışan o."

Beni sessizce inceliyor. Ve sonra gülüyor.

Rick'le olan ilişkisini anlatırken çıkardığı ergen kıkırdaması ya da sanatımı küçümseyen alaycı kıkırdama değil bu.

Bu, otuz altı yıllık acıyı paketleyen pürüzlü, keskin bir ses - ve her birinin banyo duvarlarında yankılandığını hissediyorum.

Bir irkilmeyi zar zor tutuyorum.

"Ah, Poppy," diye mırıldanıyor. "Seni zavallı şey." Tam önümde duruyor ve yüzümü ellerinin arasına alarak göz göze gelmemizi sağlıyor. "Seni zavallı, saf şey. Henüz anlamadın, değil mi?"

Boğazımda düğümlenen soruları yutuyorum. Ona meraklı olma tatminini yaşatmayacağım.

Bu banyodan çıkıp gitmeliyim.

Adrian'ın huzurunda yediği tek bir akşam yemeğinden sonra vardığını düşündüğü vahyi duymama gerek yok.

Ama yine de kalıyorum.

"Eminim o çocukla aranda özel bir şeyler olduğunu düşünüyorsundur," diyor sessizce. "Ama tatlım, beni dinlemelisin. *Gerçekçi* olmalısın. Bu bir kaçamak. Bunu ya şimdi kafana sokarsın ya da üç ay sonra onun ilgisi başka bir yere kaydığında kafana sokarsın."

Alay ettim. "Bunu bilemezsin."

"Bunu biliyorum," diyor kararlı bir şekilde. "Sana ne söylediği önemli değil tatlım. Sana ne aldığının da önemi yok. Erkekler parlak, yeni oyuncaklara ilgi duyar. Birkaç ay içinde, artık parlak *ya da* yeni olmayacaksın, bu yüzden bir sonrakinin aramaya başlayacak. Kendini şimdiden hazırlasan iyi olur."

"Dur." Yüzümü onun elinden çekip alıyorum. "Bana erkekler hakkında tavsiye vermesine ihtiyacım olan son kişi *sensin*."

Kıkırdıyor. "Oh, öyle mi?"

Şu anda tehlikeli bir bölgeye girdiğimin farkındayım, geri alabileceğimden emin olmadığım kalıcı bir hasar yaratmama ramak kalmıştı.

Yapmam *gereken* şey çenemi kapalı tutmak ve onun söyleyeceklerini söylemesine izin vermek - tıpkı bu gece daha önce yaptığım gibi.

Tıpkı hayatımın her gününde yaptığım gibi.

Neden sadece onun zarar vermesine izin veriliyor? Neden ben yetişkin olmak zorundayım?

Şu anda bile, kollarını kavuşturmuş ve çenesini meydan okurcasına yukarı kaldırmış, rolüne zahmetsizce bürünmüş durumda. Her şeyi sessizce sineye çekecek olanın ben olduğumu bilerek istediği her şeyi söyleyebilir.

Derin bir nefes alıyorum, yılların kızgınlığı boğazımın arkasını yakıyor.

Bu sefer değil.

"Bu doğru," diyorum ona ve yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirliyor. "Adrian hakkında sanki üç aydır kanepede yatan bir ezikmiş gibi konuşamazsın. O Ed değil. Steve değil. Jeremy değil. Ve kesinlikle Rick değil."

Tahmin ettiğim gibi, annemi tetikleyen şey bu soyadıydı. "Rick hakkında kötü bir şey söylemeye cüret etme. O -"

"O ne?" Tersliyorum. "Beleşçi mi? Alkolik mi? Mali durumunuzu zorlayan biri mi? Gerçekten anne, Rick'e sanki gökyüzündeki yıldızları o asmış gibi bakıyorsun ama ben onun duvara bir resim astığını bile görmedim."

Boğazını temizliyor. "Biliyor musun, bu haliyle ona daha fazla saygı duyduğunu sanırdım -"

"Yükselmek mi?" Gülüyorum. "*Doğru*. Rick. Yılın üvey babası. Beni balığa götürüyor. Günüm hakkında sohbet etmek için arar. Noel'de eve gitmemi sağlar. Babacan tavsiyelerde bulunur." Düşünüyormuş gibi parmağımı çeneme vuruyorum. "Oh, bekle. Bunların *hiçbirini* yapmıyor."

Ağzını açıyor. Ve sonra kapatıyor.

"**B i r** baba için standartlarımın oldukça düşük olduğunu biliyorum, hiç babam olmadı, ama varlığıma zar zor tahammül etmek

say," diye devam ediyorum. "Rick beni umursamıyor ve hiçbir zaman da umursamayacak, bana ya da kendine ne söylersen söyle."

Annemin sözlerim karşısında gözle görülür bir şekilde irkilmesini izlemek muhtemelen bu kadar katartık hissettirmemeliydi ama hissettiriyor.

Bir kez olsun, onun beni kestiği kadar ben de onu kestiğim için mutluyum.

"Bu..." Başını şiddetle sallıyor. Alt dudağı titremeye başlıyor. "Sadece bunları söylüyorsun. Sadece beni üzme istiyorsun. Mutlu olmamı istemiyorsun. Hiçbir zaman istemedin. Asla *benim* mutluluğumla ilgili olmasına izin vermedin."

"*Her şey* senin mutluluğunla ilgili!" Bağırıyorum ve sonra ne kadar yüksek sesle konuştuğumu fark ederek duraklıyorum. Daha sessiz bir şekilde ekliyorum: "Ve mutlu olmamanın sebebinin ben olduğumu açıkça belirttin. Üniversiteye gitmediğim için beni suçluyorsun. Mobile'da sıkışıp kaldığım için. Parmağına yüzük takacak iyi, beyaz yakalı bir adam bulamadığın için."

"Seni hiç *suçlamadım*," diye burnunu çekiyor. "Masana yemek koyan ve başını sokacak bir çatı sağlayan bendim. Fedakârlık *yaptım*... bunun için bana teşekkür etmedin. Yaptığım hiçbir şey senin için yeterli değil."

"Yaptığım hiçbir şey senin için yeterli değil," diye karşı çıkıyorum. "İstedığın kadar fedakârlıktan söz edebilirsin ama hep ikinci planda kalan benim. Sen Ralph'la Kaliforniya'da eğlenebilesin diye benim Noel'i yabancılarla geçirmeme izin verdin. Maaş çekini Ed'e Noel hediyesi almak için harcadın. Steve'e sırf onu yanında tutmak için küçük kız kardeşin olduğumu söyledin." Anneme karşı beslediğim uzun kin listesi bir anda içimden dökülüyor. "Lionswood konusunda kendinden geçmiştin, dünyanın en iyi yatılı okuluna girdiğim *için değil*, nihayet yılın dokuz ayında Rick'le çocuksuz peri masalını yaşayabileceğin için. Ve bu gece eve değer *verdiğim* birini getirdiğimde bunu da küçümsemeye çalışıyorsun ama erkekler konusundaki boktan şansını bana yansıtmama izin vermeyeceğim." Sözlerimi bitirdiğimde neredeyse nefesim kesilmişti.

Annem gözyaşlarına boğuluyor - en büyük silahı - ama bu gözyaşları bende her zamanki suçluluk duygusunu uyandırmıyor.

Aksine, rahatladım.

Ve muhtemelen on sekiz yıllık annelik sorunlarını kimsenin bulamayacağı bir yere gömmeye çalışmadığım için on kilo daha hafifledim.

Burada en az on dakika geçirdiğimizi fark ettiğimde hâlâ ağlıyordu, bu da Adrian'ı Rick'le ilgilenmesi için bıraktığım anlamına geliyordu.

Derin bir iç çektim. "Bak... bu gece çok şey yaşadık ve eminim Adrian nerede olduğumu merak ediyordur, o yüzden geri dönmeliyim. Bunu başka bir zaman tekrar gözden geçirebiliriz."

Muhtemelen hiçbir zaman.

Elim neredeyse kapının tokmağına degecekti ki annemin sesi duyuldu: "Poppy."

Her zaman son sözü o söylemek zorunda.

İsteksizce arkamı döndüm.

Maskarası yanaklarına bulaşmış bir halde, "Bir konuda yanılıyorsun," diyor. Çenesini yukarı kaldırıyor. "Erkekler konusunda şansım yaver gitmedi, bu doğru... ama daha önce söylediğim şey? O da doğru. Benim dünyanın en kötü annesi olduğumu düşünebilirsin ama kalbinin kırıldığını görmek istemiyorum."

Başımı salladım. "Buna izin vermeyeceğim. Adrian bir kaçamak değil. O beni önemsiyor. Ben de onu önemsiyorum. Birlikte bir geleceğimiz var."

Bir ya da iki ay önce böyle bir şey olmadığından eminken, bu konuda bu kadar emin konuşmak garip geliyor.

"Ah, tatlım." Sulu gülümsemesi acımadan başka bir şey içermiyor. "Böyle erkekler bizim gibi kızlarla birlikte olmazlar. Bizimle seks yapmaktan hoşlanıyorlar. Bizimle çıkmayı severler. Bize güzel şeyler almayı severler. Bize aşık olduklarını bile düşünebilirler ama günün sonunda *daha iyi* soylu bir kadınla evlenirler. Ailelerine götürebilecekleri, arkadaşlarına hava atabilecekleri biriyle."

Boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum. "Adrian öyle biri değil."

"Tatlım, *hepsi* öyle."

"O değil. Bizim bir geçmişimiz var," diyorum. "O bir gelecek istiyor. Bunun için bastıran o. Harvard'a gelmemi isteyen oydu. O istiyor -"

"*İstiyor*," diye araya giriyor. "Yapacağı anlamına gelmez. Sözler hiçbir şey ifade etmez, tatlım." Bana doğru bir adım daha atarken burnunu çekiyor.

"Adrian'ın sözlerinin bir anlamı var. Onları ciddiye alır." "Ailesiyle tanıştın mı?"

"Şey, hayır. Henüz değil. Karmaşık bir durum, loji-"

"Seni sevdiğini söyledi mi?"

Tereddüt ediyorum, soru beni hazırlıksız yakalıyor - ama bu yeterli bir cevap gibi görünüyor.

"Oh, *Poppy*." Ses tonu bile acıma dolu. "Seni sevdiğini bile söylemedi mi?"

Yanaklarım yanıyor ve tartışmak istiyorum ama ağzım kurudu.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor, ellerini omuzlarıma yerleştiriyor. "Beni dinle, tatlım." Tırnakları hafifçe omuzlarıma batıyor. "Kendini kalp kırıklığından kurtar. Sanatın için Harvard'a, New York'a ya da başka bir yere git ama onun için hiçbir yere gitme. O çocuk şu anda sana dünyayı vaat ediyor olabilir ama asla vermeyecek. Asla vermezler - senin gibi kızlara değil."

Gözleri benimkilere dikilmişti ve bunun onun açmaya çalıştığı başka bir delik olmadığını anlayabiliyordum. Derimin altına girme çabası değil.

Her kelimesinde ciddiydi.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

"Annenin erkek arkadaşı bana neyi hatırlatıyor biliyor musun?" Adrian otel odasına girdiğimizde soruyor. Çoktan ceketini çıkarmış, akşam yemeğinde giydiği kemik beyazı Prada polosunu ortaya çıkarmıştı.

"O da ne?" Louboutin'leri tekmeleyerek çıkarıyorum, geldikleri sağlam kahverengi kutuya geri koymaya dikkat ediyorum.

"Annemin arkadaşlarından biri iki parmaklı tembel hayvanları evcil hayvan olarak beslerdi," diye açıklıyor. "Günün çoğunu uyuyarak geçirirlerdi, çok fazla özel bakım gerektirirlerdi ve çok yavaş çalışırlardı." Duraklıyor. "Ve şaşırtıcı derecede değişkenler."

Bunu düşünmeme bile gerek yok. "Evet... Rick için oldukça uygun bir tanımlama."

Bana yaklaşıyor, elleri belime dolanıyor. "Biliyor musun, bu gece için biraz suçlu hissetmeye başladım, ki bu benim için alışılmadık bir durum. Suçluluk duymaya pek meyilli değilimdir."

"Suçluluk mu? Ne için?"

"Şey..." Dolgun alt dudağını ısıırıyor ve ben de aniden uzanıp onu dişlerimin arasına alma isteğimi bastırıyorum. "Annen hakkında abartmıyormuşsun. Belli ki ele avuca sığmayan biri ve kendi bencil nedenlerim yüzünden seni onunla bütün bir akşam yemeği boyunca oturttum."

Yutkunuyorum.

Yarısını bile bilmiyorsun.

Adrian'a onunla banyoda yaptığım patlak veren kavga hakkında tek kelime etmedim - yine de bunu kesinlikle düşündüm.

Ellerim titreyerek masaya döndüğümde ve gecikme için özür dilediğimde bunu düşündüm.

Şoför bizi otele geri götürürken, kiraladığımız Lincoln'ün arka koltuğunda kıvrılıp yatarken bunu düşündüm.

Ve *şimdi* bile ona bakarken ve annemin sözlerinin ağırlığını üzerimden atamazken bunu düşündüm.

Ama hepsi bu - beni her fırsatta ters yüz etmekten başka bir şey yapmayan bir kadın tarafından söylenen sözler ve bunları yüksek sesle söylersem, *ona* söylersem...

Hayır, ona bu zevki tattırmayacağım.

Onun yerine "Merak etme," diyorum. "Seninle tanıştığına sevindim."

"Yanıldığını biliyorsun, değil mi?" Şaşırtıcı bir ciddiyetle bana bakıyor.

Farklı şeyler düşündüğümüzü bilsem de yine de nefesim kesiliyor.

"Onun yanıldığını mı düşünüyorsun?"

"Elbette," diye mırıldanıyor. "Başaramadığı şeylere içerliyor ve şimdi *senin başaracağın* şeylere daha da içerliyor."

"Doğru." Başımı salladım. "Bunu biliyorum."

Banyoda da ona aynı şeyi söyledim.

"Onun onayına ihtiyacın yok," diyor. "Artık bunu aştın." Eğiliyor, ağzıma iffetli bir öpücük konduruyor - ellerimi boynunun arkasına dolayarak onu daha da yakınımaya çekiyorum.

Şu anda neyi başarmaya çalıştığımdan emin değilim ama

Daha fazla.

Bundan daha

fazla.

Adrian'dan daha

fazla.

Kelimeler istemiyorum. Sözler istemiyorum. Şu anda, iz bırakacak kadar fiziksel bir şey istiyorum, ışığa tutup ilan edebileceğim somut bir şey: *Gördünüz mü? Bu gerçek. Bunun bir anlamı var.*

Adrian da aynı şekilde karşılık veriyor, dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor ve sıkıca kavlıyor. Dokunuşu kalçalarımı yalayan saf ısıdan ve belimin eğiminden başka bir şey değil ama -

Yine de yeterli değil.

Aramızda çok fazla boşluk var, bu yüzden önümü onunkine bastırıyorum, her milimetresini ortadan kaldırmak niyetindeyim.

Şaşırmış bir ses, bir inilti ile inleme arasında bir şey, ondan kaçıyor ve bu beni teşvik ediyor.

Daha fazla.

Parmaklarım gömleğine, *şu* anda beni altındaki pürüzsüz ten genişliğinden ayıran ince kumaşa gidiyor ve aramızdaki enerjiyi *hissediyorum*. Canlı, titreşiyor, -

Telefonu.

Telefonu titriyor.

Hemen bağlantıyı kesiyoruz ve cihazı cebinden çıkarmadan önce göz bebeklerinin irislerini yutmuş gibi görünmesinin tadını çıkarmak için sadece kısa bir anım var.

Ağzı incelmış bir şekilde ekrana bakıyor.

"Annem arıyor," diyor sessizce ve havadan geriye ne kaldıysa hemen bozuluyor.

"Onu yemeğe götürelim mi?" Bu zayıf bir şaka, ama Adrian'ın dudağının köşesi yine de yukarı kalkıyor.

"Bu gece olmaz," diyor ve sonra iç geçiriyor. "Beni kontrol etmek için arıyor. Tatili bir stajda geçirdiğimi yuttuğundan tam olarak emin değilim." Telefona tatsız bir bakış daha atıyor ve sonra bana bakıyor, ifadesi yumuşuyor. "Bunu sonra bitiririz. Dışarı çıkıp daha iyi hizmet alıp alamayacağıma bakacağım."

Ensemi ovuşturuyorum. "Elbette."

Kapıdan kaybolmadan önce veda öpücüğü nazik (ve bu sefer *gerçekten* iffetli) ama bu gece bu işi bitirmeyeceğimizi hiç şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyorum.

Ertesi sabah, tarihi bir olaya uyandım.

Rick'ten bir mesaj.

Bir okul gazetesi senin için gelmiş.

Hangi olayın kayıtlara geçmesi gerektiğini bilemiyorum - Rick'in bana gerçekten mesaj atmış olması mı yoksa mesajında şaşırtıcı derecede gramer hatası olmaması mı?

Parmaklarım mesaj kutusunun üzerinde tereddüt ediyor.

Bu tarihi, hayatta bir kez yaşanacak olay, benimle konuşmak istemediği belli olan ama beni akademik olarak asacak kadar da kindar olmayan annem tarafından düzenlenmiş olmalı. Cevap yazdım:

Sonra daha iyi düşünüp ekliyorum:

Rick'in cevabı şaşırtıcı derecede hızlı ama daha aydınlatıcı değil: *Mutfak masasının üzerinde.*

İç çekiyorum.

Neden sordum ki? Rick yardımcı olmaktan aciz.

Dün geceki hesaplaşmadan sonra karavanı ziyaret etmek isteyeceğim en son şey ama gazetenin önemli olmadığından emin olamıyorum.

Ne yazık ki Lionswood, IRS gibi iletişim kurmaktan gurur duyuyor. İki ya da üç iş günü bekleyemeyecek acil haberler ve program değişiklikleri için e-postalar mevcut olabilir, ancak diğer her şey - akademik yıl için bültenler, üç aylık notlar, haşlama davranış raporları - adil bir oyundur.

Tek bildiğim, gelecek dönem için güncellenmiş bir ders gereklilikleri listesi, Bayan Hanson'a yalvardığım tavsiye mektubu ya da başka herhangi bir önemli belge olabilir.

Dudağımı ısıırıyorum, hangisinin daha büyük bir risk olduğundan emin değilim: Annem ve Rick'le karşılaşmak mı yoksa mezun olamamak mı?

Kapı açılıp Adrian elinde iki kahveyle içeri girdiğinde hâlâ telefona bakıyordum. "Uyanmışsın. Nihayet. Kahve almaya çıktım."

Terden sıırıslıklam olmuş gömleğine ve göğsünün ağır ağır inip kalkmasına bakıyorum. "Görünüşe göre gerçek anlamda bir kahve koşusuna çıkmışsın."

Tanımadığım bir logoyla süslenmiş mavi kâğıt bardağı bana uzatıyor. "Sadece oraya kadar," diyor bana. "Malum sebeplerden dolayı geri döndüm." Bileğine takılı Apple saatine bakıyor. "Zamanım doldu."

Bir yudum alıyorum ve sütün içinde boğulmaya ihtiyaç duymayan sağlam bir zanaat ürünü olduğunu fark ettiğimde neredeyse zevkle iç çekiyorum.

Şeker. "Gerçekten mi?"

"Son on milimde 55:42 yaptım. Bu 55:50," diye mırıldanıyor, dikkati yarı yarıya saatindeki istatistiklere kaymış bir halde. "Ve kalp atış hızım üçüncü bölgede ikinci bölgeden daha fazla zaman geçirdi."

"Şey... sadece sekiz saniye." Ona göz kırpyorum, sonra farkına varıyorum: "Bize kahve almak için *on* mil mi koştun?"

Son kısmı görmezden geliyor. "Sekiz saniye *geride*."

Adrian'ı tanıyorum, bu sekiz saniye sekiz dakika da olabilir ve onu aksi yönde ikna etmek için söyleyebileceğim çok az şey var.

Onun yerine, yeniden yönlendiriyorum. "Bugün eve uğramam gerekiyor. Bir okul ödevi geldi ve önemli olmadığından emin olmam gerekiyor."

Hâlâ saatine bakıyor. "Şoförü arayacağım. Duş aldıktan sonra -"

"Hayır." İstemedi ağzımdan kaçıyor ve kaşlarımın kalkmasına neden oluyor. "Yani... hayır, muhtemelen tek başıma gitmem daha iyi olur. Pusuya düşecek bir kişi eksilir."

Ve annemin Adrian'a yarım yamalak çıkarımlarını tekrarlamasından endişe etmeme gerek yok.

"Emin misin?"

Başımı salladım. "Bir saat içinde dönerim."

Şaşırtıcı bir şekilde kabul ediyor ve günümün *herhangi bir* bölümünü annemin ya da Rick'in yakınında geçireceğim için pek heyecanlı olmasam da, en azından Adrian'ı aynı kadere mahkûm etmediğimi biliyorum.

Adrian'ın şoförünün güvenliğini, karavanda gizlenen bilinmeyen her neyse onun için terk etmekten büyük bir isteksizlik duyuyorum - ama annemin Saturn Ion'unun hiçbir yerde görünmediğini fark ettiğimde içim rahatlıyor.

Rick'in kamyonu de öyle.

Bu kadar şanslı olmama imkân yok.

İçeri girmek için annemin verandadaki saksı bitkisinin altında sakladığı ekstra anahtarı kullanıyorum. Oturma odasından bangır bangır bir maç sesi gelmiyor ya da annem mutfakta bir şeylerle uğraşmıyor, bu da gerçekten yalnız olduğum anlamına geliyor.

Tanrı'ya şükür.

Eşikten mutfağa geçiyorum, spor ayakkabılarımın altındaki vinil gıcırıyor ve kısa bir süre duruyorum.

Mutfak masasında *hiçbir şey yok.*

Benim için bir şey yok.

Annem için birkaç eski fatura, Rick için sosyal güvenlik bir şey, ama bana gönderilmiş hiçbir şey ve kesinlikle Lionswood'un damgasını taşıyan hiçbir şey yok.

Hayal kırıklığı midemde bir delik açıyor, bir sonraki tezgâhı arıyorum ve yine hiçbir şey bulamıyorum.

Sonra sehpa - hiçbir şey yok.

Yatak odamda hiçbir şey yok.

Ebeveyn yatak odasından bile bir şey çıkmıyor, ancak annemin yatak başlığının üzerine asılmış leopar desenli sütyeninin görüntüsünden yakın zamanda kurtulamayacağımdan eminim.

Mutfak masasında değil, Rick'e mesaj atıyorum. Telepatik olarak hayal kırıklığının mümkün olduğunca çoğunu ona yönlendirmeye çalışıyorum.

Aramayı bile düşündüm, ama gerçek zamanlı olarak daha fazla yardımcı olacağını hayal edemiyorum.

Cevabı kısa süre içinde gelecek.

????

Sertçe nefes veriyorum. Kafası mı karıştı?

Kısa bir an için bunun annemin yeni savaş taktiklerinden biri olup olmadığını merak ediyorum: beni boşa kürek çekmekten başka bir yere götürmeyecek yanlış bilgilerle beslemek.

Belki de olmayan bir mektup için karavanı didik didik edeceğimi bilmek onu eğlendiriyordur.

Ya da belki de benim pes edip ona mesaj atmamı bekliyordur.

Öyle bir şey olmayacak.

Son çare olarak garaja gidiyorum.

Burada, Rick'in sığınağında olduğundan şüpheliyim ama hiç değilse sigara zulasının yenilenip yenilenmediğini görebilir ve kendimce bir savaş taktiği uygulayabilirim.

Kulübeye adımımı attığımda beni karanlıktan başka bir şey karşılamıyor ve güpegündüz olmasına rağmen, karanlıktan korkmasam da, omurgamdan aşağıya korku gibi bir şey dolanıyor.

Sanki Rick'in aurası beni dışarı itmeye çalışıyor.

Sadece hızlıca bir bakış.

Tepedeki tek ampulü açıyorum, bu da mekânı ışıkla doldurmak için çok az işe yarıyor, ancak geçen seferden hatırladığım aynı dağınık alet ve yarım kalmış proje karmaşasını ortaya çıkarıyor.

Ama mektup yok.

Belki de sigaralarıyla aynı çekmeceye saklamıştır.

Rick'ten beklediğimden daha kurnazca ama zaten buradaysam...

Garaj kapısı aniden kapandığında ayarlanabilir anahtarları karıştırıyordum.

Lanet olsun.

Rick'e bahaneler sıralamaya hazır bir şekilde etrafımda dönüyorum - ve kalbimin boğazıma doğru fırladığını hissediyorum.

"Ian," diye nefes alıyorum, daha rahatlamış mı yoksa paniklemiş mi olacağımdan emin olamıyorum.

Garajın gölgeli köşesinde, silüetinden başka bir şey seçemiyorum ama sadece o var. Tek başına. Rick yok.

"Motosiklet üzerinde çalışmak için mi buradasın?" diye sordum. "Rick burada değil. Ne zaman döneceğinden emin değilim. Sadece bir şey arıyordum ama burada yok gibi görünüyor, o yüzden gitsem iyi olacak. Çekil başımdan."

Aynı anda üç şey olur.

Garajda artık bisiklet olmadığını fark ediyorum, Ian ışığa doğru adım atıyor ve ilk kez yeşil gözlerinde tüyler ürpertici, soğuk bir öfke olduğunu fark ediyorum.

Ve sol elinde bir çakı tutuyor.

OTUZUNCU BÖLÜM

Dünya çığlık atarak durur.

Bıçağı var.

Bıçağı var.

Elinde bir bıçak var.

Metal, ışığın altında parlıyor, bıçak sivriltilmiş bir kurşun kalemden daha geniş değil ama yine de damarlarımdaki kanı donduruyor.

"İlan," diye tekrar nefes alıyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

Onu konuşturmaya devam et.

Sadece onu konuşturmaya devam

etmelisin. Buraya daha önce de

gelmiştin.

Ama bu şekilde değil.

Daha önce hayatım için korkmuştum. Adrian'la hayatım için korktum. Sırtımı duvara dayamıştım. Elini boynuma doladı ve bunun yaşayacağım son his olup olmayacağını merak ettim.

Ama ben Adrian için sadece ikincil bir hasardım.

Mickey hakkında polislerle konuşmakla tehdit eden bir baş belası. Bir sürü karanlık sırrı olan yürüyen bir yük. Günün sonunda yine de onu ikna edebilecek bir dış etken.

Ama bu, her ne olacaksa.

Bu kişisel bir şey.

Ve bu beni Adrian'ın yaptığı her şeyden daha çok korkutuyor.

"İlan," tekrar deniyorum. "Neler oluyor?"

Titrek ışığın altında, yüzüne yayılan gölgeler pürüzlü ve keskin - bir hafta önce tanıştığım tombul, bebek yüzlü çocuğa hiç benzemiyor.

Ağzı, elindeki silah kadar bıçak gibi bir kaş çatmaya dönüşüyor. "Neden burada olduğumu biliyorsun, Poppy," diyor sessizce, ama bu cümlede odayı dolduracak kadar sessiz bir öfke var.

Onun gözlerinin içine bakmak için tüm cesaretimi toplamam gerekiyor. "Bilmiyorum, İlan. Sadece bir şeyler almak için uğradım -"

"Aptal numarası yapma," diye tersliyor ve bana doğru tehditkâr bir adım atıyor.

"Ben aptal değilim!" Elimden geldiğince fiziksel bir inzivaya çekilerek çalışma masasına kıvrılıyorum ve kenar omurgama batıyor. "Dinle, Rick'in -"

"Birmingham'da. Bugün bir arkadaşıma yardım ediyorum," diyor Ian. "Yaklaşık bir saat önce ayrıldı. Neredeyse telefonunu ve her şeyini unutuyordu."

Midemi bulandıran bir korku dalgası üzerime çöküyor.

Aman Tanrım.

Okul gazetesi yok.

Hiçbir zaman alabileceğim bir okul gazetesi olmadı.

"Bana mesaj atan sendin," diye fark ettim. "Rick'in telefonundan. Beni buraya *sen çektin*." Çalışma tezgahına yaslanıyorum, bacaklarım bir yığın hazır jöleden daha işlevsel değil. "Rick -"

Ian soğuk ve keskin bir şekilde güler. "'Tabii ki hayır. Mesajları sildim."

Bu da gönderdiği soru işaretleriyle dolu mesajı açıklıyor. Neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Beklediğimden daha çabuk geldin," diye düşünüyor Ian. "Garajı kontrol edeceğinden bile emin değildim ama..."

Panik beni ele geçirdi.

Bu işin peşini bırakmalıydım.

Rick'in belirsiz mesajıyla şansımı denemeliydim.

Günü Adrian'la geçirip başka bir şey yapmalıydım. Ve şimdi...

Ian çok uzun boylu ya da tıknaz biri değil ama silahlı, bu da bir şekilde bana zarar vermeye hazır olduğu anlamına geliyor. Belki beni öldürebilir bile - ve o bıçağı elimden alamazsam (şüpheli), bunu fiziksel bir tartışmaya dönüştürmek benim lehime sonuçlanmayacak.

Yani, başa döndüm. Onu

konuşturmaya devam et.

"Belli ki beni buraya getirmek için çok zahmete girmişsin." Sesim titriyor - tüm vücudum titriyor - ama kelimeleri bulmayı başarıyorum. "O zaman bana nedenini de söyleyebilirsin."

Yüzü gözle görülür biçimde karardığında kötü bir başlangıç yaptığımı anlıyorum ve dudak büküyor: "Sana zaten söyledim. Aptal numarası yapma. Neden burada olduğunu biliyorsun." En azından daha fazla yaklaşmaya çalışmıyor. "Ben istiyorum

duymak istiyorum, Poppy." Çaresizlik ses tonuna sızıyor. "İtiraf ettiğini duymak istiyorum."

Yutkunuyorum. "İlan..."

"Söyle!" Sesi garajın duvarlarını sarsıyor.

Ellerimi teslimiyetle havaya kaldırdığımda içimde bir panik dalgası daha yükseliyor. "Pekâlâ," diye nefes nefese kaldım. "Pekâlâ. Özür dilerim. Haklısın. Neden burada olduğumu biliyorum." Bir yudum daha. "Burası Lionswood. Lionswood'u biliyorsun."

Çenesi titriyor. "Ne olmuş Lionswood'a?"

Midem düğümleniyor.

Tabii ki bunu bana yüksek sesle söyletecek.

"İl..." İtiraf karşısında boğazım daralıyor. Bu şimdiye kadar gördüğüm tüm kâbuslardan yüz kat daha kötü. "Lionswood'a girmek için hile yaptım."

Yeşil gözleri kararıyor. "Lionswood'a girmek için *beni aldattın.*"

İtirafım sessiz. "Evet."

"Hayır." Başını sertçe sallıyor ve bıçağı bana doğru doğrultuyor. "*Beni kandırdın. Söyle.*"

Gözlerim bıçağa takılıyor. Aramızda bir metreden fazla boşluk yok. Tek yapması gereken ileri atılmak ve...

"Aldattım. Seni aldattım," diye ağızımdan kaçırdım.

Ağır bir iç geçirdi ve titreyen tek kişinin ben olmadığımı fark ettim. İlan *bir şeyin* gücüyle titriyor... öfke ya da gerginlik, emin değilim.

Bir anlık sessizliği kendi avantajıma kullanıyorum. "Nasıl öğrendin?"

Yeşil gözleri beni olduğum yere mıhlıyor. "Bunu düşünmeden edemedim," diye açıklıyor, sesi on saniye öncesine göre daha sakin geliyor. "Yaptığımız o konuşma."

Doğru ya.

Benim (aptalca) üzerinde çok az düşündüğüm konuşma.

Bu garajdaki ilk konuşmamızdan sonra gergindim, ama sonra Adrian ortaya çıktı ve İlan Creasey ile ilgili her şey aklımın bir köşesinde kaldı.

Aptalca.

Lanet olası aptal.

"Yani, ilk başta *çok* etkilenmiştim." Kıkırdıyor ama içinde zehirden başka bir şey yok. "*Lionswood*'a girmişsin. Lanet olası Lionswood. O yerin boş bir hayal olduğuna kendimi çoktan ikna etmiştim çünkü *kimse* Lionswood'a giremez. Hiçbir yere ama özellikle buraya." Bıçaklı elini saçlarının arasından geçirdi. "Ama sen girdin. İçeri girdin. Ve bunu söylemeye bile o kadar isteksizdin ki, anlayabiliyordum. Sanki önemli değilmiş gibi. Sanki *utanıyormuşsun* gibi. Ki bu çok saçma. Kimse *oraya* gitmekten utanmaz, özellikle de tam burs alabilecek kadar iyi sınav verenler."

Benim içimi bu kadar kolay görmesi neredeyse utanç verici.

Ian o gün benimle yüzleştğinde, hazırlanacak, strateji geliştirecek zamanım olmamıştı. Sadece en iyisini ummuştum.

Ve yanlışmışım.

"Düşünmeye devam ettim," diye devam ediyor. "Senin bursun hakkında. Oraya girebilmek için ne kadar zeki olman gerektiğini. Herkesten daha zeki. Benden daha akıllı." Bıçağı çevirirken nefesim kesiliyor. "IQ'm 140, bunu biliyor muydun?"

Başımı sallıyorum.

"Sekiz yaşındayken test yaptırdım," diye açıklıyor. "İşte o zaman rehber öğretmenler beni oradan oraya sürüklemeye başladı. Yani, devlet okullarını bilirsiniz, çok fazla çocuk var, yeterli kaynak yok. Yine de ellerinden geleni yaptılar. Beni bir üst sınıfa geçirdiler. *Lise* kursları, üniversite kursları vermeye başladılar... ve sonunda *Lionswood*."

Şimdi bile sesindeki açlığı açıkça duyabiliyorum. Zaman bu acıyı dindirmemiş.

Ian, "Bunu gerçekten kabul etmedim," diyor. "İlk başta değil. Eminim biliyorsundur - okul harcı çoğu insanın hayatı boyunca kazanma şansına sahip olacağından daha fazla."

Bana beklenti dolu bir bakış atıyor ve ben de isteksizce başımı sallayarak onaylıyorum.

"Ve sonra burs programlarını öğrendim. Biliyorsunuz, her dört yılda bir iki öğrenci alıyorlar, ülkedeki en yüksek SSAT puanına sahip olanları." Zaten avucumun içi gibi bildiğim kriterleri özetliyor ama en azından konuşuyor. Şu anda beni tehdit etmiyor.

"*Konuştuğum* her danışman başaracağımdan *emindi*," diyor. "Aylarca çalıştım. İleri matematik, okuduğunu anlama, kelime bilgisi..." Birden bana öfkeyle baktı. "Ders çalıştın mı, Poppy?"

"I..." Dilim kurşun da olabilirdi. "Denedim." Bana zalim bir gülümseme sunuyor. "Oh, *denedin* mi?" Ağzımı kapatıyorum.

Ne kadar zamandır buradayız?

Çığlık atsam biri beni kurtarmaya gelir mi? Biri beni kurtarmaya gelir mi?

Bu mahallede zar atmak gibi bir şey bu - ve lan kimse bana ulaşmadan önce o bıçakla çok şey yapabilir.

"Bunu nasıl anladığını bana hâlâ anlatmadın," diyorum sessizce, odağı bende değil onda tutmaya kararlıyım.

Bir an için gözleri kısılıyor, sanki anlamış gibi - ama mecburen kabul ediyor. "Bu konuda yalan söyledin," diyor. "İlk başta hatırlamadım... Ama sonra anladım. O gün, test merkezinde, sen de oradaydın. Birkaç sıra arkada." Gözleri başımın tepesine kayıyor. "Saçlarını hatırlıyorum."

Başımı salladım. Ben de öyle düşünmüştüm. "Lan -"

"Kapa çeneni!" Hırlıyor ve bıçağı bana doğru sallıyor. "Burada soruları olan sen değilsin. Konuşmam bitti. Sıra sende." Bir adım daha atıp bıçağı yüzümden birkaç santim öteye kaldırdığında kalbim küt küt atıyor. "Ve bana her şeyi anlatacaksın."

Ciğerlerimden titrek bir nefes çekiyorum, içinde bulunduğum durumun ciddiyetini kavıyorum: Eğer reddedersem beni bıçaklayacak. Ve eğer açıklarsam, beni bıçaklamak *isteyecek*.

En azından ikincisi bana biraz daha zaman kazandıracak.

Gözlerinin içine bakıyorum. "Eğer sana söylersem, gitmeme izin verecek misin?"

Dudağı bir hırıltıya dönüşüyor. "Hikâyenin sonuna geldiğimizde göreceğiz."

Bu pek güven verici değil ama başka seçeneğim olduğundan da emin değilim.

"İçeri giremeyeceğimi biliyordum," diye başlıyorum. Sesim titriyor. "Sınava girmeden önce bile giremeyeceğimi biliyordum." Dudağımı ısıyorum, bir sonraki bölümün başka bir öfke nöbetini tetikleyip tetiklemeyeceğinden emin değilim. "Ama sınava gireceğini biliyordum. Aylarca bundan bahsettin ve ben de anladım ki..." Titrek bir nefes daha. "Lionswood'a gireceksem en iyi şansımın sen olduğunu düşündüm."

Yeşil gözlerinde öfke alevleniyor ama "Testleri nasıl değiştirdin?" diye sorarken sesi ürkütücü derecede sakin.

İşin tuhafı, hikâyenin en kötü kısmı anlatması en kolay olanı. "Bu biraz planlama gerektirdi," diye açıklıyorum. "Sınava kaydolan çok fazla çocuk yoktu, bu yüzden gözetmenin çok dikkat edeceğini biliyordum."

"İlgilenmeyene kadar," diye alay ediyor. "Anna. O da işin içinde olmalı. Ona rüşvet falan mı verdin?"

Ve işte hikayenin en kötü kısmı.

"Hayır." Başımı salladım. "O değildi. Birkaç ay önce yakınlaştık ve onu SSAT'ye girmeye ikna etmeyi başardım."

Gözleri açılıyor ama devam ediyorum. "Ve ne getirip ne getiremeyeceğimiz konusunda ne kadar katı olduklarını hatırlıyorsun. Sadece kalem ve bir şişe su."

Ian'ın kaşları çatıldı. "Sakın bana kalemlerinin üzerine portakal kabuğu falan sürdüğünü söyleme."

Boynumun arkasını ovuyorum. "Hayır, su yüzünden oldu. Suyuma biraz - sadece birkaç damla - portakal suyu koydum. Sonra, son tuvalet molamızda, gözetmen testlerimizi almadan hemen önce, onları değiştirdim."

"Ve neredeyse onu öldürüyordum," diye sertçe ekliyor.

"Ama ben öldürmedim!" Ben de karşılık verdim. "Sadece birkaç damlaydı. Bir reaksiyona neden olacak kadar, gözetmenleri korkutacak kadar, ama onu öldürecek kadar *değil*."

O ayları Anna'ya portakala karşı nadir ama şiddetli alerjisi hakkında her türlü soruyu sorarak geçirmiştım.

Ayrıca yanında her zaman bir EpiPen bulundurduğunu da biliyordum.

Beni pusuya düşürdüğünden beri ilk kez Ian bana öfke değil, inançsızlık dolu bir bakışla baktı. "Onu sen *zehirledin*."

Kılandım. "Zar zor."

"Ne olmuş yani? Herkes Ana *ölüyor* diye endişelenirken, sen testleri mi değiştirdin? Benim adımları silip seninkini mi ekledin?"

"Gözetmen hepimizi odadan çıkarmadan hemen önce," diye sessizce cevap veriyorum.

İlan gerçeği sindirirken garaja gergin, boğucu bir sessizlik çöküyor.

Hareket etmiyorum.

Nefes almıyorum.

Burada yeterince uzun süre durursam beni Rick'in tozlu elektrikli aletlerinden biri sanıp gideceğine dair umutlu olmaktan başka bir şey yapmıyorum.

"Sen..." Başını sallıyor. "Bana ne *yaptığın* hakkında bir fikrin var mı?" Sesi kırılıyor - ve benim kararlılığım da kırılıyor.

"Ne kadar üzgün olduğum hakkında hiçbir fikrin yok," diye yalvarıyorum. Ona doğru bir adım attım. "İlan, ben -"

"*Pardon?*" Ve yine öfkeyle dolup taşıyor, bıçağı umursamaz bir tavırla bana doğru savuruyor. "*Lionswood'u* çaldın! Tüm geleceğimi çaldın!"

Kendimi çalışma tezgahına yasladım. "Biliyorum, ben -"

"Bilmiyorsun!" Bağırıyor. "O sınav için *aylarca* kendimi hırpaladığımı biliyor musun? Nerede hata yaptığımı görebilmek için aylarca alıştırma sorularını taradım. Puanımı aldıktan sonra akademik danışmana gittim ve yanlış yaptığım soruları görmek için *yalvardım* - gerçekten *yalvardım* -."

Bakışlarımı yere indirdim. "Özür dilerim."

"Şunu söylemeyi kes," diye tısladı. "Özrünün benim için hiçbir anlamı yok, Poppy. Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Yani..." Boğazından manik bir kahkaha kopuyor. "Vay anasını. En az benim kadar zeki yaşantılarla eğitim görebilirdim. Dünyaca ünlü profesörlerden ders alabilirdim. Ve şu anda, sırf para biriktirmek için devlet üniversitesine başvurmamalıydım. Tam burslu Ivy Ligleri kapımda sıraya girmiş olmalı." Bakışları keskinleşiyor. "Senin 'özrün' bunlardan herhangi birini düzeltebilir mi?"

İrkildim. "Hayır."

"O zaman lütfen bana seninle ne yapmam gerektiğini söyle."

"Beni ihbar edebilirsin," diye geveliyorum, kafamda bir plana yakın bir şey şekilleniyor.

Homurdanıyor. "Seni ihbar etmek mi? Ne yani, polisler dört yıl önce yaşanmış bir akademik dolandırıcılık olayını umursayacaklar mı?"

"Lionswood umursayacaktır," diyorum ona. "Akademik itibarları kutsaldır. Bu tür bir skandalın onu lekelemesine izin veremezler."

"Yoksa üstünü örterler," diye karşılık veriyor. "Zaten onlardan dört yıllık bir eğitim aldınız. Birkaç ay daha ne fark eder?"

"Basına gitmekle tehdit edersen olmaz," diyorum. "Bir şeyler yapmak zorunda kalacaklar - sessizce tabii ki. Beni diplomasız kapı dışarı edecekler. Muhtemelen bana dünyadaki tüm üniversitelerden şantaj yaparlar."

Ian teklifimi değerlendirirken sessizliğini koruyor ve bıçağı tutan eli yanına düştüğünde gözle görülür bir rahatlama hissi vermemeye çalışıyorum.

Lütfen sadece evet de ve buradan çıkmama izin ver.

"Bunu gerçekten kabul edeceğini nereden bileyim?" Ses tonu şüphecilikle karışık. "Korkuyorsun. Buradan çıkmak için her şeyi söylemeye hazırsın. Okula döndüğünde bu kadar cömert olacağından şüpheliyim. Hatta fakülteyi *benim* yalancı *olduğuma* ikna etmeye bile çalışabilirsin."

Ağzım kurudu. "Şey..."

"İtiraf videosu istiyorum," diye araya giriyor. "Şimdi ve burada. Telefonumu çıkarıyorum ve *her şeyi* itiraf ediyorsun."

Midem bulanıyor. "Pekâlâ."

Ian nefes alabileceğim kadar geri çekiliyor, cebinden telefonu çıkarıyor ve belki de mesafenin verdiği cesaretle soruyorum: "Bunun zorla yapılmış bir itiraf gibi *göründüğünü* biliyorsun, değil mi? Ben, pis bir garajda durmuş, korkudan aklımı kaçırmış gibi görünüyorum. Sesli olmalı."

Homurdanıyor. "Neden? İnsanlara sahte olduğunu söyleyebilmek için mi? Seni taklit etmesi için birini tuttuğumu mu? Ya da yapay zeka kullandığımı? Hiç sanmıyorum." Telefonunun arkasından bana ters ters bakıyor. "Bundan kurtulamayacaksın, Poppy. İnandırıcı olsan iyi edersin." Sesi beş dakika öncesine göre kesinlikle daha sakın geliyor ama sesindeki tehlikeli ton, daha fazla iğneleyici yorum yapmayı düşünmememe neden oluyor.

Kamerayı tam bana doğrultuyor ve ben, içimde çığlık atan tüm içgüdülere rağmen, yüzümdeki korkuyu pişmanlık olarak göstermeye çalışıyorum.

Adımı, Lionswood'daki statümü ve Ian'inkini söylüyorum - ama hikayenin karanlık yönlerini atlıyorum: yani bir sınıf arkadaşımı zehirlediğimi ve şimdi bu itirafı baskı altında yaptığımı.

Ve Ian kamerayı indirene kadar gerçek, kaburgalara iyi hedeflenmiş bir tekme gibi çarpıyor.

Ian bu video ile istediği her şeyi yapabilir ve muhtemelen yapacaktır da.

Dean Robins'e gönderebilir elbette ama internete de koyabilir. Ülkedeki her üniversiteye gönderebilir.

Geleceğimi kaybedeceğim.

Pratt yok, Harvard yok ve büyük ihtimalle Adrian da yok.

Kalbim panikle sıkışıyor.

Özel bir dolandırıcılık neyse de, halka açık bir dolandırıcılık... O bile beni koruyamayacak.

Ve büyük ihtimalle korumak da istemeyecektir.

Ian itirafı tekrar izlerken, telefonun hoparlöründen *her şeyi* itiraf eden kendi sesimi duyuyorum, videoya o kadar dalmışım ki bana hiç dikkat etmiyor.

Adrenalin tüm uzuvlarıma yayılıyor.

Özür dilerim.

Gözlerimi Ian'a sabitledim.

Bunların hiçbirini hak etmiyorsun.

Ellerimden birinin Rick'in ayarlı anahtarlarına yaklaştığını hissedene kadar arkama yaslanıyorum.

Ama geleceğimin alevler içinde kalmasını izleyemeyecek kadar çok çalıştım.

Ve sonra sallıyorum.

Ayarlanabilir anahtar Ian'ın kafatasına çarptı. Şaşkınlık gözlerinde parıldar ve sonra yere yığılır.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Nefes alıyor. Nefes aldığını söyleyebilirim.

Yanına çömelmiş, sonsuza dek lan'ın gövdesinin sabit yükselişini ve düşüşünü izliyorum ve göğüs boşluğu başarıyla havayla dolmayı her başardığında, kendime bir katil olmadığımı hatırlatıyorum.

Henüz değilim.

Telefonumu kontrol ediyorum, kaygı damarlarımda dolaşıyor.

Yirmi dakika oldu ama yirmi saat de olabilirdi. Bu garajın dışında bir dünya kaldığından tam olarak emin değilim - en azından benim aşına olduğum bir dünya. Tek bildiğim, ben lan'la burada kapana kısılmışken güneşin gezegenin geri kalanını canlı canlı yaktığı.

Alnından süzülen ve Rick'in alt döşemesini kıpkırmızı boyayan kan olmasaydı, uyuduğunu düşünebilirdim. Ne alnındaki çizgileri bozacak bir öfke, ne ağzından dökülen bir hiddet, ne de elinde bir bıçak vardı.

Yere düştüğü anda bıçağı garajın diğer tarafına tekmeledim.

Telefonumu tekrar kontrol ettim.

Yirmi bir dakika.

Bu kadar uzun süre baygın kalması iyiye işaret olamaz, değil mi?

Yükselen göğsüne bakıyorum, acaba sadece paranoyam mı azıyor, yoksa nefesi sığ gelmeye mi başladı diye merak ediyorum.

Belki de polisleri aramalıyım.

*I olabilir yapmak bir şey yukarı hakkında bulma
onu Burada, zaten baygın.*

Dudağımı ısırdım.

Yirmi iki dakika.

Ambulans çağırmalıyım, sonuçlarına katlanmalıyım.

Parmağım telefonumdaki acil arama düğmesinin üzerinde gezinirken garaj kapısı sertçe çalınıyor.

Kalbim küt küt atmaya başladı, bir anda ayağa kalktım, vücudum çarpmaya hazırdı.

Aman Tanrım.

Bu bir hataydı.

Şansımı polislerle denemeliydim.

Ian'ın düşmüş haline bakıyorum.

Artık çok geç.

"İçeri gel," diye sesleniyorum kısık sesle.

Kapı sonuna kadar açıldı.

"Nasıl gerilim yaratacağını gerçekten biliyorsun, tatlım. Bana yalnız gelmemi, tıbbi malzeme getirmemi, kapıyı üç kez çalmamı söyledin, ben gerçekten..." Adrian'ın geniş silueti kapı aralığını dolduruyor. Elinde ilk yardım çantasıyla içeri adım atıyor ve durup gözlerini açıyor.

"...merak ediyorum," diye bitirdi.

Tarih kâğıtlarımı düzenleyen ve matematik ödevlerimi didik didik eden analitik gözlerle sahneyi izlerken hiçbir şey söylemiyorum. Bakışları Ian'ın baygın bedenine, yanında yatan kanlı İngiliz anahtarına ve sonra tekrar bana kayıyor.

Gözlerinde belirgin bir şaşkınlık parıltısı var - sadece bir parıltı - ifadesini düzeltmeden önce. "Yaralandın mı?" diye sordu.

Hayır cevabım ağızımdan çıkmadan önce aramızdaki mesafeyi çoktan aşmış ve beni muayene etmeye çalışıyordu. "Bir yerin kanıyor mu?" Elleri saçlarımda, ensemda ve hatta tişörtümde geziniyor, şüphesiz yapışkan bir kan tabakası arıyor. "Ağrın var mı tatlım?"

"Tıbbi malzemeler benim için değil." Ian'a doğru işaret ediyorum. "Kontrol etmen gereken kişi o."

Cevabı hiç tereddüt etmeden geliyor: "*Gerçekten* iyi olduğundan emin olana kadar olmaz. Farkında bile olmayabilirsin. Vücudun şokta olabilir, sen -"

"Adrian!" Bu hem bir emir hem de bir yalvarış. "*Lütfen*. Üzerimde bir çizik bile yok. Sadece onu kontrol et. *Lütfen*."

Yüzü gözle görülür bir şekilde yumuşar ve itaat ederek dikkatini Ian'a çevirir.

Diz çöker, tıbbi çantadan bir çift tek kullanımlık eldiven alır ve yarayı inceler. "Ne zamandır bilinci kapalı?"

Çok yaklaşırsam gergin enerjimin Adrian'a bulaşabileceğinden endişelenerek ulaşamayacağı bir yerde duruyorum. "Seni aradığımdan beri."

Şaşırtıcı bir şekilde, bu cevap onda bende yarattığı paniğin aynısını yaratmıyor gibi görünüyor. Aslında Adrian, Ian'ın durumu hakkında sorular sorarken onu hiç görmediğim kadar sakin.

"Bunca zamandır kanaması var mıydı?"

"Sanırım öyle," diye yanıtlıyorum. "Kanamayı durdurmak istedim ama burada kullanacak kadar temiz bir şey bulamadım."

Karavanı aramaya çıkarsam aniden kendine gelip ortadan kaybolmasından da çok korkuyordum.

"Muhtemelen yapmasan daha iyi olur," diye mırıldandı. Çantadan steril bir gazlı bez çıkardı ve dikkatlice Ian'ın yarasının üzerine yerleştirdi.

Beyaz kumaştan hemen kan sızıyor.

"Ona bu kadar sert vurduğumu fark etmemiştim." Bir ayağımdan diğerine geçiyorum. "Sadece bir vuruştı ve o gitti..."

Aşağı.

Köklerinden koparılmış bir ağaç gibi.

Adrian, "Kesinlikle en azından orta derecede bir beyin hasarı var," diyor. Göğsümde bir umut ışığı canlanıyor. "Beyin sarsıntısı gibi mi?"

"Muhtemelen daha kötü," diye açıklıyor. "Okuduklarıma göre, çoğu beyin sarsıntısı bu kadar uzun süre bilinç kaybına neden olmaz. Kafatası kırığı olabilir. Belki bir çürük, ama durumu stabil. Solunum yolu etkilenmemiş. Nabızı güçlü. Kesin bir şey söyleyemem ama iyi olmalı. En azından şimdilik."

İçimi çektim ve göğsüm birkaç dakika öncesine göre on kat daha hafifledi.

Onu ben

öldürmedim. Ben

bir katil değilim.

Ian'ın şu anda ölmeyeceğinden memnun görünen Adrian, bakışlarını tüm ağırlığıyla bana çeviriyor. "Bana her şeyi anlatacaksın, tatlım."

Derin bir nefes daha
alıyorum. Ve sonra
anlatmaya başlıyorum.

Ian'la aramızdaki bağlantıyı, geçen hafta yaşadığımız etkileşimleri ve Ian'ın bana nasıl davranmış olması gerektiğini anlatırken beni pür dikkat dinliyor.

Aldattığımı anladıktan sonra beni buraya çekmek için Rick'in telefonuna el koydu.

Bütün zaman boyunca taş suratlıydı.

"Sana bıçak mı çekti?" Sesinin ölümcül tonu tüylerimi diken diken ediyor ve birden lan'a ne kadar yakın olduğunu fark ediyorum. Eğer isteseydi, sadece uzanıp -

"Kullanmak niyetinde olduğunu sanmıyorum," diye itiraz ediyorum. "Yani, bilmiyorum. Bildiğini sanmıyorum. Bence sadece beni korkutmaya çalışıyordu. Neden burada olduğumu anladığım anda kaçmamı engellemek için."

Çenesi titriyor.

"Zaten bir önemi de yok, değil mi?" Devam ediyorum. "Onu inciten *benim*. Bunu ona ben yaptım."

Suçluluk duygusu boğazımı tıkıyor.

Bütün bunları ona ben yaptım.

"Başka seçeneğin yoktu," diyor Adrian. "Seni kandırdı -" Duvarları kaplayan paslı aletlere bakıyor. "- açıkça bir tür cinayet kulübesi olarak yanlış anlaşılabilir bir şey. Sonrasında olan her şey nefsi müdafaadır."

"Ama nefsi müdafa *değildi*. En azından İngiliz anahtarı değildi. İngiliz anahtarı kasıtlıydı." Dünyalar içimden yoğun bir gerginlikle dökülüyor. "Video ondaydı ve onunla *her şeyi* yapabilirdi ve -"

"Ne videosu?" Adrian gözlerini kısarak araya giriyor ve bu kısmı da unuttuğumu fark ediyorum. Bu sabahki ölüme yakın deneyim beynimi bir çırpılmış yumurta yığını haline getirmiş olabilir.

Gözlerim birkaç adım ötede duran lan'ın kilitli olmayan telefonuna kaydı.

Adrian cihazı kapıyor, boyuna göre ayağa kalkıyor ve titrek sesimin telefonun hoparlöründen tekrar süzüldüğünü duyuyorum. Sadece birkaç dakika önce katıldığım videoyu izlemek gibi bir isteğim yok ama onu izliyorum.

Video versiyonum en büyük günahımı itiraf etmeyi bitirdiğinde bile, okunamaz bir sakinlik maskesiyle ekrana bakmaya devam ediyor. "Demek bu onun kozu olacaktı."

Başımı salladım.

Birkaç tuşa basıyor ve sonra telefonu Ian'ın ayaklarının dibine atıyor. "Ve şimdi kozu gitti."

İçimden bir dalga gibi geçen rahatlamaya hazırlıklı değilim. Tökezliyorum - ve görünüşe göre Adrian'ın kollarına atılıyorum, başımı göğsüne yasladığımda bu sabahın ağırlığı üzerime çöküyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum ama hangi kısmı için teşekkür edeceğimden emin değilim.

Soru sormadan beni kurtarmaya geldiği için mi?

Ian'ın muhtemelen bir hastane odası görecektik kadar yaşamasını sağladığı için mi? Tek kelime etmeden videoyu silmesi mi?

Elleri sırtımın alt kısmında rahatlatıcı daireler çiziyor. "Bana teşekkür edecek hiçbir şeyin yok," diye mırıldanıyor.

Dokunuşu bu sabahın en derin yaralarına güven verici bir merhem oldu. "O zaman özür dilerim," diyorum. "Seni bu karmaşanın içine sürüklediğim için."

Adrian'ı aramak bir karardan çok bir içgüdüydü. Dehşete kapılmış olsam da ona güvenebileceğimi biliyordum.

Muhtemelen bu onun ilk cinayet deneyimi olmadığı içindi.

"Bu *bizim pisliğimiz*," diyerek bana baktı, kara gözleri parlıyordu. "Ve hâlâ bununla başa çıkmamız gerekiyor."

İç

çekti

m.

Doğru

ya.

Kanayan kafa yarası.

Orta derecede beyin

hasarı.

"Ambulans çağırabiliriz. Onu burada bulduğumuzu söyleriz," diyorum.

"Kanıtı gitti ve *bunu* tekrar deneyeceğinden şüpheliyim."

Adrian'ın vücudu benimkine karşı sertleşiyor ve ifadesi kuşkuya dönüşüyor.

"Onu *canlı* bırakmaya niyetli misin?"

Ve şimdi onun kucağında kaskatı kesilen benim. "Niyetin yok mu?" Bön bön bakıyorum.

Gözleri kısılıyor ve dudakları hoşnutsuzlukla büzülüyor. "Tabii ki hayır. Onu canlı bırakırsan, yarım kalmış bir iş bırakmış olursun."

Yarım kalmış iş.

Bu terim bende bir tür déjà vu hissi uyandırıyor - Mickey'ye de böyle seslenmişti.

Adrian'ın sakinleştirici kokusunun sisi içinde net düşünemeyerek bir adım geri çekiliyorum. "Ama o..." Ian'ın cesedine doğru bakıyorum. "Bu onun değil

hata."

"Seni bir garajda köşeye sıkıştırdı ve bıçak zoruyla alıkoydu," diyor Adrian kesin bir ifadeyle. "Sırf bu yüzden bile onu öldürürdüm."

Boğazım düğümleniyor. "Ama bunu ona *ben* yaptım. Yani, videoyu izledin. Burada kurban ben değilim. Bu sabah her ne olduysa... Onu buna ben sürükledim." Gözlerimi kapatıyorum, Ian'ın gözlerinde dans eden öfkeyi, manik kahkahasını hayal ediyorum. "Onun geleceğini çaldım. Lionswood'a gitmesi gerekiyordu."

"Ve şimdi o bir ot," diye ekliyor Adrian. "Bu sabah onun ruhunu koparmış olabilirsin ama eninde sonunda yeniden büyüyecek. Tekrar sinirlenecek. İntikam almak isteyecek. Belki bundan bir ay sonra. Belki bir yıl. Belki on yıl. Belki -"

"*Hayır!*" Yine titriyorum. "Hayır. Bunu yapamam. *Bunu* yapamam." Mide bulantısı midemi bulandırıyor. "Ben zaten bir hilekârım. Zaten onun hayatını mahvettim. Yapamam -" Bu düşünce beni boğuyor. "Onu da *al*."

"Tatlım." Yaklaşıyor, sesi tereyağı kadar yumuşak, sanki ondan kaçmaya hazırlanan köşeye sıkışmış bir hayvanmışım gibi. "Zaten ağır yaralı."

Ona göz kırpıyorum. "*Orta dereceli* bir yaralanma demiştin."

"Uygun tedavi yapılmazsa kesinlikle ağır olacak." "Hayır.

Kesinlikle olmaz. Yapmayacağım -"

"Yapmak zorunda değilsin," diyor sessizce ve ne dediğini anlamam bir anımı alıyor. Ne *teklif ettiğini*.

"Hayır," diye nefes alıyorum. "Hayır, bunu yapmanı istemiyorum. Senden bunu yapmanı asla isteyemem."

Ağzı alaycı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Polisleri arayabilecekken beni arayan biri için çok fazla ahlaki takıntın var."

Tartışmak için ağzımı açıyorum ama acı dolu bir inilti havayı yarıyor ve ikimiz de kaynağa doğru dönüyoruz.

Bilinci yerine gelen Ian'ın ağzından birkaç yumuşak inilti daha çıkıyor.

Nefesim kesiliyor. "Ian -"

"Nasıl hissediyorsun?" Adrian benden önce Ian'a ulaşıyor ve tam boyuyla onun üzerinde duruyor. "Ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Oh Tanrım.

lan sanki dünya ilk kez odaklanıyormuş gibi halsizce göz kırpmıyor. "Uh..." Bakışları Adrian'ın üzerine düşer. "Sen de kimsin?"

Adrian ona, "Kalkmaya çalışmamalısın," der. "Başında bir yara var."

lan tekrar göz kırpar. "Benim bir..." Sonra bakışları üzerime düşüyor ve ben onu görüyorum - tam o anda kafası karışıyor ve en azından bana *neden* bu kadar kızgın olduğunu hatırlıyor.

Adrian da bunu görüyor.

"Yeterince hatırlıyor," diye karşılık veriyor. "Şimdi, bu yarım kalmış işi senin için tamamlayayım mı?" lan'a öyle soğuk bir ifadeyle bakıyor ki ben bile ürperiyorum. "Sanırım hoşuma giderdi."

"Ne..." lan, Adrian'ın ne dediğini tam olarak anlayamayacak kadar uykulu ama ben anlıyorum.

Sanki onu fiziksel olarak durdurabilecekmişim gibi Adrian'ın kolunu tutuyorum. "*Hayır.*"

Hakkını yemeyelim, beni silkeleyip atmıyor - ama hafif hayal kırıklığına uğramış bir bakış fırlatıyor. "Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun: yabancı otların *köklerinden* sökülüp atılması gerekir."

"Ondan yeterince şey aldım zaten," diye mırıldanıyorum sadece Adrian'ın duyması için. "Lütfen beni başka bir şey olarak yaşamak zorunda bırakma." Yine de lan'ı öldürmesine engel olamam. Eğer iş zora girirse, kahramanlık yapmayacağım.

Bir korkak gibi öylece durup olmasına izin vereceğim.

Ama lütfen beni olduğumdan daha fazla korkak yapmayın.

Alnında hafif bir çatılma, bilinmeyen bir şeyin titreşimi ve sonra -

Çözüm.

"Tamam, tatlım," diye kabul etti. "Senin yönteminle yapacağız."

Rahatlamanın geçmesi için zaman kalmadan dikkatini lan'a çevirdi, tüm yumuşaklığı gitmişti. "İşte olacaklar, lan Creasey."

Hâlâ kafası karışmış olan lan ona bakar. "Senin kim olduğunu bile bilmiyorum -" Boğazına yediği bir İtalyan sopası cümlesinin geri kalanını kesiyor.

Çenem yerdeki midemle birleşiyor. "Adrian -"

"Beni dikkatle dinlemek isteyeceksin, lan. Kendimi tekrar etmeyeceğim."

Adrian'ın sesinin yüzlerce çeşidini duydum ama şu anda ağzından çıkan ölümcül sükûnet selini *hiç* duymamıştım.

Kasırgadan önceki sessizlik gibi. Kuşların kaçıştığı, böceklerin vızıldamayı bıraktığı ve vücudunuzun siz onu görmeden çok önce bir yırtıcının varlığının farkına vardığı ormandaki huzursuz sessizlik.

İşte *bu* an böyle bir şey.

Sadece benim için değil.

Ian'ın gözleri neredeyse kafasından fırlayacak kadar büyüyor. Adrian'ın ayakkabısının boynundaki ağırlığıyla boğuşuyor ama *n a f i l e*.

"Sakin olmaya çalış," diye alay ediyor Adrian. "Kafatasında bir çatlak olabilir. Beynin zedelenebilir. Ne kadar çok sallanırsan, yaralanmayı o kadar şiddetlendirirsin."

Ian ayakkabısının altında hareketsiz kalır.

Adrian bırakıyor ama ayağı yerinde kalıyor. Ian'ın nefes borusunu ezmekten bir adım ötede.

"Sen ne..." Ian'ın nefesi kesilir.

Adrian ona, "Sana bir anlaşma teklif edeceğim," der. "Hak ettiğini düşündüğümde çok daha fazlası, ama bu senin için değil."

Anlaşma mı?

"Dört yıl önce, Lionswood'da aldığın eğitimden mahrum bırakıldın," diye açıklıyor ve Ian'ın yüz hatlarında şaşkınlık beliriyor. "Okul üniformalarını, Connecticut kışlarını ve seni bir hafta boyunca yeni bir el çantası gibi taşıyacak zengin kızları kaçırdın. Yani şimdi küçümseiyorsun. Kızgınsın. İntikamcısın."

Ian'ın gözleri küçümsemesinin öznesi olan bana kayıyor ama sadece bir anlığına, çünkü sonra tekrar nefes nefese kalıyor.

"O pis gözlerini ondan uzak tut," diye tersliyor Adrian. "Ona bakamazsın."

Ian itaat ediyor, hemen Adrian'a doğru kayıyor ve üzerindeki ağırlık kalkıyor.

Adrian'ın acımasız gösterisinden dehşete düşmeyi bekliyorum - hatta öğrenmeyi - ama karnımın alt kısmında kıvılcımlanan şey *bu değil*.

Hayır, hayır, hayır.

Bu beni tahrik etmedi.

"Dediğim gibi," diye devam ediyor Adrian, içinde bulunduğum kötü durumdan habersiz. "Adalet istiyorsun. Sanırım videonun amacı da buydu. Onu gönderecek, Poppy'nin asla mezun olamayacağından emin olacak ve yıllarca süren kızgınlığını içine atacaktın."

Ian gözlerini kismaya çalışır gibi görünüyor, ama içinde bulunduğu durumdan dolayı gözleri seğiriyor gibi görünüyor.

Adrian, "Neyse ki sana adaletten daha iyi bir şey teklif edeceğim," diyor. "Tazminat."

Şok yüz ifademi renklendiriyor.

Tazminat mı?

"Lionswood'da sahip olabileceğin eğitim fırsatlarını sana geri veremem," diye açıklıyor. "Ama sana erişebileceğin fonları verebilirim. Dört yıllık okul harcı, ki bu da..."

\$846,000.

Kalbimin durduğuna neredeyse eminim.

"...\$846,000. İstedığın ortaöğretimi finanse etmen ya da yeni bir şehirde yeniden başlaman için fazlasıyla yeterli. Sana şimdi ve burada bir çek yazabilirim."

Ian'ın gözleri büyür.

"Elbette bazı şartlar var," diye ekliyor Adrian. "Şu andan itibaren on dakika içinde bir ambulans çağıracaksın -şu anda kesinlikle bir ambulansa ihtiyacın var- ve onlara bu sabah garajda çalışırken kayıp düştüğünü söyleyeceksin. Poppy'nin adını - ve ondan şüphelenebileceğin her türlü kötülüğü - hafızandan sileceksin. Basına gitmeyeceksin. Dekana e-posta göndermeyeceksin. *Kimseye* hiçbir şeyden bahsetmeyeceksin. Sessizce hayatına devam edecek, paramı harcayacak ve hayatını mahvettiği için onu suçluyor olsan da bugünden sonra hayatını yaşamaya devam e t m e n e sebep olduğu için şükredeceksin."

Ian ağzını açıyor ama kelimeleri oluşturmakta zorlandığı belli oluyor. "Ben nasıl..."

"Para konusunda yalan söylemediğime nasıl güvenebilirsin?" Adrian onun yerine bitirir. "Sana bir çek verdiğimde, soyadını Google'da aratabilirsin. Eminim bu her türlü karışıklığı giderecektir." Duraklıyor. "Ve bir şey daha. Bundan bir yıl sonra

Bundan beş yıl, hatta belki on yıl sonra daha fazlasını isteyebilirsiniz. Daha fazla para. Daha fazla intikam. Bu olduğunda, ki olacağından eminim..." Adrian'ın sesi alçalırken lan öksürüyor ve ayakkabısının ağırlığına karşı hırıltılı bir ses çıkarıyor. "Bunun çok ama çok kötü bir fikir olduğuna sizi temin ederim."

Tüylerim diken diken oluyor. "Anlaştık mı?" Adrian soruyor.

Yüzümde en az lan kadar endişe var - ama o da başını sallıyor.

Adrian'ın cevap gülümsemesi dişlerle dolu.

Lionswood'un resim öğretmeni Bayan Hanson'ın kurtarılabirlik eşiğini aşan projeler için kullandığı bir terim var.

Dilini şaklatır, renklerin birbirine karıştığı veya orantıların görünüşte bozuk olduğu yerleri işaret eder ve şöyle derdi: *Geri dönüşü olmayan noktaya ulaştın, Poppy.*

Bu an tam olarak böyle hissettiriyor - tek fark, bu kez geri dönüşü olmayan noktaya ulaşan şey benim. Bu sabah beni tanınmayacak kadar karıştırdı.

Otelin banyo aynasına bakıyorum ve karşımdakinin kim olduğundan emin değilim.

Lionswood'un demir kapılarının ardında gerçek bir yuva bulmayı uman ay gözlü birinci sınıf öğrencisi değil. Öğle yemeğinde tek başına oturan, ikinci el dedikoduları matematik ödevinin cevabıymış gibi kafasında biriktiren arkadaşsız bir dışlanmış değil.

O yeni biri.

Ya da belki de değil - belki de yıllardır içimde gömülü, mevsimleri kış uykusunda geçiriyor, sadece hile yapmasına, yalan söylemesine ya da midemin kaldıramayacağı bir günah işlemesine ihtiyacım olduğunda ortaya çıkıyor.

En karanlık, en ahlaksız yanımdır.

Ve şimdi, bu sabahtan sonra, yaptığım şeyden sonra, Adrian'ın yapmasına izin verdiğim şeyden sonra, tek gördüğüm o.

Herkesin bana baktığında görecek tek şey.

Banyo kapısı çalındı.

"Tatlım, iyi misin?" Adrian'ın yumuşak sesi bariyerin içinden süzülüyor ve kalbim sıkışıyor.

Adrian onu da görecek.

Yani, zaten gördü. Hilekâr. Korkak. Katil olacaktı. Bu sabah, en karanlık günahlarımın bana musallat oluşunu en ön sıradan izledi.

Eğer o olmasaydı, başka bir sorgu odasında oturuyor, lan'ın yaralarından kurtulmak için yalan söylüyor olurum.

Ya da ölümünden.

İçimi bir ürperti kaplıyor ve hâlâ cevap vermediğimi fark edip geri arıyorum: "Ben iyiyim."

Diğer taraftan bana sadece sessizlik cevap veriyor ve bu kadar çabuk katlanmasına geçici olarak şaşıyorum.

Sonra kapı çatırdayarak açıldı.

Aynada bir kaşımı kaldırıyorum. "Biraz küstahça, sence de öyle değil mi?"

Ben burada saklanırken, onun lacivert bir pantolon ve geniş omuzlarını vurgulayan krem rengi bir kazak giydiğini görebiliyorum - ve şu anda bile, suçluluk duygusu içindeki ben bile gözlerimi kaçırıyorum.

Adrian kapının pervazına yaslanıp omuz silkiyor. "Kapıyı kilitleyebilirdin."

"Bu seni dışarıda tutar mıydı?"

"Pek olası değil." Ağzı yukarı kıvrılıyor, ama sonra bana bir göz atıyor. "O bütçe filmi cinayet kulübesinden ayrıldığımızdan beri çok sessizsin."

Gülmek için kendimi zor tutuyorum. "Biliyorum. Sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Hepsi bu."

"Hasta olacakmışsın gibi görünüyorsun," diyor. "Çok solgunsun. Ateşin var mı?"

Haksız değil. Tenim de saçlarım gibi beyazlamış, bu da gözlerimi gölgeleyen koyu morumsu torbaları belirginleştiriyor. "Ben iyiyim. Sadece..."

"Cinayete teşebbüs ve şantaj midenize iyi gelmiyor mu?" Ses tonu alaycı ama kara gözleri merakla parlıyor.

Bakışlarım onun yansımasıyla buluşuyor. "Ona o kadar para verdin. Neredeyse bir milyon dolar. Sanki hiçbir şey değilmiş gibi ona bir çek yazdın."

"Çünkü hiçbir şey değildi."

"Neredeyse bir *milyon* dolardı."

Bir omuz silkme daha. "Dilek kuyusuna bir kuruş attığında, onu özleyorsun?"

Öfkelendim. "Sanırım *ailen* bunu özleyebilir."

Ve sonra yeni bir dehşet kaplıyor içimi: Beni kendi sebep olduğum bir araba kazasından kurtarmak Adrian'ın ailesiyle başını derde sokabilir.

Midem taklalar atmaya başlıyor ama Adrian benden çok daha az endişeli görünüyor. "Benim için endişeleniyor musun, tatlım?" Eğlenen bir gülümseme ağzının kenarlarını kıvrıyor.

"Elbette öyleyim," diye tersliyorum, yüzünü ona dönerek. "*Benim* neden olduğum bir şeyi düzeltmek zorundaydın ve eğer daha fazla geri tepme olursa -"

"Olmayacak," diye beni temin ediyor. "Eğer ailem sorarsa, ki soracaklarından şüpheliyim, yüzme takımındaki çocuklardan biriyle girdiğim bahsi kaybettim ve yeni bir yat için para ödemek zorunda kaldım." Bir kaşını kaldırıyor. "Ve bu parayla ilgili değil. Bana kafandan neler geçtiğini anlat."

Yutkunuyorum. "Anlatmak istemiyorum."

"Söyle bana." Akik rengi gözleri aynada benimkilerle buluşuyor, içlerinde zerre kadar eğlence yok. "Yoksa zorla söyletirim."

Nefesim kesiliyor ve omurgamdan aşağı kayan bir korku değil, bir beklenti.

Sanki yeterince ahlaksızlığımı sergilemiyormuşum gibi.

Bakışlarım yere, bu sabah neredeyse Ian'ın nefes borusunu parçalayacak olan İtalyan mokasen ayakkabılara kayıyor. "Bende bir sorun var," diyorum ona. "Çok erken aşılmış bir tel. Yolun bir yerinde çatlamış bir ahlaki pusula, ama bir de şu var..." Doğru kelimeyi bulmaya çalışıyorum. "İçimdeki bu *karanlık*. Bu bencillik. Bu... açlık."

Lavaboya yaslanıp kenarını sıkıca kavıyorum.

"Belki de hayatımı artıklarla geçirdiğim içindir. Sadece karnımı doyuracak kadar, beni asla doyurmayacak kadar" diye devam ediyorum. "Ve bazı insanlar - çoğu insan - artıklara alışır. Benim asla yapamadığım bir şekilde onlardan tam bir yemek yapmayı öğrenirler. Ama ben hep daha fazlasını istiyorum ve daha fazlasını elde etmek için korkunç şeyler yaptım. Eskiden Lionswood'un açlığını gidereceğini düşünürdüm. Mobile'dan ve annemden uzakta parlak bir geleceğin anahtarı olacağını ve tek yapmam gerekenin bir hayatı mahvetmek olduğunu düşündüm." Başımı iki yana sallıyorum. "Ve elbette bu konuda kendimi suçlu hissettim ama kendimi koruma içgüdüm her zaman vicdanımdan çok daha güçlü olmuştur. Bunu sen de biliyorsun. Ben de bunu biliyorsun."

Mickey'nin ölümü için adalet arayışına girdim, kendi zararına ama yapmadım.

"Ağzımı kapalı tuttum çünkü ölmek istemiyordum ve onu *neden* öldürdüğünü öğrendiğim anda, başka nedenlerden dolayı da ağzımı kapalı tutmaya başladım."

Bir parçam, gerçeğimin onda da bende olduğu kadar utanç yaratıp yaratmadığını görmek için can atıyor ama bakmayı reddediyorum. Çünkü bakarsam, ki baktım, bitirebileceğimden emin değilim. Bu duyguları bir daha kelimelere dökebileceğimden emin değilim.

"Birbirimizi ilk gördüğümüzde - gerçekten *gördüğümüzde* - dürüstlüğüme sevdiğini söylemiştin, ki geriye dönüp baktığımda bu sadece komik çünkü ben bir yalancıyım. Dean Robins'e yalan söyledim, anneme yalan söyledim, sen *hariç* hemen hemen herkese yalan söyledim." Derin bir nefes alıyorum. "Ve yine de, her karanlık, çarpık yanıma görmene izin verirsem kaçmak isteyeceğinden korkuyorum." Dudağım titriyor. "Belki de bu sabahtan sonra çoktan kaçmışsındır."

Bu sessizlik boğucu.

Sanırım kıyafetlerimi çıkarıp etrafta çıplak dolaşsam kendimi daha az savunmasız hissederdim.

"Bahçedeki konuşmamızı hatırlıyor musun?"

Soru üzerine başımı kaldırıyorum ve onunla göz göze geliyorum. Yüzü nötr, düz ve sinir bozucu bir şekilde okunamaz.

"Elbette."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Sana o zaman çirkinlikten korkmadığımı söylemiştim. Sence cevabım değişti mi?"

Aşağı bakıyorum. "Değiştiyse seni suçlamam."

Sözcükler ağzımdan çıktığında bana doğru yürümeye başlamıştı bile. "Öyle değil." Çenemi yukarı kaldırıyor, böylece ne kadar ağır olursa olsun bakışlarını tutmaya zorlanıyorum. "Aslında..." Sesi derimin altına inen melodik bir mırıltıya dönüşüyor. "Karanlığını çok seviyorum."

Başparmağı üst dudağıma sıyırırken nefesim kesiliyor.

"Bundan bir zayıflık ya da bir tür kusurmuş gibi bahsediyorsun," diyor, "Ama karanlığın seni güçlü kılıyor. Seni Lionswood'a o getirdi. Ve bana." Gözleri şiddetle parlıyor. "Aramızda kırık bir şeyler olmasaydı birbirimize bu kadar çekilir miydik sence?"

İçinde mi, tatlım? Sandığın kadar iyi saklanmıyorsun. *Neyin* kırık olduğunu her zaman bilemedim ama orada olduğunu biliyordum. Senin karanlığını biliyorum. Bundan daha fazlasını..." Yüzümü kavrayışı acı verecek kadar değil ama farkındalık yaratacak kadar sıkılaşıyor. "Beni cezbediyor. Senin ateşine pervane oldum. Bu sabah tadına baktım." Bakışları ağzıma doğru kayıyor. "Ve şimdi, hepsini istiyorum. Açlığını gidermek istiyorum."

Ve sonra beni öpüyor.

Vücudum elektrikle titriyor - sanki tüm sinirlerim çılgılık atmak için aynı anda canlanmış gibi: *Evet. Evet. Evet, evet. İstediğim şey bu.*

Elimi boynunun arkasına dolayarak onu kendi seviyeme çekmeye çalışıyorum, ama elleri kıcımların kıvrımlarına dolanınca bu çabam geri tepiyor ve beni tek bir zahmetsiz hareketle tezgâhın üzerine kaldırıyor, hem de öpüşmeyi kesmeden.

Ağzı benimkine karşı yumuşak ve şaşırtıcı derecede uysal ve liderliği benim almama izin verdiğini varsayıyorum - sadece bir saniye çok geç fark ettim ki olan şey bu *değil*.

Dilimi kullanmaya çalıştığım anda saldırıyor, ayırık dudaklarımı kullanarak utanmadan ağzımı açıyor ve her santimini keşfediyor. Bu konuda acımasız, dokunulmadık hiçbir çatlak bırakmıyor ve işi bittiğinde, artık uysal olanın *ben olduğumu* fark ediyorum.

Sinsi.

Adrian üzerime eğilip elleriyle beni tezgâha yaslarırken nefes nefese başımı serin aynaya yaslıyorum - ve bir gün boyunca yaşadığım duygusal iniş çıkışlar sonunda beni yakalamış olmalı, ama kendimi tutamayıp gülüyorum. "Bu bizim olayımız mı olacak?" diye soruyorum. "Banyolardaki mermer tezgahlar mı?"

Bana bakıyor, göz bebekleri arzuyla kocaman açılmış. "Olabilir... Gerçi birkaç adım ötede mükemmel bir yatak var. Onun yerine onu kullanmayı öneriyorum."

Gözlerim açılıyor, kalbim dörtlü boğazıma doğru fırlıyor.

Demek istediği...

Ve sanki kafamdaki yarım yamalak düşüncüyü okuyabiliyormuş gibi, çeneme bir öpücük kondurarak cevap veriyor. "Sana söyledim. *Hepsini* istiyorum."

İçimden bir ürperti geçiyor. "Al o zaman."

Gülümsemesini tenimde hissediyorum ve sonra beni kucaklamak için ellerini sırtımın ve dizlerimin altına sokuyor.

Beni bir gelin gibi yatak odasının eşiğine taşıyor ve ben yine o kısacık düşünceye kapılıyorum - geri dönüşü olmayan noktayı geçmek üzere olduğumu.

Beni yavaşça kenara bırakıyor ve sonra sessizce beklemediğim - ama muhtemelen beklemem gereken - bir soru soruyor. "Bunu daha önce hiç yaptın mı?"

Nefesimi tutuyorum. "Hayır, yapmadım. Doğum kontrol hapi kullanıyorum. Lionswood'a gitmeye başladığımdan beri öyleyim." Ve sonra: "Ya sen?"

Kalbim 'evet' cevabını beklerken sıkışıyor.

Tabii ki yaptım.

Elbette okuldan biriyle değil - en azından ben öyle *umuyordum* - ama biriyle. Belki beyaz kumlu bir plajda, bikinisinin üstünü çıkarırken utangaç bir şekilde sırtına güneş kremi sürmesini isteyen yeni yetme bir süper modelle.

Ya da yabancı bir sosyetenin kızının sıkıcı bir akşam yemeği partisini odasına gizlice girerek protesto etmesi. Hatta belki bir gün Kontes ya da Düşes olacak biri.

"Hayır," diyor. "Yapmadım."

Çenemi yüzümün geri kalanına zorlukla tutturabiliyorum. "Sen... *yapmadın* mı?"

Yüzünde eğlenen bir gülümsemenin gölgesi beliriyor. "Peki, bakma çok şaşırdım."

"Şey, yani, ben sadece -" Isı yanaklarımı renklendiriyor. "Bilirsin işte, merak falan."

Başını sallıyor. "Ama ben hiç merak etmedim. Şimdiye kadar."

"Ama bu seks. *Herkes* sekse meraklıdır," diyorum ve sonra ekliyorum: "En azından bir seviyede."

Cevabımı değerlendiriyor. "Sadece akademik olarak. Ve cinsel çekiciliğimi başkaları üzerinde bir manipülasyon taktiği olarak kullandım, ama..." Gözleri şaşırtıcı bir yoğunlukla bana odaklanıyor. "Bu eyleme katılmak istememi sağlayan ilk kişi sensin."

Ham, ilkel tatmin içimi parçalıyor ve yüz ifademi nötr tutmak için mücadele ediyorum. "Yani benden önce hiç..."

"Herhangi bir şey," diye bitiriyor. "Hiç böyle bir arzum olmadı."

Bu andaki ironi gözümünden kaçmıyor: Tam seks yapmayı kabul ettiğimiz sırada, konu Adrian'ın *başkalarıyla* seks yapmasına geliyor.

Ama şimdi merak ediyorum.

"Yani bana Millie Roger'ın kıcını hiç kontrol etmediğini mi söylüyorsun? Bir kere bile mi?" Bir kaşımı kaldırıyorum. "Ya da göğüslerine. Bilirsin, o beyaz gömleğin içinde? Biraz göğüs dekoltesi varken?"

Sırıtır. "Sadece bir popo. Ve göğüsler."

"Peki ben farklı mıyım? Sadece bir çift kık ve göğüs *değil miyim?*"

Eğlencesi azalıyor, yerini adını koyamadığım bir duyguya bırakıyor. "Dans gecesini hatırlıyor musun? Seni ilk kez öptüğüm geceyi?"

Başımı sallıyorum.

"Başka biriyle fiziksel olarak yakınlaşmak için hiçbir zaman böyle *bir dürtü* duymadım. Sanırım cinsel bir çekim yok" diye açıklıyor. "Benim için seks her zaman bir dizi kimyasaldan ibaret olmuştur. Dopamin, endorfin ve oksitosin salınımı - bunların hepsi daha basit yollarla ve başka birine ihtiyaç duymadan elde edilebilir. Ama dans gecesi, bunun düşündüğümünden farklı olabileceğini ilk kez o zaman fark ettim. Seninle..." Çenesi kıpırdıyor ve artık yüzündeki duyguyu tanıyorum.

Açlık.

"Dürtüyü hissediyorum. Zevk var - ve sadece benim değil - senin de. Kendimi vücudundan ne tür sesler çıkarabileceğimi düşünürken buluyorum. Seni tatmayı düşünüyorum. Ağzını düşünüyorum. Özellikle de dudaklarını ve belli yerlerimi sararken nasıl hissedeceğimi."

Nefesim kesiliyor.

"Bunlar uysal düşünceler elbette," diye devam ediyor. "Başka düşüncelerim de var. Daha karanlık, daha az geleneksel fanteziler. Kırmızı ipek kravatlarla seni her türlü pozisyonda bağlayıp sonra da senden bir yemek yapmayı düşünüyorum. Sana pahalı, pırlanta işlemeli bir gerdanlık almayı düşünüyorum, insanlar partilerde sana yaltaklanacaklar... ve altında saklanan tüm karanlık, çirkin morluklardan habersiz. Seni yalvartmayı düşünüyorum. Aslında pek çok şey için."

Karnımın alt kısmındaki ısı alevleniyor, ahlaksız yanlarım kendime yakın bir ruh bulduğumu söylüyor - ve daha önce hiç olmadığı kadar güçlü bir istek

hissettim, beni çekiştirdi.

Bunu istiyorum.

Belki de istememeliyim.

Bunlar karanlık ve alışılmadık fanteziler, ama Adrian'la zaten geri dönüşü olmayan bir noktaya geldiysem, beni tamamen dalmaktan alıkoyan nedir?

Kalbim göğsümde güm güm atıyor. "Sanırım bunlardan hoşlanırım," diyorum kısık sesle. "Sanırım hepsini isterdim. Seninle birlikte."

İhtiyacı olan tek izin buydu.

Sırt üstü yatıyorum, vücudu üzerimde geziniyor ve boynumdan aşağıya doğru nazik öpücükler bırakıyor. Nabız noktamın yumuşak çukuruna özellikle dikkat ediyor, öpüyor, emiyor ve -

"Ow!" Nefes alıyorum. "Beni ısırdın."

Tenime karşı gülümsüyor - tüm dişleriyle. "Biliyor musun, sanırım boğazlara karşı bir ilgim var," diye kıkırdıyor ve serin nefesi etkilenen bölgede hoş bir karıncalanma yaratıyor. "Ya da belki sadece seninkine. Tüm yaşam gücün tam *burada*." Şahdamarımın üzerinde bir şerit yaladığında nefesim kesiliyor. "Çok kırılgan. Dokunuşumun altında nabzının nasıl attığına bak. Bu korku mu yoksa heyecan mı?"

Kalbim göğüs kafesimi yırtmaya çalışıyormuş gibi çarpıyor. "Heyecan."

"Ne yapabileceğim konusunda endişelenmiyor musun? Aniden buradaki kan akışını kesmeye karar verebilirim." Vücudumun en hassas yerine sonsuza dek damgasını vurmaya çalışıyormuş gibi nabzımı emiyor. "Boğazını bile koparabilirim."

Keskin bir nefes alıyorum. Yapabilirdi. Yapabileceğini biliyorum ama yine de - "Yapmayacaksın."

"Hayır." Hassas etime bir öpücük daha konduruyor, bu seferki tük kadar hafif. "Yapmayacağım." Geri çekiliyor, benimle göz göze geliyor. "Asla yapmam."

"Seninkini koparmaya çalışsam bile mi?" Savunmasız bir şekilde altında yılmışken sorulacak en akıllıca soru bu değil muhtemelen ama içimden bir ses bunu bilmek için can atıyor. Mickey ile aynı kaderi paylaşmadan önce bana ne kadar müsamaha gösterecekti? Ya da ona meydan okuyan herhangi biri?

Bana bakıyor, duman rengi gözleri daha önce hiç görmediğim bir tutkuyla alev alev yanıyor. "Benim hayatım zaten senin, tatlım," diye yemin ediyor. "Tıpkı seninkinin benim olduğu gibi."

Sözlerinin ağırlığının göğsüme yerleştiğini, ciğerlerimle kalbim arasında kök saldıığını hissediyorum ve ona dokunma arzum on kat artıyor.

Kazağına uzanıyorum, o da hemen anlıyor, kazağı sıyırıp atıyor ve kalın kaşmirin altında saklanan, güneşte kızarmış teninin genişliğini ortaya çıkarıyor.

Ağızımdan çıkan ilk sözcükler "Seni çizmek istiyorum" oluyor, ki bu muhtemelen pek de edepsiz bir konuşma sayılmaz ama kendime engel olamıyorum.

O çok güzel.

Fazla güzel.

Da Vinci'nin mükemmel insan formu arayışında takdir edeceği türden çıplak bir göğüs bu. Zayıf ve güçlü, yıllarca süren disiplinli bir eğitim ve elit bir çift genetikle geliştirilmiş.

Karnının yontulmuş her çıkıntısını açgözlülükle izlerken, ellerim bir kalem kapmak ve sayfadaki her çentiği yeniden yaratmak için kaşınıyor. Kollarında dallanan damarları bir haritadaki nehirler gibi özenle çizmek için.

Sonra kendime söyledim.

Gövdesinin çukurlarında ve vadilerinde saatlerce kaybolabilirdim, ama Adrian ellerimi yakalıyor - göğsünün üzerinde, kalbinin üzerinde - ve bana aç bir gülümseme atıyor. "Sıra sende, tatlım."

Kalbimin boğazımda düğümlendiğinden neredeyse eminim, ama mecburen yapıyorum - ya da yapmaya çalışıyorum. Tişörtümü çıkarmaya çalıştığım anda beni durduruyor. "İzin ver."

Tişörtü başımın üzerinden sıyrırken gözlerim irkilerek kapanıyor.

Ya gördüklerini beğenmezse?

Ya merakı burada başlar ve burada biterse?

Ne de olsa Adrian'ın on sekiz yaşındaki sıradan bir çocuk olmadığı fazlasıyla kanıtlandı. Millie Roger'ın dublörlerine omuz silkebiliyorsa, benimkilerin ilgisini çekeceğini kim söyleyebilir?

Keskin bir nefes alıyorum ve tek gözümü açıyorum.

Adrian sessizliğe gömülmüş, gözlerini açıkta duran göğsüme dikmişti.

Hayal kırıklığına hazırlanarak yutkunuyorum. "Beğenmediysen sorun değil," diyorum. "Bu senin için yeni bir şey, yani eğer..."

"Sanırım sen hayatımda gördüğüm en güzel şey olabilirsin," diye mırıldanıyor ve ben bunu sesinde duyuyorum - bir merak duygusu. Elektriği ya da diyet kolayı ya da çikolatalı keki ya da aynı derecede hayat değiştiren bir şeyi ilk kez keşfeden biri gibi.

Ve sonra bana dokunmaya başlıyor.

Başta dikkatli davranıyor, neredeyse deneysel bir şekilde etimi yoğuruyor ama başparmağı meme ucumu sıyırdığında, içimde beklenmedik bir şekilde hoş bir his dalgalanıyor - ve nefesim kesiliyor.

Duraklıyor.

Gülümsüyo

r.

Sonra diğerini düzeltiyor.

Doğal olmayan bir şekilde bu kadar hızlı öğrenmesi neredeyse haksızlık. Gerçek bir tereddüt, garip bir beceriksizlik yok ve birkaç dakika içinde hoş bir hassasiyet ile rahatsızlık arasındaki çizgiyi nasıl aşacağını çözdü.

Meme uçlarımı çevik parmaklarının arasında yuvarlıyor, hareket başka bir yumuşak inilti ortaya çıkardığında kıkırdıyor. "Çok tatlı küçük sesler çıkarıyorsun, tatlım." Sesi alçak, neredeyse ciddi bir tonda. "Şimdi başka neler yapabileceğini görmek istiyorum."

Ağzını tekrar kullanmasına hazırlıklı değilim.

Boğazımdan aşağıya, göğüs kafesimden geçip sağa doğru bir dizi kalıcı öpücük bırakıyor.

Oh.

Bu iyi hissettiriyor.

Hangi hissin dikkatimi çekmesi gerektiğinden emin değilim. Bir meme ucundaki ağzı mı, diğerindeki parmakları mı yoksa -

Bir dakika?

Diğer eliyle ne yapıyor?

Belimin üstünde yaptıklarına o kadar dalmışım ki, belimin altında ne yaptığını fark edemedim.

Pantolonumun düğmelerini açıyor.

Damarlarımda gergin bir enerji dolaşüyor, **o l a c a k l a r ı n** beklentisi nihayet yerleşiyor.

"Adrian," diyorum ama *ne* demek istediğimden emin değilim.

Lütfen durma mı?

Lütfen beni mahvetme?

Her ne ise, boğazımdan asla çıkmıyor.

Geri çekiliyor, gözleri hiç görmediğim kadar karanlık. "Kaldır," diye emrediyor ve ben de itaat ediyorum, kalçalarımı kaldırıyorum, böylece kot pantolonumu sıyırıp altındaki bebek mavisi pamuklu külotu ortaya çıkarabiliyor.

Tabii ki, o kadar gün arasından bugün bunları seçiyorum.

Bir yıl önce savurganlık yaparak aldığım dantelli siyah olanlar değil. On beş yaşımıdayken annemin bana şaka hediyesi olarak aldığı ve dolabımın arkasına tikiştirip hemen unutmaya çalıştığım şeffaf kırmızı çift de değil.

Ama bunlar - düz pamuklu, sıfır seksapel.

Bu iş bittiğinde, belki de onları çerçeveletmeliyim.

Bu külotlar bugün çok şey gördü.

Önce cinayete teşebbüs, şimdi de bekâretimi kaybetmek.

Neyse ki Adrian külotu çevreleyen her şeye fazla odaklanmış görünüyor.

Göğüs kafesimin alt kısmına ve her iki kalçama da ağzı açık öpücükler konduruyor ve sonra yer değiştirerek karnının üzerine yatıp bacaklarımı ayırıyor.

Elleriyle kalçalarımı

kavırıyor. Anlayış doğuyor.

Aman Tanrım.

O gidiyor -

"Dans gecesinden beri ne düşünüyorum biliyor musun?" Alçak sesle, gırtlaktan bir kıkırdama çıkarıyor ve nefesinin iç bacaklarımın hassas etini gölgelediğini hissediyorum.

İçimi bir ürperti kaplıyor. "Neymiş o?"

"Senin tadın." Uyluklarımdan birine bir öpücük konduruyor. "Bunu aklımdan çıkaramıyorum." Diğer bacağına bir öpücük. "Kaç kez boş bir sınıf bulup eteğini yukarı kaldırmayı ve seni doyasıya seyretmeyi düşündüğümü biliyor musun? Ya da burada, bu odada, sen şezlongda çizim yaparken ya da yatakta kahveni içerken..." Külotumun kenarlarını parmaklıyor ve yavaşça - *özenle* yavaşça - çıkarmaya başlıyor.

İçimden bir ihtiyaç atışı geçiyor. "Neden yapmadın?" Sızlanıyormuş gibi görünmek istemem ama yine de öyle. Birkaç saat önce bile kafasını bacaklarımın arasına alabileceğimi düşünmek...

"Çünkü..." Külotum neredeyse tamamen çıktı. "Benden saklandığını anlayabiliyordum."

"Ben -" Aniden kıcıma sert bir tokat atıyor ve nefesim kesiliyor.

"Öyleydin." Sesinde sert bir ton var şimdi. Bir uyarı. "Korkmuştunuz. Bu anlaşılabilir bir şey ama..." Külotumu sonuna kadar indirdi. "Bir daha benden saklanmana izin yok."

Ağzı merkezime çok yakın.

O kadar yakın ki her kelimenin içime işlediğini hissedebiliyorum.

"Anlıyor musun?" Tırnakları kalçalarımın batıyor. Bir uyarı daha.

"Evet," diye törpüledim. "Evet, anlıyorum."

Cevap veriyor, ağzıyla değil, diliyle.

Dilini önce dudaklarımda, sonra da klitorisimde gezdirirken zevkten dört köşe oluyorum - çünkü tıp kitaplarını hobi gibi okuyan bir çocuk *elbette* klitorisin tam olarak nerede olduğunu bilir.

Alçak bir iniltinin içimde titreştiğini hissediyorum. "Tadın hatırladığımdan bile daha güzel," diye mırıldandı. "Lanet olası nefis, tatlım." Dilini tamamen düz bir şekilde klitorisime bastırıyor ve yalıyor.

Oh Tanrım.

Bu işte bu kadar iyi olmamalı.

Ona vücudumun hile kodlarını verdiğimi hatırlamıyorum, ama nereyi yalayacağını, öpeceğini, ne kadar baskı uygulayacağını tam olarak biliyor gibi görünüyor.

İlk başta nazik davranıyor, klitorisimin ve dış dudaklarımın etrafında hafif, tüylü vuruşlarla dolaşıyor, bu da şaşırtıcı derecede güçlü zevk dalgalarını tepeden tırnağa dalgalandırıyor.

Ve sonra, tam zevkin artmaya başladığını fark ettiğim anda taktik değiştiriyor. Dış dudaklarımla oynayan dili içime dalıyor.

Beklenmedik bir şey. Keşfedilmemiş bir bölge. Hayatımda hissettiğim en güzel şeydi.

Dili beni istila ederken tüm vücudum ona doğru eğiliyor, *daha* fazlasını, daha fazlasını istiyor.

Boğazımdan insandan çok hayvana benzeyen bir inilti kopuyor. "*Lütfen*. Bu his -" Cümlelerin geri kalanı, dili kıvrılırken ve bedenim de onunla birlikte kıvrılırken ölüyor.

Karnımın alt kısmına ısı yayılıyor.

"*Lütfen*," diye yalvarıyorum. Ne için yalvardığımı hakkında hiçbir fikrim yok.

Dikkatini tekrar klitorisime verdiğinde bir zevk şoku daha yaşıyorum.

Kaslarım geriliyor, içimdeki sıcaklık sarmalı sıkılaşıyor.

"*Lütfen*."

Buklelerini çekeştirim, ellerimi ne zaman içinden geçirmeye başladığımdan bile emin değilim.

Durmak bilmiyor, klitorisimi yutmak, *beni* yutmak istercesine ağzına alıp emiyor - ama sonra başını kaldırıp doğrudan bana bakıyor, koyu renk gözleri tahrikten boğuluyor ve eğer bir fotoğraf çekebilseydim, bu anı *yaşayabilseydim*, burada, eşikte, onunla, çekerdim.

Bunun yerine, çözüldüm.

Bir anda vücudum kasılıyor, bacaklarım titriyor ve beni nefessiz bırakacak kadar yoğun bir zevk patlaması yaşıyorum.

Yine de ziyafet çekmeye devam ediyor, ben "Adrian" diye nefes verirken hassas çekirdeğimin vermesi gereken her şeyi yalayıp yutuyor.

Kıkırdıyor, bukleleri kalçalarımı gıdıklıyor. "Oh, işimizin bittiğini düşünmüyorsun, değil mi tatlım?" Mırıldanıyor. "Sen şimdiye kadar tattığım en lezzetli şeysin. Henüz sana doyamadım."

Ve sonra onu hissediyorum.

Parmaklarından biri, şimdi titreşen ve hassas olan klitorisime kilitlenirken girişimi sıyrıyor ve kalçalarımı büküyorum.

Parmaklarından biri içime girdiğinde kendimi kaybediyorum ve bedenim parmağın etrafında kenetleniyor. Daha önce hiç başka birinin parmakları içime girmemişti, özellikle de onunkiler - uzun, çevik ve gitar, piyano ya da başka bir enstrüman çalmak için çok uygun.

Sanırım yaptığı şey *bu*. Vücudumla koparılabilecek bir tel gibi oynuyor, benden müzik gibi inilti çıkarıyor.

Ağzının yaptıklarına o kadar dalmışım ki dudaklarımı okşayan ikinci bir parmak olduğunu fark edemiyorum.

Bu sefer fark edilir bir rahatsızlık hissettim. "I -"

"Her şey yolunda." Sesi tenime karşı yatıştırıcı bir kereste gibi. "Bunu kaldırabilirsin, tatlım."

Belki ağızıyla hâlâ zevk şokları yarattığı içindir, belki de onu hayal kırıklığına uğratmak istemediğim içindir, bu yüzden yapıyorum.

Çekirdeğim ikinci parmağın etrafında yavaşça gerilirken sıcaklık kıvılcımlar çıkarıyor, içimde bir düdüklü tencere gibi yükseliyor.

"Şu haline bak," diye mırıldanıyor. "Sen benim için çok iyi bir kızsın."

Beni ilk kez övmüyor, hatta *bu* özel övgüyü ilk kez kullanmıyor, ama vücudum bu gece buna özellikle duyarlı görünüyor.

Karnımın alt kısmında ısı birikmeye devam ediyor.

Parmakları çok iyi hissettiriyor ve ağız çok iyi hissettiriyor ve ben onun için iyi olmak istiyorum. İstiyorum, istiyorum, istiyorum -

İkinci kez zevkten patlıyorum, her zamankinden daha hassas, her zamankinden daha yoğun.

Yüce Tanrım.

Zevk üzerimden akıp gittiğinde bacaklarım jöle gibi olmuş olabilir. Adrian kayıyor, parmaklarını ve ağızını çıkarıyor ve onun görüntüsünün ciğerlerimde kalan nefesi kestiğinden neredeyse eminim.

Çok güzeldi.

Sayemde bukleleri birbirine karışmış, dudakları şişmiş ve yüzünün alt yarısı benim yüzümden parlıyor.

Ama avını yeni yakalamış ve tüketmiş bir yırtıcının tatmin olmuş parıltısıyla gülümsüyor - ve sonra, sanki bu görüntü yeterince erotik değilmiş gibi, parmaklarını *yalayarak* temizliyor.

Isı karnımın alt kısmına geri dönüyor.

"I düşünmek I olabilir harcamak benim tüm gün arasında senin Bacaklar, tatlım," diyor.

Yapmalısın, diye fısıldıyor bir yanıma ama inlemekten başka bir şey yapamayacak kadar nefessizim.

Gözleri benimkilere kayıyor, nefes nefese kalışıma bakıyor, oysa ben burada yatıp ona izin vermekten başka bir şey yapmadım.

Benden birbiri ardına orgazmlar çıkarıyor ve gülümsemesi genişliyor. "Belki de yaparım," diye düşünüyor. "Yarın. Ama bu gece..."

Bir beklenti heyecanı omurgamdan aşağı kayıyor.

Dizlerinin üzerinde geriye yaslanıyor, pantolonunun fermuarına uzanıyor ve taze arzu kıpırdanıyor.

"Bekle," diyorum. "İzin ver."

Uzuvlarım hâlâ titriyor ama oturmayı, bacaklarımı onunkilerin iki yanına yerleştirmeyi başarıyorum. Tam *olarak* kucağında değilim ama eğilip fermuarını açabilecek kadar yakınım.

Sözsüzce pantolonunu indiriyor ve - Oh.

Oh. Oh.

Ne beklediğimden emin değilim ama *bu* değildi.

Ne kadar uzun olursa olsun, serbest kalan horoz hala orantılı olarak büyük görünüyor - uzun ve ince, ama *çok* ince değil.

Ve güzel.

Güzel bir aleti var, bu utanç verici, çünkü içime sığacağını sanmıyorum. Vücudumda sığabileceği tek bir yarık olduğundan bile emin değilim.

Korku, arzusun bir kısmını gölgeliyor. "Uh... Emin değilim eğer..."

"Bunu alabilirsin." Sesi bir kez daha alçak, yatıştırıcı bir tınıya düştü - sanki beni nazikçe ölüme götürmek üzere olan bir siren gibi.

Gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum. "İki parmağımla gerginliği hissettim ve bu..."

Kesinlikle iki parmaktan fazla değil.

"Tam oturacak," diye beni rahatlatıyor. "Bunu nereden bildiğimi biliyor musun, tatlım?" İri ellerinden biri yanağımı kavırıyor.

Başımı sallıyorum.

"Çünkü sen benimsin." Tüm yüzü yumuşadı, gözleri için için yanan kömür gibi. "Çoğu insan benim karanlığımın ağırlığından asla kurtulamaz. Kaçmaya bile fırsat bulamadan onları tüketti. Ama sen..." Öne doğru eğilip alnını benimkine dayıyor. "Sana verdiğim her şeyi alıyorsun, tatlım. Hepsini alıyorsun ve asla kırılmıyorsun. Asla tereddüt bile etmiyorsun. Başka hiç kimsenin yapamayacağı şekilde bana dayanıyorsun. İşte bu yüzden benim olduğunu biliyorum. Biz birbirimiz için *yaratılmışız*."

Titriyorum.

"Ve eğer sen benim için yaratılmışsan..." Çene çizgime öpücükler konduruyor. "O zaman sen de benim bu parçam için yaratılmışsın." Omzumda bir el var, beni çarşafların içine geri itiyor. "Seni kırmayacağım, tatlım. Bu şekilde değil. Ve eğer yaparsam..." Bir öpücük daha, bu sefer ağzımın köşesine. "Tüm hayatımı seni tekrar bir araya getirmek için harcayacağım."

İçimde duygular kabarıyor - ama bu korku değil.

Onu bu şekilde, üzerimde gezinirken, güçlü vücudunun her santimini sergilerken gördüğümde sahip olabileceğim herhangi bir korku buharlaşıyor.

Benim için.

Onu daha önce kimse böyle görmemişti.

"Bunu istiyorum," diye mırıldanıyorum - yarısı kendime, yarısı ona. "Seni istiyorum. Hepinizi."

Buna mecbur.

Kendimi kaçınılmaz bir rahatsızlığa hazırlıyorum ama o yavaşça başlıyor, sikiinin başı hassas, sıırıslıkam kıvrımlarımla alay ediyor.

Boynunun arkasını kavriyorum, gözlerim pazularının güçlü dalgalanışına takılıyor.

Sikiinin başı kıvrımlarımın yanından geçerken ikimiz de keskin bir nefes alıyoruz.

Ve sonra biraz daha.

Bir nefes - bu sefer benden.

İki parmaktan çok daha geniş ve vücudum ilk gerginliği protesto ederken bir rahatsızlık hissi var, ama acı verici değil.

Ve sonra biraz daha.

Yavaşça içime giriyor, her nefes alıp verişimin ve rahatsızlığımı işaret edebilecek diğer her şeyin aşırı farkında. "Benim için çok iyi gidiyorsun tatlım," diye övüyor. Alnımdan öpüyor. "Beni bildiğim kadar iyi karşılıyorsun."

Ve sonra biraz daha.

İnliyorum.

Rahatsızlık azalmaya başlıyor, yerini neredeyse zevk veren bir acıya bırakıyor. Sanki yüzümdeki anahtarı okuyabiliyormuş gibi, Adrian öne doğru eğildi ve -

Hay sikeyim.

Bu olmalı -

"Hepsi," diye nefes alıyor, tamamen hareketsiz ve içimde kılıflanmış bir şekilde, ben bu yeni hissi kabullenirken.

Birkaç parmak ya da bir dil gibi değil, bu... Doldum.

Vücudumun sınırlarına kadar gerildiğini söyleyebilirim ama yine de...

"Sen mükemmelsin." Adrian bana bakıyor, daha önce hiç görmediğim bir duygu kokteyli içinde -şaşkınlık, hayranlık ve zevk hepsi bir arada.

"Sen hayatımda hissettiğim en mükemmel şeysin."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama ağzımdan çıkan tek şey bir dizi nefessiz inleme oluyor.

Buzul hızıyla hareket etmeye başlıyor.

Gözlerim kafamın içine doğru yuvarlanıyor çünkü *lanet olsun*, bu kadar iyi hissettirmeli miydi? *Bu kadar* iyi hissettirmemeli, değil mi?

Bence bu kadar iyi hissettirmemeli.

Ellerim omuzlarına doğru uçuyor, vücuduma alışması için zaman verirken bedenlerimizi birbirine sabitliyor.

"Sen *benimsin*," diye mırıldanıyor Adrian, gözlerini benden alamıyor gibi görünüyor. "Sen bana aitsin." Bir eli saçlarımin arasında dolanıyor ve çekiştiriyor - *sertçe*. "Söyle. Söylediğini duymam gerek."

Sızlanıyorum. "I -" Hızını artırırken zevk diğer tüm duyuların önüne geçiyor. "I -"

"*Söyle*" diye hırlıyor.

"Ben senim," demeyi başarıyorum, ne kadar anlaşılmaz olsalar da.

"Sen *benimsin*," diye onaylıyor. "Geri dönüş yok - artık yok. Bu sonsuza dek sürecek. Beni anlıyor musun, tatlım?" Öne doğru sallanıyor ve bir kerede tüm uzunluğunu içime sokuyor.

Belli belirsiz bir anlaşmaya benzeyen bir mırıltı çıkarıyorum.

"Fikrini değiştiren de fark etmez," diye inliyor. "Bir gün uyanıp benden nefret etmeye karar versen de fark etmez. Gitmene *asla* izin vermeyeceğim." Hızı artıyor, ama vuruşları özensizleşmeye başladı. "Ne yapmam gerektiği umurumda değil. Kimi öldürmem gerektiği. Seni küçük parçalara ayıracağım ve seni kendim yeniden inşa edeceğim, eğer bu seni tutabileceğim anlamına geliyorsa. Beni *asla* terk etmeyeceksin, tatlım."

"Asla," diye törpüledim.

"Benimle Harvard'a geleceksin."

Cevap olarak inlemem onun için yeterince iyi görünmüyor. "Söyle," diye gıcırıyor. "Harvard'a geleceğini söyle."

"Geleceğim -" Aklımın bir köşesinde alarm zilleri çalıyor ama şu anda yaşadığım zevkten çok uzak oldukları için onlara pek aldırış etmiyorum. "Seninle Harvard'a geleceğim."

"Sana dünyayı vereceğim," diye devam ediyor. "İstediğin her şeyi. Para, statü, mücevherler, arabalar - tüm dünyayı ayaklarının altına sereceğim."

Bir an için, bizim dışımızda, bu anın dışında bir dünya *olduğundan* emin değilim. Olamaz da. Şu anda var olan tek şey o ve beniz, her yönden birbirimize bağlıyız.

Bir kez daha ileri doğru iterken haykırıyorum ve sonra duruyorum. Tüm dünya durdu.

Vay anasını.

Ne kadar süre böyle kaldığımızı, ortak zevkimizle nefes aldığımızı kesin olarak söyleyemem, ama Adrian sonunda bana göz kırptığında, gözleri hala uyarılmaktan buğulandığında, bunu kesin olarak biliyorum.

Geri dönüşü olmayan noktaya ulaşan tek kişi ben değilim.

3 Ay Sonra

"Bu sabah kimden bir telefon aldım biliyor musun?" İkinci dersten sonra koridorda yanıma yaklaşıp elini elime dolayan Adrian'ın neşesi bulaşıcı.

Soru sormak için bir kaşımı kaldırıyorum.

Bana sinsi bir gülümseme sunuyor. "Harvard'ın Başkanı." Midem bulanıyor. "Öyle mi?"

"Geçen haftaki telefon mülakatınızdan çok etkilendi," diye açıklıyor. "Önümüzdeki sonbaharda Harvard'ın öğrenci topluluğu için değerli bir varlık olacağını düşünüyor."

Homurdanıyorum. "Yani *senin* Harvard'ın öğrenci topluluğu için değerli bir varlık olacağını düşünüyor. Ben sadece aksesuarım."

Adrian omuz silkti. "Aksini kanıtlamak için bolca zamanın olacak."

Her şey göz önüne alındığında, geçen hafta Harvard Başkanı ile yaptığım telefon görüşmesi iyi geçti. Elbette on dakikadan fazla sürmedi ve bu sürenin en az yarısını Ellis ailesiyle olan uzun süreli dostluğunu anlatarak, diğer yarısını da *benim* Ellis ailesiyle olan dostluğumu çözmeye çalışarak geçirdi ama...

Çok hevesliydi.

Benimle ilgili olması şart değil ama en azından Ellis'in varisi ile birkaç puan toplama fikri üzerine.

Adrian, "Kabulünü her an alabilirsin," deyince gözlerim açılıyor.

"Öylece mi?"

Gülümsemesi kendini beğenmişliğe dönüşüyor. "Aynen öyle." Gözlerimi kırptırıyorum. "Bu kadar kolay olamaz."

"Bunu gerekleştireceğime söz verdim, değil mi?" İ içe geçmiş parmaklarımızı çekiyor, elimin arkasına yumuşak bir öpücük konduruyor ve ben eriyorum - sadece birazcık. "Harvard'a gidiyorsun, tatlım."

Parmak ularımda duruyorum ve onu öpüyorum. "Sabırsızlanıyorum."

Sözlerin hiçbir anlamı yok tatlım, diye fısıldıyor kafamın arkasında annemin sesine garip bir şekilde yakın bir ses.

Mobile'den ayrıldığımızdan beri onu daha fazla duyuyorum - omzumda mırıldanan bir şeytan, Adrian'la geçirdiğimiz her mutlu ana musallat oluyor.

Kapa *eneni*, ben de karşılık veriyorum. *Harvard iyi bir şey. Bunu mahvetmeyeceksin.*

Beni sınıfa götürürken, Amerika'nın en eski, en saygın kurumuna kabul edildiğimi bilmenin verdiği heyecanın beni vurmasını bekliyorum.

Ama asla gelmez.

Sonraki hafta boyunca, Lionswood'un son sınıfına niversite kabulleri ve retleri yağar. Pazartesi günü Penelope tüm okulu doyuracak kadar çikolatalı kek alır ve her birinin üzerinde "Geleceğin Brown Üniversitesi Mezunları" yazar: *Geleceğin Brown Üniversitesi Mezunları*.

Salı günü, Roddy Locke Batı Kanadı'nın saat kulesinin tepesine tırmandıktan sonra Dekan Robins itfaiyeyi arar. Roddy hemen herkesi atlamayacağına ikna eder - sadece Oxford'dan aldığı ret mektubunu parçalara ayırmak ve parçaların üç kat yukarıdan süzülüşünü izlemek istemiştir.

arşamba günü Sophie Adams yeni Dartmouth kazağıyla "makyaj rutinini" sessizce paylaşıyor ve üç adımlı kaş rutini kadar niversiteye kabul de viral oluyor.

Perşembe günü Maddie Mason ilk tercihi, ikinci tercihi *ya da* nc tercihi olan Ivies'e giremediğini fark ettikten sonra tarih dersinin ortasında kriz geçiriyor.

Ben şanslı olanlardan biriyim.

İkinci, nc veya dördüncü bir seçenekle satın almak için abalamıyorum. Ders aralarında telefonuma yapışıp, çılgınca

Gmail'imi yeniliyorum.

Son sınıfın en zor olacağını düşündüğüm kısmı en kolayı oldu.

Harvard'dan gelen kabul e-postası Salı günü gelen kutuma sessizce düşüyor ve tam burslu olarak geliyor.

Adrian tabii ki çok sevindi. Birkaç hafta içinde kampüsü ziyaret etmemiz için planlar yapıyor ve bir aile emlakçısından telefonlar alıyor. İki katlı mı yoksa tek katlı mı, Viktoryen mi yoksa modern mi tercih ettiğimi soruyor.

Sorularının her birine cevap vermek için elimden geleni yapıyorum, bir yandan da istasyona doğru hızla giden bir trene bağlı değilmişim gibi davranıyorum.

Adrian'ın geleceğini o kadar çok *istiyorum ki*, parmaklarım onu kendim şekillendirmek için kaşınıyor, ama aynı zamanda nefesimi tutmak istiyorum.

Cuma günü, haftalardır ilk kez Batı Kanadı'nın kızlar tarafına gidiyorum ve yokluğumun ardından yatakhane mi mesken tuttuğu kesin olan tozu hayal ediyorum.

O çay bardağını masanın üzerinde bırakmadım, değil mi?

Tanrım, umarım bırakmamışımdır. Şimdiye kadar kendi ekosistemini oluşturmuştur.

Merdivenleri tırmanırken, hatırlamaya çalışıyorum - sadece kızların ortak salonundan gelen tanıdık kahkaha sesiyle duraklıyorum.

Oh, şaka yapıyor olmalısın.

Tabii ki, şimdi her zaman.

Dehşet midemde bir düğüm oluşturuyor, ama buraya kadar geldim ve bu yıl çok daha korkunç şeylerle uğraştım...

"Oh, Poppy, sen misin?" Şömineye en yakın koltuğa kıvrılmış olan Sophie Adams beni gördüğüne çok *sevinmiş* görünüyor.

Derin bir nefes alarak son adımı atıyorum ve şu anda olması gerektiği gibi sıcak ve samimi bir yer gibi görünmeyen ortak salona giriyorum. "Selam Sophie."

Beklenildiği gibi Ava ve Penelope ona en yakın koltukta uzanırken, birkaç hevesli isimsiz genç de onların etrafında toplanıyor.

Sophie bana düpedüz yırtıcı bir gülümseme fırlattı. "Seni yakaladığıma çok sevindim, Poppy. Seni artık buralarda *hiç* görmüyorum."

Bu konuda haklı. Sophie'ye gecesinden dansından beni köşeye sıkıştırdığı dansından beri tek kelime ettiğimden emin değilim.

Banyo, Adrian'ı büyülemek için ne tür bir büyü kullandığını bilmek için garip bir şekilde çaresizdi.

O zamandan beri onu benden -ya da Adrian'dan- uzak tutan şeyin ne olduğunu kesin olarak söyleyemem. Belki de beş parasız bir burslu öğrencinin önünde kendini küçük düşürmenin utancıydı. Belki de Adrian'ın benim adıma şiddet uygulamasını izlemektir. Belki de beş parasız bir burslu öğrenci olmasına rağmen Adrian'ın benimle başka biriyle olduğundan daha ciddi olduğunu fark etmesiydi.

İşte bu yüzden şimdi beni kızdırmasına izin vermeyeceğim.

Yine de bir kurşuna hazırlanır gibi omuzlarımı dikleştiriyorum. "Evet, uzun zaman oldu Sophie."

"Sen Poppy'sin," diye nefes alıyor odanın diğer tarafında bulunan isimsiz gençlerden biri. Sophie'nin üç adımlı kaş rutinini bir adım ileri götürmüş gibi görünüyor ve platin sarısı saçları neredeyse benimki renginde. "Sen Adrian Ellis'le çıkan kızsın."

Doğruluyorum, içimdeki gurur parıltısına engel olamıyorum çünkü evet, Adrian Ellis'le çıkıyorum.

"Bu biraz ağır bir kelime, sence de öyle değil mi?" Sophie alay ediyor. "Birbirlerini sadece birkaç aydır tanıyorlar. Saçımdaki bu uzantılar ondan daha uzun süredir var." Her zamanki gibi zahmetsizce şekillendirdiği kumral saçlarından bir tutamla oynuyor.

Bu yorumu odada birkaç kıkırdamaya yol açıyor ama ben gerçekten rahatsız olmaya cesaret edemiyorum. Sophie'nin Adrian hakkında bildiklerimin yarısını bilse kızarıp milyonlarca parçaya ayrılacağından neredeyse eminim.

En dostça gülümsememi takınıyorum. "Dartmouth'a girdiğin için tebrikler Sophie." Bakışlarım loveseat'e kayıyor. "Ve Stanford, Ava." Yüzüme bir samimiyet dokunuşu giriyor. "Ve kekler çok lezzetliydi, Penelope."

Gerçi bir tanesinden sadece üç ısırık alabildim ama en az ikisini mideye indirirken Adrian'ın gözlerinin anlık, tatlandırılmış bir zevkle kapanışını izledim.

Her iki kız da karşılığında bana içten gülümsemeler sundu.

Tahmin etmem gerekirse, son sınıfın yaklaşan sonu herkesin sert yanlarını yumuşatıyor.

"Peki sen nereye gidiyorsun, Poppy?"

Biri hariç.

Sophie'nin şahin gibi bakışlarını görmezden geliyorum. "Harvard'a gidiyorum."

Şaşırmış mırıltılar odada dalgalanıyor çünkü burada bile, iki, üç ve dördüncü nesil Ivy Leagu'lüler arasında bile Harvard hala üstün.

"Harvard..." Sophie ekşi bir şey yutmuş gibi dudaklarını büzüyor.

"Adrian da oraya gitmiyor mu?" No-name junior soruyor.

Başımı salladım.

"Bu çok havalı!" Sevinçten havalara uçuyor. "Siz *gerçek* lise aşıkları gibisiniz."

Omuz silkiyorum. "Yani, sanırım -"

"Adrian *yıllardır* Harvard'a gitmek istiyordu," diye araya giriyor Sophie. "Büyükbabası da babası da Harvard mezunu." Mükemmel yontulmuş bir kaşını bana doğru kaldırıyor. "Sanırım onu kimin takip edeceğine karar veremiyor."

Elimde değil.

Sinir bozucu derecede hırçın bir fino köpeği karşısında ev kedisi gibi kılanıyorum.

"Onu *takip* etmiyorum," diye karşılık veriyorum ve Sophie'nin gülümsemesinin genişlediğini görünce dizlerimin titremesiyle yaptığım savunmadan hemen pişmanlık duyuyorum. "Ben de Harvard'a gitmek istiyorum."

Daha çok, Adrian'la bir geleceğim olsun istiyorum. Bu sadece Harvard'da oluyor.

"Tabii ki." Sophie sanki oltasına takmaya hazırlandığı bir balıkmışım gibi öne doğru eğiliyor. "Öyle bir şey demek istemedim. Aslında..."

Oh, işte başlıyoruz.

"Bence ikinizin yaptığı şey gerçekten takdire şayan," diye devam ediyor. "Yani, ben asla üniversiteye gidemezdim..." Ağzı anlık bir yüz buruşturmasına dönüşüyor. "Lise aşkım. Kaçınılmaz bir kalp kırıklığıyla sonuçlanacağını bildiğim halde değil."

Gözlerim kısıldı. "Kimsenin kalbi kırılmayacak."

"Şey..." Kıkırdaması Ava ve Penelope'ye yönelik. "Adrian *değil*, orası kesin."

Ne var biliyor musun? İşte bu kadar.

Ağzımı açtığımda savaşa girmeye hazırım ama şaşırtıcı bir şekilde önce Penelope ön saflara geçiyor. "*Hepsi* kalp kırıklığıyla sonuçlanmıyor," diye ekliyor. "Ablam lise aşkıyla evlendi."

Sophie'nin sert bakışları karşısında Penelope koltuk minderlerine çekilmeye çalışıyor. "Ablam *da* peyzajcısıyla bir ilişki yaşamadı mı?"

Penelope sessizce başını sallar.

"Doğru." Sophie bana dönüyor, gözleri zaferle parlıyor. "Örnek olarak."

Derin bir nefes alıyorum, Sophie'nin Adrian hakkında *hiçbir şey* bilmediğini kendime bir kez daha hatırlatıyorum ve sonra, "Verdiğin bilgiler için teşekkürler. İyi olacağımıza eminim."

Yürü git, Poppy.

"Eminim," diye mırıldandı. "İlişkiler sınanmak içindir, değil mi?"

Sadece yürü git.

"Ve üniversite tamamen yeni, ilginç insanlarla tanışmak içindir..." diye devam ediyor. "Özellikle Harvard. Sadece en iyileri alırlar. Adrian'ın kendi soyuna yakın insanları bulacağı gibi *senin* de kendi insanlarını bulacağına eminim."

Böyle erkekler bizim gibi kızlarla birlikte olmazlar, diye annemin kötü fısıltısı tekrar kafama doluyor. *Bizimle seks yapmaktan hoşlanıyorlar. Bizimle çıkmayı severler. Bize güzel şeyler almayı severler. Bize aşık olduklarını bile düşünebilirler, ama günün sonunda, daha güzel bir soyağacına sahip bir kadınla evlenirler.*

Harika.

Geçmiş annelerin hayaleti tarafından rahatsız edilmek için en kötü zaman.

Sophie'nin kendinden emin dış görünüşümün bir parçasını bile kırmayı başardığını görmesi isteyeceğim son şey, bu yüzden eteğimin kenarıyla oynama dürtüsüne direniyorum ve gülümsüyorum.

Saçlarının uzunluğu kadar sahte ve dişlerle dolu ama yine de bir gülümseme.

"Gitmem gerek ama tavsiyen için minnettarım Sophie." Yatakhanelere çıkan merdiven boşluğuna doğru sert adımlarla yürüyorum.

"*Her zaman* Poppy." Kendini beğenmiş üstünlük taslamasının yol boyunca topuklarımı kemirdiğini hissediyorum.

Korkuluklara tutunup bir adım atıyorum ve sonra gruba doğru geri dönüyorum. "Ah, Sophie?"

Kaşları bir soru işareti oluşturuyor.

"Adrian'ın soyağacıyla ilgilendiğini sanmıyorum," diyorum ona. "En azından dün gece beni becerirken ilgilenmiyordu."

Oda ölüm sessizliğine bürünüyor ve Sophie bana bakakalıyor ama ben dalgalanma etkisini izlemek için etrafta dolaşmıyorum.

Yine de yurt odama dönene kadar geçici bir mutluluk yaşıyorum. Sophie beni etkilemekte usta olabilir ama bende onun asla elde edemeyeceği bir şey var.

Adrian'ın arzusu.

Yurt odamın kilidini açtım, posta kutusunun dolu olduğunu görünce duraksadım.

Tabii ki dolu.

Haftalardır kontrol etmedim.

Yatağıma uzanıp mektupları karıştırıyorum - önemsiz postalar, paramın olmadığı bağışlar, daha fazla önemsiz posta ve -

Bu da ne?

Ön onaylı bir kredi kartı teklifi ile binlerce dolar kazanacağımı vaat eden bir ödül teklifi arasına sıkışmış sarı, ağır bir zarf.

Kıpırdamadım.

Hayatta olmaz.

Mühürlü zarfı yırtmam için geçen milisaniyede, eminim kendime yüzlerce kağıt kesiği açmış olmalıyım, ama önemli değil.

Kalbim kulaklarımda güm güm atıyor.

Ekteki mektubu en az beş kez okuduktan sonra içindekileri halüsinasyon olarak görmediğime emin oluyorum.

Ama hepsi burada.

Damgalı antetli kağıt. Siyah mürekkep. Dekan tarafından imzalanmış. Pratt Enstitüsü'nden kabul mektubum.

Mobile'deki tatilden döndükten sonra Pratt'e başvurmayı planlamamıştım. Adrian, Harvard'ın bitmiş bir anlaşma olduğu konusunda ısrarcıydı. Yedeklere, güvenlik ağlarına ya da ikinci seçeneklere ihtiyacım yoktu ama Pratt için başvuru neredeyse tamamlanmıştı ve sanırım mazoşist bir yanım sadece *bilmek istiyordu*.

Ben de sessizce başvurumu yaptım ve ret mektubunun gelen kutuma düşmesini bekledim.

Ama *bu...*

Bu tam burs, Harvard'ın sunduğu bursun aynısı.

Ve kendi yurt odamın karanlığında kozalandığımda, kendime bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini söylüyorum. Değiştiremez.

Pratt benim geleceğim değil, Adrian benim geleceğim ve Harvard'ın tarihi salonlarında ya da Pratt'te sanat eğitimi almamın bir önemi yok.

Göğsüm rahatsız edici bir ağırla şişiyor. Çünkü

Adrian'ı *seviyorum*.

Bu farkındalık Mobile'dan beri beynimin en alt çekmecesinde duruyordu ve ona dokunmamak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Adrian ve ben birbirimizin en karanlık sırlarını biliyor olabiliriz, en temel, en fiziksel seviyede bağ kurmuş olabiliriz *ama...*

Sevgi, başka bir insana verebileceğiniz en büyük güçtür.

Bazı ellerde, o bir silahtır da.

Oh, Poppy. Seni sevdiğini bile söylemedi mi? Annemin alaycı sesi kafamı dolduruyor.

Özellikle Harvard. Sadece en iyileri alırlar. Adrian'ın kendi soyuna yakın insanları bulacağı gibi, eminim sen de kendi insanlarını bulacaksın, diye araya giriyor Sophie.

Benden titrek bir nefes kaçıyor.

Adrian'ı benim tanıdığım gibi tanımıyorlar.

Onun ilgisi değişken değil. On sekiz yıldır etrafı istekli, güzel insanlarla çevrili ve onun merakını uyandıran *benim*. Yapabileceğini düşünmediği bir dizi insani duyguyu ortaya çıkaran benim.

Birbirimiz için yaratılmışız.

Onun karanlığı benimkiyle dans ediyor.

Ama böyle erkekler bizim gibi kızlarla birlikte olmaz, diye fısıldıyor annem. Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum.

Adrian farklı. Elbette ailesine bazı açılardan borçlu ama bir sabah uyanıp yatağını bir garson kızı yerine Avrupalı bir sosyetikle paylaşmayı tercih edecek değil ya.

Ama yapabiliirdi.

İstediği her şeyi yapabilir ve ortada kalan ben olurum.

I bakış aşağı at ve kabul mektup buruşuk
arasında Parmaklarım.

Sonra telefonumu aldım.

Yurt odasının kapısından içeri girdiğimde Adrian'ın ağzından çıkan ilk sözcükler "Bana kek getirmişsin," oluyor. "Bana rüşvet vermeye mi çalışıyorsun?"

"Kesinlikle hayır." Az önce odaya getirdiğim gergin enerjiyi dağıtacağını umarak çikolatalı çöreği uzatıyorum.

Adrian'ın bir başka hediyesi olan Moncler ceketimi üzerimden çıkarıp koltuklardan birine oturuyorum. "Kafeteryaya uğradım. Kek satışı vardı." Kıvrımlı kollardan biriyle oynuyorum.

"Gelecek hafta yapılacak yıl sonu teftişlerinden önce bütün geceyi yurt odanızın tozunu almakla geçirmeye kararlı olduğunuzu sanıyordum," diyor. "Kahve fincanlarında büyüyen küf için *nihayet* benden yardım istemeye mi geldin?"

"Başka bir insanı asla buna maruz bırakmam." Bakışlarımı çtırdayan şömineye çeviriyorum. Mayıs ayındayız ama Adrian ne zaman burada olsa Connecticut'ın bahar nemine aldırmadan şömineyi açık tutma eğiliminde.

Onu suçlayamam - alevler mekânı yumuşatmak için tepedeki ışıkların yaptığından daha fazlasını yapıyor.

"Bir sorun var." "Hiçbir şey yok -"

"Kıpırdanıyorsun," dedi bana. "Gergin olduğunda hep kıpırdanırsın." Adrian kendini diğer koltuğa attı ve bana işaret etti.

Artık davet edildiğime göre, hiç vakit kaybetmeden memnun bir ev kedisi gibi kucağına kıvrılıp sedir kokulu parfümünün tadını çıkarıyorum.

Bu konuyu açmamalıydım bile.

Sonsuza kadar böyle, aynen böyle kalmalıyım. Her şeyi kendi akışına bırakmalıyım.

Kısa süreli, *cazip* bir düşünce - ama kendini koruma, vazgeçilemeyecek kadar güçlü bir alışkanlık ve şimdi ya da asla, bu yüzden başımı onun kazağından sıyrıp, "Düşünüyordum. Harvard hakkında."

Beklenti dolu bir kaşını bana doğru kaldırdı. Sinirlerimi çelikleştiriyorum.

"Diyelim ki ayrıldık -"

"Ayrılmayız." Ağzından çıkmasını beklediğim şey tam olarak düz, diz çökmüş bir cevap.

"Ama eğer ayrılırsak -"

"Yapmazdık."

"Ama eğer bir sebepten dolayı -" "Biz, bazı nedenlerden dolayı, yapmazdık."

Bıkkın bir iç çekiş kaçır. "Tamam, varsayımsal bir durumda, eğer biz -"

"Varsayımsal ya da başka türlü, ayrılmanızı gerektirecek bir durum yok." Çenesinde bir kas kıpırdıyor.

Derin bir nefes alıyorum. "*Peki*. Alternatif bir evrende, yine Harvard'a giden alternatif bir Adrian ve Poppy ile, ayrılırlarsa ne olur sence?"

Aldığım tek yanıt gözlerinin kısılması olunca ekliyorum: "Koridorlarda garip bir şekilde birbirimize el sallar mıydık? Arada bir sarhoş mesajı mı atardık?" Bir nefes çekiyorum. "Harvard'ı benden alır mıydın?"

Anlayış yüz ifadesini hafifletiyor. "Endişelendiğin şey bu mu? Harvard'ı senden alabileceğimden mi?"

"Alabilirsin," diye sessizce itiraf ediyorum. "Harvard'a sahip olmamın tek nedeni sensin."

Bunu inkâr etmiyor.

İkimiz de Harvard'ı hakkımla kazandığım konusunda hiçbir iddiada bulunmadık.

"Seni yakınımda tutmamı sağlayan bir şeyi asla almam," diye yanıtlıyor.

Kan dolaşımda biriken hayal kırıklığını saklamakta ne kadar başarılı olduğumdan emin değilim. "Ama eğer artık beni yakınında tutmak istemiyorsan -"

"Birlikte olmadığımız bir gelecek yok," diye tersliyor. "Bunu senin de benim kadar anladığını sanıyordum."

"*Anlıyorum*," diye iddia ediyorum. "Elbette anlıyorum. Sana geleceğimi *veriyorum*. Konuştuğumuz gibi onu ellerinde tutuyorsun ve eğer bir şey olursa..."

"Peki ne *olabileceğini* düşünüyorsun?" Başını yana eğiyor, sesindeki uyarı yolda çalan sirenler kadar yüksek.

"Şey..." Yutkunuyorum, gözle görülür bir şekilde rahatsız oluyorum. Keşkeleri düşünmeyi ondan daha fazla sevmiyorum ama yine *de* düşünüyorum. "Biriyle tanışabilirsin. Bilirsin, kendine daha yakın biriyle..." Soyağacı demeyeceğim. O kelimeyi kullanmayı reddediyorum. "...sosyal statü."

"Doğru," diyor. "Çünkü bu noktaya kadar sosyal duruşla *çok* ilgilendim." Çenemi kavrayarak beni göz temasını sürdürmeye zorluyor. "Bana bak. Senin *dışında* dünyadaki hemen hemen herkese tahammül ettiğim kısmı unuttun mu? Sen gelene kadar arzu -*gerçek* arzu- duyabildiğimi bile fark etmemiştim."

Bunun beni daha iyi hissettirmesi gerekirdi. Bana güven vermeli ama...

"Arzu vefasızdır." Başımı sallıyorum. "Arzu her zaman yüzeysel. Stres, dar bir elbise, birkaç kilo, can sıkıntısı..."

Alay ediyor. "Arzularımın kararsız *ya da* yüzeysel olmadığını bilecek kadar beni tanıyor olmalısın."

"Belki *şimdi* değil."

"Hiçbir zaman değil."

"Bunu bilemezsin. Kesin olarak değil," diye karşılık veriyorum. "Bir yıl ver. Ya da iki. Belki sıkılırsınız. Belki de eve birini getirmek istediğini fark edersin."

Lojistik. Belki o kadar da özel olmadığımı düşünmeye başlarsın. Belki arzun *değişir* ve ben sadece..."

Milyonlarca parçaya bölündüm.

Harvard'sız, Pratt'sız, sahip olabileceğim bir geleceğin gölgesinden başka hiçbir şeysiz kaldım.

Adrian'sız bir gelecek beni her halükarda paramparça ederdi, ama geleceğimi isteyerek teslim ettikten sonra böyle bir şey olursa, kendimi bir daha toparlayabileceğimden emin değilim.

Bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor.

"Tatlım," Adrian yanağımı yatıştırıcı bir şekilde okşuyor. "Benden her ne istiyorsan, bir sabah uyandığımda seni artık yanımda istemeyeceğim korkunu hafifletecekse sana *memnuniyetle* veririm."

Bakışlarıyla yüz yüze geldim. "Seni seviyorum."

İtirafım aramızdaki boşlukta asılı kalıyor, şu anda boğazımda atan kalp kadar kırılğan.

"Sadece senin de beni sevdiğini bilmem gerekiyor," diye fısıldıyorum. "Ve bunun aptalca olduğunu biliyorum. Bana olan bağlılığını zaten kanıtladığını biliyorum ama bunu duymaya ihtiyacım var. Hayatımı sadece arzu, istek ya da... için altüst etmediğimi bilmeye ihtiyacım var." Yutkunuyorum. "Sadece duymam gerek. Bilmek istiyorum."

Tek cevabım ölü hava.

Adrian bana sanki üzerine doğru gelen bir çift kamyon farıymışım gibi bakıyor ve onu hiç korkmuş görmemiştim ama şu anda *dehşete* düşmüş görünüyor.

Benden.

Yemin ederim zamanın parçalandığını hissedebiliyorum - her saniye, her milisaniye sessizliği tenimi dayanılmaz bir şekilde sıkana kadar uzatıyor.

Yutkunuyor. "I..."

Onu ilk kez suskun bıraktığımda, onun sözlerine her zamankinden daha çok ihtiyaç duyuyorum.

Bakışları benden uzaklaşıyor. "Tatlım, ben..."

"Sadece üç kelime," diyorum, sanki onları boğazından kendim çıkarmaya çalışıyormuşum gibi. "Tek ihtiyacım olan bu. Eğer gerçekten birbirimiz için yaratılmışsak, o zaman -"

"Biz birbirimiz için yaratılmışız."

"O zaman benim seni sevdiğim gibi sen de beni sevdiğini söyle." Elimi yanağına götürüyorum ve dokunuşumla irkiliyor - gerçekten irkiliyor -.

Oh Tanrım.

Üzerime çöken acı donuk bir sızı ya da rahatsız edici bir sızı değil. Bağırsaklarıma inen bir yumruk.

O beni sevmiyor.

Beni arzuluyor. Beni istiyor.

Ama beni sevmiyor.

Bilinçli bir karar bile vermeden uzuvlarımı onunkilerden ayırıyorum ama kucağından kalkmaya çalışırken belimi yakalıyor.

"Tatlım, bekle." Sesinde artık çaresiz bir ton var. "O kelimeler... Ben..." Kaşları kırışıyor, bu iyi bir işaret değil ama sanırım kafa karışıklığını korkuya tercih ederim. "Aşk benim özdeşleşebileceğim bir duygu değil."

Gözlerimi kırıştıtarak ona bakıyorum.

Başka birinin ağzından çıksa gülünç bir bahane olurdu ama bu Adrian ve Adrian bazı duyguların yüzeyinde gezinir, bazılarının da derinlerine dalar.

Belki de bunun ikincisi olabileceğini düşünmek aptalcaydı.

"Arzu, anlıyorum. Ama aşk..." Başını sallıyor.

Sesim yalvarırcasına, "Benden önce hiçbir şeyi gerçekten arzulamadığını söylemiştin. Aşk da aynı şekilde işleyemez mi? Bunu anlamana yardım edemez miyim?"

"Bunu yapabileceğimden emin değilim." İrkildim.

"Ama senin için hissettiklerim, tatlım -" Zift gözleri bana odaklanıyor, alevlerin ışığı gözlerine yansıyor. "Daha fazlası. Belirsiz, geçici bir duygu değil. Beni *tükettin*. Beynime girdin ve her santimini enfekte ettin. Beni saplantılı bir adama dönüştürdün. Senin için sahip olduğum şey..." Duraklıyor. Doğru kelimeyi arıyor. "Bu aşk değil, limerence." Belimdeki tutuşu sıkılaşıyor. "Sabırlı değil. Her zaman nazik değildir. Özverili değildir. Benim kadar karanlık ve sapkın."

Ve bu aşk değil.

"Yap sen anlıyor musun?" Kimden ve Sandalye, o
bakışlar yukarı at Ben.
Yalvarıyor. Yalvararak. "Bana anladığını söyle, tatlım."
A Sessiz ol, neredeyse rahatlatıcı uyuşukluk dolaşır
aracılığıyla reddedilmenin yaralarını sarıyor.
Gözlerim onunkilerle buluştu.
"Anlıyorum." Ve anlıyorum - anlıyorum.
İlk defa Adrian'la nerede durduğumuzu ondan daha iyi anlıyorum.
Limerence.
Ama aşk
değil.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Mezuniyet günü her zaman kalabalık bir olaydır.

Dean Robins her zaman en iyi davranışını sergiler, tören için gelmeyen (ama önemli) ebeveynleri etkilemeye heveslidir - ve gelmeyen *gerçekten* önemli olanları etkilemeye daha da heveslidir.

Bu yıl, diğerlerinden daha fazla, tüm engelleri kaldırdı - birinci sınıf açılar için dörtlü etrafında kümelenmiş profesyonel fotoğrafçı orduları, hem yerel *hem* de ulusal haber kanallarında canlı bir program için slotlar ve İspanya Prensesi ve bir Olimpiyat altın madalyası gibi önde gelen mezunların hatıra konuşmaları.

Törenin başlamasına saatler kala ve ufuk pembe altın rengini almaya başlamışken avlunun önünden geçiyorum.

Avlu şimdiden muhabirler, fotoğrafçılar, güvenlik görevlileri ve sahnede kamera karşısında yürümeye çalışan kusursuz giyimli çocuklarla kaynıyor.

"Birini *öldüreceğim*."

Bu çığlık, podyumdan bütün bir fotoğrafçı grubuna el koyan Sophie Adams'a ait. "*Bu* nasıl bir açış böyle?" Sol taraftaki kameramanlardan birini tersliyor. Saçı ve makyajı çoktan yapılmış, kumral saçları mükemmel lüleler halinde kıvrılmış. "Tüm internetin gıdım gıdım çenem olduğunu düşünmesini istediğimi mi sanıyorsunuz? Kuzenim bir Düşes, bunu biliyor muydunuz? Bana bir *hanımefendi* gibi davranmalısın."

Çok komik.

Başka bir zaman olsa Sophie'yi görmek kötü bir ruh halinin katalizörü olabilirdi ama bugün nostalji her şeyi daha parlak bir tona boyuyor, onun kötü tavrını bile.

Bu topraklarda ilk kez yürüdüğümde hissettiğim mutlak iyimserliği hâlâ hatırlıyorum. En fazla on dört yaşıyordum ve *sonunda* ait olacağım yeri bulduğumdan emindim.

Dört yıl içinde, buranın tüm o gür kuyruklu iyimserliği kırmaktan başka bir şey yaptığını söyleyemem. Lionswood hiçbir zaman düşündüğüm gibi bir yuva olmadı ama bana yerini asla dolduramayacağım bir şey verdi.

Bir kişi.

Tam zamanında, başka bir pişmanlık dalgası beni vuruyor, bacaklarım sanki bir saniyeden fazla konsantrasyonumu kaybedersem beynimi geçersiz kılacak ve beni içeri geri götürecekmış gibi seğiriyor.

Gerçi bu pişmanlık duygusu benim için yeni değil ve bütün hafta boyunca bu dürtülerle uğraştım.

Ve o kadar gün içinde bugün pes etmeyeceğim.

Vücudum ne kadar aksini söylese de bunu yapmamak için çok yol kat ettim.

İçimi çekiyorum ve bana verdikleri kadar benden aldıkları da olan demir kapılara son bir kez bakıyorum.

Ve sonra onlardan çıkıyorum.

Uber'den indikten birkaç dakika sonra ilk mesaj geliyor ve kalbimin betona düştüğünü hissediyorum.

Şimdiden mi?

Mesajı hemen silmeyi düşünüyorum çünkü içten içe kararlılığımın zaten sarsıldığını ve zararsız bir mesajın bile beni uçurumdan aşağı itebileceğini biliyorum.

Yine de merakıma yenik düşüyorum ve güvenlik sırasına girer girmez telefonumun kilidini açıyorum.

Neredesin? Bu sabah boş ve soğuk bir yatağa uyandım, dün gece kesinlikle böyle uyumamıştım.

Parmaklarım titriyor. Yeni uyanmış olmalı, bu da demek oluyor ki.

"Hanımefendi." Önümdeki görevli boğazını temizliyor. "Kimliğinizi ve biletinizi görmem gerekiyor."

Kapıma varır varmaz telefonum tekrar çaldı.

*Neredeyse İspanya Prensesi'ne okulu gezdirmek için kandırılıyordum.
Neden beni kurtarmak için burada değilsin?*

Bunu okuduğumda anlık bir eğlence ve ardından bunun beni son kez eğlendirdiği an olacağını fark ettiğimde hemen depresyona giriyorum.

"422 sefer sayılı New York uçuşu için biniş işlemlerine birkaç dakika içinde başlayacağız," diyor personelin sesi dahili telefondan. "American Airlines Advantage One üyelerimizle başlıyoruz..."

Yutkunuyorum ve telefonumu cebime atıyorum.

İşte bu kadar.

Şimdiye kadar Lionswood'un son sınıfının tamamı uyanmış olmalı - okulun geri kalanı değilse bile. Eminim kafeteryada gösterişli bir velinin ikramı olan gurme bir ücretsiz kahvaltı vardır.

Geçen yıl masaları süsleyen bademli kruvasanları, jambonlu ve füme kaşarlı rostitiyi düşündükçe midem gurulduyor ama bir şeyler atıştıracak kadar uzun kalmak benim için çok zor olurdu.

Görevli tam biniş grubumu çağırırken telefonum çalıyor ama aldımıyorum, havaalanının cızırtılı koltuğundan kalkıp valizimi alıyorum.

Biletimi okuturken tekrar arıyor ve görevli bana pis bir bakış fırlatıyor. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum ama midem çoktan farkına varmakla düğümleniyor.

Notu bulmuş olmalı.

Bir Perşembe sabahı şafak sökerken, uçuş nispeten boştu, çoğu insan bağlantılarını yapabilmek için uçağın ön tarafına, çıkışa yakın bir yere yerleşmeyi tercih ediyordu.

Ama New York benim için bir bağlantı değil.

Kemerimi bağlarken tekrar arıyor.

Bu kez sinirlerimi gelen duygusal yıkıma karşı çelikleştirip cevap veriyorum.

Ağzından çıkan ilk kelimenin şu olmasına şaşırmadım: "Hangi cehennemdesin?"

Derin bir nefes alıyorum.

Duygusallaşma.

Seni sinirlendirmesine izin verme.

Adrian'a bir santim verirsem, onun bir milim alacağını herkesten çok ben biliyorum.

"Okulda olmaz," diyorum kesin bir dille.

Diğer uçtan gelen kahkaha sesi nefes nefese geliyor. "Anladım, tatlım. Yatakhane boş. Ve *notunu* buldum." Sesindeki hoşnutsuzluk tonu bana bu jest hakkında tam olarak ne düşündüğünü söylüyor. "Sevgili Adrian, seni seviyorum, ama aynı şeyleri hissetmeyen birine geleceğimi bağlayamam. Sevgiler, Poppy," diye mırıldanıyor ve kâğıdın kırıştığını duyuyorum.

Ufalıyor mu?

"Özür dilerim. Bu şekilde bitmesini istemezdim." Boğazımda oluşan kaya büyüklüğündeki yumruyu yutuyorum. "Ama söylediklerimin arkasındayım."

"Gerekirse, oksijen maskeleri başınızın üzerinden serbest bırakılacaktır. Oksijen akışını başlatmak için yukarı uzanın ve maskeyi kendinize doğru çekin. Maskeyi burnunuzun ve ağzınızın üzerine yerleştirin ve elastik bandı başınızın üzerinden geçirin..."

Adrian kıkırdıyor ve anonsu yüksek sesle ve net bir şekilde duyduğunu biliyorum. "Bakalım hızımı yakalayabilecek miyim, tatlım. Belli ki bir uçaktasınız. Gidiyorsun..." Duraklıyor. "Eve değil. Hayır, Mobile'a geri dönemezsin. Pasaportun yok, yani ülke dışında da hiçbir yere gidemezsin."

"Pasaportum olmadığını bilmiyorsun," diye karşılık veriyorum.

"Bunu biliyorum, tatlım." Sesindeki güven, konuyla ilgili başka herhangi bir tartışmayı bastırıyor. "Ve rastgele bir yer seçeceğinden şüpheliyim. Eminim finansal kısıtlamalarla uğraşıyorsunuzdur, bu da gideceğiniz yeri akıllıca seçtiğiniz anlamına geliyor. Dur tahmin edeyim..." Bir *tsking* sesi var. "New York." Bir duraklama daha. "Pratt'e girmişsin."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor ama kendimi tutuyorum. "Bunu bilemezsin."

"Ben *söylemedim*," diye karşılık veriyor ve yemin ederim sesindeki sırtıtmayı duyabiliyorum. "Ama sen bunu benim için doğruladın." Ve sonra, daha sert bir şekilde: "Ne olmuş yani? Pratt'in işi bitti diye artık bana ihtiyacın yok mu? Son bir sevişme ve gecenin içindeki bir yabancı gibi yepyeni bir eyalete mi kaçacaksın? Çıkarken sana taksi parası bırakmalı mıydım?"

İrkildim.

Tabii ki kızgın - kızgın olmak için her türlü hakkı var.

"Öyle değil," diye karşı çıkıyorum. "Hiçbir zaman öyle olmadı. Bunu sen de biliyorsun. Seninle bir gelecek *istiyordum*. Seninle birlikte olmak için tüm hayatımı bir kenara bırakacaktım. Sadece *bir* şeye ihtiyacım vardı."

Cıvı cıvı sarışın uçuş görevlisi şimdi koridorda ilerliyor, giderken baş üstü bölmelerini kapatıyor.

"Ne düşünüyorum biliyor musun, tatlım?" Bir alay var. "Bence bunu bir bahane olarak kullanıyorsun. Eminim şu anda verdiğin karar seni geceleri uykusuz bıraktığında kendine söyleyecek bir şeye ihtiyacın olacak."

Titreyen parmaklarım hâlâ yerinde.

"Yanılıyorsun." "Yanılmıyorum."

"Seni seviyorum, Adrian." Sesim hiç olmadığı kadar net, hiç olmadığı kadar güçlü çıkıyor. "Seni terk ediyor olsam da, sana *umutsuzca* aşığım ve eğer bana şu anda aynı şeyleri hissettiğini söylersen, bu uçaktan ineceğim. Sana döneceğim. Pratt'i terk edeceğim. Sen *hariç* her şeyi terk ederim."

Diğer taraftan keskin bir nefes - ve sonra sessizlik. "Üç kelime," diye devam ediyorum. "Sadece beni sevdiğini söyle."

"I..." Bocalıyor. "*Lütfen* bana geri dön." Kulağa alışılmadık derecede küçük geliyor ve kararlılığımın bir kısmının kırılma tehdidi altında olduğunu hissediyorum. "Bunlar sadece kelimeler, tatlım. Senin hakkında ne hissettiğimi biliyorsun."

"Onlar sadece kelime değil, Adrian."

Uçuş görevlisi koridoruma ulaşıyor ve elimdeki telefonu işaret ediyor. "Kalkış için hazırlanıyoruz hanımefendi. Cihazların uçak modunda olması gerekiyor."

Ona başımı salladım ve Adrian'a "Gitmem gerek. Kalkmak üzereyiz -"

"Bu iş daha bitmedi," diye araya giriyor, yalvarışının tüm zerresi yok olmuş. "Bunu bilmen gerek, tatlım. Verdiğin sözleri benim kadar ciddiye almıyor olabilirsin ama seni asla bırakmayacağımı söylediğimde *ciddiydim*."

İğnelemeyi duymazdan geldim. "Ne? New York'a gelip beni geri mi sürükleyeceksin? Bir sürü torpil yapabilirsin Adrian, ama Harvard'ın *isteksiz* transferleri kabul edeceğinden şüpheliyim."

"Hayır, tabii ki hayır," diyor sessizce, "Bu çok kolay olurdu ve ne düşünürsen düşün, sana değer veriyorum tatlım. Eğer arzuladığın Pratt'se, ona sahip olmanı istiyorum. Benim ortaya çıkıp geleceğini mahvetmem konusunda endişelenmene gerek yok."

Onun sözlerine rağmen, kendimi güvende hissetmenin tam tersini hissediyorum. "Peki... bu iyi o zaman. Aynı sayfada olduğumuza sevindim."

"Yani, şu *anda*," diye düzeltiyor ve bedenim hareketsiz kalıyor. "Ama hata yapma: Bana ait olanı geri almak niyetindeyim."

Titrememin korkudan mı yoksa beklentiden mi kaynaklandığını bilemiyorum. "Ben sana ait değilim. Artık değilim."

"Ama senin var," diye mırıldanıyor. "Biz birbirimize aitiz tatlım ve başlattığın bu oyun -"

"Bu bir oyun değil."

"Ama öyle." Kıkırdaması sanki on mil değil de on santim uzağımdaymış gibi içimde titreşiyor. "Sana zaten söyledim. Artık geri dönüş yok. Bu sonsuza kadar sürecek." Bir duraklama. "Kim bilir? Belki bir, beş ya da *on* yıl sonra..."

Nefesim kesiliyor ama içimden bir ses meydan okumaya hazırlanıyor. "Beni bir yıl içinde bulabileceğini kim söyledi? Ya da beş? Ya da on? O zamana kadar tamamen ortadan kaybolabilirim."

"Devam et," diyor. "İstedikçe kadar uzağa koş. New York'a, Kaliforniya'ya, Avrupa'ya, Afrika'ya, istersen dünyanın öbür ucuna kadar koş." Sesi o kadar kısık ki onu duymak için başımı eğmem gerekiyor. "Çünkü seni bulduğumda, ki bu bulursam değil, bulduğumda olacak tatlım, ödülümü almak niyetindeyim. Bunu yaptığımda olacıklardan hoşlanacağından emin değilim."

"Göreceğiz," diye nefes alıyorum ve toplayabildiğim kadar cesaretle: "Güle güle, Adrian."

İsyanımın son eylemi, o cevap vermeden telefonu kapatmak ve hemen numarasını engellemek oluyor.

Pilotun sesi hoparlörlerden yükseliyor. "Pekâlâ, millet. Beş dakika içinde kalkıyoruz. Bugün New York'a kısa bir uçuşumuz var. Lütfen unutmayın..."

Uçak havalanırken hâlâ titriyorum ama bulutsuz bir gelecek önümde uzanıyor ve Adrian'ın vaadinin korku ya da dehşet uyandırmadığını fark ediyorum.

Sadece heyecan.

İçindekiler

- [1. Bölüm 1](#)
- [2. Bölüm 2](#)
- [3. Bölüm 3](#)
- [4. Bölüm 4](#)
- [5. Bölüm 5](#)
- [6. Bölüm 6](#)
- [7. Bölüm 7](#)
- [8. Bölüm 8](#)
- [9. Bölüm 9](#)
- [10. Bölüm 10](#)
- [11. Bölüm 11](#)
- [12. Bölüm 12](#)
- [13. Bölüm 13](#)
- [14. Bölüm 14](#)
- [15. Bölüm 15](#)
- [16. Bölüm 16](#)
- [17. Bölüm 17](#)
- [18. Bölüm 18](#)
- [19. Bölüm 19](#)
- [20. Bölüm 20](#)
- [21. Bölüm 21](#)
- [22. Bölüm 22](#)
- [23. Bölüm 23](#)
- [24. Bölüm 24](#)
- [25. Bölüm 25](#)
- [26. Bölüm 26](#)
- [27. Bölüm 27](#)
- [28. Bölüm 28](#)
- [29. Bölüm 29](#)
- [30. Bölüm 30](#)
- [31. Bölüm 31](#)
- [32. Bölüm 32](#)
- [33. Bölüm 33](#)

3 Ay Sonra

34. Bölüm 34

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

